

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAITH HUNTER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF *COLD REIGN*

DARK QUEEN

A Jane
Yellowrock
Novel

"Faith Hunter
has created one
of my favorite
characters ever."
—FRESH FICTION

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Jane Yellowrock Romanları için Övgüler

"Birçok seri Hunter'ın çalışmalarını taklit etmeye çalışıyor, ancak çok azı şehir fantezisinin özünü yakalamaya yaklaşıyor: ilgi çekici kahraman, gerilim, [ve] yeterince romantizm içeren fantezinin mükemmel karışımı."

-SF Sitesi

"Jane tamamen gerçekçi, karmaşık bir kadın; gücü, insanlığı ve kırılganlığı onu ilgi çekici bir kahraman yapıyor. Dövüş sahneleri heyecan verici ve New Orleans ortamı sürükleyici, ancak bu eğlenceli seriyi taze tutan Jane ile Canavar kişiliği arasındaki sürekli gelişen bağ."

-Publishers Weekly

"Jane Yellowrock zeki, seksi ve acımasız."

-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Kim Harrison

"Patricia Briggs'in Mercy Thompson serisinin bir sonraki kitabı sabırsızlanan okurlar Faith Hunter'ı denemek isteyebilirler."

-Library Journal

"Hunter'ın son derece profesyonelce hazırlanmış, karanlık fantezi, gizem ve romantizmin lezzetli karışımı her üç türün hayranlarını da memnun edecektir."

-Booklist

"Güçlü ve seksi kadınlarla dolu bir türde, Jane Yellowrock benzersiz.....Onun cesur Birinci tekil şahıs anlatımı, onun ne kadar çetin ceviz ama o kadar da sevimli bir kırılganlığa sahip olduğunu gösteriyor."

-RT Kitap Yorumları

"Cidden. Son yıllarda okuduğum en iyi şehir fantezisi, belki de hiç."

-C. E. Murphy, *Magic and Manners* kitabının yazarı

"Hikaye fantastik, aksiyon yoğun, romantizm tatlı ve karakterler ruhunuza işliyor."

-Vampir Kitap Kulübü

"Aksiyon dolu bir gerilim. İhanet, aldatma ve kalp kırıklığı, bu sonsuz boyutlardaki roller-coaster yolculuğunda başı çekiyor."

-Smexy Books

"Karmaşık ve sert bir vampir öldürme kahramanıyla karanlık fantezi ve gizemin mükemmel bir ."

-All Things Urban Fantasy

"Fanteziyi güçlü bir gizem hikâyesi ve romantizm dokunuşuyla harmanlayan bu kitap, şehir fantezisinin tüm doğru kutularını işaretliyor."

-LoveVampires

**FAITH HUNTER TARAFINDAN YAZILAN
BAŞLIKLAR**

Jane Yellowrock Romanları

Skinwalker

Kan Haçı

Merhamet

Bıçağı Kedi

Masalları

(kısa öykü derlemesi)

Kuzgun Lanetli

Bahisler Var Seyahat

Edecek

(kısa öykü derlemesi)

Ölümün Rakibi

Jane Yellowrock Dünya Arkadaşı Kan Ticareti

Kara Su Kara

Sanatlar Kırık

Ruh Karanlık

Varis

Damarlarındaki Kan

(kısa öykü derlemesi)

Gölge Ayinleri

Soğuk Saltanat

Karanlık

Kraliçe

Soulwood Romanları

Toprağın Kanı

Laneti

Karanlıktaki Alev

Rogue Mage Romanları

Bloodrings

Seraphs Ev

Sahibi

DARK QUEEN

A Jane Yel ÍowrocÍt lJoveÍ

Faith Ün(er

ACE
Neæ
York

ACE
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC 375
Hudson Street, New York, New York 10014

Telif Hakkı© 2018 yazar Faith Hunter

Toprağın Kanı'ndan alıntıdır, telif hakkı© 2016 Faith Hunter'a aittir

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.

Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini .

ACE tescilli bir ticari markadır ve A kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır. E-kitap

ISBN: 9781101991435

İlk Baskı Mayıs 2018

Kapak resmi: Cliff Nielsen/Shannon Associates Kapak
tasarımı: Katie Anderson

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

İÇİNDEKİLER

Faith Hunter'ın Jane Yellowrock İçin

Övgüler

Başlık Sayfası Telif

Hakkı İthaf

Teşekkür

1. BÖLÜM NOLA'daki Tek U'tlun'ta'yı Öldürdüm

BÖLÜM 2: Bir Sürü Kanlı Baloncuk

3. BÖLÜM: Hayatım Dişleri ve Kürkü Olan Bir Sabun

Operasıydı 4. BÖLÜM: Kültürde Her Şey Diş Gerektirmez 5.

BÖLÜM: Yerdeki Bir Şüpheliyi Vuramam 6. BÖLÜM:

"Ayakkabılar," Diye Fısıldadım

BÖLÜM 7: Seni Başarısızlığa Uğrattım

BÖLÜM 8: Deneyebilirsin, Küçük Kedicik

BÖLÜM 9: Sarıl Sarıl Öp Öp Öp BÖLÜM 10:

Benim Dişlerim Onunkilerden Daha Büyüktü 11:

QaStaHvIS yIn 'Ej Chep

BÖLÜM 12: Benden Leo ile Üçlü Yapmamı İstedi BÖLÜM 13:

Biraz Kan Döküp Kişi Öldürdükten Sonra BÖLÜM 14: Sonra

Onunla Çıkarsın

15. BÖLÜM: Jane Zamanda Hastalandı 16. BÖLÜM: Deli Bir

Cadı Asla İyi Bir Cadı Değildir 17. BÖLÜM: Burnunu

Kasıklarına Soktu

BÖLÜM 18: Gökkuşağı Renkli Bebek Tavşanlar ve Lolipoplar

BÖLÜM 19: Zehirli

BÖLÜM 20: Shoulda, Coulda, Woulda

EPILOG

Toprağın Kani'ndan alıntı

Yazar Hakkında

ACE/Penguin Random House'dan Jessica Wade'e tüm teşekkürlerimle.

TEŞEKKÜRLER

HUBS. HER ŞEY İÇİN.

Zaman Çizelgesi ve Süreklilik Editörü Teri Lee, sıkı dizginler ve dikkatli detaylar için.
Tüm değişiklikler . . .

Norman Froscher şarap önerileri için. Fransızca
için Margot Dachuna.

Mindy "Mud" Mymudes, Beta Okuyucu ve Halkla İlişkiler.

Donald Kirby, azılı bir canavarın babası, Druid ya da cadı, yazar ve eşcinsel adam, benim hassas okuyucumdu ve kurtadamlar, kraliçeler ve LGBT'lerin olduğu tüm sahneleri beta'ladı.

Blog turlarımı ve Beast Claws hayran kulübünü yönettikleri için ltpromos.com Let's Talk Promotions.

Lee Williams Watts, bir kızın sahip olabileceği en iyi seyahat arkadaşı ve PA
olduğu için! Beast Claws! En İyi Sokak Takımı Evah!

Carol Malcolm zaman çizelgesi güncellemesi için.

Sheila Moody gerçekten iyi bir kopya düzenlemesi için. Son zamanların en iyisi!

Melissa Gilbert karakter geçmişi için! 330 sayfa ve hala büyüyor! Tüm
harika ürünler için celticleatherworks.com'dan Mike Pruette!

The Knight Agency'den Lucienne Diver, her zaman olduğu gibi kariyerime rehberlik
ettiğin, tavsiyeye ihtiyacım olduğunda bilgeliğin kaynağı olduğun ve çevik ve muhteşem
zihnini yazılarıma ve sosyal varlığıma uyguladığın .

Cliff Nielsen ... kapaklara harcanan tüm emek ve yetenek için.

Şair ve yazar Sarah Speith, Jane'in ilaç çantasını bana verdiği için. Hala mükemmel!

Her zaman olduğu gibi Penguin Random House'dan Jessica Wade'e çok teşekkür ederiz.
Siz olmasaydınız bu kitap da olmazdı!

BÖLÜM 1

NOLA'daki Tek *U'tlun'ta'yi* Öldürdüm

Bir saattir yatağımdaydım ve Bruiser'ın çarşaflardan ve yatağımın boks eldivenlerinden kokusu genellikle kafamı sakinleştirse de, bugün kişisel aromaterapisi işe yaramıyordu. Rahat bir yer bulabilmek için yarım düzine kez yuvarlanmışım. Şimdi örtüler üzerime dolanmış, saçlarım düğümlemiş, beni hapsetmişti ve patlamaya hazırdım. Artan sinirimle yastıklarımı yumruklamaya başladım ama pek faydası olmadı. "Vazgeçip yumruklayacak başka bir şey bulmalıyım. Yumruklayacak başka birini," diye mırıldandım, New Orleans Şehri'nin Efendisi Leo Pellissier'i düşünerek.

Tavrım o kadar kötüydü ki Canavar'ım uzaklaşmak için zihnimin derinliklerine çekildi, patileri koşar ilerliyordu. "Korkak," hırladım ona. İki ruhlu olmak ikimiz için de kolay değildi.

Ön kapıdan yumuşak bir vuruş sesi geldi. *Tap, tap, tap, tap. Tık, tık, tık, tık.* Her tekrardaki ilk vuruş diğerlerinden daha güçlüydü ama kapalı yatak odasının kapısından duyulacak kadar yüksek değildi. Belki bir vaiz. Ya da bir biftek satıcısı. Beast durdu ve bana baktı. Heyecan içinde zonkluyordu. *Et satan adam mı? Kapıdaki inek mi?*

İçimden kıkırdadım. *Olabilir,* diye düşündüm. *Ya da bir elektrikli süpürge satıcısı.* Elektrik süpürgesi satıcıları artık var mı ki?

Vakum yemek için iyi midir? Yoksa satıcı mı? İkisi de mi? diye umutla ekledi.

Kapı yine çaldı, biraz daha yüksek sesle. *Tap, , tap. Tap, tap, , tap.* Çeroki büyüğüm Aggie One Feather'ın davul çaldığı bir ritmdi bu. Ortağım ve yakında evlat edineceğim kardeşim Eli kapıyı açmamıştı ve üst kattaki duş suyunun sesini duyabiliyordum. Sırıttım ve dişlerimi gösterdiğimden oldukça emindim. Bir sürü diş. Hepsinin benim olup olmadığını merak ediyordum ama gerçekten umurumda değildi. Uykusuz ve eğer bu, yaklaşan Sangre Duello'nun düzenlemeleri hakkında sorun çıkarmak için arayan bir vampirin yordakçılarıysa, bu gerçekten günümü güzelleştirebilirdi. İyi bir dövüş işime yarayabilirdi. Leo ile Avrupa imparatoru ve tüm dostları arasında ölümüne bir kan mücadelesi kesinlikle bunu sağlayabilirdi ama o zamana kadar kapıyı çalan bir ziyaretçim vardı.

Yorganı üstümden attım ve uzun siyah saçlarımı geriye doğru düğümledim. Siyah yoga pantolonum ve tişörtümle, sinirli bir ninjaya benziyordum. On dört inç uzunluğunda bir

Komodinin üzerinde duran vampir öldürücüyü aldım ve yatak odasının kapısını yırtarak açtım. Antreye ulaştığımda kapı kolu arkamdaki duvara çarptı. Eli arkamdaki merdivenlerde durdu, dušta ıslanmıştı, yanında bir silah vardı. Koruma modundaki ortağım. Sırıtişımı onunla paylaştım ve kaşları kalktı, eski (ve sonsuza dek) ordu komandosu için çok şey ifade eden küçük bir jestti. Ne anlama geldiğini anlamaya çalışmakla uğraşmadım. Kurşuna dayanıklı ve vitraylı pencere katmanlarındaki küçük şeffaf cam diliminden ön tarafa baktım.

Kapının diğer tarafında, yüzü sokağa dönük bir adam duruyordu. Uzun boylu, zayıf, 1.80 boylarında bir adamdı. Düz siyah saçları sırtından kalçalarına kadar uzanıyordu. Altın sarısı teni, hayal kırıklığından gergin görünen temiz traşlı çenesinde görünüyordu. Siyah pantolon ve blazer ceket giymişti. Beyaz bir gömleğin yakası bu açıdan görünüyordu ve cilalı deri, burnu kapaklı oxford ayakkabılar giymişti, şehrin efendisi ve yürüyen, konuşan moda tabağı olan patronumun Balmoral dediği ayakkabılar. İthal ayakkabılar.

Tüm bunları bilmem beni çok üzüyordu. Vampirlerle takılırken öğrendiğim işe yaramaz şeylerden biri daha. Beni ve hayatımı değiştirmelerinin bir başka yolu. Kızgınlığım alevlendi.

Kapıyı çekip açtım. Hava kokusunu içeri çekti. Belli belirsiz çiçeksi bir kokuydu. Aklımın bir köşesinde alay konusu olan bir koku. *Tsalagi*. Cherokee kokusu. Canavar beynimin ön tarafına fırladı ve sessiz pençelerimin üzerine çömeldi. Adam döndü.

Sarı gözleri vardı.

Beast, *Littermate* diye düşündü.

Ne? Ona söyledim.

"Merhaba, *e-igido*. *Dalonige' i Digadoli*," dedi adam, ifadesi yumuşak ama niyetliydi.

"*Nuwhtohiyada gotlvdi*."

Cherokee adımı nereden biliyordu? Son kelimeleri biliyordum: Benimle barış. Hava içeri girdi ve geri çıktı. Adam nefes alırken burun delikleri genişledi.

Kokumu içine çekti. Yüzü değişti; korku, dehşet, tiksinti, dehşet. "*U'tlun'ta*," fısıldadı, bu kelime ciğer yiyen, kara büyüdü deri değiştiren anlamına geliyordu. Kötülük. Takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde silahını çekti ve göğsüme doğrulttu.

İçimdeki Canavar bir şeyler yaparak beni parçaladı.

Bir anda adam ateş etti.

Canavar çığlık

attı. Zaman .

Silahtan çıkan mermi namluya bir santim kala durdu. Katil donmuştu. Benim dışımda her şey donmuştu. Beast zamanı balonlaştırmış, beni normal uzay/zaman/görelilik fiziğinin dışına çıkarmıştı. Hayatımı kurtarmıştı. Bir kez daha. Ona yüksek sesle "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Homurdandı, yarı homurtu, yarı hırıltı, baş ağrısı/bel ağrısı/kas ağrıları vururken bile gözlerimin içinden adama bakıyordu. Sol gözümün arkasında patlayan küçük bir bombanın grip vakasıyla birleşmesi gibiydi ve eğer son iki zaman kabarcığı deneyimi bir gösterge ise, daha da kötüleşecekti. Şimdilik iyiydim. Mükemmel değil. Tamamen iyi de değil. Ama işlevimi yerine getirebiliyordum.

Yabancı, askeri polis hizmet silahı olan yeni Glock GDP-20'lerden birini ateşliyordu. Yakından baktığımda içi boş bir mermi gördüm. Her nasılsa, vurulmak öfkemi yatıştırdı. Vampir öldürücü ve kas gücümü kullanarak, Beast mermiyi yere düşürdü ve

Yörüngesi zemin pervazına çarptı. Gümüş kaplamalı vampir öldürücü bıçağın kurşuna çarparken çıkardığı ses, Gray Between'de donuk bir tang etkisi yarattı. Ahşap, mermiyi durdurmak için en iyi şansa ve delik ahşap dolguyla doldurulup boyanabilirdi. Eli bu tür işlerde iyiydi.

Adamın girdim ve bıçağı kullanmaya devam ederek çentikli yakasını kaldırdım, altında kağıdı paketi büyüklüğünde bir çanta bulunan bir cep ortaya çıktı.

Vücuduna dokunmadan çantayı çıkardım ve bir rozet ortaya çıkarmak için açtım.

"Eh. Bu anlaşılıyor," diye mırıldandım, belki Tanrı', belki de beni lanetleyen kötü ruhla konuşuyordum. "Sanki kan düellosu dondurmanın üzerine silah meraklısı bir polisin şeker serpiştirmesine ihtiyacım varmış gibi." Rozet bir PsyLED kalkanıydı, İç Güvenlik'in Psikometrik Kanun Uygulama Bölümü'ne, yani paranormalleri denetleyen polisler verilmişti. Benim gibi. Ama PsyLED'in bile beni kendi kapımın önünde öldürmesi için birini göndermeyeceğini düşünürdüm. Günün ortasında. Turistler karşıdan karşıya geçerken. Belki de rozet sahteydi? Adama . Bir katile benzemiyordu. Onda unutulacak bir şey yoktu ve çoğu suikastçı ortalama ve unutulmaz olmak için çalışır. Kıyafetleri iyi dikilmişti ama Armani'den çok Brooks Brothers ve Men's Wearhouse'a benziyordu. Gözleri genişti. Dehşet içindeydi. Ve tek eliyle ateş ediyordu, sol eli hâlâ standart çift el tutuşu için kalkıktı. Panik atışı.

İyi bir pusu avcısı değil, dedi Beast.

Doğru. Bu sürpriz olmuştu, dağınıktı, iyi planlanmamıştı. Az önce olanları tekrar gözden geçirdim. Kapıma bir suikastçı ya da bir PsyLED polisi geldi. Bir Cherokee, sarı gözlü, en azından biraz Tsalagi konuşan, tam Cherokee adımı bilen ve benden barış yapmamı isteyen biri. Sonra kokumdan korktu, bana kötü bir isim taktı ve beni vurdu. Evet, bu şeyi açıklıyordu. Daha yakına eğildim ve gözlerinde kehribar rengi kontakt lenslerin parıltısını aradım. Hiçbir şey yoktu. İçimi bir şok dalgası kapladı ve üzerine bastırdım.

Sarı gözler. Çiçek kokusu. Beast ona yavru diyor. Beast ne demek istedi? Nefesim hâlâ hızlı geliyordu. Vurulmak bir kıza bunu yapar. Tepkimi bastırdım ve ona dokunmadan suikastçının ulaşamayacağı bir yere kaydım. İhtiyacım olan son şey bir katili benimle birlikte zaman balonunun içine sürüklemektir.

Beast hiçbir şey söylemedi ama belli belirsiz bir titreme hissettim.

Karnım burkuldu, sanki bağırsaklarım gibi, fokurdayan zamana bir tepki olarak hastalıklı, yılan gibi bir ağrı.

Girişte çıplak ayakla durdum ve onu inceledim. Adam yakışıklıydı. Altın tenliydi, kışın bile hafifçe bronzlaşmıştı. Gözlerinin köşelerinde ince çizgiler . Belki yirmi beş yaşındaydı, güneşte vakit geçirmekten yaşlanmıştı. Ya da iyi bir güzellik rejimine sahipse daha yaşlı. Tekrar kokladım. Kesinlikle çiçeksiz, çok narin ve soluk. Tıraş losyonu mu? Bir kadın parfümünün izleri mi? Çenesini inceledim. Tıraşlı değil. Ama bazı kabile erkeklerinin temiz, kılsız çenesi. İçime dolmaya çalışan elektrik şoku daha da şiddetlendi. Tüm vücudum ağrıyordu.

Merdivenlerden yukarı baktım. Üzerinde sadece nemli bir antrenman şortu olan Eli, omzumun tam üzerinde duran adama nişan almıştı. Çoktan ateş etmişti, mermi havadaydı. Kardeşimin iyileşmek için vampir kanı içtikten sonra hızlı refleksleri vardı. Mermi adamın sağ gözüne girecek ve onu anında öldürecekti.

Kapıma bir adam geldi ve beni öldürmeye çalıştı. Eli'nin işini yapmasına izin vermeliydim. Ama . . .

Bir polis, belki de gerçek rozeti olan gerçek bir polis. Sarı gözler. Çiçek kokusu.

Skinwalker, Beast yine bana baktı. Talepkar.

Şokum yatıştı. Aramızda bu kelimenin konuşulması bile yardımcı oldu. "Evet."

Merdivenlerden Eli'a . Bir şey yapmadan önce onunla konuşmam gerekiyordu.

Ortağımın taktiksel ve stratejik deneyimine ihtiyacım vardı. Çoğunlukla Eli Younger'ın bana yardım etmesine ihtiyacım vardı. Düşünmeme yardım etmesine. Karnım biraz daha iyi görünüyordu ama baş ağrım giderek kötüleşiyordu ve mantıklı düşünmek kolay değildi. Eli'nin mermisini de yere düşürdüm, ta ki şimdi yere nişan alana kadar. Eli'nin önünde durdum, ne yapacağımdan emin değildim. Eli onu da benimle birlikte zaman balonunun içine çekmem gerektiğini söylerdi. Bu savaş durumunda en tatmin edici taktik buydu. Ama zamanın olmadığı yerde zaman geçirmek genetik yapılara kötü şeyler yapıyordu.

Kendiminki, gün beyin tümörü, beyin anevrizması, felç ya da belki de hasarlı sindirim sistemimden kanama nedeniyle ölüme yol açabilecek karmakarışık bir . Mide bulantısı ve baş ağrıları çok daha hızlı bir şekilde kötüleşiyordu ve bugünden sonra bunların bükülme/kabarcıklaşma zamanının bir parçası olduğundan hiç şüphem yoktu. Hasarlı genlere sahip bir *Skinwalker*'ın başına neler gelebileceğini bir doktor bana söyleyemezdi. Bu dakikaya kadar yaşayan tek *Skinwalker* olduğumu sanıyordum. Son yüz yetmiş yılda karşılaştığım tek diğerini öldürmüştüm. O *u'tlun'ta* idi, insanları öldürüyor, yiyor ve kendi şekil değiştirme yetenekleriyle değiştiriyordu. Kara büyü, Beast'i öldürüp ruhunu da yanımda götürdüğümde yaptığımdan bile daha kötüydü.

Canavar düşündü ki, *av su . Saldır ya da saklan.*

Yırtıcı bir kedi, bir *Puma concolor* düşüncesi beni karar vermeye itti.

Jane'in dakikalarını kötü kullandığını da ekledi, gerçi Beast'in şimdi, yakında, sonra, önce, aç, mevsimler ve ay döngüleri dışında pek zaman kavramı yoktu. Hayvanlar zamanı insanlar gibi takip etmezdi.

Seç, . Başım ağrıyor.

Eli'nin sağ kolunu kavradım ve onu zaman balonunun içine çektim. Tökezledi ve onu yakaladım, silahını yukarı ve uzağa ittim. "Jane?" dedi, zaman değişiminden neredeyse irkilmmişti. Neredeyse ama tam olarak değil. Sam Amca'nın en iyilerinden birini ürkütmek zordu, özellikle de daha önce benimle Gri Arada'da bulunduğu için. İstenmeyen ziyaretçiye "Kim?"

"Bilmiyorum. PsyLED rozeti takıyorum." Kanıt olarak rozeti gösterdim. "PsyLED'e verilen yeni Glock'u kullanıyor. İnsanların dilinin bir kısmını konuşuyor. Bana Cherokee ismimle . Sonra da bana *U'tlun'ta* dedi."

"Senin gibi mi kokuyor?"

"Hayır. Çiçek." Kendi kokum çoğu vampir için bir meydan okumaydı, ta ki takım lideri beni kabul edene kadar. Sonra o kişinin altındakiler de hizaya girip beni kabul ettiler. Ama sözlü tarih, insanların bana yüzyıldan daha uzun bir süre önce New Orleans'ta yaşamış bir deri gezgini hakkında anlattıkları, en azından bir başka deri gezgininin çiçek gibi koktuğunu ima ediyordu. Yakında bir noktada, ona sahip olan vampirin izini bulmalı ve sorular sormalıyım. Bolca boş zamanımda. Tamam.

Eli kaşlarını çatı. Mermisinin değişen yörüngesini kontrol etti, elimi okşadı ve

birakmamamı, bunun onu normal zamana düşüreceğini söyledi. Yerden bir uyluk teçhizatı kaldırdı

Duştan ıslanmış vücuda ve silahını Kydex kılıfına yerleştirdi. Bana baktı, çok şey görüyordu. "Başın mı?"

"Katlanılabilir."

Eli homurdandı. Boşta kalan bir eliyle kolumu kavradı ve ayrılmadığımızdan emin oldu. Birlikte merdivenlerden aşağı, katile doğru yürüdük. " tüm deri değiştirenlerin zamanı balonlaştırıp balonlaştıramadığını ya da bunun sadece sana özgü olduğunu bilmiyoruz," dedi, "senin ve Beast'in bir parçası. Senin bu yeteneğe sahip olduğunu öğrenmediğinden emin olmalıyız."

"Merkezdeki video kayıtlarında var," dedim.

"Evet. Ama bu, cadı büyüünün oynuyor olabileceği bir zamanda ve yerde. Bunu polislerle tartışmak yarının savaşıdır. Kulaktan kulağa oynuyoruz, haksızlığa , tehlikede ve masum." Eli ziyaretçiye düşmandan alınacak bir arazi parçasıymış inceledi, sarı gözlerine baktı, sanki bir bağlantı arıyordu. Eli kaşlarını çatı. "Onu bizimle aynı zamana çekmeden silahını alamamam çok kötü. Ben kapının sol tarafına geçeyim, silahımı çekip ateşe hazır olayım. Sen de önceki pozisyonuna geç ve beni bırak. Sonra adamı indir. Ben silahın tekrar ateş almamasına dikkat edeceğim."

"Tamam. Modifiye kata guruma mı?" Kata guruma dramatik, acımasız bir dövüş taktiğiydi.

"Bana uyar. Saçını kullan. Köftelerini tut ve onu yere çarparken çevir ama içeri at. Aval aval bakanlar var." Caddenin karşısındaki kaldırımda duran turistleri kastediyordu. "O vurmadan çok önce silahını alacağım."

Omuz silktim ve vampir katili ile PsyLED rozetini yere, yolun dışına bıraktım, sonra pozisyonumu aldım, ayağım Eli'nin ayağına değererek onu zaman balonumun içinde tuttum, vücuda ve ellerim neredeyse yabancıya değiyordu. Eli ellerini katilin silah tutan elinin hemen üstünde ve altında konumlandırdı. Ortağıma "şimdi," dedim. Eli ayağını hareket ettirdi. Bir anda Gri Arada'da yalnız kaldım. Başım döndü ve acıyla sarsıldı. Kusmamak için bir nefes aldım ve üfledim. Ve Gri Arada'yı bıraktım. Drew Canavar hızında.

Üst üste gelen silah sessizliği bozarken, ensesi parlak, kaygan siyah saçlarını yakaladım. Bacaklarının arasına uzandım ve testislerini ezici bir şekilde kavradım. Başını aşağıya, sağ tarafıma doğru çekerken yukarı kaldırdım.

Ve onu evin , antre zeminine çarptı. Ders kitabı gibi bir hareket değildi ama yeterince iyiydi. Hepsi insandan daha hızlı bir hareketle.

Ev sarsıldı. Adam nefes nefese, ciyak ciyak bir ses çıkardı. Eli adamın başında duruyordu, saldırganın silahını ve kendi silahını tutuyordu, ikisi de adama doğrultulmuştu. Belki tam bir saniye geçmişti. Adam yerde yatıyordu, elleri bacaklarının arasındaydı. Hala gıcırđıyor. Altın tenli yüzü ölüm kadar solgundu. Gözleri .

""-tereddüt ettim-"*nuwhtohiyada gotlvdı*. Suikastçılarla barış yapmam." Ayağını tekmeleyerek yoldan çektim ve kapıyı, seyircilerin ürkmüş çığlıkları ve kış havası üzerine kapattım. New Orleans'ta kış demek altmışların üstü demekti ama yine de. Ekolojik olarak yapılacak en uygun şey buydu.

"Kaçırdım. Ne oldu?" Eli'nin küçük kardeşi Alex oturma odasından koşarak içeri girdi. Kapıyı . Muhtemelen tür video oyunu oynuyordu ve

zahmet etmedi.

"Jane oldu," dedi Eli, koyu vitray ve kurşun geçirmez cam katmanlarının arasından ışıkları seçerek.

Yerdeki adam inledi. Eli adamın üstünü aradı ve bileğindeki deri kılıftan bir silah çıkardı. Kılıfın içine yerleştirilmiş küçük bir cepten de bir diş çıkardı ve bana uzattı. Köpek dişi kavisli ve keskindi, neredeyse iki inç uzunluğundaydı. Bir büyük kedi dişi, *Puma concolor* dişinden daha uzun ve kök ucunda biraz daha dar, ancak tüm Batı Yarımküre büyük kedileri gibi kavisli. Türü ne olursa olsun, bu adamın bir deri değiştiren olduğuna dair ek bir kanıtı. En sevdiği hayvanın genetik materyalini taşıyor, yaralanma ya da ölüme yaklaşma durumunda ona dönüşüyordu. Ölüyormuş gibi hissedebilirdi ama yaşıyordu. Yumruğumu dişin etrafında kıvırdım. Bas davulun vuruşunu ve kafamın içine saplanan buz kıracaklarını görmezden geldim. Kurabiyelerimi fırlatma isteğimi görmezden geldim.

Alex mutfak sandalyelerini getirdi. Üçümüz de yere düşmüş adamın etrafında küçük bir halka oluşturduk ve sanki tek kişilik bir oyunmuş gibi onu izledik. Alex buz gibi şişelenmiş kolaları elden ele dolaştırdı.

-şimdi kola içmenin en sevdiğim yolu- ve bir paket patates cipsi. Ortaya çıkan görüntü karşısında bastırdım. Çiğneyerek izledim. Adamın rengi daha iyiye gitmiyordu. "Bir testis burkulmasını atlatmak ne kadar sürer?"

"Tutuşunla mı?" Eli kayıtsızca sordu. "Günler mi?"

Alex çoğunlukla "gak" diye bir ses çıkardı ve bacak bacak üstüne attı, melez mirasına rağmen birden rengi soldu.

"Nefes alabilmesi için üç dakika mı?" Eli tahmin etti. Uzanıp bileğimi tuttu, nabzımı tahmin etti, yine de dışarıdakilerin önünde baş ağrım ve mide bulantım hakkında hiçbir şey söylemedi.

Alex, "Onu kelepçeledeniz iyi olur," diye tavsiye verdi. "Her ne kadar eğlenceli olsa da yapacak işlerimiz var." "Doğru," dedim. "Ve ben pijamalarımı giydim."

"Kapıya pijamalarınızla mı gittin? Yazıklar olsun sana," dedi Alex.

"Biliyorum, değil mi? Saçımı taramalıyım. Giyinmeliyim. Belki makyaj bile yapmalıyım. Şirket için, bilirsin."

Eli makyaj yorumum üzerine "Kız işi şeyler," dedi. Kaşlarını çatarak bileğimi bıraktı. "Hiç uyudun mu?" diye sordu ama aslında hastalığımı soruyordu.

"Kadar değil." Başıma dokundum ve yüzümü buruşturdum. "Tabii ki, biraz egzersiz yaptığım için uykum geldi. Ayrıca davetsiz var ve yatağa dönemem."

"Her gibi," dedi Eli.

"Herif habersiz geldi ve seni öldürmeye çalıştı. Çifte rudes vakası," dedi Alex.

Yerdeki adam homurdandı. "Buz torbası?" Ben önerdim.

"Hayır, bırak acı çeksin," dedi Eli. Öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini çenesinin altında birleştirerek adamın kaburgalarının çalışmaya çalışmasını izledi. Kayıtsızca, "Morarmaya başladı," diye ekledi.

", " dedim.

"Siz sadist insanlarsınız. Ben oyunuma geri dönüyorum."

"İnsan olmayanları videoda vurmak ve parçalamak mı? Sadistçe, çok mu?" Eli sordu, çenesi yumruklarının üzerinde olduğu için sözleri biraz duygusaldı.

"Kesinlikle aynı değil," dedi Alex sallayarak, yüzünün etrafındaki uzun, sıkı bukleler sallanıyordu. "Uzaylı böcekler. Dış iskeletler. Antenler. Birden fazla bacak. Kan yeşil yapışkan madde." Bukleler sallanmayı bıraktı. Karmakarışık, tüylü bir paspas gibi spiraller halinde sarkıyordu. Saçını kestirmesi gerekiyordu. Ve tıraş. Alex'in koyu tenli çenesinde bir sürü bıyık vardı.

Gözlerimi kırtım, şaşırmıştım. Erkeksi çenesi. Gözleri keskin elmacık kemiklerinin üzerinde derindi. Omuzları genişti ve kolları tişörtünün altında iyice belirginleşmişti. Vay anasını. Aylardır sorulmadan ev işleri yapıyor, yemek ve temizlik işlerine yardım ediyordu. Düzenli olarak duş alıyordu. Halter, dövüş sanatı ve fikir tartışması antrenmanlarında bize katılıyor ve birkaç düzine kez atış poligonuna gidiyordu. Alex yetişkinleşiyordu. Stinky büyümüş ve çok hoş görünümlü bir adam olmuştu.

"Ne?" sordu beni aval aval bakarken yakaladığında, çenesini çıkarıp sinirlenerek. Ses tonu bir ergenin işgüzar ebeveynlerine yaptığı gibiydi. Gözlerini kıstı ve kaşlarını çattı, asabi ve huysuzdu. Hâlâ bir çocuk.

"Boş . Sadece kötü bir rüya. Oyununa geri dön." Alex tepinerek gitti.

Eli başını kaldırmadan, aklımdan geçenleri okuyarak, "Çocuk ," dedi. "Bu endişe verici."

"Evet. Öyle." Vampir katilimi aldım ve odama bıçağı sehpanın üzerine koydum.

dokuz milimetrelik yatağın yanındaki komodin ve kelepçelerimi geri getirdim. "Sen onu kelepçele. Numara yapma ihtimaline karşı ben üzerine oturacağım."

"Numara yapmasına imkan yok. Erkekler başka bir şeyden o renge dönmez. Onu kelepçeleyin."

Omuz silktim, yerdeki adamın üzerine eğildim, kolundan tuttum ve yüzüstü yatırdım. Omurgasına bastım. Kollarını yukarı çektim. Kelepçeledim. Nefes almayı başardığını belli eden bir ses çıkardı. "Yaşayacak. Eğer bir Skinwalker ise, yer değiştirmek zorunda kalsa bile iyileşecektir. Ve şu anda beni öldürmeye çalışan bir adamla pek de konuşkan hissetmiyorum."

Tetikçi antrenin tozlu zemininde yatıyordu, toz iyice sarmış, güzel pantolonuna ve ceketine bulaşmıştı. Çatı katını üçüncü bir kata dönüştüren bir tadilatımız vardı ve toz kısa sürede her yere yayılmıştı. Eli'nin süper temiz çizgisi bile buna ayak uyduramıyordu.

Eli, "Büyük bir kedi dişi muskası vardı. Seninki gibi."

"Evet. Öyle yaptı." Diş boynumdaki altın taşırdım; altın külçe beni bir yetişkin olarak ilk kez yer değiştirdiğim zamana ve yere metafiziksel olarak bağlardı. Çoğu gün kolyenin farkına bile varmazdım; o benim bir parçamdı. Ayrıca, dönüşmem gerekebilecek diğer yırtıcı hayvanların kemik ve dişlerini içeren birkaç fetiş kolyem vardı ve son zamanlarda koleksiyonuma birkaç yaratık eklemiştim. Benzer kütlede av hayvanlarına dönüşebilme yeteneğim vardı ama Beast bunu yaptığında bundan nefret ediyordu. O bir etoburdu ve asla bir av hayvanı olmayı tercih etmezdi. Ayrıca huysuz ve duygusuzca pasif agresifti. Onu mutlu etmeye çalıştım.

Eli ve yabancınnın üzerine kapımı kapattım ve siyah pijamalarımı yatağın üzerine attım. Yarım düzine antiasit tableti, dört aspirin ve iki Tylenol aldım. İlaçlar bende insanlarda olduğu gibi işe yaramıyor ama bu noktada her şeyi denemeye hazırdım. Kot pantolon

ve kat kat tişörtler giydim ve eski, yıpranmış bir çift Lucchese botun içinde tepindim. Başlangıçta muhteşem bir yeşil renkteydiler ama deriyi temizlemeyi ve bakımını yapmayı alışkanlık haline getirmemiştin ve Louisiana'nın nemli havası dış kısımlarını küflendirmişti. Bir bezle silerek yeşilimsi bir kömüre dönüşmüş olan derinin rengini ortaya çıkardım. Ahırları temizlemek için giyeceğim bir şeye benziyorlardı. Onlara gerçekten biraz dikkat etmem gerekiyordu. Saçlarımı tarayıp ördüm ve ağzıma ruj sürdüm. Aynada kendime baktım. Siyah saçlar. Kehribar gözler. Altın bakır ten.

Adamın saçları benimkilerle aynı uzunlukta ve renkteydi. Elimi saç örgümde gezdirdim. Aynı doku. O Tsalagi'ydi. O bir Skinwalker'dı.

Artık dünyada yalnız değildim.

unutulmuş bir yarıktan umut .

Ama son bulduğum gibi, bu deri gezgini de beni öldürmeye çalışmıştı. İşe yaramaz umut hainini aşağı ittim ve yarığı kapattım. Beni öldürmek istemeyen bir deri gezgini bulma ihtimali için duygularımı boşa harcamayacaktım. Umut bir yalandı.

Bazen hayat berbattı.

Saç örgümü bıraktım ve odamdan çıktım. Antrede sandalyeler gitmişti. Adam da öyle. Eli yabancıyı mutfağa taşıyordu, sağ elinde bir avuç uzun saç ve kelepçeler, sol elinde adamın kemeri . Süslü ayakkabıları sürüklendikçe aşınıyordu ve nefes alış verişinden, taşıma pozisyonunun taşaklarına yardımcı olmadığı belliydi. Yabancı iki yüz kilo olmalıydı ama Eli onu sanki kırk kiloymuş gibi taşıyordu. Eli onu bir saman balyası gibi kaldırıp bir sandalyeye oturttu ve adam bir gümbürtüyle yere düştü. Kışının üzerine, ama muhtemelen hasarlı taşaklarını tahta koltuğa çarparak. Adam inledi.

"Ben de yaşadım, ahbap. Anne gibi acıyor," diye mırıldandı Eli, adamın ellerini önünde birleştirerek. "Kahve ve çay yapıyorum. Normal, kibar bir insan gibi biraz içmene izin veririm. Biraz da aspirin. Aptalca davranırsan kız kardeşimin sana tekrar saldırmasına izin veririm. Anladın mı?"

Adam cevap vermedi ama ben mutluluktan havalara . Eli bana kız kardeşim demişti ve ne Cherokee evlat edinme prosedürleri ne de vampir prosedürleri başlamamıştı bile.

Alex, görünüşe göre öfkesi geçmişti, arkamdan homurdandı ve "Kardeşim yaşlılığında aşk meşk işlerine giriyor" dedi. İçimde şeylerin söndüğünü hissettim, ta ki o "Bir katile kahve ikram etmek. Çok tatlı."

"Ona en iyi espressoyu değil, sadece biraz kahve ikram ettim. Standart Amerikan kahvesi. Ya da Jane'in ucuz çaylarından birini."

Kardeş kelimesini kullandığımda başlayan yayılmasına izin verdim. Bu umut etmekten çok daha iyiydi. Bu gerçektir. Aile düşüncesi beni rahatlattı.

Dışarıda bir korna sesi duydum. Eli adamın rozetini, cüzdanını, anahtarlığını ve bir paket sakızı masanın üzerine fırlattı. "PsyLED kimliği ya da çok iyi bir sahtesi. Anahtar, sokağın resmi plakalı bir aracın sinyalini . Görünüşe göre buraya yalnız gelmiş ama Alex'in sistemleri dış kameralarda bir ortak arıyor."

Adam başını kaldırdı. Gözleri acıdan kısılmıştı ama acıyla başa çıkmaya çalışırken nefes alış veriş yavaş ve düzenliydi Skinwalker iyileşmesi insan iyileşmesinden çok daha iyiydi. Rengi geri dönüyordu. Ama konuşmuyordu.

"Kardeşim hepimize içecek medeni bir şeyler hazır, bacaklarınızı sandalyeye bantlayabilirim ya da bana iyi olacağınıza şeref verebilirsiniz" dedim.

Yabancı daha dik oturdu ve karmakarışık saçlarını geriye attı. "Kardeşim?" Sesi acıdan çakıllaşmıştı. "Kan bağı yok. Siyah ve belki de Choctaw karışımı bir ırk. *Chelokay* değil." *Chelokay*, Halkın dilinde *Tsaligi-Cherokee* demenin başka bir yoluydu. Bu bir hakaretti ve Eli'ye bakmadan söylenmişti. Başka bir savaşçıyı görmezden gelmek ek bir hakaretti. "Sen *u'tlun'ta*'sın," dedi bana, kelimeyi benim *hut-luna*'mdan biraz farklı telaffuz ediyordu ama yine de yeterince yakındı. Bu üçüncü hakaretti.

Üstelik beni öldürmeye çalışıyordu. Adam avizedeki en parlak ampul değildi, belli ki kışına *u'tlun'ta* yapıp yapmayacağımı görmek için kasıtlı olarak kötü davranıyordu. "Ama sen beni öldürmeye çalışmadın," dedi sanki her şeyi enine boyuna düşünüyormuş gibi. "Neden? Sana ateş ettiğim için. Peki sen nasıl vurulmadın? Iskalamış olmamın imkânı yok."

Soruma cevap vermedi, bunun yerine hakaretlerle duygusal suları bulandırdı ve kendi sorularıyla masayı devirdi. Temel ters sorgulama taktiği. Kolluk kuvveti taktiği. Şimdilik bununla idare etmeye karar verdim. "Her zaman silahsız kadınları vurur ve soruları sonra mı sorarsınız?"

Bu sefer başka tarafa baktı. Omuzları şok içinde gerildi. Sanki sadece o kısmı hatırlıyormuş gibi.

"Tanıkların önünde mi? Kaldırımında insanlar vardı." Ses tonum ona aptal dedi.

Dudakları sert ve . Beni neden öldürmeye çalıştığını bilmediğini fark ettim. Beni kokladığında içgüdüsel olarak tepki vermişti, tıpkı vampirlerin yaptığı gibi. İlginçti. Bu son olduğunda Sedona'da neredeyse bir vampiri öldürmek zorunda kalıyordum. Ondan önce de Katie'yi tehdit edip Leo'ya zarar vermek zorunda kalmıştım. "Hiç bir *u'tlun'ta* ile tanıştın mı? Çürümüş et gibi kokarlar."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Belli ki tam on ikiden vurmuştum ve o hiç ciğer yiyen biriyle karşılaşmamıştı. Göğsümü işaret ettim. "Ben kokmuyorum. Yırtıcı hayvan gibi kokuyorum. Senin gibi güzel çiçekler gibi değil. Ölü et gibi değil. Ve NOLA'daki tek *u'tlun'ta'yı* öldürdüm."

"Görüntüleri ," dedi, yarı insan yarı kılıç dişli devasa bir aslanı öldürmem hakkında ne düşündüğünü söyleyecek bir tonlama kullanmadan.

"Uh-huh." Hareketsiz çekimlerim vardı. Video Leo Pellissier'in özel şirket içi güvenlik kayıtlarıydı. Bu adamın onu almasına imkân yoktu. Yine de verdiği cevap bana gerçekten gördüğünü söylüyordu. Bu hiç iyi değil.

Eli önüme bir kupa koydu. Aslında bir çorba kupasıydı, beyazdı, Noel Baba'nın resmi , diyalog balonunda "Jane Yaramazlar Listemle İlgileniyor" yazıyordu. Altında ise kazığa oturtulmuş ve kafası çıkarılmış ölü bir vampirin cesedi vardı.

Yabancıнын gözleri fincanı inceledi. "Kupanın tarihi biraz geçmiş, değil mi? Artık Mithranlar için çalışıyorsun."

Yine de çizgiyi aşan vampirleri öldürdüm. Bir sürü vampir. Ya istihbaratı kötüydü ya da tam bir baş belasıydı. İki numaralı kapıya gidiyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Eli masaya bir kutu Cool Whip koydu ve ben de çorba kaşığıyla beyaz köpüklü şeyden bir topak alıp çayın üzerine koydum. Restoran tarzı dökme sürahidenden benzer miktarda şeker ekledim ve karıştırdım. Eli oturdu ve bir fincanı yanına koydu. İçinde pipet olan başka bir bardak da katilin önüne kondu.

"İçeceğimi sanmıyorsun herhalde. Zehirli olabilir."

Başımın sol tarafından çıkıp beynimin ortasına doğru bıçak gibi baş ağrısına rağmen kıkırdadım. Eli bana bir gülümseme seğirmesi verdi. Aslında altında ZEHİRLENDİNİZ yazan bir kupamız vardı, böylece bunu ancak içkinizi bitirdikten sonra görebiliyordunuz. Çok şirindi.

Eli bir sandalye çekti ve çevirip üzerine oturdu. Bir eline kendi , diğerine de kupasını aldı ve yudumladı. "Biz zehirlemeyiz. Vururuz, bıçaklarız, keseriz, doğrarız, iç organlarımızı çıkarırız, bağırsaklarımızı deşeriz ve başımızı keseriz. Bazen düşmanlarımızı vurur ve havaya uçururuz. Ölülerimizi bataklığa gömdüğümüz de olmuştur. Ama zehirlemeyiz. Zehir korkakçadır."

Yüksek sesle güldüm ve çaydan bir yudum içtim. Taze zencefilli Bombay chai gerçekten iyiydi, sertti ve kafein baş ağrısına biraz yardımcı olabilirdi. Mide bulantısı azaldı. "Tekrar hırçınlaşmaya çalışmanın sonuçlarını ortaya koyduğumuza göre," dedim, "konuşalım."

Yabancı bana baktı. Şaşı gözleri daha azdı ve rengi neredeyse normaldi. Eğildi ve pipetten kahveyi . "Eğer zehirliyse, iyi bir ," dedi.

Bir deri gezgininin tam güçteki kas gücünü ve kelepçelerdeki herhangi bir zayıf halkayı düşündüm. "Neredeyse kadar iyileşti. Hızlı olacaktır. Ve eğitiminde Sam Amca'nın elini görmüş da, onlarca yaşında olabilir. Birçok dövüş sanatında tecrübesi olacaktır."

"Seninle tartışmıştım Babe. Hiçbir yere hızlı gitmiyor, bir delik olmadan ve kan izi bırakmadan olmaz." Eli yudumladı, kamburunu çıkardı, rahatlamış görünüyordu, silahını vahşi ziyaretçimize . "Ne dediyse o. Konuş."

Adam beni incelerken ortağımı görmezden geldi, bu da onun aptallığını gösteriyordu. "U'tlun'ta değil mi? Öyleyse neden yırtıcı hayvan kokuyorsun?"

"Konuş," dedim, o kadar yumuşaktı ki insan olsaydı bunu fark etmezdi. "Şimdi."

Gözleri şaşkınlıkla gerildi. Kesinlikle altın gözleri vardı, siyah değil, İnsanların gözleri değil, bir deri gezgininin gözleriKalbim sızladı. Eğer bir tuzaksa, iyi tuzaktı. "Bir konuşma hazırladım," dedi, altın gözlerinde hızlı bir mizah belirtisi belirerek, "ve tanışmamızın talihsiz yoluna rağmen, kelimeleri konuşmak istiyorum."

Başımı salladım. Eğildi ve pipetinden kahveyi emdi. Eli yudumladı. Yutkundum. Baş ağrısı biraz daha hafifledi.

Adam arkasına yaslandı ve yüzüne bir tutam saçını savurdu. Bu kadınsı bir hareket değildi. İçimde bir anıyı canlandırdı, Tsalagi'ye ve geçmişime bağlı bir anıyı. Büyükannem beni vaşak şekline sokmadan ve yaşamak ya da ölmek üzere karların içine atmadan önceki gerçek gençliğime dair bir anı. Bu, Gözyaşı Yolu'nda olmuştu. *Nunna Daul Tsuny*. Ama anı ondan öncesine aitti. Sadece bir adamın uzun saçlarının gün batımı gökyüzüne doğru savrulduğu bir görüntü.

Sonra altın rengi ellerin, çıtırdayan bir ateşin önünde o saçları ördüğünü, saç tellerinin rahatlatıcı alevlerin ışığını aldığını hayal ettim. Babamın saçları. Annemin elleri. *Edoda* saçlarına ondan başka kimsenin dokunmasına izin vermemişti. Saç örmek Edoda için ruhani bir egzersizdi.

Tsalagi, güç ve enerji paylaşımı. Ben bunu unutmuştum. Birçok insanın saçımı örmesine izin vermiştim.

Ziyaretçi konuştu ve hafızasını paramparça etti. "Bunu ailem dışında çok az kişi biliyor ve PsyLED'de kendi sırlarını saklayan akıl hocam dışında kimse bilmiyor. Bu benim PsyLED personel dosyamda yok. Kayıtlarımda da yok. Bunu sizinle paylaşıyorum, böylece sizinle barışmaya geldiğimi söylediğimde ciddi olduğumu bileceksiniz. Ben doğruyu söylüyorum."

Konuşurken, konuşmasının değişmiş, ritmi farklılaşmıştı. Bu, İngilizce konuşan bir Halk konuşmacısının bilinçsiz dilsel dansıydı.

"Ben Cherokee deri gezginiyim," dedi. "Doğduğumda bana Ani Gilogi'den *Nvdayeli Tlivdatsi* ya da Panter Klanı'ndan Nantahala Panteri adı verildi. Ancak Nantahala Nehri, *Yunega*'nın kabile halklarını topraklarından zorla uzaklaştırmasından bu yana halkımız için kaybolmuş bir hatıradan ibaret olduğu bu isim üzüntü vericiydi. Ve panterlerin soyu tükenene kadar avlandığından beri. Bu başarısızlığın, kaybın adıydı, nefret ettiğim bir addı."

Gözleri benimkileri tutuyor, beni okumaya çalışıyor, bana bir şeyler anlatmaya ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yer değiştirdi ve pozisyonunu yeniden düzenlerken kelepçeleri usulca şingırdadı. Eli'nin silahı da sanki bu hareketi bekliyormuş gibi onu takip etti.

"Büyüdüğümde, rüyalarımda gördüğüm şiddetli yangınlar nedeniyle Ayatas Nvgitsvle ya da Ateş Rüzgârını Kişi adını aldım." Dudakları yontulmuş, keskin belirlenmiş, dokusu kuru ve pürüzsüzdü ve adının Cherokee kelimelerini söylerken tanıdık şekillerde hareket ediyorlardı. Heceler mırıldanıyordu, tıpkı olması gerektiği gibi. "Evden ayrıldım, Mississippi'nin batısındaki Kızılderili Bölgesi'nden Vahşi Batı'ya gittim ve birkaç yıl orada kaldım."

Gözlerim *Kızılderili Bölgesi* ve *Vahşi Batı* kelimeleriyle adamınkilere kaydı. Eli silahını iki eliyle kavrayarak adamın göğsüne dayadı. Haznede mermi olmadığını sormama gerek kalmadı. Kelimelerin kullanımı adamın beklenenden çok daha yaşlı olduğunu gösteriyordu. Belki de neredeyse benim kadar yaşlıydı ve yaklaşık yüz yetmiş yıldır buralardaydım, ilk yüz elli yıl hakkında pek bir şey hatırlamıyordum. Bana *e-igido* demişti. Nedenini söyleyemesem de, bu kelime zihnimi kurcaladığı için kendimi önemli hissediyordum.

Çayımı yudumladım ama artık tadını alamıyordum. Vahşi Batı. Yaşlı bir adamın şartları. Yaşlı bir adamın tavırları. Yaşlı bir adamın gözleri, çok şey görmüş, çok şey kaybetmiş bir adamın. Ayatas yaşlıydı. Umut yeniden yükseldi, sahip olduğumu unuttuğum bir arzunun sinyalini verdi. Umut, hain ve uçucu, duman gibi aslı olmayan ve kavranması zor bir şeydi. Umut, iyi yemlenmiş bir tuzaktı.

"Bırak konuşsun," dedim usulca. Tekrar höpürdettim, çayı biraz yanıma koydum, ittim ve eğildim. Artık onun kokusunu almıştım. Sakinken de kokusunu almıştım, korkmuşken de, kızginken de, savaş ya da kaç doluyken de, acı çekerken de. Eğer yalan söylediyse, bunu kokusundan anlayabilirdim. Tabii kafam patlamazsa. "Devam et."

"Ben PsyLED'Kıdemli Özel Ajan Ayatas FireWind, Mississippi'nin doğusundaki eyaletlerden sorumluyum. Üst düzey patronum, tüm paranormal araştırmalardan sorumlu yeni atanmış müdür yardımcısı. Ruhum. Soyadı yok. Onu tanıyorsunuz."

Başımı , çenem kabile tarzında tek bir damla düştü. "PsyLED ile türler açısından nasıl

sınıflandırılıyorsunuz?"

PsyLED bir zamanlar insanlara saldıran ya da insan yasalarını çiğneyen paranormal yaratıklarla başa çıkmak için kurulmuş, sadece insanlara özel bir kolluk kuvvetiydi. Son birkaç yılda, ağır silahları olmayan insanların paralarla baş ortaya çıkınca, teşkilat türlerine ve yeteneklerine göre sınıflandırdığı ajanlar için paranormal topluluktan yararlanmaya başlamıştı. bir skinwalker olduğunu bilmeyebilirlerdi ama psy-meter adı verilen bir cihazla büyüleri enerjilerini okuyabilirlerdi. çünkü cihaz tarafından okunmuştu. Artık paranormal yetenekleri saklamak mümkün değildi.

"PsyLEDin iç politikalarını iyi biliyorsun," dedi. Cevap vermeyince ekledi: "Ben sınıflandırılmamış, bulaşıcı olmayan, ay olarak adlandırılmayan bir şekil değiştiriciyim. Dosyamda bir Cherokee deri değiştiricisinden bahsedilmiyor."

Skinwalker'lar mitoslarda bilinmeyen bir şey değildi. Bu kasıtlı bir körlük ya da yüksek mevkilerdeki birinin etkisi olmalıydı. "Devam et."

"Bir kılıç dişli aslanı öldüren kadını duymuştum. New Orleans Şehri Efendisi'nin arabasında dağ aslanına dönüşen kadın söylentiler duymuştum. Chelokay olduğunu iddia duymuştum. Yine de sarı gözleri vardı."

Başımı salladım, burnumdan ve ağzımdan yavaşça nefes alarak kokusunun dilimin üzerinde gezinmesine izin verdim. Bu kadar kısa bir tanışıklığın ardından söyleyebileceğim kadarıyla doğru söylüyordu. Ve ben dönüşüm geçirdiğimde Soul da . Yani Soul onun istihbaratının muhtemel kaynağıydı. Onu bana o mu göndermişti? Ve eğer öyleyse, neden resmi bir buluşma ve selamlaşma olmadı? Neden kişisel tuzak ve silah tabanlı bir tuzak? Soul bunu bekliyor muydu? Olmasına izin mi verdi?

"Kadının adı Jane Yellowrock'tı. Araştırmamı derlemek zaman aldı, ama bir araya getirdiğimde, hepsi onun benim gibi olduğunu gösteriyordu. Skinwalker."

Cevap vermemi bekliyor gibiydi ama hiçbir şey söylemedim.

"Onlarca yıl Colorado, New Mexico, Arizona ve Wyoming'de yaşadım, kolluk kuvvetlerinde, öğretmen ve avukat olarak çalıştım." Hafifçe kaşlarını çatı. "PsyLED'e on yıl önce katıldım ve ..." Çerokilere özgü bir hareketle omuz silkti, kürek kemiklerini arkaya doğru kaldırdı, başını eğdi, kaşlarını hafifçe çatı. "Paralı asker olduğumu keşfettiler. Beni tuttular. Ve sonra YouTube'da seninle ilgili bir kanıt vardı. Bir mağaradan çıkarken çekilmiş bir video, yaralı, gözlerin parlıyor."

Bahsettiği videoyu biliyordum ve ona aynı şekilde omuz silkerek karşılık verdim. İlgi göstermeye ya da soru sormaya hazır değildim. Henüz hazır değildim. Çünkü bu adamın bildiğimi düşündüğünden çok daha fazlasını biliyordum.

"Değişiklikler yaptım ve bu PsyLED bölgesini talep ettim. Avrupa Mithran imparatoru açık denizde ortaya çıkınca New Orleans'a atandım. Bugün buraya Jane Yellowrock ile barışmak için geldim, eğer düşündüğüm kişi çıkarsa. Soul bana -birkaç kez- seni tanıdığını söyledi ve bizi tanıştırmayı teklif etti, ama ben düşündüm. Bunun son derece kişisel bir buluşma olabileceğini umdum ve özel olmasını istedim."

Soul tanışmamızı istemişti. Soul, benim ne olduğumu biliyordu. Soul, arkadaşlığımıza rağmen, bu adamla benden daha güçlü bir bağa sahip olabilirdi ve bir tanışma ile nasıl ve ne zaman devam edeceğine karar vermesine izin verdi.

Adamı ilk gördüğümde başlayan enerji dalgası tekrar içime doldu ve gözlerimde beklenmedik yaşlar . Göz kırparak onları uzaklaştırdım. O bir Skinwalker'dı. İnsanlardan biriydi. Benimle barışmaya gelmişti. Bu ilk kez oluyordu.

başına gelmişti. İnsanlardan herhangi biri ilk kez bana gelmişti. Bana gelmek istemişti.

Yine de, akrabalık ve kabile hoşgörüsü sunuyor görünen aynı kelimeler kalbimi hayal kırıklığına uğrattı ve nedenini anlamakta zorlandım.

"Alışılmadık bir geçmişiniz var," diye devam etti ben konuşmadan. "Sizinle tanışmak istedim. Ve işler yolunda giderse, Leonard Pellissier'e kağıt ve mektupları, tanıtım mektuplarını sunarken beni de götürmenizi isteyecektim."

Ben de öyle düşündüm. Tüm bu senaryoda yanlış buydu. Ayatas bilgi ve belki de Şehrin Efendisi Leo Pellissier ile Avrupalı vampir imparator Titus Flavius Vespasianus arasındaki ölümüne dövüşte hazır bulunma fırsatı istiyordu.

Ve bunu ona vermemi istedi.

"Demek buraya gelip PsyLED'e yaklaşan Sangre Duello'nun nabzını tutmayı planlıyorsun," dedi Eli. Bu onun savaş sesiydi, yumuşak, affetmeyen, öldürmeye hazır. Adamın Leo'ya ulaşmak için benimle kişisel bir ilişki kurmayı ve sonra da bunu kullanmayı planlamasına kızmıştı. Beni kullanarak. Neden Rick'ten bunu yapmasını istemedi? Eski sevgilimin her işte parmağı vardı.

"Evet. Ben . . . Kokuna kötü tepki verdim. Sana ateş ettim. Sana ateş ettim. Sana neden ateş ettiğimi ya da neden ıskaladığımı bilmiyorum." Gözlerini kapattı, kokusu şok ve korku kokuyordu, havada güçlü ve sertti. Teknik olarak işinin başındayken birine ateş etmiş ve beklenmedik bir kontrol eksikliği göstermişti. Profesyonel intihar. Aklına yatmış gibi görünüyordu. Ayatas devam etti. "Bu küçük sepete, bu tek toplantıya çok fazla umut bağladım. Her şeyi mahvettim ve sana nedenini bile açıklayamıyorum, kokunun içimde bir şeyleri tetikleme dışında. Senin kara büyü olduğunu düşündüm. Türümüzün en çok korktuğu şey. Özür dilerim, *e-igido*."

"*Eigido* nedir?" Eli kelimeyi karıştırarak sordu.

Gözlerimi kaçırmaya çalıştığım yaşlar taşı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü.

O konuşurken kelimeyi hatırladım. Kapıda hâlâ yara almadan dururken söylediği ilk cümledeki kelimeyi.

"*E-igido*," diye fısıldadım, sonunda terimi yerleştirdim. "*E-igido* 'kız kardeşim' demek." Ben tek çocuktum. Babam ben beş yaşındayken gözümün önünde beyaz adamlar tarafından öldürüldü. Gerçek kokuyor olabilirdi ama bu adam yalan söylüyordu. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı, bu son yalan beni derinden yaraladı.

BÖLÜM 2

Bol Kanlı Baloncuklar

Kardeşim olduğunu iddia eden adam artık bizimle birlikte odada değildi, ama dürüst olmak gerekirse, skinwalker işitme yetisiyle muhtemelen sohbetimizi duyabiliyordu.

Kedicik, düşündü Beast. Onu görmezden geldim. Bu imkansızdı.

Alex, "Araştırmasını yapmış olacak kadar çok şey biliyor," dedi. "Söylediği çoğu şey ya YouTube'daki videoda ya da Reach'in veri dosyalarında var. Reach'in bizden saklanıyor olması onun öldüğü anlamına gelmez. Bilgileri PsyLEDe satmış olabilir."

Reach paranormal dünyanın en iyi araştırmacısıydı. Verileri için işkence gördüğünü ve sonra ortadan kaybolduğunu iddia ediyordu, ancak bu iddiasına dair elimizde tartışmasız bir kanıt yoktu. Dosyalarının çoğunu ele geçirmiştik ve Yellowrock Securities'in elektronik dehası Alex, dosyaları kendi dosyalarımızla birleştirerek Alex'i yığının en tepesindeki araştırmacı haline getirmişti.

"Onun kokusu," dedim, başımı kanepeye yasladım ve baş ağrısına karşı gözlerimi kapattım. Çok yorgundum ve pencerelerden giren puslu gün ışığı bile hâlâ canımı yakıyordu. "Doğal bir çiçek kokusu var. Tıpkı vampirlerin dediği gibi." Yüz yıl önce şehirde sarı gözlü bir Cherokee vardı ve çiçek gibi kokuyordu. "Tsalagi doğum adımın ya da klan adımın hiçbir yerde kayıtlı olduğunu sanmıyorum. Aggie One Feather bunu paylaşmadı. Sormak için aradığımda ona hakaret ettim. Ve Beast ona yavru dedi. O benim akrabam. Kardeşim değilse bile üvey kardeşim. En azından kuzenim. Ama ben tek çocuktum. Erkek ya da kız kardeşim yoktu; sadece annemin ipuçları ve bulanık görüntüleri vardı ve babamdan çok fazla bir şey yoktu. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum." Sesimi yükselttim ama bu başıma bir ağrı saplanmasına neden oldu. "Edmund, iyi davranıyor musun?"

Vampirin taş kaplı uyku odasını kapatan raf ünitesi, sesinin çıkmasına izin verecek kadar açıldı. "Hayır, hanımım."

Ayatas aynı yerden, "Bir sivri dişlinin beni emmesine izin vermeyeceğim!" diye bağırды.

Kapı kapandı. Edmund Hartley'nin metresiydim - sevgilisi değil, - ve vampire Ayatas'ı içmesini ve onu bir kitap gibi okumasını emredebilirdim. Ama bir PsyLED subayını taciz fikrinden nefret ediyordum, beni öldürmeye çalışmış olsa bile. Ayrıca Ed'i affedilemez bulduğu bir şeyi yapmaya zorlama fikrinden de nefret. "Kardeşiniz olabilecek birini içkiye boğma kavramından nefret ediyorum. Bu bir aile

ve aile kutsaldır, bizi öldürmeye çalışsalar bile," demişti. Garipti ama Ed'in geçmişini bildiğim için bu ifade biraz anlamlıydı. O haklıydı. Utanmışım.

Bir kolumu gözlerimin üzerine koydum ve bir an sonra Alex mırıldandı, "Kolunu kaldır. Başın için soğuk kompresim var."

Kolumu bıraktım ve yerine soğuk ve jel benzeri bir şey yerleşti. Kimse benim küçük sorunum hakkında başka bir şey söylemedi. Baş ağrılarım çocuklar için korkutucuydu, çünkü zamanla oynamaktan kaynaklanan genetik hasarın bana tür beyin travması verdiği anlamına gelebilirdi. Ya da değildi. Belki de sadece migrenim tutuyordu. Zaman yürüyüşü ve baş ağrıları neden-sonuç ilişkisi olmak zorunda değildi.

Eli'nin telefonu çaldı. "Ben Soul. Konuşmayı ben yapsam olur mu?" "Keyfine bak," dedim.

"Eli Younger. Bizi geri aradığınız için teşekkür ederiz. Bir ziyaretçimiz var, PsyLED olduğunu iddia eden bir adam." Alex'in zaten PsyLED'in veri tabanlarına girmiş olduğundan ve Ayatas'ın kimliğini, istihdam kayıtlarını ve personel dosyasıyla ilgili iddiaları doğruladığından bahsetmedi. "Rick LaFleur'un patronu ve sizin doğrudan emriniz altında olduğunu iddia ediyor. Ayatas FireWind."

"Bu doğru." Soul'un sesi hoparlörden geldi. Klavyeye dokunurken çıkan tıkırtıları duyduk. "Başlangıçta beş batı eyaletinden sorumluydu, ancak geçen yıl doğu sahiline geçmeyi talep etti. Tayini sadece birkaç hafta önce gerçekleşti. Bugün erken saatlerde gönderdiği bir e-postadan anladığım kadarıyla Jane'den Leo Pellissier ile buluşmak için yardım isteyecekmiş." Sesinde garip bir ton vardı, beklemediğim bir heves. "Bu yüzden mi arıyorsun?"

"Tam olarak değil. Jane'i öldürmeye çalıştı."

Sözlerinin ardından bir sessizlik oldu ve eğer sessizliğin keskin bir tarafı olsaydı, bu sessizlik havayı keserdi. "PsyLED'bir memuru New Orleans Şehri Efendisinin İnfazcısını öldürmeye mi çalıştı?" Soul artık unvanları dikkatle kullanıyordu. Nedenini merak etmeliydim. "Başarısız mı oldu? Nasıl?"

"Evet ve evet. Hizmet silahıyla." "Neden?"

"Kızın kokusunun onda bir şeyleri tetiklediğini söyledi. Tam olarak söyleyemedi."

"Anlıyorum. Jane'in kokusu alışılmadık ve-" Sesi aniden kesildi. "FireWind öldü mü?"

"Hayır. Jane kurşundan kaçtı."

"Kurşundan kaçtım. Anlıyorum." Soul her şeyi bir araya getirirken bir sessizlik daha oldu. Zaman yürüyüşü yapabildiğimi biliyordu. Bu, kendi türü olan arcenciel'ler ya da gökkuşağı ejderhaları da dahil olmak üzere bazı türlerin yapabildiği şeye verdiği isimdi. Bir hafta önce sohbet etmiştik, baş ağrılarımdan ona bahsetmemiş olsam da bana neler olduğu konusunda beni bilgilendirmişti. Soul, Yellowrock Securities'in bir parçası değildi, bu yüzden hala gizli tutuluyordu.

"Kurşunlardan kaçamıyor mu?" Eli, Ayatas'ın zamanın dışına çıkıp çıkamadığını sordu.

Soruya cevap vermedi, onun yerine "Ayatas, Jane ile olası ilişkisinin Leo ile görüşmesini hızlandıracağını . Zaman kısa."

"Leo'yu tanıyorsun. Rick LaFleur Leo'yu tanıyor. PsyLED'in Jane'e neden ihtiyacı var?"

"PsyLED son bir hafta içinde üç kez New Orleans Şehri Yöneticisi ile resmi kanallar aracılığıyla bir toplantı ayarlamaya çalıştı ve bu çabalarımız sonuçsuz kaldı."

Bu ilginçti ama şaşırtıcı değildi. Federallerden aşağıya kadar tüm kolluk kuvvetleri ve devlet kurumları Leo ile zamanda konuşmak . Ayrıca . . . Leo şu anda herkesin erişmek istediği bir cadı-vampir olan Adan'a . Adan bir zamanlar bir deri gezgini kişisel kan hizmetkârı olarak tutmuştu, bu da onu benim kişisel sohbet listemde üst sıralara çıkarıyordu. Ayrıca Soul'un türlerinden biri olan bir arcenciel'i hapsetmiş ve onu kendisi için zaman yürüyüşü yapmaya zorlamıştı, bu da onu Soul'un kişisel sohbet listesinde üst sıralara çıkarmıştı. Yani aynı anda hem kişisel, hem iş, hem de yasal sebepler. Leo'nun yaptığı her şeyin çok katmanlı gerekçeleri vardı. "PsyLED neden MOC ile sohbet etme ihtiyacı duyuyor?" Eli sordu.

"Sadece PsyLED değil, özellikle FireWind. Ayatas şu anda özel bir ajandan çok daha fazlası. Avrupa/Amerika kan düellosu için PsyLED, CIA, FBI ve ICE arasındaki irtibatı sağlıyor."

Soul bana işe yarar şey söylememişti, Ayatas'ın bu kadar çok federal kurumun desteğine sahip olması dışında. Sangre Duello hakkında bilgi almak umuduyla bana tefek bilgiler verdiğini düşündüm. Leo hükümeti düellodan uzak tutmak için çok çalışıyordu. Ve Ayatas beni kullanmak için buradaydı. Bunu biliyordum. Yine de içimde küçük bir parça masumiyet ve umut öldü. Tabutum olan göğsüm ağrıyordu.

Eli hiçbir şey söylemedi ve Soul devam etti. "Anladığımız kadarıyla Sangre Duello açık denizde düzenleniyor olabilir. Normalde, elbette, hükümet hiç kimse açık denizde, yabancı ülkelerde veya uluslararası sularda herhangi bir şeye dahil olmaz."

Göz kapağımın bir köşesini kaldırdım ve Eli bana kurt gibi sırttı. Belki de gönderilmemesi gereken yerlerde savaşmıştı. Hükümet her zaman uluslararası hukuka sadık kalmıyordu. Jel paketini ittim ve beynime saplanan ve bir heavy metal acı grubu gibi zonklayan mızrakları gelerek doğruldum. Eli beni izliyordu. Gözlerimi kırpıtm ve birlikte odaklanmaya zorladım.

Soul, "Titus Flavius Vespasianus ve Leo Pellissier Louisiana'da ölümüne kan savaşı yapmak resmi olarak izin istediler," dedi, "ve itiraz edilen taraf olarak Mitran yasalarına göre bunu yapmak Titus'un hakkıydı. Neyse ki vatandaşlarımızın güvenliği için, Birleşik Devletler yasalarına göre bu onun hakkı değildi. Düellonun ABD topraklarında yapılması talebi sayısız devlet kurumu tarafından reddedilince Mithranlar kapıyı hepimize kapattı. Artık Pellissier çağrılarımıza cevap vermiyor. Aslında, tüm Birleşik Devletler'de tek bir vampir bile telefonlarımıza cevap vermiyor."

Bütün bunları biliyordum. Düelloların çoğu ABD eyaletinde yasadışı olmasından, ICE ve federal hükümetin bu Avrupalı vampirlerin ziyaret için bile olsa ABD topraklarına girmelerine asla izin verilmemesini sağlamaya çalışmasına kadar, ABD' yasal sayısı başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Leo'nun İnfazcısı, vampir hiyerarşisinde güçlü bir pozisyon ve Karanlık Kraliçe olarak - hala öğrenmekte olduğum bir unvan - olan biten her şeyi biliyordum. Ve Soul'a bunların hiçbirini anlatamazdım. Dedim ki, "Bunun seni şaşırtmadığını söyle. Hükümet paraları tersledi ve sonra para liderlerinin onlarla iletişim halinde olmasını mı bekledi? Sen bir parasın. Daha iyi bilirsin."

Soul bağlantıda iç geçirdi. "Robere ikizleri ve George Dumas'tan bu konuda bizimle irtibata geçmelerini istedik ama reddettiler. Valilik ofisini devreye soktuk,

Sahil Güvenlik de dahil olmak üzere çeşitli denizcilik kuruluşları ve yarım düzine başka kurum. Rick LaFleur burada olduğundan daha fazla uluslararası seyahat ediyor, o yüzden pek yardımcı olamıyor. Ama Pellissier şu anda kimseyle konuşmuyor."

Roberes'lerden biri avukattı. George, diğer Bruiser, erkek arkadaşım, bir zamanlar Leo'nun primo'suydu ve hala MOC üzerinde çok etkisi vardı. Ve üçü de Avrupalılarla savaşırken ihtiyacımız olan Onorios'tu. Onlar yargıçlar ve barışın koruyucularıydı. Hükümet bu son kısmı biliyor muydu? Elbette. Neden olmasın? Bu başından beri FUBAR olmuştu. Ve Rick . . . Eski sevgilimin seyahat ettiğini bilmiyordum. Bu konuşmayla ilgili olmasa da o da ilginçti.

Balıkçılık metaforunda olduğu gibi Leo ağlarını çekmiş ve limana geri dönmüştü. Kendi türünü yasaların koruması altında insanlarla eşit olarak tanımayı reddeden hükümetten uzaklaşmıştı. Şimdi de hükümet ve kolluk kuvvetleri, yardımımı almak için kişisel bir ilişki olduğunu iddia ederek kapımdaydı. Ducky. Kalbimdeki tabutun kapısı çarparak kapandı.

Soul devam etti. "Titus ve Leo o zamandan beri savaşları yayınlamak için izin istediler, ancak hiçbir geleneksel yayın ağı bunu kabul etmedi. Ancak, şiddete rağmen kimse internet üzerinden izleme başına ödemeli yayını durduramaz ve bir dizi sağlayıcı Leo ile haklar için teklif veriyor. George ve Roberes de bu üst düzey görüşmelerde yer alıyor. Ve bizi geri aramıyorlar."

Ve bunları yapamazsınız, çünkü hükümet genel olarak yalakalar ve onların insanlarıyla çalışmayı reddetti. Evet. Soul beklediğimden Soul beklediğimden çok daha fazlasını biliyordu. Ortağıma başımı salladım ve o da "Tamam. Hala dinliyorum." dedi.

"Avrupalıların maçlarda offshore kumar oynatmayı planladıklarını ve eyaletin kendileriyle ortaklık kurması halinde kazanılan ve kaybedilen bahislerden elde edilen vergi gelirinin Louisiana'ya gideceğini kabul ettiklerini öğrendim."

Kaşlarım havaya kalktı. Bu sürpriz oldu.

Soul cep telefonu bağlantısı üzerinden, "Bu muhtemelen çok büyük bir parayla sonuçlanacak," dedi, "ve görünüşe göre Louisiana eyalet hükümetinde üst düzey biri aniden ilgileniyor, bu da çabaladığımız anlamına geliyor. Federal ve eyalet yasalarında her şey birbirine karışmış durumda ve herkes bu işten bir pay almak ya da politik olarak güçlü görünmek istiyor, daha fazla kan emiciyi ABD'den uzak tutmak için mücadele ediyor."

"Doğru," dedim, başım yine ağrıyordu ve vücudumun her zerresinde yorgunluk hissediyordum. "Herkes güç için çabalıyor."

"Benim kişisel endişem şu: Leo Louisiana'dan ayrılır ve savaşmak için bir Avrupa gemisiyle uluslararası sulara giderse, o yokken topraklarının kontrolü kimde olacak?" Soul sordu. "Kaybederse mirası kime kalacak? İnsanlara ve şimdiye kurduğumuz siyasi dengeye ne olacak? Özellikle de Kongre'de paranormal vatandaşlık için yeni yasalar önerilirken, bu çok tehlikeli. Leo'nun tüm bunlarla başa çıkmasını istiyorum ve Ayatas'ın deneyimi, cazibesi ve diplomatik bilgisi var. Ama kontrolünü kaybedip içinizden birini öldürmeye kalkarsa olmaz."

"Jane'le akraba olduğunu söylüyor," dedi Eli.

"Anlıyorum." Soul durakladı, belki de düşünceliydi. "Bunu hiçbir resmi kayıta doğrulayamadım ya da yalanlayamadım. Jane Yellowrock'a ait kayıtlar, kızın kiliseden çıktığı gün başladı."

sözde on iki yaşında dağlar." ve sonra tekrar devam etti, sanki ne söylemek istediğini hissediyormuş gibiydi. "Aya'nın kayıtları sözde dört yaşında bir yetimhaneye girdiğinde başlıyor ve on dört yaşında kaçtığına sona eriyor. Sözde yirmi yaşında yeniden ortaya çıkmış, adını değiştirmiş ve ikisi internet üzerinden olmak üzere üç farklı üniversitede dersler alarak eğitim almış, ceza adaleti bölümünden mezun olmuş. Bu okullardan sadece birinde çekilmiş fotoğrafları var," diye ekleyerek geçmişinin sahte olabileceğini söyledi. "Yetimhanede çekilmiş tek fotoğrafında da kulaklarının şekli farklı görünüyor."

Çocukların yüzleri büyüdükçe büyük ölçüde değişir, ancak kulakların şekli ve yerleşimi ameliyat dışında asla değişmezdi. Kulaklar parmak izleri kadar bireyseldi. Soul'un anlattığı şey, Ayatas'ın yetimhaneden kaçmış ölü bir çocuğun kimliğine gösteriyordu. Bu, uzun ömürlü paranormallerin dünyada yasal bir konum elde etme yollarının tipik bir örneğiydi. Ayatas muhtemelen evraklarında belirtilenden daha yaşlıydı. Tüm deri değiştirenlerin uzun ömürlü olduğunu tahmin etmiştim. Babamın ölmesinin tek nedeni, beyaz adamın onu beden değiştirip iyileşmeden vurup öldürmesiydi. Ve tüm deri gezginlerinin benim gibi sarı gözlü olduğunu. Hepsi varsayımdı, ama onları destekleyecek az miktarda kanıt vardı. Ayatas görüldüğünden çok daha yaşlı olabilir.

"Akraba olup olmadığına gelince," dedi, "kimse bir ilişkiyi belirlemek için genetik bir karşılaştırma yapmadı. Bazı canlılar birbirlerinin aile kokusunu tanır. Böyle bir şey olmadı mı?"

Skinwalker gibi kokuyordu, benim gibi değil. "Hayır." Beast öyle düşünse de. Genetik karşılaştırmalar da işe yaramazdı zaten. DNA'mı görmüştüm. Karmakarışıklı.

"Yani o burada. Hem yalan söylüyor hem de yasal. Yapacak bir işi var," dedi Eli. "Jane'e ateş bir hata gibi görünüyor. Bir kanun için oldukça büyük bir hata. Çok aptalca," dedi Eli, sesine karışmasına izin vererek. "İdari izne Bir iç soruşturma başlatılmalı."

"Evet." Soul usulca, neredeyse hüzünlü bir şekilde güldü. Kahkahası bana her zaman çan seslerini ve nefesli çalgıları hatırlatırdı ve bu bende onunla birlikte gülümseme ve kendi kahkahamı gizleme isteği uyandırır. Şimdi ise başımı daha çok ağrıtıyordu. "Ve bir IA müfettişine Jane'i tehlikeli bir yamyam paranormal yaratık gibi koktuğu için çizdiğini söylediğinde?"

Ve Jane bir kez daha PsyLED'in 'ilgilenilen kişi' listesinin en başına mı konuldu?"

Eli'nin gözleri kısıldı ve az önce şantajı uğradığımızı anladığımdan emin olmak için bana . Soul bizi fiçiyı koymuştu.

Soul, "Bunu Aya ile görüşmem gerekecek, ancak onun kayıtlarında yer almamasını tercih ederim," diye ekledi.

Aya, diye düşündüm. Ona bir lakap takmıştı. Soul onu severdi.

"Herhangi bir raporlama yapmayacağız," dedi Eli ama saldırının peşini bırakma konusundaki isteksizliğini duyabiliyordum.

"Leo hiçbir kolluk kuvveti ya da özel ajanla konuşmayacak. Ayatas'ı Leo ile tanıştırır ve müzakerelerin önünü açarsanız bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ederim," dedi.

"kopyala. Ayatas silahlarını pantolonunun içinde tutarsa bunu kişisel bir iyilik olarak kabul edeceğiz," dedi Eli. "Birini öldürürse biz ararız, PsyLED de pisliği temizler."

Eli cep telefonunu kapattı ve silahını çekip bana baktı.

Alex uzun buklelerinin altından bana , "Leo'nun sekreterine talebi gönderebilirim," dedi. Başımı onaylamak için bir santim eğdiğimde ekledi, "Leo'nun bir polisle görüşmesini sağlayabilecek biri varsa da Scrappy'dir. İşte buna temsilcilik sanatı denir." Resmi cep telefonuna dokundu.

"Edmund?" Sesimi yükseltmeden jel paketini dekoratif bir yastığın altına sordum. "Onu dışarı çıkarabilirsin."

Raflar tamamen açılarak merdivenin altındaki taş kaplı küçük odayı, köşedeki döner silah kasasını, küçük yatağın ayakucunu ve Ayatas'ı ortaya çıkardı. Tökezleyerek dışarı çıktı, belli ki itilmişti. Raf kapısı gün ışığının üzerine kapanarak usta vampirim primo'yu güneşten korudu. Ayatas biraz yıpranmış görünüyordu, uzun siyah saçları kırışmış, kıyafetleri buruşmuştu ama havada kan kokusu yoktu, ne vampir kanı ne de skinwalker kanı vardı, bu da kendine kardeşim diyen adamın yuvarlanmaktan kaçınmayı başardığı, kendisinden yudum alınmasına izin vermediği ve Edmund'un onu vampir kanı içmeye zorlamadığı anlamına geliyordu ki bu benim primo'mda sevdiğim bir özellikti. İşler biraz fiziksel bir hal almıştı ama kan bağına zorlama yoktu. Bağ kurmaya zorlamak korkunç bir şeydi. Bunu kendi kişisel karşılaşmamdan . O deneyim yüzünden hâlâ pek çok şeyle başa çıkmakta zorlanıyorum.

"Siz delisiniz," diye tükürdü Ayatas. Sesi dikkat çekici bir şekilde kediye benziyordu ve Canavar gözlerimin baktı. Adamdan büyülendiğini anlayabiliyordum ve gözlerimin altın renginde parlayıp parlamadığını merak ediyordum. Olan oldu.

"Neden?" diye sordum. "Seni biz öldürmedik. Efendisine ateş etmene ve onu güzellik uykusundan uyandırmamıza rağmen vampir seni içmedi. Ve sana temizlenmen için bir oda veriyoruz. Gerçekten iyi bir ev sahibi olduk." Taşaklarını ezip kelepçelemek ve uykulu bir vampirle birlikte inine atmak dışında. Onu üst düzey patronuna ve akıl hocasına rapor etmek. Evet. Bunların hepsi vardı.

Eli ona cep telefonunu fırlattı ve Ayatas hiç sallanmadan havada yakaladı. "Soul'u ara," dedi Eli. "O zaman git . Eşyalarının geri kalanı üst kattaki misafir yatak odasında, sol ön köşede. Temiz çarşaf. Havlular yatağın ayak ucunda. Yirmi dakika içinde geç öğle yemeği."

"Eli'nin kapari ve dereotuyla yapılmış beyaz tavuk göğsü Cajun salatası," dedi Alex, tabletlerinden, dizüstü bilgisayarlarından ve kişisel masaüstü bilgisayarından ve en yeni zil ve ıslıklara sahip Wi-Fi / bulut sisteminden başını kaldırmadan. Bunun gibi masaüstü bilgisayarların elle yapılması gerekiyordu ve bileşenleri bize beş bin dolardan fazlaya mal olmuştu ama Leo'nun adamlarının sahip olduğu her bilgisayar sistemi, güvenlik sistemi, cep telefonu, tablet ve GPS takip sistemi için bir merkez görevi görmemizi . Alex eğilmiş, tıkr tıkr çalışıyordu.

"Peki ya dereotunu sevmezsem?" Ayataş saçlarını geriye doğru silkeleyip gömleğinin koluyla yüzünü silerek sordu.

Alex yine başını kaldırmadan, "Açlıktan ölmek," dedi. Hafifçe gülümsedim, *işte benim kardeşim* diye düşündüm. Ayatas FireWind, süslü ayakkabıları ahşap basamaklarda sessizce ilerleyerek merdivenlerde kayboldu.

Ya özel tabanları vardı ya da bir kedi gibi hareket ediyordu. Ya da avcı bir Cherokee savaşçısı. İki ve üç numaralı kapılara gidiyordum. Gözlerimi kapattım ve başımı tekrar geriye attım, jel paketini yastığın altından çıkardım ve gözlerimi kapatarak yerine koydum.

"Daha büyük bir yer almadığın için hâlâ mutlu musun?" Eli, ses tonunda biraz bilmiş bir kinle sordu. Sadece birkaç mil ötede, bu evin yaklaşık üç katı büyüklüğünde geleneksel bir Creole kasaba evi bulmuştu. Ama burası evimdi, ya da şimdiye kadar sahip olduğum en yakın evdi. Bunu ona söylememiştim. Sadece büyük evin çok pahalı olduğunu söylemiştim. Öyleydi de. Hâlâ da öyle.

"Hem de çok. Ama sokak hayvanlarını almayı bırakmalıyız," dedim. Eli ve Alex homurdandılar.

Alex, "Neredeyse her şeyi entegre ettik ve Bodat bugün ilerleyen saatlerde bitirmeme yardımcı olmak için kasabada olacak" dedi.

Bu hem iyi hem de kötü bir . Yeni sistem sayesinde Leo'nun adamlarının her birinin her an nerede olduğunu, kimlerle sohbet ettiklerini ve faaliyetlerini MOC'den gizli tutmak için hangi yakıcı cihazları kullandıklarını biliyorduk. Çocuk -Alex- bu bilgilerin çok yoğun olmasını engellemek için çeşitli algoritmalar geliştirmişti ama yine de bu tek kişilik bir iş değildi. Yellowrock Securities Sangre Duello'dan sağ çıkmayı ve NOLA'da kalmayı başaracaksa ciddi bir inek yardımına ihtiyacımız vardı. Dış kaynak kullanmamız ya da şirket içinden birini işe almamız . Her ikisi de hayatımızın dinamiklerini değiştirecekti.

Tekrar. Bu yüzden Bodat en iyi seçimdi, ona geçici olarak kalacak bir yer bulmamız anlamına gelse bile. Burada uzun süre kalmasının imkânı yoktu. Sarımsak kokulu, hamur etli genci düşünmek bile tüylerimi diken diken etmeye ve baş ağrımı daha da kötüleştirmeye yetiyordu.

Bodat, Natchez'deki bir davada bize yardım etmiş olan Alex'in World of Warcraft arkadaşlarından biriydi. Alex'ten birkaç yaş küçüktü ve Mississippi'de yaşıyordu. Solgun tenli çocuk sonbaharda Tulane'e gitmeyi , Alex de şartlı tahliyesini bitirdiği için doktorasını orada yapacaktı. Bodat bir hacker özentisiydi ve veri tarama ve derleme konusunda yetenekliydi. Bilgisayar korsanlığının arka kapılarını öğrenmek için çok çalışıyordu ve ayrıca Alex'e ciddi bir kahraman hayranlığı vardı ama bunu gizlemeye çalışıyordu. Çok şirindi. Ama . . . Bodat. Usulca iç çektim.

Alex ve Eli üzerime bir battaniye örttüler ve geç bir öğle yemeği hazırlamak için mutfığa gittiler.

- "Neden

Janie'nin kardeşin olduğunu düşünüyorsun?" Alex

sordu.

Ayatas durdu, kaşık ağzının yarısına kadar gelmişti. Vanilyalı dondurma ve fırından yeni çıkmış yaban mersinli-mango pastası ile doluydu. Öğle yemeği son derece nazik geçmişti, ilişkilerden ya da Soul'un Ayatas'ın bana ateş etmesine nasıl tepki verebileceğinden bahsedilmemişti.

Yemekte çoğunlukla hava durumu, Arizona kışı ile Louisiana kışı arasındaki fark ve spor takımları hakkında konuşuldu. Ta ki şimdiye kadar.

Kaşığı tekrar kâseye koydu ve sanki bizi anlamaya çalışıyormuş gibi birimizden diğerine baktı. "Geçmişine göre Jane ormanda ortaya . Kız kardeşim yıllar önce bir kar fırtınasında kayboldu. Biz uzun ömürlüyük. Cesedi asla bulunamadı. Jane'in neden uzun süredir kayıp

bir kardeşi olmasın?"

"Çünkü göründüğünden çok daha yaşlı."

"Alex?" Bu konuşmayı yapmayı beklediğim konu değildi. Bu benim en kişisel bilgilerimdi ve Alex her şeyi eşiğindeydi. Kaşığımı yere bıraktım, yine midem bulanıyordu. Yemek ve belki de OTC'ler baş ağrımaya biraz yardımcı olmuş olsa da, ağrı geçmemişti ve mide bulantısı migren benzeri bir acıyla birlikte yaşadığım belirtilerden biriydi.

Alex bana bakmadı. "Yani, dostum, belki yirmi beş yaşında görünüyor, ama yaşlı. Otuz yaşında bile olabilir."

Gülmek istedim. Sesi tipik bir genç gibi geliyordu, gerçi kendisi de artık yirmi yaşındaydı ve büyüyordu. Çoğunlukla. Ve Ayatas'ı pek de belli etmeden pompalıyordu.

"Eğer kardeşsek," dedi Ayatas, kaşığını tekrar eline alıp bana bakmadan, "Jane yirmi beş yaşından çok daha büyük demektir."

Kelimeler bir düzine kalp atışı boyunca havada asılı kaldı. İçimde yine tuhaf duygular kabardı, girdap gibi dönen duygular. *Yalnız değilim* gibi şeyler. *İnsanlar hâlâ var. Benim için geldiler. Nihayet. Sonunda. Sonunda.* Umut, korku ve beklenmedik olasılıklarla karışık bir öfke ve şüphe vardı. Neden şimdi? Neden bu kadar bekledin? Sadece beni kullanmak için mi? Bana ilk erkeğimi öldürmeyi öğreten ve beni yaşamak ya da ölmek için karın içine iten deri gezgini hâlâ hayatta mı? Annem hâlâ hayatta mı? Skinwalker geninin cadılarda olduğu gibi X'e bağlı olduğunu, annenin X kromozomundan geçtiğini varsaymışım. Geni babamdan aldığımı, onun da annesinden geçtiğini varsaymışım ama Ayatas'ın bir deri değiştiren ve benim de tam kan kardeşim olması için annemin de bir deri değiştiren olması gerekiyordu, çünkü herhangi bir erkek kardeş tek X kromozomunu ondan almış olabilirdi.

İçimdeki rasyonel, mantıklı kısımları, bu girdapta yolumu bulmamı sağlayabilecek kısımları gizleyen tüm duyguları, işe yaramaz tutkuları bastırdım. Ailemden herhangi birinin hayatta olması pek olası değildi. *Kalona Ayeliski* adında bir iblis, sadece *Uni Lisi* olarak hatırladığım bir kadının kanını emdiğini iddia ediyordu, birçok çocuğun büyükannesi anlamına gelen bir saygı terimi ve muhtemelen aslında kendi büyükannem veya büyük büyükannem. İblis, Cherokee geleneğindeki görünmez gece gezginleri olan *Sunnayi Edahi*'lerden biriydi. İblis bana öğreten büyükannemi öldürdüğünü iddia . Büyükanne olarak hatırladığım kadının öldüğüne inanmışım. Ama iblisler doğruyu söylemeleriyle bilinmezler.

"Ne kadar yaşlı?" Alex sordu. "Jane bir kadın. Kadınlar yaşları hakkında konuşmayı sevmezler."

Gülmüş ya da gözlerimi devirmiş olabilirdim ama bu ölümcül derecede ciddi, hayati derecede önemliydi ve baş ağrım hala oldukça şiddetliydi. Göz devirmek yasaktı.

"Sana geçmişimi, en derin, en kişisel hikâyemi anlatıyorum." Şimdi bana , altın rengi gözleri şahin kanadı kaşlarının altında yoğunlaşmıştı. Elindeki meyveli tartı itti ve dirseklerini masaya dayayıp parmaklarını birbirine geçirdi. Uzun parmaklar, çok ince. Tanıdık geliyordu. Masanın altında yumruklarımı sıktım. Akrabalık iddiasında bulunan PsyLED polisini tanımıyordum ama sessiz, temkinli, kontrollü görünüyor, sanki duygusal tepkilerini daha sonra, özel olarak başa çıkana kadar bastırıyordu. Beni neredeyse vuracak olması, bu vurma teşebbüsüyle ilgili olarak gelecekte patronuyla yüzleşecek olması, onun üzerinde ağır bir yük oluşturuyor olmalıydı, ancak tavırlarında buna dair hiçbir şey yoktu.

"Sana bunu söylüyorum çünkü kız kardeşim olduğunu umuyorum ve seninle her şeyi paylaşmadığım sürece bu umudumu kanıtlamamın ya da çürütmemin bir yolu yok. On yıllardır kimseyle konuşmadığım şeyleri."

Başımı salladım, o tuhaf *Tsalagi* çene hareketiyle onayladım.

"Ben *Nunna Daul Tsuny*'de doğdum. Gözyaşı Yolu." Kimse yemek yemiyordu. Kimse nefes bile almıyordu.

"Annem bana beş yaşındaki kız kardeşimin askerlerden birine bıçakla saldırdıktan sonra askerler tarafından öldürüldüğünü söyledi. Bu, askerlerin onu aramalarını engellemek için söyledikleri bir yalandı. Sonradan öğrendim ki kız kardeşim bir Cherokee kadına tecavüz eden bir adama saldırmış ve onu ağır yaralamış. Klanımızın lideri, deri değiştiren kız kardeşimi bir vaşak şekline sokmuş ve onu askerlerden kurtarmak için karın içine sürmüştü." Çok fazla şey biliyordu. Benim bilmediğim şeyleri biliyordu. Ya da bir şeyler iddia ediyordu.

Ama uyuyordu. Hepsi uydu.

"Klanınızın lideri kimdi?" Sözlerim bir Halk konuşmacısı kadar yumuşaktı.

"Hayalasti Sixmankiller adıyla biliniyor."

Bana verdiği isimler ilginç bir seçimdi. Hayalasti, Cherokee dilinde "bıçak" anlamına gelen bir isimdi. Eğer Hayalasti çok uzun zaman önce tanıdığım kadınsa, o zaman öldürdüğü altı adamdan ikisinin ölümünde hazır bulunmuştum.

"Ben ona *Uni Lisi* diyorum," diye ekledi ve gülümsedi. "Çocukken beni ölümüne korkuturdu." Cebinden bir cep telefonu çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Ara onu. O hâlâ hayatta. Ailesi ve klanından küçük bir grupla birlikte yaklaşık yetmiş yıl önce Appalachian Dağları'na geri taşındı."

Hala hayatta. Ailesi ve klanından küçük bir grup . . .

Gülümsedim, dudaklarım seğirdi. Havayı dilimin üzerinde gezdiren, burnumdan geçiren, kurumuş ciğerlerimi dolduran bir nefes aldım. Gerçek kokuyordu. Yine de bu adamın söylediği her şey gerçek olabilir ve kalbimin en derin, tanınmayan özlemlerini tatmin edebilirdi ama hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey kanıtlanamazdı. Gerçek sandığı şeyler inandığı yalanlar olabilirdi. "Benim annemiz? İnsan mı yoksa deri değiştiren mi?"

Yüzü, yaşlı ama güçlü bir keder görüntüsüne büründü. "Annemiz deri gezgini olarak doğmuştu, ancak yer değiştirme yeteneğinden yoksundu ve bu nedenle bir insan gibi yaşlandı. Ben Batı'dayken öldü. Yetmiş beş yaşındaydı, sağlığı yerindeydi ama bir sabah bir daha uyanmadı." Daha fazlasını söyleyecek gibiydi ama sustu.

Beni izleyen Eli ve Alex'e baktım. Yüzlerinde nezaket vardı. Gözyaşlarımı diken diken eden bir nezaket. Hücreye dokunmadan masadan uzaklaştım. "Turtanı ye. Leo alacakaranlıkta kalkacak. Alex bir ziyaretçi getirmek için resmi bir talep gönderdi. Şimdilik biraz uyuyacağım." Odama soyundum ve yatağıma . Eli'ye bakarak bir bakışta pek çok şey anlattım. Uyumayı beklemiyordum ama uyudum, baş ağrısı, olasılıklar ve yarı hatırlanan kanlı anılardan oluşan bir girdap gibi rüyalar.

Elim bir bıçağın çapraz çizgili kabzasını tutuyor. Kanlı. Her yer kan içinde. Tıpkı tüm hayatım gibi.

İnce siyah pantolonumu, siyah ceketimi ve beyaz ipek erkek gömleğimi yatağın üzerine serdim. İpek bir eşarp ve siyah dans ayakkabıları ekledim. Ayağımın altındaki kayışlar beklenmedik bir saldırı durumunda bana mükemmel bir denge ve topuklu ayakkabılar 1.80'lik boyuma fazladan beş santim daha ekliyordu. Silahlarımla birlikte zayıf, kaba ve korkutucu görünecektim. İş ve resmi kıyafet tasarımcım Madam Melisende, Modiste du les Mithrans'ın tehlikeli iş kıyafeti dediği şeydi, yani silahlar için yırtmaçları, sahte cepleri ve halkaları vardı. Hızlı bir duş aldım, saçlarımı topladım ve savaş kuyruğu şeklinde ördüm, o kadar sıkı örmüştüm ki başım ağrıyordu, ama uykumdan önceki baş ağrısından farklı bir şekilde. Gümüş ve dişbudak ağacından kazıkları ölümcül bir taç gibi örülmüş topuzun içine sapladım.

Saçın başka türlü olabileceğinden daha az silah olduğuna kanaat getirdikten sonra giyinmeye başladım.

Belime sık bir kayış bağladım, hafifçe sağa doğru, yumuşak deri kılıfa küçük bir Walther PK .380 tabanca yerleştirdim. Kydex güzeldi ama silah içime girecek şekilde oturmak zorunda iyi olmazdı. Pantolonumun sağ cebindeki yırtmaçtan küçük tabancaya kolayca ulaşabilecektim ve üzerimde hafifçe kabaran bir gömlek ve kalçalarımın doğru sarkan bir eşarpla kimse silahın orada olduğunu anlamayacaktı.

Eşarplar dövüşte tehlikeliydi ve ben onları takmazdım ama bu gözüme çarpmıştı, altın, gümüş ve bakır ipek. Aynı bel kayışına iki bıçak kılıfı bağladım ve sağ ve/veya sol elimi kullanabilmek için üst uyluklarıma sabitledim. Kılıfların içine kısa ağızlı, gümüş kaplamalı, altı inçlik bıçakları olan vampir öldürücüleri . Eşleşen HK45'ler için yerleşik çift koltuk altı kılıfı olan yepyeni bir taktik spor sütyeni giydim ve ayarladım. Bir çatışma durumunda silahları hazırlamak için kullanacağım zaman pahasına bile olsa, her silahın ayarladım ve mermi yatağında mermi olmadığından emin oldum. Küçük bir savaşı başlatamayabilirdim, ama bitirebilirdim - kendimi göğsümden vurmadığım sürece. Bu acıtabilirdi. Yani, önce güvenlik.

Dış giysilerimi üzerime geçirdim ve çıplak ayaklarımı dans ayakkabılarımdan içine sokarak tokalarını sabitledim. Bir iş kadını gibi görünüyordum. Silah görünmüyordu. Erkek gömleğinin düğmeleri varmış gibi görünüyordu ama H&K'lara ulaşmak için bir çırpıda sökebileceğim gizli çıkıcılarla kapatılmıştı. Bazen silah çekme hızı, silahsız görünmekten daha az önemli bir faktördür.

Ancak yüzüm hâlâ berbat görünüyordu. Makyaj yaptım, uykusuz ve ağır gözü altı morluklarını daha az fark edilir kılan o kalın, macunumsu şeyi. Sonra pudra, allık ve rimel. Gözlerimin köşelerine bir altın rengi far. Makyaj konusunda hâlâ iyi değildim ama biraz öğrenmiştim.

Kıyafetlerimin dışına, tatlı yanaklarımın bana verdiği Mughal bıçağını taktım. Eski kavisli Şam çeliği idi, süslü ve dekoratifti ve ölüm kadar keskindi. Kırmızı kadife kaplı ahşap kılıfı da dikkatleri gerçek silahların şişkinliklerinden ya da diğer kanıtlarından uzaklaştıracaktı. Güzel eşarbmı boynuma sardım ve daha fazla gizlemek için uçlarını ayarladım. Beni çekıştirmek için bir sap olarak kullanılabilecek atkıyı yeniden düşündüm. Tekrar düşündüm. Bıraktım.

Ve . . . Hala zaman kaybediyordum.

Masanın üzerindeki bir yığın protokol kitabına . Her tür için bir tane, her sosyal durum için bir tane, dans için bir tane ve farklı tanışma türlerini detaylandıran dört tane vardı. Sangre Duello bu kitapların içindekilerden çok azını kullanmış olsa da, Ayata'ları Leo'yla tanıştırtırken tam ifadeleri ve uygun protokolü kullanmam gerektiğini biliyordum. Ama hayır. Kaba olmak neredeyse her zaman daha iyiydi. Mithran Konsey Odalarını aradım ve Scrappy'yi buldum. "Lee Williams Watts, Bay Pellissier'in kişisel asistanı. Size nasıl yardımcı olabilirim? Oh. Üzgünüm, Jane. Ekрана bakmamışım. Ne oldu?"

"Hey, Scrappy. Patron nasıl?"

"Oldukça iyi. Yine de banyosunda dikte almanın yeni bir şey olduğunu söylemeliyim." Bir kahkaha attım. "Banyosunda mı?"

"O, Katie ve Alesha Fonteneau ile birlikte küvetteydiler ve öpüşüp koklaşıyorlardı. Tanrıya şükür bir sürü baloncuk vardı."

"Oh." Söyleyecek başka bir şey bulamadım. Ceketimin yaka ilmiğinden bir parmağımla tutarak yatak odamın kapısını açtım ve eve girdim. Oturma odasının geniş kapısına omzumu , konuşuyor, dinliyor, kokluyor ve izliyordum. Odada dört adam ve tombiş bir çocuk vardı ve gruptan üçü sanki tatsız bir şeyin ortasına girmişim gibi belirgin bir şekilde rahatsız görünüyordu. Eli kaşlarını çatmış, bir elinde kısmen kınından çıkarılmış bir bıçak tutuyordu. Bruiser sanki bir dövüş sanatı hareketine girişecekmiş gibi diğer ikisine doğru açılı duruyordu. Ayatas'ın yüzünde polis surati diyebileceğim, her şeye hazır bir ifade vardı. Belli ki biri diğerine bir şey yapmış ve işler kızıışmıştı.

Onlara kaşlarımı çatarak baktım, yüz ifadem "Gerçekten mi?" diyordu. Şimdi mi?

Canavar zihnimin ön tarafına sıçradı ve tabloya baktı. *Sürü arkadaşlarının çelik pençeleri vardır. Sürü arkadaşları oyun oynar. Canavar oynamak istiyor.*

Ama Lee hâlâ konuşuyordu. "Değil mi? Bir sürü kıkırdama vardı ve kanlı baloncukların varlığı bana iyi vakit geçirdiklerini söylüyor. Benim gibi aşağılık bir insanın orada uzun süre kalmak istemesi için fazla iyi bir zaman."

Alesha ve Katie Fonteneau kardeştiler ve Katie yakın zamana kadar Leo'nun varisiyken, Alesha onun Madam Casusu ve bir hainiydi. Son duyduğuma göre, ikisi de Leo'ya ihanet ettikleri için scion hapishanesinde birlikteydiler. Vampir dünyasında işler buzul hızında değişirdi, buna uzun görüş derlerdi. Ta ki hızlı değişene kadar. O zaman ayak uyduramayan zavallı insan ya da deri değiştirene yardım edin. Alex şaka olsun diye bana bir akış şeması göndermişti. Onu sakladım ve kullandım.

"Seni suçlamıyorum," dedim.

"Her neyse, senin için ne yapabilirim?" Scrappy sordu.

"Alex sana bir mesaj gönderdi mi?"

Scrappy dedi ki, "Kişisel bir mesaj. Evet."

Bu, vampir hiyerarşisinde bir dünya önemli şey olduğunu söyledi. "Ayatas FireWind adında insan olmayan bir PsyLED ajanı Leo ile görüşmek istiyor. İnfazcı, onunla, Grégoire, Katie, Bruiser ve adamlarımla birlikte küçük bir çay içmenizi Bu gece, erkenden."

Çok uzun süren bir sessizlikten sonra Lee unvanımı kullanarak "İnfazcı" dedi. Resmi olsun diye. "Yedi buçuk ile sekiz arasında bir boşluğumuz var."

"," dedim.

"Konukların ilginç bir karışımı. Özellikle de Bay Pellissier bu hafta PsyLED ile görüşmeyi birkaç kez çevirdiği için."

Bilgi arıyordu. Yüzümde küçük bir gülümseme belirdi. "Ben de öyle düşünüyorum." Scrappy, "Tamam o zaman. Kendiniz ya da misafiriniz için bir araba gönderilmesini ister misiniz?"

"Hayır. O da bizimle gelecek. Ancak kalacak bir yere ihtiyacı olacak. Hotel Monteleone ile bir anlaşma yapabilir misiniz? Yönetici sütlerinden biri . Leo'nun hesabına yaz."

"Bitmiş say. Hepsi bu kadarsa, İnfazcı ve misafirlerini birazdan göreceğim."

"Teşekkür ederim, Lee."

Özel adının kullanılması karşısında tereddüt etti ve ardından, "Teşekkür ederim, İnfazcı," dedi. Enforcer. Jane değil. Vampir işi yaparken hâlâ kişisel olmadığımızdan emin olmak için. Anladım.

Aramayı sonlandırdı ve ben de telefonu cebine soktum, omzuma attım ve bir elim gerçekte bir silah yarığı olan sahte cepte, biraz daha eğildim. Adamlar hâlâ savaş öncesi pozisyonlarını almış, savaşıma hazır bekliyorlardı. Aptal adamlar.

Beast aptal adamlarla oynamak istiyor.

"Henüz kan görmüyorum," dedim. "Ateş edildiğini de duymadım. Bana erkek arkadaşımın, ortaklarımdan birinin ve davetsiz misafirimın neden gürlemek üzereymiş gibi görüldüğünü söylemek ister misin?"

"Bir yanlış anlaşılma," dedi Ayatas.

"Yanlış anlaşılma yok." Bruiser en iyi, en sinirli İngiliz aksanıyla, "Bir hafta önce Özel Ajan Ayatas FireWind beni Leo ile tanıştırmak için aradı. Ben reddettim. Şimdi evinizde, uzun zamandır kayıp olan küçük kardeşiniz olduğunu iddia ediyor ve sadece tanıştırmakla kalmayıp bir de çay mı içiyor? Tabii az önce sona eren konuşmayı doğru duyduysam."

"Hmmm," dedim. "Evet. Kardeşim olduğunu söylüyor."

Bruiser bana bir bakış attı. "FireWind seninle akraba olabileceğinden bahsetmemiştii." Tekrar Ayatas'a baktı. "Ancak, sarı gözler ve altın-bakır ten yaygın bir kombinasyon değildir. Ailevi bir benzerlik var." Bruiser bir adım geri çekildi, saldırı modundan daha çok yüksek alarm durumuna geçti. Balım bu gece siyah giymişti: siyah takım elbise, siyah ipek gömlek, kravatsız, saçlarını yerinde tutan ve aynı zamanda daha koyu görünmesini sağlayan bir şeyle geriye taramıştı. Şahane görünüyordu, özellikle de bir asır kadar önce İngiltere'de yetiştirilmesinden kalan içgüdüleriyle "küçük kadını koru" tavrıyla tüm tüylerini kabartmışken. Sevimli bir içgüdüydü ama gereksizdi.

Eli da siyah giymişti ama siyah kot pantolon, tişört ve ceket giymişti. Kılıcını tamamen kınına sokmuş ama savaş yüzünü çıkarmamıştı.

Geriye, bugün bir kez silah çekmiş olan ve şu anda bir eli beylik silahına gitmek üzere konumlanmış olan sözde kardeşim . Bir polis için her şey çok garipti, silah içeren herhangi bir şey için yasaklanmış gerekçeleri vardı. İfadesi gergin ve soğuktu, vücudu diğerlerine göre bıçak gibiydi, dizleri birden fazla olası saldırgana karşı savunma pozisyonunda hafifçe bükülmüştü. Bu adam savaş görmüştü, buna şüphe yok. Belki bu yüzyılda değil, ama reflekslerin hala bilenmiş olması için yeterince yakın bir zamanda. Dedim ki, "Eğer bana silah çekersen

Tekrar söylüyorum, onu halkımı kurtarmak için kullanıyor olsan iyi edersin. Aksi takdirde onu kışına sokar ve hazneyi boşaltırım."

"Göt dedi," dedi solgun tenli çocuk Alex'e. "Jane'in küfür etmediğini sanıyordum."

"Kıç küfür değildir, Bodat. ," dedi Alex, arkadaşını koltuğun arkasından çekerek.

Yarı saklandığı kanepede.

Ayatas elini bırakıp rahatlayana kadar birkaç saniye geçti. "George Dumas'a kardeşim olduğunu söylememenin bir nedeni var mı?" Ben sordum

Ayatas.

"Seninle o özel, mahrem anı planlamıştım," dedi huysuz bir ses tonuyla. Ağzımdan sık sık duyduğum bir tondu bu, o kadar tanıdık geliyordu ki. "New Orleans'a geldiğimden beri hiçbir planım ya da eylemim iyi gitmedi."

"Önce öldürülmeden evime girdin. Bana geçmişin ve benim hakkımda, seni vurdurmayacak kadar detay içeren güzel bir hikaye anlattın. Henüz. Ve Leo ile bir görüşme ayarladın. Yanlış giden ne?"

Ses tonumda mantıklı bir şeyler olmalı çünkü hem Eli hem de Bruiser bakışlarını bana ve birbirlerine kaydırıldı. Ayatas'ın ifadesi temkinli-nötr bir hal aldı. İlerleme.

"*Elaqua* kadar kurnazsın," dedim, "ama bana saldırmak üzere olduğunu söyleyecek çingirakların yok.

Sende hoşuma gidecek hiçbir şey bulamıyorum." Eli'nin gözünün yanındaki derinin gevşediğini gördüm, bu başka birinin fark edebileceği bir şey değildi. Umut ve geçmişe duyulan arzu yüzünden adamın ciddi kusurlarını gelmediğim için rahatlamıştı. Öte yandan Ayatas, yorumlayabileceğim hiçbir şey söylemedi. Kara kaşları hafifçe aşağı indi. İşte buydu. anlama gelebilirdi.

"Boyunuz, saçınız ve burnunuz dışında hiçbir ortak noktamız yok" diye devam ettim. Ve parmakları. Çenesi. Tavırları. Hepsi tanıdık. Bunu söylemedim. "Burada çok fazla planlama var, tesadüf gibi görünen ama öyle olmayan şeyler." Nasıl karşıladığını görmek için iğnelemeye karar verdim. "Sende onur var mı emin değilim." Ayatas'ın sırtı sertleşti ve içindeki küçük sadist bir parça yaptığım hakaretten ve onun verdiği tepkiden zevk aldı.

"Şehrin Efendisi ile yatan bir kadının onuru mu olur?"

Güldüm. O da belden aşağı vurabiliyordu. Belki de aileden gelen bir özellikti. "Araştırmanı yaptığını sanıyordum. Soul'a bir iyilik olarak seni Leo'yla tanıştıracam. Ondan sonra kendi başınasın."

Yan duvardaki uzun kapılara . Alacakaranlıktı. Ama primo'mun raf ünitesi hâlâ kapalıydı. Bilerek. Onu Ayatas'ı yuvarlamaya zorladığım için bir ceza. Bunu hak etmiştim. Ben pisliğin tekiydim.

Bir peni için, bir vuruş için.

Bruiser ve Eliye, "Kelepçeleyin ve cipin arkasına atın" dedim.

BÖLÜM 3

Hayatım Dişleri ve Kürkü Olan Bir Sabun Operasıydı

Ayatas direnmedi ve hücresi, rozeti ve silahıyla birlikte vampir merkezindeki park alanına bırakıldığında hâlâ bir moda tabağı gibi görünmeyi başarıyordu. Siyah bir takım elbise giymişti ama ışık kumaşa doğru vurduğunda gece mavisi tonları parlıyordu. Gömleği mavi tonlarla uyumluydu ve kravatı da uzun siyah saçlarıyla mükemmel uyum sağlayan parlak bir siyahtı. Leo onun kokusunu bir kez alsa, bu adamı yatağında görmek isterdi.

Eli ajanın kelepçelerini çıkarırken Bruiser bana eğildi ve mırıldandı, "Sana verdiğim bıçağı takıyorsun, aşkım. Güzel ve ölümcül görünüyorsun."

Bu adam ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Şakağımı onunkine yasladım, ortağımı izliyor ama sessiz bir an çalışıyordum. Ayakkabılarımla tam Bruiser'ın boyundaydım ve teni huzur veren bir sıcaklıkla ısınmıştı. Onorio kokusu burun deliklerime doldu ve nefesi üfledim, kardeşim beni öldürmeye çalıştığından beri hiç olmadığı kadar sakindim. Hayır. Kardeşim değil. Henüz kanıtlanmadı. FireWind. FireWind beni öldürmeye çalıştığından beri. Ama bu düşünce bana bunun doğru olmasını ne kadar istediğimi gösterdi. Onu. Onun hikayeleri. Öğrenebileceğim ve bir gün hatırlayabileceğim bir geçmiş. Kim ve ne olduğum hakkında cevaplayabileceği sorular.

"Sen de harika görünüyorsun," dedim. "Bütün bunları atlayıp senin evine gidebilir miyiz?"

Bruiser kıkırdadı ve belimi sararak beni kendine çekti. Diğer silahları vücudunda hissetmiş olmalıydı ama onlar hakkında hiçbir şey söylemedi. Beni bir limuzinin zemininde öptüğü ve kalçama bir silah bulduğu zamandan bu yana uzun bir yol kat etmiştik. "Güvende ol aşkım," dedi. "Akıllı ol."

"Ben de sana." Beni şakağımdan öptüğünde dimdik durdum ve Eli ile mahkûm misafirimizin ardından merdivenleri tırmanmak için kucağından ayrıldım. İnfazcı olarak halkım arasında belirli bir yerim vardı ama Ayatas FireWind'in kalmasına asla izin veremezdim. Ön kapıdan geçtik, metal detektörlerin arasından geçtik ve doğrudan kurşun geçirmez cam kafese girdik. Diğerleri güvenlik önlemlerinin parçası olarak silahlarını çıkarmaya başladılar ama ben duvardaki mikrofona eğildim ve "Operasyon Bilge Adam, İnfazcı'nın emriyle" dedim.

Wrassler, vampirlerin, seksin ve kızarmış geyik eti gibi lezzetli bir şeyin kokusunu içeri üfleyerek açılan iç kapıların önünde belirdi. Derek Lee asansörün yanındaki alandan dışarı çıktı. Her iki adam da kömür rengi takım elbiseler, güvercin grisi gömlekler ve biraz daha koyu güvercinimsi kravatlar giymişti. Diğer Pellissier Klanı'nın renkleri idi, klanın

üniformasıydı.

yüzlerce yıldır. Onları bu kıyafetler içinde görmek rahatsız ediciydi, ancak kıyafetlerinin altına giydikleri özel sipariş, ince, kesilmeye dayanıklı Kevlar-Dyneema bazlı vücut zırhı yelekleri beni mutlu etti. Etrafıma baktığımda tüm güvenlik görevlilerinin benzer takım elbiseler ve gömlekler giydiğini, zırhlı yeleklerin de altlarından görüldüğünü gördüm. Derek birkaç adım geride durdu ve elleri iki yanında, silahlarına birkaç santimden daha yakın bir mesafede bekledi.

"İnfazcı," dedi Wrassler.

Ayatas'a baktım ve onu havayı koklarken yakaladım, burun delikleri genişliyor ve daralıyordu. Evet. Karargâh tam bir koku saldırısıydı. Fuayeye giden yolu gösterdim. "PsyLED'den Kıdemli Özel Ajan Ayatas FireWind, New Orleans Şehri ve Büyük Güneydoğu Amerika Birleşik Devletleri'nin Efendisi ile görüşmek üzere. Erken gelmemize rağmen çay içmek için randevu aldık. Yeşil odada bekleyebiliriz." Yeşil oda, atıştırmalıklar, kolalar, kahve ve çeşitli çayların bulunduğu bir mini mutfak ve koltukların yer aldığı dekoratif küçük bir oturma odasıydı. Aynı zamanda dışarıdan güvenliği sağlanabilen bir odaydı.

"Silahı mı?" Derek sordu.

"Cephanem boş," dedi Eli. Ayatas küçük bir irkilme gösterdi ve ben de gülümsedim. Yetenekli PsyLED ajanı ağırlık farkını fark etmemişti. Pürüzsüz, sakın ve sofistike görünebilirdi ama duyguları içgüdülerini ve eğitimini bastırmıştı. Aptalca olabilir ama bu durum ondan biraz hoşlanmama neden oldu.

"Bay Pellissier biraz gecikecek," dedi Wrassler. "Spor salonunu ziyaret etmenizi önerebilir miyim?"

Kanada'dan gelen Mithranları entegre ediyor. Misafirimiz bunu öğretici bulabilir."

Yanımdaki Bruiser hafifçe kıpırdandı, güncel olaylardan, özellikle de *talimat* kelimesinden memnun değildi. Wrassler cidden iri bir adamdı, lakabı Dünya Güreş Federasyonu'ndan geliyordu, Leo'ya sadakat yemini etmemiş olsaydı seçmelere katılabilir ve bir yıldız olabilirdi. *Ama eğitici mi?* Düşündüm. *Kimin için öğretici?* İçimdeki canavar sevindi. Leo'nun misafirlerine gösteri yapmak için bu kıyafetleri mahvedecek değildim. Bir dövüş maçı kıyafetimi mahvederdi. Bu kıyafetleri sevmiştim. Erkek kıyafeti olmayacak kadar kız gibiydiler. Ve silahları saklıyorlardı. Wrassler'a ters ters baktım. Bizi iletişim sistemine bağlayacak mini kulaklıkları ve mikrofonları dağıtırken bile bana tam bir soğukkanlılıkla baktı. Ayatas almamıştı.

Ben cevap vermeyince Bruiser hepimiz adına cevap verdi: "İnfazcı, yardımcısı Onorio ve Özel Ajan FireWind spor salonundaki faaliyetleri gözlemlemekten mutluluk duyacaktır."

"Ben oturacağım," dedi Eli. Başını girişteki yeni güvenlik odasına doğru eğdi.

Derek gözlerimle , misafirimin Leo için bir tehlike olup olmadığını soruyordu. Hafifçe omuz silktim. Derek Leo'nun yarı zamanlı İnfaz Memuru ve benim en yakın astımdı. İkimiz de pozisyonumun kısa vadeli olduğunu biliyorduk. Sangre Duello'yu bitirirsem vampirlerle işim biterdi ama Derek uzun vadeli bir iş ve Leo'nun hayatta tutmak için beslediği kanı istiyordu. Yarı zamanlı İnfazcı bile rehber ve koruma olarak görev yapmanın çok ötesindeydi. Yine , "Beni takip eder misin?" dedi. Kulaklığına dokundu ve asansöre doğru . Mini kulaklığımı taktım ve Ayatas'ın bana gönderdiği anlaşılmas bakışı görmezden gelerek grubun en arkasından takip ettim. Kabile insanları esrarengiz olmayı iyi beceriyordu. Ona dilimi çıkarmak istedim ama bunun yerine aynı şekilde baktım.

Kapıyı seslerin uğultusu ve çok sayıda tahta çitanın *tak tak tak* sesleri eşliğinde açtık. Bir bakışta anladım. Tüm dövüş halkaları kullanılıyordu. Yeni minderler teslim edilip kurulduğu için artık beş tane vardı. Odanın arka tarafında Leo, Katie'nin İnfazcısı Ro Moore ile dövüşüyordu. Katie kız kardeşiyle dövüşüyordu. Bana en yakın ise İnfazcım Gee DiMercy - dilimde ve zihnimde hâlâ tuhaf bir his uyandıran- Kanadalı bir vampir olan bir kabile kadınıyla idman yapıyordu.

Gee'nin dövüştüğü kadın benim kadar uzun boyluydu ama çok daha güçlü kemik yapısı ve kıskanılacak omuzları vardı, uzun saçları gece gökyüzünün rengindeydi. Siyah gözlerinde eğlence ve ilgi parıldıyordu. Adı Namida'ydı, Ojibwe dilinde Yıldız Dansçısı anlamına geliyordu ve İnfazcım Kanada'da vampiri ilk gördüğü andan beri ona hayrandı. Havadaki kan ve acı kokusuna bakılırsa, Kanadalılar New Orleans'ın vampirlerinin nasıl dövüştüğünü öğreniyorlardı. Tek kelimeyle, kirli.

Gee kişisel cazibe konusunda yetenekliydi ve Namida çok uzun boylu olduğu için insan şeklindeki vücudunu daha uzun ve zayıf, yüzünü de her zamanki İspanyol'undan daha geleneksel Anishinaabe yapmıştı. Diğer iki Kanadalı vampir yerel vampirlerle dövüşüyordu. İyiydiler, teknikleri NOLA'da öğretilen La Destreza'dan farklıydı.

Dövüşen tüm çiftler uzun kılıç yerine sopa kullanıyordu, her iki elde birer tane, çürütücü sert ağaç. Kemik kıran sert ağaç. Bazıları iki uzun sopayla, bazıları bir uzun ve bir kısa sopayla dövüşüyordu. Uzun sopalar düz kılıçların uzunluğuna, dengesine ve ağırlığına sahipti. Daha kısa sopalar ise "kısa kutu" ya da "kısa tuzak" olarak çevrilebilecek *caja corta*'ya uyacak şekilde tasarlanırdı. Her iki tür de Mithranları öldürmek için yapılmıştı. Namida da Gee'ye vuruyordu. İnfazcım NOLA'daki en iyi biriydi ve Namida onun canını yakıyordu. Bir vampir için bile hızlıydı. Ama sonra, Gee aldatıcı bir kur yapıyor, ön sevişme olarak onu dövmesine izin veriyor olabilir.

Başımın üzerindeki kameranın altından içeri girdim ve kapıdan çıktım. Diğerleri yanımda sıralandı ve kapı kapandı. Spor salonu eski moda, eski ahşap , Leo'nun ekibine katıldığımdan beri birkaç yeri yamanmış bir yerdi. (Beast'in pençeleri zeminlerde .) Her yerde kameralar vardı, basketbol sahası, yeni boyanmış shuffleboard sahası ve dolgu dairesel dövüş minderleriyle birlikte tüm odayı kaplıyordu.

Gee dans ederek yoldan çekildi ve ben Ro'yu arkada, daha önce kullandığını görmediğim bir hareketi tamamlarken yakaladım. Sağ sopasıyla Leo'nun köprücük kemiğine doğru bir hamle yaptı -baş kesme hareketi- ve ardından sol sopasının ucuyla Leo'yu itti. Eğer kılıç kullanıyor olsaydı, Leo' kafasını koparır ve kalbini delerdi; bir vampire karşı aynı anda iki ölümcül hamle yapmış . Leo olduğu gibi ringin dışına ve tahtanın üzerine itildi.

Güldü. Hoş bir , ipeksi, neşeli, büyüleyici. Ayatas'a baktım ve kahkahanın teninde dans ettiğini hissedince gözlerini kıstığını gördüm. Büyülenmiş olamazdım ama bunun bir deri gezgini olayı mı yoksa bir Canavar olayı mı olduğunu bilmiyordum. Ayatas dikkat çekmek için yuvarlanıp nefes nefese kalmadı ama biraz sarsılmış görünüyordu. Leo'nun kahkahaları halkını mutlu ediyordu, onu dünyanın sonuna kadar takip etmeye hazırdılar. Ro Moore kahkahalara katıldı ve Leo, "Beklediğimden daha hızlısın. Kanını paylaşman iyileşmene değdi. Memnun oldum." Ro çomaklarını birbirine vurdu ve onları

Leo'dan uzağa bakarak. Hile yapmaktan çekinmezdi. Bu kez sopalarını birbirine vurdu ve kapıya dönmeden önce Ro'nun sopaları için elini uzattı. "İnfazcım," seslendi. "Bize bir misafir getirmişsin."

Ona küçük bir baş selamı verdim. Leo kendine has bir tarzda tasarlanmış dövüş kıyafetleri giyiyordu. Yara izlerinin saf beyazlığını göstermek için gömleksizdi, hiçbir insanın ve pek çok vampirin hayatta kalamayacağı yaraların izleri. Avrupalılar arasında dövüş ringlerinde çıplaklığa pek rastlanmazdı ve Leo'nun sırf onları sarsmak için tüm Sangre Duello müsabakaları boyunca çıplak kalması hakkında çok konuşulmuştu. Ne yazık ki, Avrupa Vampirlerini için Hırçın Kız'da Petruchio ve Kate'i oynamalarını önerdiğimde bu biraz benim fikrimdi. Çıplak demek istememiştim. Gerçekten çıplak demek istememiştim.

Leo'nun beslendikten ve dövüştükten sonra vücudunda kan bıraktığı ve Titus'un ince ayarlı hassasiyetlerini bozmak için kaba, naif bir haydut gibi davrandığı da konuşuluyordu. İyi bir gösteri olurdu ama Leo çok titizdi. Hiçbir şekilde dağınık, kanlı ya da kirli olmayacak ya da uzun bir süre boyunca görgüsüz ya da kötü davranışlar sergilemeyecekti. Derek'in Leo'nun tıraşsız ne kadar dayanabileceğine dair bir havuz yaptığından oldukça emindim.

Sangre Duello, bir vampirin klan ve şehirdeki yerini belirleyen kodlanmış yasal düellolar Les Duels Sang'ın daha şiddetli, daha az sistematik bir versiyonuydu. Kibar bir şekilde başlasa da, Sangre Duello'da kazananın önceden belirlenmiş bir sırada yükseldiği maçlar yoktu. Duello sonunda ölüm demekti, çünkü meydan okuyanlar rakipleriyle düello edip onları öldürüyordu, ta ki geriye sadece en iyi korunan vampirler, en iyi dövüşçüler ve MOC'ler kalana kadar. Savaşlarda ilk kanın sakat bırakması amaçlanırdı ve ölümüne düellolar beklenirdi. Bu müsabakaları oyun olarak düşünmek mümkün değildi. Zihinsel dayanıklılık, net düşünme, mükemmel taktik ve strateji anlayışı, fiziksel dayanıklılık ve beceri gerektiriyordu.

Ve sonunda, öldürme isteği.

Avrupalı imparatorun hizmetkârları kıyıya, Leo'nun topraklarına gelip hem büyülü hem de silah temelli yollarla saldırdığında, Leo'nun ABD'li vampir soyları ve insan hizmetkârları daha fazla sayıda ölmeye başladı ve Leo güç tabanının kaydığını görebiliyordu. Halkını hayatta ve güvende tutmak için MOC, Sangre Duello'yu talep etmekten başka çaresi olmadığını düşündü. Ancak Leo kaybederse, sadık halkı da kaybedecek ve Titus ve onun muzaffer dış kafalıları New Orleans'ı devirip Birleşik Devletler'i ele geçirirken tüm kan hizmetkârları, kan köleleri, sığırları ve diğer her para gibi muhtemelen tamamen öldürülecekti. Bu nedenle Leo, EV imparatorunun planlarını ve mantığını bozmak için her şeyi düşündü.

Eli bazı eski deniz komandolarıyla bir araya gelip imparatorun teknesini körfezin dibine batırmaya yetecek kadar patlayıcıyla yüzmeyi önermişti ama teknede muhtemelen mahkûmlar vardı. Leo bu fikri reddetmişti ama yine de son çare stratejisi olarak güvenlik görevlileri arasında dolaşıyordu. Ve muhtemelen ABD ordusu da Titus'un kazanması halinde bir kara operasyon olasılığı olarak bunu arka planda tutuyordu.

Leo önümüze fırladı, vampir hızıyla ve yer değiştiren havanın kendine özgü sesiyle hareket ediyordu. Siyah saçları ensesindeki dövüş kuyruğundan çözölmüştü ve gövdesindeki eski yara izleri vampir solgunluğundaki teninde bembeyazdı. Dişleri dışarıdaydı. Hâlâ insan olan gözleri Ayatas'ın üzerindeydi. "Bu akşam çay için misafirimsiniz," dedi dişlerinin arasından. "Yeminli müttefikim Sedona'dan Rosanne Romanello, senin

tam bir savaşıdır." Ro Moore'un sopalarını uzattı. "mi?" Bu bir davetten çok bir talepti.

Ayatas'a döndüm. Sedona Şehri'nin Efendisi'ni mi ziyaret etmişti? Rosanne'i tanıyordum. Muhtemelen onun hayatını kurtarmaya yardım etmişim. Benim ne olduğumu biliyordu ve Ayatas'tan sır saklamak için nedeni yoktu. Özel ajana pek de eğlence denemeyecek dişlek bir ifade verdim. Daha çok *kandırdım*. Gözlerini tutarak, "İyi eğlenceler Ayatas. Ve Leo, dikkat et. Bir yılan kadar sinsidir."

"için daha iyi." Leo çubukları salladı.

Yüzünde hiçbir şey belli etmeyen Ayatas önce ceketini, sonra da omuz kılıfını çıkardı ve rozetini çıkarıp Derek'e uzattı. Cebinden bir lastik çıkardı ve saçlarını geriye doğru çekerek uzun tellerin onu kör edemeyeceği bir şekilde gömleğinin içine soktu. Kuyruk hâlâ bir silah olarak kullanılabilirdi ama onu ele için yakın temas gerekecekti. Sonra elbise ayakkabılarını tekmeledi ve çoraplarını çıkardı. Sopaları alıp spor salonundaki boş dövüş minderine doğru yürürken terli ayakları bile çiçek kokuyordu.

Dövüş minderleri boşaltıldı ve duvarlar boyunca ve tribünlerde oturan izleyicilerin sayısı arttı. Birisi "*Prepararse para la muerte*" diye fısıldadı, bu İspanyolca "Ölüme hazırlanın" demektir. Yumuşak ama Leo'nun duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Bu adam PsyLED'in özel bir ajanı ve İnfazcı'nın koruması altında" dedim. Ve o benim kardeşim olabilir. Ya da olmayabilir. Eğer Ayatas bir şekilde Leo'ya zarar verirse, onu dışarı çıkarabilecek kadar uzun süre hayatta tutabilirim.

Adamlar tanışma ve selamlaşma seremonisinden geçtiler, isim ve unvanları atlayıp doğrudan selamlaşmak için değnekleri birbirine vurmaya giden kısaltılmış bir versiyon. Ayatas içeri girdi ve Leo'nun asasına vurdu, sonra hızlıca geri çekildi. İnsandan daha hızlı. Skinwalker'dan hızlı. Bu hızı biliyordum. Canavar olmadan, bu benim hızımdı. Beast'in yeteneklerini kullanmak, Skinwalker'ın turbo kullanması gibiydi.

Leo geri çekildi ve La Destreza'da, ölüm kafesinde, sihirli çemberde dönmeye başladı. Ayatas'ınki de öyle. İlginç ve daha da ilginç. Ayatas La Destreza'yı biliyordu.

Leo uzun Ayatas'ın sopasına iki kez vururken yavaşça nişan aldılar. Ayatas rakibini hissederek hamlelerle karşılık verdi. Ayaklarının topukları uzun ve ince, parmak uçları genişti, gençliğinde bot ya da ayakkabı değil mokasen giyen bir adamın ayaklarının şeklini almıştı ama ayaklarının derisi pürüzsüzdü - düzenli olarak pedikür yaptıran bir adamın ayakları. Ya da şekil değiştirerek bir hayvana dönüşen ve sonra tekrar insan DNA'sının formuna bürünen, nasır ya da yara izi olmayan birinin ayakları. Dizleri denge için bükülmüştü, baldırları takım elbisesinin pantolonuna baskı yapıyordu. Dengeliydi, duruşu düzgündü, vücudu sabitti, kaya gibi sağlamdı. Musluk sesleri, çıplak duvarlarda yankılanacak kadar gürültülü takırtılara dönüştü. Kimse kazanan için bahse girmiyordu. Henüz değil. Ayatas Leo'ya üç vuruş yaptı. Şehrin Efendisi güldü ve omuz hizasındaki saçlarını savurdu. Ayatas'a avantaj sağlamak için bıraktığını fark ettim. Leo'nun dövüş onuru versiyonu.

Tıkırtılar hızlandı. Ve tekrar hızlandı. Kendimi yaklaşıırken buldum, her hareketi izliyordum. Beast zihnimin önünde çömelmiş, nefes nefese, adamlardan biri çelikle dövüşmüş olsalardı kanlı ve ölümcül bir yara açacak olan şeyi indirdiğinde homurdanıyordu. Leo'nun uzun Ayatas'ın saçına takıldı, lastiği kopardı ve saçı kuğu kanadı şeklinde bir yay çizerek serbest bıraktı.

Ve sonra, saçları uçuşurken, Ayatas kısa sopayı omzunun üzerinden geri kaldırdı ve fırlattı. Küçük bir balta gibi. Tomahawk gibi.

Zaman benim için yavaşlıyor . Gri zaman bükülmesi değil ama savaş zamanının yavaşlaması her şeyi sağladı. Ayatas'ın kolundaki kaslar esniyor ve gevşiyor. Alistırma kılıcının dönüşü. Çıtanın Leo'nun köprücük kemiğine, ortanın biraz soluna çarpması.

Ve anılarım önünden geçti.

Ağaçlar sonbahar renkleriyle ıslıl ıslıldı. Tütsü odasındaki et kokusu ve ceviz dumanı ciğerlerimi doldurmuştu. Ev kısmen kulübe, kısmen beyaz adam eviydi; dışı uzun, düz tahtalarla kaplanmış, beyaza boyanmış, içi ise ısınmak için yivli kütüklerle kaplanmıştı. Elisi'nin eviydi, çiftçilik yaptığı topraklar üzerindeydi. Ama Edoda avcıydı ve üçünde de pençe izleri olan bir kara ayı ile iki teke getirmişti.

Edoda ile avlanmak istiyordum, Elisi gibi çiftçilik yapmak değil. Edoda benimle dalga geçiyordu. Klan kadınları eti kesiyor, Edoda bana dövüşmeyi öğretirken izliyorlardı.

"Gördün mü?" dedi. "Serbest bırakılma anını?" Başımı salladım.

Edoda küçük elime . Bu bir beyaz adam , başı çelikten yapılmıştı. Çok pahalıydı ve Edoda onu avladığı hayvanların derileri ve nehir yatağında bulunduğu dalonige' i ile satın . Beyaz adamın ilk aşkı altın, baltayı ve giydiğim yeni elbiseyi, çıkırgı, çapayı ve diğer tarım aletlerini Elisi için satın almıştı. Edoda baltanın parçalarını gösterdi: "Baş, sap. Başın üzerinde boynuz, göz, yanak, ayak parmağı var." Keskin kenardaki farklı noktalara dokundu. "Uç ya da bıçak." Uzun parmaklarını başın sapla birleştiği yere doğru kaydırды. "Sakal, omuz, topuk." Eli kavisli sapa ulaştı. "Göbek. Bu kavis baltaya dengesini ve gücünü veren şeydir." Ellerini saptan aşağı kaydırды. "Boğaz, kabza, topuz." Elimi kabzanın üzerine koydu. Ayarladı. Silahını sallayarak bana nasıl hissettirdiğini gösterdi, kavrama sadece tahtaya rehberlik edecek kadar sıkıydı, boğacak kadar değil. Ben de kendiminkini salladım.

Edoda başını salladı. Doğru yapmıştım. Döndü, kolu geri fırladı, kasları gerildi ve gevşedi. Büyük baltası uçtu. Ölü ağacın derinliklerine saplandı. Onun hareketlerini taklit ettim.

Küçük bıçağım onunkinin yanına battı. Çok derine değil. Sadece bıçağın ucu. Ama tuttu.

"Aferin, Gvhe." Başımı okşadı.

Eli sıcak ve pürüzsüzdü. Güvendeneydim.

kırpıştırarak spor salonuna geri döndüm, vücudum soğuk bir terle , anı kısa bir andı ve şimdi yok olmuştu.

Leo güldü ve ben de savaşçılara . Savaş sona ermişti. Leo'nun kulağı kanamıştı ve Ayatas'ın yüzünde kan vardı ve dudağı patlamıştı. Sert oynamışlardı. Ayatas yaralı elini salladı ve Leo onu iyileştirmeyi teklif etti. Ayatas vampir politikasını bildiğini gösteren sözlerle reddetti. "Onur duydum, Leo Pellissier, New Orleans Şehri'Efendisi. Ama benim türüm kendi başına iyi iyileşir."

Adamlar yaralanmış ve savaşta kullanılan sert biri kırılmıştı. Bu bir ilkti. "İkiniz de aptalsınız," diye mırıldandım. Ama çok yüksek sesle konuşmuş olmalıyım ki ikisi de bana doğru kaymış, vücutlar bıçaklanmış, iki savaşçı ortak bir düşmanla karşı karşıya, rahatlamış olsa da, düşman

saldırmıyor ve gerçek bir tehlike oluşturmuyor.

Döndüm ve odadan çıktım, boş koridorlarda tek başıma yürüdüm, yankılanan sesleri, testosteron ve kan kokusunu geride bıraktım. Babamın sesini hatırladım.

", *Gvhe*." *Gvhe*. Vahşi Kedi. Benim adım Vahşi Kedi'ydi.

- - -

Çaydan önce hala birkaç dakikam vardı ve bir zamanlar konferans salonu olan ama şimdilerde ana güvenlik alanı olan yere yürüdüm. Karargâhın duvarları, yerel cadı meclisi tarafından sele ve yükselen su seviyesine karşı en alt bodrum katına kadar yeni yazılmıştır. Arka duvarda, kompleksteki dört raftan biri olan yeni bir raf ünitesinin arkasında gizli bir silah depolama ünitesi vardı. Bir müfrezenin bir haftalık kasırgada hayatta kalmasına yetecek kadar kahve ve çay vardı. Karargâh artık üç farklı güç üretme yöntemine, ayrıca tüm bilgisayar sistemlerini ve bir kahve makinesini aynı hafta boyunca çalıştırmaya yetecek büyüklükte akülere sahipti. Silahlarımız, bilgisayarlarımız ve kahvemiz vardı, sorun çıkması durumunda ihtiyacımız olacak her şey. Aç kalabilirdik ama kafeinimiz yerinde olurdu.

Masanın üzerindeki ve odanın etrafındaki büyük görüntü ekranlarının hepsi yanıyordu ve hepsi de yerleşkenin farklı bölümlerinin kamerayla çekilmiş ve konumlarına göre ayrılmış görüntülerini gösteriyordu. Bir dizi arazi görüntüsü vardı. Tex (bir vampir) ve köpeği devriye geziyordu. Köpekleri seven fazla vampir yoktu ve bunun tersi de geçerliydi. Üç insan ve iki vampir daha yüksek duvarların içinde onunla birlikte araziye koruyordu. Sadık bir keskin nişancı sokağın karşısındaki gizlendiği yerden çatımızı ve gözetliyordu. Her şey yapabildiğim kadar güvenliydi.

Spor salonunun, Leo'nun ofisinin dışındaki alanın ve yeni, daha güvenli yatak odasının bir dizi görüntüsü vardı. Kan hizmetkârı dinlenme odasının içinden de iki görüntü vardı. Bir dizi kamera görüntüsü girişleri, asansörleri (bir zamanlar gizli olanlar da dahil) ve çeşitli merdiven boşluklarını gösteriyordu.

Çay odasının ekranına . Geç kalmıştım. Canavar hızıyla merdivenlerden çıktım. Canavar'ın gücünü ve Newton'un Hareket Yasaları'nı (eylemsizlik ve diğer şeyler) kullanarak ölü bir koşuyla koridorlardan aşağı indim ve kendimi içeri atmak için kapı pervazını kullanarak spor salonunun dışındaki çay odasına girdim. Diğerleri oradaydı-Leo; onun primosu Del; Scrappy; Bruiser; Grégoire; Katie; Eli; ve Ayatas. Eklektik bir grup ve küçük oda için çok fazla insan ve koku. Yiyecek ve sürahilerle dolu masa, küçük koltukların ortasına yerleştirilmiş ve fazladan sandalyeler konulmuştu.

Kapıdaki görevliye "Rahatsız etmek yok" dedim ve kapıyı kilitledim. Zorlukla nefes alarak kulaklığımı kapattım ve girişleri başlattım, onları kısa ve kesik tuttum, insanlar için genellikle çok sıkıcı olan tüm tarihsel unvanları ve soyları bıraktım.

"Şehrin ve Louisiana topraklarının, Florida hariç güneydoğu eyaletlerinin ve Amerika'nın dört bir yanından diğer altı Şehrin Efendisi ile iyi niyet anlaşmalarının , Leonard Pellissier," dedim.

"Katherine Fonteneau, eskiden Şehrin Efendisi'nin varisiydi. Şu anki durumu değişken. Grégoire, Arceneau Klanı'nın Kan Efendisi ve Leonard Pellissier'in ikinci varisi.

Ayrıca Avrupa bölgesi ve klanlarının Kan Efendisi." Blondie EV efendisini öldürmüştü ama buradaki tehdit ortadan kalkana kadar denizaşırı ülkelerde vakit geçirmeyecekti.

"Adelaide Mooney, Leo'nun primosu ve hukuk danışmanı, resmi olarak Asheville'li Lincoln Shaddock'un kan hizmetkârı." Devam etmeden önce birkaç nefes aldım ve boş bir sandalyeye oturdum. "George Dumas, Onorio, Leo Pellissier'in eski primosu. Lee Williams Watts, Bay Pellissier'in kişisel asistanı. Eli Younger, Yellowrock Menkul Değerler'den, Leo Pellissier'in İnfazcısı'nın ikinci Ve İnfazcı, Jane Yellowrock." Kendimi işaret ettim.

"Bay Pellissier ve diğerleri, lütfen PsyLED Kıdemli Özel Ajanı Ayatas FireWind ile tanışın, doğu eyaletlerinden sorumlu Müdür Yardımcısı Soul'un doğrudan astı, yakın zamanda terfi etti ve batıdaki bir kolluk bölgesinden taşındı. Kendisi sınıflandırılmamış, bulaşıcı olmayan, ay olarak adlandırılmayan bir şekil değiştiricidir."

Leo, "Anladığım kadarıyla Rick LaFleur benim bölgemdeki PsyLED ajanıydı. Görevden alındı mı? Öldü mü?"

"Ben teknik olarak PsyLED komuta zincirinde Ajan LaFleur'un amiriyim. Bu toplantı için burada olmasını bekliyordum. olmalı." Ayatas sevimli bir gülümsemeyle, "New Orleans'ın trafiğinde yol bulmanın zor olduğunu keşfettim," diye ekledi.

Şokumu kontrol etmeyi başardım. Rick buraya mı geliyordu? Ayatas onu ne zaman çağırmıştı? Kapıda bir tıkırtı duyuldu ve alttan hafif bir koku yayıldı. Rick. Ayağa kalkarak kapının kilidini açtım ve yeniden açtım. "Özel Ajan Rick LaFleur," dedim eski sevgilim içeri girerken.

Rick başını salladı ama gözlerime bakmadı. Siyah kurt adam benimkinin yanındaki diğer koltuğa oturdu.

Canavar içinden homurdandı. *Kötü eş. Jane'in kokusunu almadı. Jane'e bakmadı. Onu görmezden geldim. Bana Rick'in artık eş olmadığını mı düşündü?*

Hayır. Rick eş değil. Şimdi değil. Bir daha asla.

Yerime oturdum ve odaya baktım, birbirine karışmış kokuları çektim. Altı erkek, dört kadın. Bu sayının yarısı kadar yaratık için inşa edilmiş bir odada birden fazla paras ve insan. Rick farklı görünüyordu. Saçları simsiyahtı. Şimdi her yerinde uzun, kalın gümüş beyazı teller vardı. Yüzü çatlamış ve çizgilerle kaplanmıştı ve sanki günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Kaşlarımı çattım, bunun ne anlama gelebileceğini bilmiyordum ama sorma imkânım da yoktu.

Leo başını eğdi ve ekledi, "İnfazcım kendi unvanı da dahil olmak üzere pek çok unvanımızdan ve topraklarımızdan bahsetmeyi ihmal etti. Jane Yellowrock, New Orleans Şehri'nin Efendisi'nin İnfazcısı ve ... Karanlık Kraliçe."

Rick bana bir bakış attı, yüzünde hüznü bir gülümseme . Bruiser Rick'in beni izlemesini izledi.

Ayatas hafifçe kaşlarını çattı, belli ki çalışmalarında Kara Kraliçe için bir ilişki arıyordu. "Yaklaşan düellolar için bir formalite anlamına geliyor," diye yalan söyledim. "Scrappy?"

Lee masaya doğru eğildi, kızıl saçları omuzlarında sallanıyordu ve her zamanki gibi kahve ya da çay fincanlarını hazırladı, sonra da düşük seviyeli insanlar ve düşük seviyeli, vampir olmayan paralar için uygun olduğu üzere konuklar için fincanlar hazırladı.

Ayatas, "New Orleans Şehri' Efendisi ile dövüşmekten onur ve onunla ve onun halkıyla içki içmekten daha da onur duydum" dedi. Sade kahveyi kabul etti ve yudumladı. "Kahve çok güzel."

Hah. Fena değil. Arkama yaslandım, fincan sol elimde, sağ elim sahte cebimde, parmaklarım oraya bağlı küçük silahın üzerindeydi. Gözlerimi Ayatas'tan ayırmadan yudumladım, belki onu yanlış anlamışımdır ve Leo'yu ya da belki hepimizi öldürmek için buradadır diye.

Odadaki kokular üst üste binmiş ve ağırdı. Vampir, kan, deri değiştiren, kurt kedi, Onorio insanı.

Yudumladım ve ağzımdan nefes alarak kokuların tadına baktım. Testosterona ve genel sinirliliğe rağmen öfke ya da düşmanlık yoktu, yüzden diplomatik gevezelik yerine çaya odaklandım. Sıkıcı, sıkıcı, bıktırıcı ve zihin uyuşturan bir sohbet. Ve neyse ki, İnfazcı'nın şiddete yol açabilecek ipuçlarını dinlemenin ötesinde dikkat etmesi gereken diyaloglar değildi, birini vurmam gerektiği anlamına gelen herhangi bir şey. Başka bir şey çıkarsa Scrappy bana bir not gönderir ve ben okuyana kadar kafama vururdu.

Ayatas düello, ev sahipliği, yayıncılık ve kumarla ilgili yasaların teknik özellikleri hakkında durmadan konuşuyordu. Ve söz konusu kumar paralarının vergi durumu. Eyaletlerarası Telgraf Yasası, Adalet Bakanlığı, Profesyonel ve Amatör Sporları Koruma Yasası ve Bradley Yasası gibi ifadeler kullandı, bunlardan bazıları aynı şeyler olabilirdi. Ya da değil.

Ayatas, Sangre Duello nerede gerçekleşirse gerçekleşsin orada olmak istiyordu. Doğru ya. Sanki Leo, polisin hayatında pençeleri ve onun üzerinde tam kontrolü olmadığı sürece bir polise izin verecekti. Yine tüm bunları görmezden gelmem gerekiyordu ki bu iyi bir şeydi çünkü çok sıkıcıydı. Sonra toplantı bitti ve Leo ile Bruiser, Rick ve Ayatas'ın da aralarında bulunduğu ekibi ayaküstü sohbet etmek için ayağa kalktı.

Eski sevgilime bakmadım, o diğer özel ajanla ve Bruiserla selamlaşırken kapıdan sıvıştım. Kalabilirdim ya da kulağımı kapıya dayayıp içeriye dinleyebilirdim ama tüylerimi diken diken eden bir koku aldım. Beast hırladı ve derinlerde bir yerde usulca hırladı. *Werecat. Were-big-cat. Daha önce büyük kedi kokusu almıştım. Ben alfayım.*

O haklıydı. Koridorda kokusunu aldığım kurtkedisinin alfasıydık. Bu, Uluslararası Kurtlar Birliği ve Afrika Kurtlar Partisi'nin bir parçası olan siyah kurt adam Kemnebi'nin kokusuydu.

Siyah wereleopardlar Afrika Kongo'sundaki Gabon'dan geliyordu. Kem'in eşi Rick'e dönüşmüştü. Dişi daha sonra bu eyleminden dolayı acımasızca infaz edilmiş ve hayatta kalanlar arasında pek çok kötü duygu bırakmıştı. Rick'i Kem'den korumak için onun üzerinde bir nevi alfa olmuş ve eski sevgilimi sahiplenmiştim. Karışık bir durumdu. Ve Kem karargâhtaydı.

Hayatım dişleri ve kürkü olan bir pembe diziydi.

İletişim üniteme dokundum. "Kurtlarla ilgili güncelleme," dedim. Tanımadığım bir ses, kokudan çıkardığım tüm sonuçları . *Lanet* olsun. Kem'in kişisel kokusunu takip ederek koridoru tırıs tırıs ve asansöre .

Koku örneklerine göre Rick ve Kem fuayede, birkaçı tanıdık olmayan ve sinsî olmayan bir grup yaratığın arasında karşılaşmış ve Kem Rick'i kucaklamıştı. Bu garip olmuş olmalı.

Kokladım, Beast'yaptığı gibi havayı dilimin üzerinde çekerek kokuları ayırtırdım. Daha önce tanıştığım iki Afrikalı kurtadam. Ve ... garip bir şekilde kurt adamların kokusunu alıyordum. Leo ve kurtlar hala anlaşıyorlardı ve çoğu benden nefret ediyordu, çünkü bütün bir sürüyü . Ve

köpekler ve kediler anlaşılamazdı. Uyumsuz grubun yanında daha önce koklamadığım ve muhtemelen Afrikalılarla birlikte seyahat etmiş olan bir grindy'low vardı. Grindy'lerin barışı koruması gerekiyordu ama sadece insan insana şiddet için iyiydiler. Grindy'nin görev tanımında insan insana ya da vampir vampire şiddet uygulamak yoktu. Kokulara göre, çeşitli para grupları ayrılmış ve bazıları karargâhın farklı bölgelerine .

"Bacaklar? Her şey yolunda mı?"

Wrassler'ın başımda dikildiğini görünce şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Omuzlarımı geriye attım ve kollarımı indirdim. "Ne zamandır burada duruyorum?"

"Hareketsiz mi? Biri Hot-Now Krispy Kremes getirmiş gibi kambur havayı mı kokluyorsun? Yaklaşık üç dakika."

Wrassler'a sorunu açıkladım. "Ve eğer bir kolluk görevlisi, örneğin Rick LaFleur, burada, teknik olarak ABD toprağı olmayan ama teknik olarak Leo'ya ait olan topraklarda ölürse, o zaman Leo da yargıç ve jüri olarak hareket etmeli ve ben de infazcı olmalıyım. Ve Leo'nun koalisyonla barış yapmasından önce olduğumuz yere geri dönmüş oluruz. Savaş çıkabilir."

"Yani sizce wereler düelloyu sabote etmek için mi buradalar?"

"Belki?" Cep telefonumu çıkardım ve Alex'e mesaj attım: *Kurt kediler ve kurt adamlar karargâhta. Durumu kontrol et.* Wrassler'a "Şimdi neredeler?" diye sordum.

Wrassler protez bacağının üzerinde kapıya doğru topallayarak ilerledi ve girişin sağındaki küçük odadaki kadına seslendi; bu oda Karargâh'ın iletişim ve güvenlik kontrol sisteminin kompakt bir versiyonunu barındırıyordu. "Kurtadamların yeri?" diye sordu.

"Asansörde," dedi bir kadın sesi. "Lanet olsun. Aşağı iniyor. Kütüphaneye olmalı. Tarayıcıda silah yok ya da üst araması yok. Köpekler ve kediler aynı asansörde. Tekila Antifriz tarafından yönlendiriliyor, korunuyor." Kötü bir şekilde küfretti. "Asansör kamerası Antifriz'in baygın olduğunu gösteriyor."

Herhangi bir kata çıkmak için asansörde avuç içi izi gerekiyordu ama bu iz baskı altında alınabiliyordu. Wrassler'ın gözleriyle karşılaştım. "SOD," dedik ikimiz de aynı anda. Yan yana, merdivenlere doğru döndük.

"SOD'un muhafızları mı?" Ben sordum.

"İki. İnsan. Benden daha hızlı hareket ," dedi Wrassler. "Gidin! Sizinle orada buluşması için bir ekip göndereceğim."

Beast-speed'i çektim ve basamakları hızla , ayaklarım her üç ya da dördüncü basamağa zar zor değiyor, ellerim beni sahanlıklardan itiyor ve dar köşelerden çekiyordu. Eğer Karanlığın Oğlu'nu öldürürlerse başımız belaya girebilirdi. Ayrıca, bu benim işimdi.

Dördün altında yavaşlayarak Beast'in beynimin önüne geçmesine izin verdim. Adımlarımı ve vücut hareketlerimi ele geçirerek beni sessizleştirdi. Gizlice, beşinci katın gölgelerindeki gizli merdivenlerin dibine doğru ilerledim. Vampir karargâhının en alt bodrum katında killi bir zemin, zayıf bir aydınlatma ve duvarlar, rutubet, küf, vampirlerin bitkisel ve cenaze çiçeği kokan tatlı kokusu, biraz ekşi bir şey ve Karanlığın Oğlu'nun özel kokusunu bir araya getiren belirgin bir koku vardı. Asansör sağımda, bodrum katının ucundaydı ve SOD hemen solumda, gümüşle duvara halde duruyordu. Bir çanta dolusu

Kemikler ve yapışkan madde Leo'nun Avrupalıların herhangi bir savaş eylemine karşı elindeki kozdu. Onu birkaç kez geri getirmeye çalışmışlardı ama sihirle almak ya da kalpsiz - kelimenin tam anlamıyla - ve kırık şeyi beş kat merdivenden yukarı sürükleyerek meydan savaşı vermenin imkansız olduğu kanıtlanmıştı.

SOD hayatı boyunca birçok isim kullanmıştı; en sonuncusu Joses Santana'ydı, ondan önce Yehuda'nın oğlu Joses ve ondan önce de Yosace Bar-Ioudas . İsa'ya ihanet eden Yahuda İskariyot'un iki oğlundan biriydi. Yoşes ve kardeşi tüm dişleklerin babasıydı. Kanı o kadar güçlüydü ki bir gökkuşağı ejderhası tarafından zehirlenmekten, gümüş zehirlenmesinden ve kalbinin çıkarılmasından kurtulmuştu. Kalbinin çıkarılmasıyla özellikle gurur çünkü bu benim darbemdi ama sözümü tutup kafasını almalıydım çünkü o hâlâ hepimiz için bir tehdit ve tehlikeydi.

Hemen ileride ve aşağıda insanların konuştuğunu duyabiliyordum ve her zamankinden daha fazla kan kokusu yoktu. Savaş yoktu. Tehlike yoktu. Şu anda SOD'un kaçma tehdidi yoktu ve koruyacak insan ya da vampir de yoktu, bu yüzden her şeyi değerlendirmek için rahatladım ve gölgelerdeki duvara yaslandım. Neden buradaydılar? Ne istiyorlardı? Ve neden hepsi bir aradaydı? Gruptan rüzgâr yönünde uzaktaydım. SOD'un ve çeşitli yaratıkların pis kokusu merdivenlerden yukarı doğru hızla yükseliyordu.

İki muhafız toprak zeminde yatıyordu, elleri ve ağızları bağlıydı, kızmışlardı ama bayılmamışlardı.

Üzerlerine Joses Santana zincirlenmişti. SOD, kalbi olmasa bile iyileşmeye başlamıştı ve kırık kemik ve balçıktan oluşan bir çuvaldan ziyade insan gibi görünüyordu. Bacakları ve kolları doğru yerlerdeydi, eklemleri doğru şekilde hizalanmıştı ve gözleri gruba odaklanmış gibi görünüyordu, ancak ağzı bir açıyla açık duruyordu ve kuru üçgen dili büyük dişlerinin arasından bir tarafa doğru çıkmıştı. Eskisine göre biraz daha kıllıydı ama bu muhtemelen iyileşmesinin getirdiği bir tuhaflıktı. Ya da zaman zaman onu ısıran kurt adamın. Vampir karargâhında hayat tuhaftı.

Karma arı grubu, vampir mahkûmun karşısında, ama biraz solumda, benim önümde küçük bir yarım daire şeklinde duruyordu. Afrikalı kurt aslanı Asad ve insan formundaki karısı Nantale grubun en önündeydi. Yaratıklar çoğunlukla vücut ağırlığının kütleye oranına karşılık geliyordu, bu da Asad'ı devasa bir adam, aslanını ise orta boydan küçük bir kedi yapıyordu. Siyah tenliydi, siyahın tonlarında açık kahverengiye çalan kaba saçları ve Arap tarzında beyaz cübbeler giyyordu. Asad, yırtıcı bir parıltıya sahip aslan sarısı gözlerini görene kadar yeterince insani görünüyordu. Adam, insan kabilesi Fulani'nin savaş şefiydi ve karısı Nantale, onu son gördüğümde taktığı altın elbisesi ve dövülmüş altın takıları olmasa bile bir Nubya tanrıçası gibi görünüyordu. Uzun boylu ve kaslıydı, geniş omuzları ve uzun bacakları vardı.

Diğer kurt kedi benim başımın belasıydı. Uzun boylu ve zayıftı, kasları iyice belirginleşmişti, simsiyah teni bir gram bile yağ içermeyen bir iskeletin üzerine gerilmişti. Güzeldi, dolgun dudakları ve aysız bir geceden daha siyah, ucu kıvrık gözleriyle eski bir Mısır lahitinin yontulmuş yüz hatlarına sahipti. Asad gibi o da bir Arap prensinin dökümlü beyaz dış cübbesini giymişti; cübbenin altında ise gölgeler arasında kaybolan siyah, muhteşem kıyafet vardı. Durdum. Lanet olsun. Kemmie cübbesinin üzerine dikilmiş bir amblem takıyordu, kuyruğunu yiyen bir kertenkele. Bu amblemi aylardır görmemiştim ve o pek dikkat etmemiştim ama kuyruğunu yiyen kertenkele, daha önce hiç görmediğim bir şeye benziyordu.

Leo'nun ezeli düşmanlarından biri olan Jack Shoffru'nun kanlı hizmetkârlarının giysilerine dikilmişti. Shoffru'nun adamlarından bazıları hayatta kalmıştı ve yaşayanlar da ölümler de iç gömleklerine işlenmiş benzer bir amblem takıyorlardı. Birisi Shoffru'nun klanını ele geçirmiş, Kem'i kandırmış ve Leo için geri mi dönmüştü? Bu bir tesadüf müydü yoksa bir savaş ilanı mı?

Üç kurt adam vardı, kurdumu da sayarsam dört. Ve ben saydım. Brute, SOD'un önünde onu korur gibi duruyordu, dişlerini gruba açmış, alçak hırıliyordu, sesi kil zemini ve duvarları bir jeneratörün titreşimi gibi titretiyordu. Cidden kocaman dişleri vardı ve üç yüz kilodan fazla olan beyaz kurt adam, Asad'ı alt edebilecek ve belki de bunu anlatacak kadar yaşayabilecek kadar büyüktü. Onu tanıdığım süre içinde kilo almıştı ama o kadar kilo alsa bile tüm ekibi yenemezdi. Kediler SOD'u parçalara ayırırken kurt adamların Brute'u ayı gibi avladığını hayal edebiliyordum. Ya da onu duvardan çaldıklarını.

Tabii Brute zaman yürüyüşü yapmıyorsa.

Kurtlar insan formundaydı ve onları tanımak için bir bakış attım. İkisi beyaz, biri siyah, hepsi genç, havalı ve tehlikeliydi. Bir zamanlar Dağlık Eyaletler'de yarım düzine küçük sürü vardı. Sonra yeni biri ortaya çıkmış, yönetimi ele geçirmiş ve birkaç eyaletten gelen sürüleri Bighorns'da birleştirerek bir megapack oluşturmuştu. Kurtadam yaratıkların sosyal yapıları insanlarınkine hiç benzemiyordu ve kurtadam sürüleri, dişi kurtları olmayan, garip ve tuhaf olanların en anormal olanıydı. Kurtadamlar huysuzdu ve güçlü bir sürü lideri olmadan kavga ederlerdi. Hem de çok.

Kurtların arkasında yerde yatan Tekila Antifriz, elini kafatasına götürüyordu. Biri onu yere sermişti. En son emirlere uyduğunda yaralanmıştı. Onun ya da herhangi birinin bir böyle yaralanmasını istemiyordum. Şimdilik, Antifriz'i öldürmemişlerdi.

Beast kötü adamlara baktı. *Beast en iyi pusu avcısıdır.*

Eeny, meeny, miny, moe. Önce kimi haklayacağıma karar vermeye çalışıyordum.

Asad SODA bir adım daha yaklaşarak dudaklarını yaladı, karısı da yanındaydı. Brute oraya varmadan önce SOD'un tadına mıydı? Başımı kaldırıp kameralara baktım ve birinin görüntüleri kontrol etmesi için aklıma bir not aldım.

Yaratıklar ne zaman insanların yanına yaklaşırsa ortaya çıkma eğiliminde olduklarından, yaratıkların üzerinde saklanan orta boy grindylow sürpriz değildi. Bu seferki Bezelye ve Fasulye'den daha büyüktü ama yine de bir juvie'nin neon yeşiliydi ve çelik pençeli bir katilin olabileceğinden daha sevimliydi. Yüksek bir kirişin üzerine tünemiş, izliyordu.

O anda Brute kokumu almış olmalı çünkü hırlamayı kesti ve merdiven boşluğuna baktı. Ani sessizlikte ziyaretçiler konuşmaya başladı.

Kurtlardan biri İngiliz aksanıyla "Ne oldu?" diye sordu. Siyah adamdı. Eğildi ve SOD'u kokladı. Yanındaki kurda şöyle dedi: "Beni buraya buna bakmam için getirdiğine inanamıyorum. Eğer buysa, acınası bir sanat eseri. Ve pis koku da korkunç. Vampir sürtüğün burnu bile yok herhalde."

Vampir kaltak mı? Ben de öyle düşünmüştüm.

"Sanat değil. Bu şey canlı," dedi Asad. "Sivri dişli kadın bana bunun çok güçlü olduğunu söyledi. Kan içenler ona çok değer veriyor. Eğer onu alıp içersek güç ve kuvvetimiz ve kan emicileri yenebileceğiz."

"Söyleyin. Birkaç yaşlı vampir, çürümüş kan ve ıslak kurt kokuyor." "Ayaklarının dibindeki köpeğin kokusunu alıyorsun," dedi Nantale, umursamaz bir tavırla.

"Kurtadamlara bir daha *köpek* dersen, gözünü kırpmadan boğazını keser ve bağırsaklarını yerim," dedi İngiliz kurtadam sahte bir gülümsemeyle. "Beyaz kurdu kurtardığımız sürece, sanat eserleriyle ne yaptığınız umurumda değil."

Kurtarma mı?

Aptal köpek Brute'un tutsak olduğunu sanıyor, diye düşündü Beast bana.

Kurt kediler toplu halde öne doğru bir adım atarak Brute'un etrafını sardılar. Hırıltısı geri geldi, daha yüksek, daha derin. Tüyleri diken diken oldu, omuzları kamburlaştı.

"Phillip, bir tutsak olduğunu sanmıyorum," dedi kurtlardan biri, ses tonunda uyarı vardı. Üçüncü kurt bir silah çekti ve sürgüyü geri çekti.

merdivenlerde belli belirsiz ayak sesleri duyuldu. Yardım geliyordu. Hızla bir vampir öldürücü ve Walther PK .380 çektim. Merdivenlerden gölgelerin içine, uygun bir atış pozisyonuna doğru adım attım.

"Lanet . Delirdin mi sen?" sordu Britanyalı silahlı kurda. Başının üstündeki öğütücü titredi ve fırlatmak için kendini topladı.

Silahlı kurt silahın Phillip'e . "Ne oluyor lan?"

Sesimi yükselterek, "Kedicikleri ve köpek yavrularını buraya kim bıraktı?" dedim.

Küçük grup bana doğru döndü. Elinde silah olan kurt hırladı. Ateş hattı oluşturmak için bir adım uzaklaştı ve silahı bana, Phillip', sonra da kararsız, vücudu yavaşça dönerek onu saldırıya açık bırakan Brute'a doğrulttu. Kendi nişancılığıma ona karşı sabitti ama kurtadamların iç politikasına benzeyen bir şeye ateş etmek istemiyordum. Karargâhtaki bir kurdu öldürmem pek çok şeyi karmaşık hale getirebilirdi.

"Antifriz, iyi misin?" diye sordum.

Mırıldandı, "Onları kütüphaneye götürüyordum. Ernestine ile randevuları olduğunu söylediler. Takvimde yoktu, ben de onu aradım. Onları yukarı göndermemi, onlarla orada buluşacağını söyledi. Ondan sonrasını bilmiyorum. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum."

İsteyerek olmamıştı. Ernestine vampir muhasebecisiydi, Raisin dediğim solmuş, buruşuk, yaşlı bir kadındı. İnsanlar onunla her görüşürdü ama genellikle kütüphanede görüşmezlerdi ve bir kadın vampirden bahsedilmesi, bu FUBAR'ın sahnelenmesinde kurtların içeriden yardım aldığını gösteriyordu. *Lanet olsun*.

Elinde silah olan kurt hırladı ve bana doğrulttu. Kılıcımı modifiye edilmiş bir La Destreza duruşuna getirdim ve iki adım atarak onlarla SOD ve Brute'un arasına girdim. Onlara en tehditkâr sırtışıma verdim. Canavar gözlerimde , parlak altın rengi bir ton. Kurtlar bakakaldı.

"silah olan tüy yumakları ve kıl yumakları birlikte çalışıyor," dedim merakla, arkamdaki yardıma erişim ve pozisyon almaları için zaman tanıyarak. "Kimin aklına gelirdi?"

Nantale hakaretlerime aldırmadan bir adım öne çıktı. "Jane Yellowrock. Hâlâ yaşadığını bilmek bizi memnun . Afrikalı Weres Partisi seni nefes alırken görmekten mutlu."

"Gerçekten mi?" Bıçağı döndürerek ışığın kenarlarını yakalamasını sağladım, böylece köpekler ve kediler gümüş kaplamayı görebileceklerdi. Yaratıklar ve vampirler de dahil olmak üzere pek çok paras gümüş tarafından kolayca zehirlenirdi. Ama üzerimde hepsini alt edecek kadar gümüş yoktu.

, *Wrassler. Buraya gel. !* "Sana inanmamamın nedeni, kedicik, kızgınlık dönemindeki siyah bir kurt adam olan Paka'yı NOLaya getirdiğini ve küçük kediciği o zamanki erkek arkadaşımın üzerine saldığını hatırlamam."

"Rick LaFleur'ün romantik bir ilişki içinde olduğu konusunda bilgilendirilmedik. Onun yaptığı büyü yüzünden acı çekmeniz büyük talihsizlikti."

Kem biliyordu. Wrassler ve en az dört kişinin daha arkamdaki merdiven boşluğuna doğru ilerlediğini kokladım, hissettim, sezdim. Nihayet. Ama oyalamam gerekiyordu. "Uluslararası Kurtlar Birliği'nin lideri Raymond Micheika'nın Paka'ya aynen onun yaptığı gibi yapması için para verdiğini biliyordun. Ama Paka'nın daha önce Kemnebi'den Rick'i büyülemesi ve ona yoğun acı çektirmesi, onu kedisine dönüştürmesi ve sonra o şekilde bırakması için bir anlaşma aldığını bilmiyor olabilirsin. Sonsuza dek. Bir kanun adamına yapılabilecek en korkunç şey, öyle değil mi?"

Asad yavaşça Kem-cat'e döndü, yüzünde bir soru . "Paka bizimle anlaşmadan önce seninle pazarlık mı yaptı?"

Kemnebi benden bahsederken, "Kadın yalan söylüyor," dedi.

"Çok küstahsın," dedim. "Bu kadın senin alfan" -kabzayla göğsüme vurdum- "ve video dosyasını Afrikalı Kurtlar Partisi'ne hiç göndermemiş olsam da, seni ayaklarıma kapanırken filme aldım.

"Wrassler, şimdi, lütfen."

Kan hizmetkârı hızıyla, desteğim bodruma kaydadı. Şimdi daha eşit durumdaydık ve kalbim artık boğazımda değildi. Vampir katilini yavaşlattım ve H&K'yi kılıfına soktum. Vampir katilimi Kem'e doğrulttum. "Söyle onlara," diye emrettim.

"Alfa kokuyor. Güç kokuyor ama korku . Doğruyu mu söylüyor? O senin efendin mi?" Asad Kem'e sordu, sesinde dehşet vardı. Nantale duvardaki SOD'a , gözlerinde kararsızlık vardı.

"Kemik torbasını çalmak için hepimizle ve bir grindy ile savaşmaya değmez," dedim. Canavarın sesime karışmasına izin vererek hırladım, "Diz çök, Kem-kedi. Diz çök ve bana boğazını ver yoksa bu gece alfana sadakatsizlik suçundan ölürsün."

Kem hırladı ve üzerime atladı.

Kurt adam ateş etti.

İngiliz ona saldırdı.

Yere yuvarlandılar, ısırıldılar, kopardılar. Silah tekrar patladı. İki kalp atışı kadar kısa bir süre içinde her şey bir anda cehenneme döndü.

BÖLÜM 4

Kültürde Her Şey Dış Gerektirmiyordu

Havadayken Kem' pençeleri çıktı; ellerinde siyah kürkler filizlendi. Dişlerini uzattı. Kemnebi öfke ve meydan okumayla çığlık attı.

Skinwalker büyülerini çektim. Beni Kem'in alfası yapan gücü kullandım. Mümkün olan son anda kenara çekildim. Eğildim. Bıçağı kaldırdım.

Kem'in vücuduna sapladı. Çığlık değişti, ölmekte olanın tiz bir ciyaklamasıydı. Bıçağımı içinden çekip çıkardım ve sıçrama açısını değiştirdim. Hızı onu yanımdan geçirdi.

Kan duvara ve Karanlığın Oğlu'nun üzerine sıçradı. Kem, SOD'un yanındaki duvara , bir parodi gibi bir an orada asılı kaldı ve kanlı, yarı kaymış bir leopar olarak kil zemine kaydı.

kapıları kapandı, dövüşen kurtadamların kokusunu ve sesini ve güvenlik görevlilerinden birini de beraberinde götürdü. Başka kimse kımıldamadı. Tek ses Kem'in acıklı miyavlamaları ve kan . Ve SOD'un yumuşak nefesi. Silah ve kurt adam kanı kokusu.

Canavar en iyi avcıdır. Canavar leoparı öldürdü.

"Kem yaşayacak, eğer yer değiştirirse," dedim, çoğunlukla ona.

Asad yaklaştı ve Kemnebi'yi incelemek için kokladı. "Onun yer değiştirebildiğine inanmıyorum. Gümüşlü bıçaklar mı?" diye sordu. Sesi eğleniyor ve yüz ifadesi, aşırı beslenmiş bir ev kedisinin kapana sıkışmış bir fareyi izlerken takınabileceği ifadeye benziyordu.

İçinde hiç gümüş bırakmamıştım ama Kemnebi çok fazla alkol almaya meyilliydi, belki de vites değiştirmenin kaldırabileceğinden daha fazla. Eğer karaciğeri ve ben de karaciğerini gümüşlü bir bıçakla kesersem ... *Hay* aksi. "Vites değiştirmesini sağla." dedim.

"Hayır," dedi Nantale. "Kendi sözlerine göre sen onun alfasısın. Burada kedisini değiştirebilecek tek kişi sizsiniz."

Ağzımı açtım. Kapattım. *Çifte saçmalık*. Buna iki ayağımla birden girdim. Asad bana gülümsedi, kapkara yüzünde iri beyaz dişlerini gösteriyordu. Evet. Tüm bunların komik olduğunu düşünüyordu. Vahşi doğada Afrika aslanları ve leoparlar arasında pek sevgi olmaz. Kurtlar dünyasında da pek fazla değil. Ve bildiğim kadarıyla, hiçbir nonwere bir yaratığı şekil değiştirmeye zorlamamıştı. Yani, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Kem'in alfası olsam ve kendime ait bir sihrim olsa da muhtemelen bunu yapamazdım. Were-shifting, skinwalker 'den çok farklıydı. Başka bir yaratığın genetik yapısını kullanarak

Seçilmiş şekil. Were-yaratıklar bu şekildi, formları were-prion tarafından değiştirildi ve değiştirildi.

Nefes nefese kalmış kediye ayağımla dürttüm. Leo'nun halkını çağırırken sesinin nasıl çıktığını düşündüm. Büyüleyici, zorlayıcı, zorlayıcı, talepkâr. İnsanları istediğimi yapmaya ikna etmekle ilgilenmiyordum. Ben daha çok önce bıçakla, sonra ikna et türünden bir hatundum. Bu burada pek işe yaramamıştı. Ölmek üzere olan kurt kediye baktım.

"Ja-Enforcer," dedi Wrassler, sözünü keserek ve dostça davranmak yerine profesyonelce davranmaya çalışarak. Bu iyiye işaret değildi. "Önce Kem saldırdı; ancak, PAW delegasyonunun liderinin sizin elinizde ölmesi ... talihsizlik olur."

"Uh-huh." Sonra aklıma bir fikir geldi. Çok zekiydim. "LaFleur'ü buraya getir. Ona kaçmasını söyle." Paranormaller ve türler içinde arasında doğru tepki verme yolları hakkındaki tüm o sıkıcı okumalar şimdi işe yarayacaktı.

Wrassler'ın komutumu iletişim sisteminde tekrarladığını duydum ve Kem'i tekrar dürttüm. Bu sefer ayakkabıma kan . "Hayatta kal." Neredeyse *lütfe*n diye ekleyecektim ama bu bir alfa kelimesi değildi, bu yüzden "Bu bir emirdir" dedim. Bir gelişme görmedim ama belki işe yaramıştır. Kim bilebilirdi ki? Beklerken bıçağımı Kem'in kıyafetleri üzerinde temizledim ve . Sonra ayakkabımı temizledim. Afrika kedilerinin onaylamadığını hissettim.

Beast de mutlu değildi, pençeleriyle zihnimi yoğuruyordu, beynimin kanadığını düşünmeme neden olan bir his. İyi bir dövüş havasındaydı ve Kem'in bu kadar hızlı çıkması mahrum bırakmıştı. Ve şimdi neredeyse öldüreceği kediye kurtarmaya çalışacaktım. Suratını asıyordu. Onu görmezden geldim.

Birkaç dakika sonra asansörün dibe indiğini duydum. Kapılar açıldı ve bir kadın güvenlik görevlisi ile Rick'in kokusunu aldım. Kafamı kaldırmadım ve o da asansörün içinde kaldı, parlak ışıklar etrafı aydınlatıyordu. Evet. Çok fazla kan vardı. Çok fazla kan vardı. Her şeyi berbat etmişim.

Bruiser benim durduğum merdivenden yürüyerek alt beşe adımını attı. Manzarayı incelerken duyduğu endişenin kokusunu alabiliyordum. Ona bakmaya cesaret edemedim. Gözlerinde, ne kadar kötü batırdığımı söyleyecek bir ifade görmekten korkuyordum. Ya da kediye.

"Rick, bu kediye tanıyor musun?" İşaret ederek sordum. "Evet."

"İlişkiyi belirtin."

Oda tekrar sessizleşti. Sessizliğin içinde Bruiser, "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu.

"Hayır. Hiç de değil. Taşla sert yer buluşuyor." Rick'e tekrarladım, "Belirt."

Bana soru sormadı, bunu takdir ettim. Ayakları kedi sessizliğinde, gümüş ve siyah saçları ışığı yakalayan ve parıltıyan tek şey olarak bodrumun mesafesini bana doğru geçti.

"Kemnebi, yaratıcım Safia'yı, yani asistanını eş olarak almıştı ama Safia onu umursamıyordu. Safia'nın bedenini olmasa sevgisini baştan çıkardığım için beni asla affetmedi. Onun dişlerinin arasındaydım." Son satır, öğretmek için Kem'in anlamına geliyordu ve kelimeler tiksintiyle doluydu. Kem, Rick için zalim bir efendiydi.

"Kemnebi benim ," dedim. "Ben onun alfasıyım. Bana tahrik olmadan ve uygun hiyerarşi uygulamaları ve gelenekleri dışında saldırdı. Bu benim hakkım..." Cezalandırmak değil. Kelime aklıma geldi. "Onu azarlamak."

Nantale şaşırarak, "Artemis'in Lanetlilerinin Birleştirilmiş Yasalarını biliyorsun," dedi.

Varlık hukuku kitabı yatağımın başucundaydı. Göz gezdirdim, sonra da en ilgili kısımları okudum, örneğin bir durum ortaya çıkarsa yaratıkların emir komuta zinciriyle nasıl başa çıkılacağı gibi. Arı yasalarının çoğu kanlıydı ve tahakküm taktikleriyle doluydu.

Beast çoğunu beğenmişti. Ben sevmemiştim. Canavar'ım zihnimde daha da yakınlaştı ve bir ava gösterdiği dikkatle dinlemeye başladı.

Kedi kadına cevap ama Rick'le konuşmaya devam ettim. "Sana karşı yaptıkları zalimce olsa da, reddedilmiş bir eş olarak hakları dahilindeydi. Ama bana karşı yaptıkları uygunsuzdu ve alfasını öldürmeye teşebbüs anlamına geliyordu. Meydan okumadan saldırdı. Bu aynı zamanda benim ..." *Oh, kahretsin.* Bomboş kaldım. "Ummm. Bu benim hakkım ..." Onu cezalandırmamak. Ve sonra aklıma geldi. "Hayatını kurtarmanın bir yolu olarak statüsünü yeniden müzakere etme hakkım."

Ölmek üzere olan kediye doğru eğildim. Oldukça büyük bir kan gölünün içinde yatıyordu ve nefes alış verişini giderek daha sıklaşıyordu. "Kemnebi'yi resmi statüsünden çıkarıyorum, onu benim zed'im, tüm halkımın en küçüğü olarak yerleştiriyorum. Saldırısına misilleme olarak, tüm dünyevi mallarına ve emrindeki tüm kedilere el koyuyorum. Rick LaFleur, artık ikinci komutanımsın, betamsın ve sana Kemnebi'yi veriyorum. Artık onun alfası sensin."

Rick gülmeye başladı, sesinde eğlenceden çok keder vardı.

Bal demetime . Bruiser gülümsemeyen gözlerle beni izliyordu. Yaratıkların sosyal yapısının bu kısmını araştırmama yardım etmişti. Kem'in hayatını kurtarmak için ne yapmam biliyordu. Kediden hoşlanmıyordum ama yine de ... "Eski utanç içinde yaşamasını diliyorum" -yalancı, *yalancı*- "diye ekledim daha dürüstçe. "Yeni betama Kemnebi'nin tüm dünyevi mallarını, statüsünü ve kedilerini hediye ediyorum." Rick'e . O da beni izliyordu.

"Güçlendirilmiş statünü hediye etmemin karşılığında, Kemnebi'yi kedi formuna geçmeye ve hayatını kurtarmaya zorlayacaksın, böylece onu kan yapacaksın ve sana borçlu olacak." Kan betası müzakere etmek için zor bir yoldu. Bir vampirin klanını kazanmaya çok benziyordu ama daha fazlasıydı. Rick'in buna hazır olduğunu umuyordum. "Kabul ediyor musun?"

Rick, hayatını cehenneme çeviren kediye bakıyordu. ". Ama bundan hiç hoşlanmıyorum." "Kanında gümüş olsa bile onu yer değiştirmeye zorlayabilir misin?" Rick kaşlarını çatı. "Evet."

Eğildim ve sağ elimin parmaklarını Kem'in kanına batırdım ve elimi Rick' uzattım. Elimi kendi eliyle sıktı ve el sıkıştık. Kültürümüzde her şey dış gerektirmezdi. "Beni hayal kırıklığına uğratma, beta."

Hâlâ kanlı elimi tutan Rick yumuşak bir sesle, "Bir daha asla alfamı hayal kırıklığına uğratmayacağım ya da ona acı çektirmeyeceğim," dedi.

"Ummm." Bu istediğimden çok daha fazlasını ifade ediyordu ama Kem yaşayacaksa, ifadeyi daha sonra yeniden müzakere etmemiz gerekecekti. Rick'in elindeki tutuşumu bıraktım ve uzaklaşmaya başladım. Yeni betam bana . Gözleri kedi yeşili parlıyordu ve konuştuğunda boğazında mırıltılı bir hırıltı vardı. "hiç yapmadım, sadece hakkında okudum.

Eğer ben yaparsam daha kolay olur.

kedi şeklindeydi ve bu yüzden yardıma ihtiyacım olabilir." Dizlerinin üzerine çöktü ve boştaki elini Kem'in yarasına soktu. Rick'in avucundaki gücün büyüdüğünü hissettim, uğultulu, sıcak-soğuk bir elektrik dumanı. Sonra Rick'in bir şey yaptığını hissettim. Benim gücümü çaktı,

Gray Between'in bükölüp gerildiğini hissettim, tıpkı etimde kancalar olsaydı ve onları çekiştirseydi olacağı gibi. "Bu iş görür," diye gürledi. Kanlı elini ağzına götürdü ve Kem'in kanını yaladı. Bağımız o kadar yakındı ki kanın tadını alabiliyordum, hastalıklı ve gümüşi. *Gack, ick.*

İyi bir kurtkedi kanı, diye düşündü Beast. *Beast en iyi avcıdır.*

Cevap vermedim.

Beast, Kem-cat'i öldürebilir.

Evet, düşündüm. *Olmuyor.*

Üç bacaklı Rick, ölmek üzere olan bir kedinin üzerine biner gibi Kem'in vücudunun üzerinde süründü ve ağzını adamın kulağına dayayarak, "Benim kanım senin kanına. Benim iradem senin iradenin üzerinde. Aydan aya." Sesi hırıltıya dönüştü. "Sen benimsin." Daha da , hırıltısı neredeyse Brute'un ki kadar derindi: "Vardiya."

Büyülü şeylerin içimde ve tenimde elektriklenmiş bir sis gibi parladığını hissettim, aynı anda hem haşlıyor hem de donduruyordu. Kemnebi'nin bedeni bütünlüğünü kaybetmeye başladı. Derisinden soluk bir sis süzüldü, bulanıklaştı. Pusun içinden parıldayan karanlık ışıklar siyah kristallere benziyordu. Kemnebi insan dünyasının gördüğü ilk yaratıktı, benim gördüğüm ilk değişimdi, hepsi de paralar dolaptan çıktığında televizyonda olmuştu.

Etrafını saran siyah ışıklar karardı, derinleşti. Kemikleri kısalıp uzarken, eklemleri şekil değiştirirken patladı ve çatırdadı. Vücudunun görünen kısmında siyah kıllar filizlendi ve omurgası önce içe sonra dışa doğru kavislendi. Diş etlerindeki kedi köpek dişleri uzadı, çenesi ve kafatası kediye benzer hatlar aldı. Eti dalgalandı, gerildi. Rick elimi bıraktı ve yana doğru eğildi, hâlâ çömelmişti, hâlâ varlık enerjilerinin ortasında kendi şeklini koruyordu. Üç dakika geçti ve sonunda nefes alan, siyah kaplamalı bir orman kedisi yerde, bir insan olarak kaybettiği kan ve harap giysi havuzunun içinde yatıyordu. Gölgelemin içinde leoparın benekleri hiç görünmüyordu.

Rick insan şeklini korudu.

Uzaklaştım. Tavanı kontrol ettim. Grindy sanki tadı güzelmiş Asad'a bakıyordu. Vampirlerden yardım almış olabilirdi ama Uluslararası Kurtadamlar Birliği ve Afrikalı Kurtadamlar Partisi'nin kodamanlarından biri olan alfa kedisinin bu ziyareti beş yaş altı için tasarladığına dair bir his vardı içimde ama belki de sonuç sürpriz olmuştu. Kurtadamların SOD'u öldürerek ya da Brute'u kaçırarak bir vampir savaşı başlatması, Leo'nun güç tabanını daha da zayıflatması ve Titus'un eylemlerinden dikkatini dağıtması mı ? *Saçmalık.* Tehlike içinde ihanet içinde planlar.

Nantale, Rick'e ve yerde yatan siyah leopara katıldı; Nantale iri kediye kucığına çekip kulaklarını kaşıyordu. Rick ayağa , eski düşmanına, az önce kurtardığı adama , elleri iki yanında yumruk olmuş, giysileri kan içindeydi. Eski sevgilim, içinde yüzdüğü duygusal girdaba kapılmış olsa bile, siyah saçlarındaki ağır gümüş çizgiler ve tenine kazınmış derin çizgilerle bile gerçekten güzel bir adamdı.

Bruiser'la aramdaki mesafeyi kapatmak için birkaç yavaş adım attım. Omuzlarım göğsünün sıcaklığına yaslandığında durdum. Bir kolu tekrar etrafıma dolandı ve şöyle fısıldadı: "Kem'i düşününce kimsenin daha iyisini yapabileceğini sanmıyorum."

Saldırıya ve kediler Karanlığın Oğlu ile ilgili bir şeyler planlıyorlardı. Suyu iyi yönlendirdiniz."

Sularda kulaç atmak, akıntılar ve engeller arasında yolumu bulduğum anlamına gelen eski bir Louisiana deyimiydi. şekilde övülmeye alışık değildim ve zevkle başımı eğdim. Bruiser'la birlikte olmak, sevildiğimi, kabul edildiğimi, onaylandığımı bilmek, mutluluğa en yakın olduğum . Ama yapmam gereken işler vardı. Özür dilemek için eline dokundum ve uzaklaştım.

Rick tekrar diz çöktü. Kem iri patisiyle Rick'in eline vurdu; Rick'in göğsüne kafa atarak onu toprak zeminde sırt üstü yere ; alfasının kucağına süründü ve kıvrılıp Rick'in bacaklarını gövdesinin büyük kısmını kapladı. Başını Rick'in dizinin üzerine koydu. Rick de en benim kadar şaşırılmış görünüyordu. "Ne yapmam gerekiyor?" Rick gölgeler arasında gözlerimi bularak sordu.

"İşte işin zor kısmı burası," dedim.

Asad eğilip Kem'in yan tarafını okşarken sesi artık sıkıcı değildi. "Bir kan betası evcilleştirilir. Evcilleştirilmiştir. Ne yapmasını ya da ne olmasını isterseniz onu yapar."

"Ama canlı," dedim. "Ölmekten iyidir."

Asad Rick'e, " malları, toplumdaki konumu ve arkadaşları sizindir," dedi.

Rick hafifçe sarsıldı, sanki parmaklarını bir elektrik prizine sokmuş gibiydi. "Dostlar mı?"

"Evet, Kemnebi dört arkadaş aldı," dediğinde Asad'ın eğlendiği .

"Dört mü?"

Oops. Eşlerden haberim yoktu. Rick'i dönüştüren kadının Kem'in tek eşi olduğunu sanıyordum.

"Onlara bir seçenek sunarsanız, rahat bir yaşama alıştıkları için sizinle kalmayı tercih edecekler ve özgürlüğü bulmak için bile vahşi doğaya ve avlanmaya dönmek istemeyeceklerdir."

Hay aksi. Zihnim tüm olasılıkları gözden geçirdi. *Bok, bok, bok.* Büyük bir hata yapmışım.

"Benimle kalır mısın?" Rick tekrarladı.

"Gabon'da." Nantale dikkatsizce, "İkisi hamile, insan formunda, ancak iki ila dört yavru doğurmaları bekleniyor," dedi.

Rick kürekle vurulmuş gibi görünüyordu ve kucağındaki büyük kediye baktı. Sanki polis tarafından kuşatılmış gibi ellerini tüylü gövdeden kaldırdı. "Dört eş mi? Hamile mi? Gabon'a taşınmayacağım. Hayır. Hayatta olmaz."

"Yavruların yaşamasını isteyip istemediğinize karar vermeniz gerekecek," diye devam etti Asad, yüz ifadesinden bu vesayetten zevk aldığı anlaşılıyordu, "yoksa erkekleri doğumda mı öldüreceksiniz. Eğer erkekler yetişkinliğe kadar yaşarsa, babalarının yeri için size meydan okuyacaklardır, bu yüzden yeni erkeğin onları doğumdan hemen sonra öldürmesi yaygındır."

Rick dikkatsizce sözlerdeki şiddet ve zalimlik karşısında sarsıldı. Birleştirilmiş Yasalar'da okumuş rağmen ben de öyle. "Elbette, Kemnebi'nin yavrularından doğan tüm dişiler, eğer istersen eş olarak senin olacak," dedi Asad.

Rick görünüyordu. Sersemlemiş. Hemen hemen benim hissettiğim gibi. Eski sevgilim dehşet dolu gözlerini bana çevirdi, dehşete düşmüş, dehşete kapılmış, iğrenmişti. İhanete uğramıştı. Benim tarafımdan. Başımı salladım ve "Karılardan haberim yoktu." dedim.

Kurtlar kaçmıştı. Brute SOD'un altında oturmuş, kalpsiz yarattığın her hareketini izliyordu. SOD duvarda asılı , gümüşle zincirlenmişti. Ama işler değişmişti. SOD yanı kan gölüne bakıyor ve kurumuş dili sanki kokuyu tadıyormuş gibi havayı yalıyordu. Kirliydi, açıkta kalan teni ısırik izleriyle kaplıydı, yara izinden öteye gitmiyordu, bazıları sulu kanlı bir sıvı sızdırıyordu, bazı ısırikklar Brute'a, bazıları vampire aitti. Joses Santana yetersiz besleniyordu ve defalarca suyu boşaltılmıştı. Brute kemik torbasını haftalardır ısıriyordu ve grindy tacizini hiç durdurmamıştı. Arı zehiri bulaşmış bir vampire ne olması hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Brute muhtemelen ilahi bir meleğin -kanatları ve her şeyi olan bir meleğin- emri altında hareket ediyordu, bu yüzden onu durdurmak için bir neden göremedim.

"Jane?" Rick, kedi gözleri insan yüzünde hafifçe yeşil parlayarak sordu. "Kanunlara göre ne yapmam gerekiyor? Bu ..." Sanki kelimelerin tadı kötüymüş gibi durdu ve yutkundu. "Evcilleştirilmiş bir kedi köledir."

Yavaşça dedim ki, "Kem hep senin ölmeni istedi. Benim ölmemi. Az önce ölmek üzereyken onu kurtaramadım. Kurtarabilirdin ama bu hareket onu senin kölen yaptı. Artemis' Lanetlilerinin Birleştirilmiş Yasalarına göre kurtkedilerin dünyasında işler böyle yürür. Ama kölelerin özgür bırakılmasını yasaklayan hiçbir yasa yok. Hiçbir yasa onu ya da eşyalarını elinde tutman gerektiğini söylemiyor. Kimse Kem'in erkek yavrularını öldürmeniz ya da dişi yavrularla çiftleşmeniz ya da onlarla aynı türden bir kötü olmanız gerektiğini söylemiyor."

Asad'ın kafası hakarete benzer bir ifadeyle yukarı kalktı.

Rick Kem'e baktı, gözlerindeki yeşil, insan halindeki Fransız karanlığına geri dönüyordu. Kedinin kulaklarını kararsızca okşadı. "Onu serbest bırakabilir miyim?"

"Evet. Birleştirilmiş Yasalara göre, o her zaman senin kan betan olacak. Bu, yüksek rütbeli bir kedinin başka bir kedinin hayatını kurtarmasının bir parçası. Ama ilişkinin yönünü belirleyebileceğinden oldukça eminim. Ona eşlerini geri verebileceğinden ve eşlerine ve yavrularına nasıl davranacağını belir eminim."

Asad sıkılmış bir sesle, "Ama serbest bırakıp eve gönderirseniz, avlanıp öldürülecek ve yeni eşleriniz en güçlü erkek tarafından alınacak," dedi. Asad bana baktı. "Onu öldürmek daha nazik bir davranış olurdu."

Bruiser Rick'e mırıldandı, "Onu *msimamizi* yapabilirsin."

Rick nefesini ve içinde tuttuğu gerginliği bıraktı. Temiz elini saçlarında gezdirdi ve "Evet, yapabilirim. Kemnebi, seni *msimamizi* yapıyorum."

Bruiser bana şöyle dedi: "LaFleur Afrika werecat hukuku üzerine çalışıyor ya da Afrika'. *Msimamizi* Swahili dilinde yönetici demek. Rick az önce Kem'e bir iş verdi."

Eski sevgilimi inceledim. Uluslararası seyahat ediyordu. Afrika'ya gitmiş miydi? Bu seyahatin gümüş rengi saçlarıyla bir ilgisi var mıydı?

Rick ayağa kalkarak Kem'i kenara itti. Siyah leopar ona hayranlıkla baktı. "Evine, Gabon'a dön ve eşlerine ve çocuklarına karşı nazik ol" -dudakları aşağıya doğru kıvrıldı- "eşlerim ve çocuklarım."

Asad hırladı. Belli ki böyle bir şey beklemiyordu. Beast alaycı bir şekilde homurdandı ve ben de sırtarak yaban aslanına kör insan dişlerini gösterdim. Asad bir süredir

SOD'u çalmaya çalışırken yıkıcı ve tehlikeli bir şey planlıyordu, belki de düşündüğüm o savaş. Dünya büyüklüğünde bir oyun tahtasına taşlar koymuştu, hepsi de nereye düşmeye başlarsa başlasınlar önceden belirlenmiş bir son için devrilecek şekilde mükemmel bir şekilde düzenlenmişti. Ve sonra -planı her neyse- her şeyi ettim. Bu yüzden okunuyordu. Hadi, ben.

Asansörün açılmasıyla daha fazla muhafız ortaya çıktı, bu da benim için bir işaretti. Diğerlerini ve kan ve türler arası politika karmaşasını bırakarak, kurtadamların nereye kaybolduğunu merak ederek gizli merdivenlerden yukarı kaydım. Kendi İnfazcı döngümün dışında olmaktan nefret ediyordum.

Leo ile birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Ana katın sahanlığındaki merdivenleri , kurt adam kanının solmakta olan kokusunu, ardından Ayatas'ın hafif kokusunu, Leo'nun kokusunun her ikisiyle de örtüştüğünü, ancak görünüşe göre farklı anlarda yakaladım. Birlikte solan kokular bir sonraki merdivenlerden Leo'nun ofisine çıktı. Harika. Leo ofisindeki ininden çıkmış ve kurtadamlarla buluşmuştu. Sonra tekrar dışarı çıkmış ve özel ajanı . Ben yaratık politikalarıyla uğraşırken Ayatas MOC ile özel bir görüşme yaptı. Kulaklığımı fuayedeki güvenlik köşesine bıraktım ve yorgun bir iç çekişle bir sandalyeye çöktüm.

Alçak bir ses sinsice gürlledi, "Ayaklarını ovmanı ister misin?"

Wrassler'a doğru kıkırdadım. "Seni koca yumuşak seni. Onun yerine, güvenlik kayıtlarına bir bakayım. Beşinciyle başlayalım. Oradaki FUBAR'dan kimin sorumlu olduğunu bilmek istiyorum."

Wrassler kaşlarını çattı. Yüz ifadesinden görüntüleri çoktan izlediği ve hiçbir kısmından memnun olmadığı anlaşılıyordu. Beşin altındaki bodruma kameralar bana bilmem gerekenlerin çoğunu gösterdi, asansörün açılması ve dışı bir vampirin dışarı çıkmasıyla başlıyordu. Soluk saçları ve gözleri, yontulmuş ve soğuk yüzü, pembe ipek ve balerin ayakkabıları bir buzulun sade güzelliği. Dominique. Grégoire'in klan varisi. Beşinci katın toprak zeminine adım , kurt kediler ve kurtlar arkasındaydı, kurtlar Antifriz'i taşıyordu, kafası sallanıyordu.

İçimde, Beast alçak sesle homurdandı, sesindeki garip tonlar göğsümde titreşiyordu.

İki yüz yaşında, güçlü bir vampir olan Dominique, televizyon uzaktan kumandasına benzeyen düz bir aleti kameraya doğrulttu. Ekran karardı. Sonra diğer kameralar da karardı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Nasıl bilmiyoruz," dedi Wrassler, "ama o şeyle beşinci alt kattaki kameraları kapattı. Alt katı kapsayan tüm sistem karardı. Alex entegre sistemindeki güvenlik açığını bulmaya çalışıyor ve biz de kesintiden önce ve sonra merdiven ve asansörlerdeki insanların kamera görüntülerini inceliyoruz. Ama şu ana kadar elimizde hiçbir şey yok."

Benim hatam diye düşündüm. SOD Dominique'in boğazını parçalamıştı ve ben onun kafasını almamıştım. Ayaklarımın dibindeki cesedinin anısı, önümdeki ekranda gördüğüm görüntüsü kadar parlak ve netti. Leo ve Grégoire onu geri getirip eski haline döndürmüş ve onları suç ortaklarına götüreceğini ummuşlardı. Bunun yerine, yeni bir sadakat yemini etmiş ve şimdiye kadar onlara hiçbir şey vermemişti. "O şimdi nerede?" diye sordum.

"Gitti. Grégoire'a varisinin karargâha saldırdığını ve düşmanlarımızı Karanlığın Oğlu'na yönlendirdiğini söyledim. Öfke içinde. Ona güvenmeye başlamıştı. Aptalca."

Yumuşak bir nefes aldım. "Kahretsin." Vampirler, özellikle de Grégoire gibi yaşlı vampirler, en yakın müttefiklerinin gerçek ölümüne kadar sadık olmalarına ihtiyaç duyarlardı. İhanet derinden yaralar. Cep telefonumu kontrol ettim. Eli'dan bir mesaj vardı, bana Ayatas'la Leo'nun yanında olduklarını söylüyordu. Ayrıca Alex'ten de bir mesaj vardı: *"Kameralar kapanmadan önce beşin altındaki lazerlerde bir tuhaflık tespit ettim. Ara.* Hatırlamam bir an sürdü. Alex girişlerdeki, spor salonundaki, dinlenme odasındaki ve beşinci kattaki, yani geçmişte saldırıya uğradığımız yerlerdeki güvenliği lazerle yenilemişti.

Numarasını tuşladım ve Alex hızlıca konuştu. "Alt beşteki lazerlerden kaynaklanan anomali. Karartma büyüü altındaki bir cadının varlığı."

"Ve? Bana cadıyı yakaladığını söyle."

Wrassler bu sözler üzerine başını bana doğru çevirdi.

"Hayır. Cadı Dominique'le birlikte gitti. Ama aynı anomali daha önce spor salonundaydı, kıpırdamadan. Anomalinin izini sürdüm ve onun Dominique ve bazı yaratıklarla birlikte ön kapıdan girdiğini ve onunla birlikte ayrıldığını keşfettim."

"Bu anomaliyi takip etmek ve içeri girmeden önce görmek için sistemi değiştirmenin bir yolu var mı?" Alex tereddüt etti. "Sihrin nasıl çalıştığını bilmiyorum. Molly ile konuşabilirim."

Yarım saniye boyunca bu olasılığı düşündüm. "Onu arayacağım. Birazdan eve gidiyorum." Son tuşuna bastım ve Wrassler'a Alex'in ne keşfettiğini anlattım. Kaşlarını çatı ve sistemin önüne oturarak anormalliği kendi gözleriyle görmek için düğmelere bastı.

Kapıda tanıdık bir yüz belirdi, Shemmy, bazen şoförüm olur. "Sizi eve bırakabilir miyim, Bayan Yellowrock?"

Güvenlik önlemlerim başarısız olmuştu. Birdenbire dayanılmayacak kadar yorulmuştum, bacaklarım kurşun gibi olmuş ve omuzlarım çökmüştü. Kavgada atkımı kaybetmişim ve onu aramak için kendimi zorlayamıyordum. Nadiren yaptığım bir şeyi yaptım. Bir güvenlik görevlisi beni eve götürmeyi teklif ettiğinde kabul ettim. "Evet. Teşekkürler."

Kapıdan birlikte geçerken bir araba içeri girdi ve vampir bir ziyaretçi çıktı. Ön merdivenlerde geçti, elinde Leo'ya ve ismi açıkça görülebilen bir paket vardı. Ambalaj vampir işi açısından belli belirsiz tanıdık geliyordu ama daha önce nerede ve neden böyle bir şey gördüğümü hatırlayamıyordum. Elimi kaldırarak vampiri durdurdum ve paketi aldım. Leo'nun Teksas'taki biyomedikal laboratuvarından gelmişti. Beni ilgilendirmez. Ona el salladım ve zırhlı cipin arka koltuğuna geçip gözlerimi kapattım.

Eve dönene kadar daha hareket, Shemmy benim için kapıyı açıp İnfazcı'ya iyi dinlenmeler ve mutlu rüyalar diledi. Sonra kafamı kaldırdım. Ve inledim.

Uyumama verilmeyecekti. Üst kattaki pencereler açıktı, soğuk esinti perdeleri gece boyunca bir ileri bir geri savuruyordu. Shemmy'ye beni yerel bir bara götürmesini söylemeyi düşündüm. Sarhoş olamazdım, bu benim fizyolojimde yoktu ama bir kola içip insanları izleyebilirdim. Bunun yerine, "Teşekkür ederim. Merkeze sağ salim dön." dedim. Bir nefes verdim ve içeri girdim; elektrikli testereler çalışıyor, çivi tabancaları gümbürdüyor, çekiçler vuruyor, Latin müziği çalıyor ve adamlar gülüyordu. Kakofoni evin içinde yankılanıyordu. Odamda dans ayakkabılarımı çıkardım, kıyafetlerimi, spor sütyenimi ve silahlarımı çıkardım, hepsini yatağın üzerine bıraktım ve yumuşak bir tişört, eski püskü bir sweatshirt ve tayt giydim.

Yatağa oturdum, bacak bacak üstüne ve bir arama yaptım. "Hey, Jane Teyze," dedi Angie cevap verirken.

"Nasılmış benim tatlı kızım?" diye sordum.

"Büyük bir kelebek yaptım. Annem beni cezalandırdı. Başım belada." Ama bütün bu olaydan dolayı kendisiyle gurur duyuyor gibiydi, hatta başının belada olduğu kısımdan bile.

"Kelebeği ne kadar büyük yaptın?"

"Ayaklarım kadar büyük."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu büyük bir kelebek."

"Evet. Annem kızgındı çünkü kitleyi aldığımı göremiyordu." Kaşlarım da yukarı kalktı. "Kütlenin ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Enerji eşittir kütle çarpı ışık karesi," alıntı yaptı. "Bu da demek oluyor ki enerji olan büyü, elektrik ve güneş ışığı, dokunabildiğim şeylerle aynı şeyler, yani kütle ya da madde. Ve onları içsel olarak değiştirebilirim çünkü onlar sadece aynı şeyin farklı biçimleridir. Ama ben onları içsel olarak değiştirmedim."

O konuşurken tüm vücudum buz kesmişti. Kalbimin atmayı oldukça emindim. "Tamam," başardım. "Peki kelebeği büyütmek için ne yaptın?"

"Ben bir tanesini . Sadece büyük bir tanesinin bana gelmesini sağladım. Diğer yerlerden birinden."

Panik başlangıcında ağızımdan nefes aldım. "Başka hangi yerler?" "Bir sürü başka yer var. Birinde pembe kanatlı ve mor büyük kelebekler var.

gözleri ve mavi vücutları ve ayakları. Sadece kenara çektim. bana çok kızdı," dedi yine gururla.

"Ver şu telefonu bana genç bayan," dedi Molly arka planda. "Odana geri dön. Ve o köpeği de yanına al."

Arka planda Angie'nin köpeğini çağırdığını ve ıslık çalmaya çalıştığını duydum. Molly telefonda, "Sana söyledi mi?" dedi.

"Alternatif bir evrenden bizim evrenimize bir kelebek çekmiş gibi görünen şey hakkında mı?"

Evet."

"O benim ölümüm olacak." Molly iç çekti. "O kelebek bir ayak genişliğindeydi ve serçe parmağım büyüklüğünde bir iğnesi vardı. Onu durdurmak için ölüm büyüyle patlatmak zorunda kaldım."

"İyi misin?" En iyi arkadaşım Molly Meagan Everhart Trueblood'un büyüünün evrimiyle ilgili bir sorunu vardı ve bir ya da iki kez kendini ölüm büyüüne kaptırmıştı. Bu, alternatif evrenlerden kelebek çekmekten çok daha korkutucuydu.

"Ben iyiyim. Bugünlerde çok fazla Evan'ın müziğini çalışıyorum ve o lanet kediye yanımdan ayırmıyorum." Lanet kedi Molly'nin ama cadıların tanıdıkları olmazdı. Asla. Gerçek hayat için fazla klişeydi. "Ne var ne yok?"

"İki şey var. Birincisi, gizleme büyüü altındaki bir cadı sensörlerden içeri girdi. Lazerler anormalliği tespit etti ama biz bunu ancak olaydan sonra fark ettik. Gerçek zamanlı olarak görmek için çok küçük bir değişiklikti. Kapıdan biri girdiğinde bizi uyaracak bir koruma ya da büyülü bir şey yapmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyorum."

Molly sessizdi ve düşünürken dudaklarını büzdüğünü ve gözlerini kıstığını neredeyse görebiliyordum. "Girişlerde havaalanlarındaki gibi metal dedektörleri ve X-ray tarayıcıları var, değil mi?"

"Evet."

"Ve tüm güvenlik tertibatı kameralarla yakınlarda mı?"

Kalbim güm attı. Doğru ya. Sihir ve elektronik. İkisinden de aynı yerde çok fazla olursa bir şeylerin patlaması muhtemeldi. Molly'nin sonraki sözleri bu düşüncemi doğruladı.

"Göndereceğim herhangi bir şey kısa sürede bozulur. Birisi dışarıya bir *çit* kurabilir ama bu kadar çok insan gelip gittiği için uygulamalı olması gerekir. Bir tane kurması için Lachish Dutillet'i arayabilirim ama onun orada kalması gerekir." Sesi eğleniyor gibiydi. Lachish NOLA cadılar meclisinin başıydı ve beni pek sevmezdi. Lachish vampirleri de pek sevmezdi. O yüzden başka bir cadıya karşı güvenliğimizi sağlamasına imkân yoktu.

"Evet. Hayır, teşekkürler," dedim. "İkincisi, önümüzdeki birkaç gün içinde fanghead tarzında Yellowrock Klanı'nın oluşumuna bakacağımızdan oldukça eminim. Hâlâ buna hazır mısın? Bir vampir klanının parçası olmak sana ve Koca Evan'a güç ve diğer vampirlere karşı koruma sağlayacaktır.

Hepinizi güvende tutmaya yardımcı olacaktır. Çocukları güvende tutun." Eli ve Alex'i ve tüm insanlarımı güvende tut. Ama o kısmı eklememe gerek yoktu.

"Janie, çocuklarımı Avrupalılardan koruyacaksa ben de vampir kanı emerim. Unutmayın, bana ihtiyacınız olduğunda gelmeye hazırım."

"Bu iş elektronik bir bağlantı üzerinden halledilebilir. Sen olduğun yerde ve bir sonraki vaftiz çocuğumla ilgilen. Anladın mı?"

"Seviyorum. Seni seviyorum, koca kedi."

"Ben de seni seviyorum, Moll."

Görüşmeyi sonlandırdık. Bir süre telefonun yüzüne ve vaftiz çocuklarımı korumak için hayatımdaki her şeyi neden yaptığımı hatırladım. Onları bulabildikleri her cadıyı öldüren ya da dönüştüren ve Angie Baby'yi, Küçük Evan'ı ve Molly'nin doğmamış kızını alacak olan kan emicilerden korumak için. İçime dolmak isteyen hayalleri durdurdum. Ne onlar için ne de çocukların içinde bulunduğu tehlikeyi her düşündüğümde beni saran korku için zamanım vardı. Zihnimi tuğla tuğla görüntüleri ve paniği engelledim.

Bir not defteri çıkararak Alex'e yaralı muhafızları ve Tekila Antifriz'i kontrol etmesi için bir not yazdım. Oturma odasındaki masasının üzerine bıraktım.

Çıplak ayakla merdivenlerden ikinci kata çıktım ve sahanlıkta durdum. Parke zeminli sahanlık önden arkaya doğru evin uzunluğu boyunca uzanıyordu, geniş bir koridor dört yatak odasını solda iki ve sağda iki olmak üzere ikiye ayırıyordu, her iki tarafta da eski moda banyolar vardı. Eli'nin kullandığı banyoda, evin içinde hızla ak hava akımlarında kaybolmadan önce en hafif limon kokusunu yakaladım.

Parkenin üzerine kağıt bantlanmıştı ve onun üzerinde de bir kereste vardı. Odanın ortasında bir masa testeresi duruyordu, çeşitli tarzlarda üç merdiven oraya buraya konmuştu, bir testere yan yatmıştı ve her yerde çekiçler, ölçüm bantları, kalemler, kola kutuları ve fast-food ambalajları vardı. Gözden uzak bir yerden bir müzik kutusu çalıyordu.

Üç adam benimle birlikte ikinci katta, ikisi de tavan arasında bir delik açılmış olan yukarıdaki kirişlerin üzerinde duruyordu, burası yakında üçüncü kat olacaktı, gerçi NOLA dilinde atölye . Ancak delik beklediğimden çok daha büyüktü, duvardan duvara tüm alanı kaplıyordu. Beklediğimden çok daha fazla demo. I

Uykusuzluktan ağlamayı düşündüm ama . . . Uykusuzluğa dayanabilirdim. Kokuları içime çektim: tanımadığım adamlardan sarımsak, bira, biraz ot, acı biber ve chili ile taze çam ağacı. Tanıdığım bir adamdan gelen vampir kokusu daha da az belirgindi.

Rihtlar ve basamaklar için dik açılı kesiklerle biçilmiş iki kiriş yerde yatıyordu ve uzak duvar, birinci kattaki merdivenlerin yanında dar bir merdiven boşluğu oluşturmak için kalemle çizilmiş çizgiler ve sürtünme izleriyle kaplıydı.

Tepedeki deliğe el salladım. "görebilir miyim?"

Edmund bana ve deliğe baktı ve yanımda diz çöktü, parmakları birbirine kenetlendi ve elleri ayağımı kavradı.

"Bir merdivene tırmanmayı bekliyordum," dedim, ses tonum alaycıydı.

"Burası eski bir ev. Tavanlar on iki ayak yüksekliğinde ve merdivenler yeterince uzun değildi," dedi Ed. "Üstteki deliği açmak için onları alçıpan ve kontrplak yığınlarının üzerine koymak zorunda ve bu yığınlar şimdi üst katta. Daha uzun merdivenler yolda. O zamana kadar adamlar birbirlerini yukarı çekecekler. Lütfen sizi desteklememe izin verin."

Ben yorgundum. Vampirler güçlüydü. Beast bizi yakalamakta çok iyiydi. Omuz silkip geri çekildim, koşmaya başladım ve Edmund'a doğru koştum.

Primo'm ağırlığımı hiç sallanmadan kabul etti ve beni yükseğe fırlattı. Başımın üstündeki kirişleri yakaladım ve ivme ile Canavar'ın beni tavan arasına çekmesine izin verdim. İndiğimde mürettebatın mırıldandığı yorumları duydum, muhtemelen buraya uçarak gelmişim gibi görünüyorlardı.

"Bruja?" Adamlar arkalarını dönmeden yavaşça geri çekildiler.

"Bebedor de sangre?" Bütün erkekler haç . Birkaçı "Madre de Dios" dedi.

korku tonlarında.

"Vampira." işaret ediyordu, arkamdan gelen Ed'i değil. Ki bu komikti. "Hayır," dedim.

"Sí." Daha fazla geçiş.

"Hayır," diye karşılık verdim. "Vampira yok. Bruja yok. Sadece güçlü." Bir kas yaptım.

"Kara Dul mu? Marvel'dan mı?" diye sordu sarkık göbekli bir adam. *Black Widow mu* çıktı?

Diğer adam "Natasha Romanova" dedi ve elleriyle havada bir kum saati şekli çizdi.

"Bir ."

Bir süper kahraman olmak, insanları gerçeklerle korkutmaktan çok daha iyiydi. Birbirlerini dirsekleyerek onayladılar ve "Sí. La Araña Viuda. Evet. Evet. Evet."

Buradaki alan inanılmazdı. Çatı sisteminin bir tarafı boyunca çatı pencereleri vardı ve pencereler sökülerek geceye açıklıklar bırakılmıştı. Her açıklığın altında yerleştirilmeye hazır yeni bir pencere duruyordu. Ses yalıtımlı duvarların nereye gideceğini göstermek için ikişer dörder yerleştirilmişti; evin arka tarafında üç küçük oda, ön tarafında ise küçük bir banyo ve büyük bir egzersiz alanı vardı.

Duvarlar bittikten, parke döşendikten ve mekân boyandıktan sonra, serbest ağırlıklar ve egzersiz ekipmanları kauçuk dövüş minderleriyle birlikte buraya yerleştirilecekti.

Başımı salladım. Uygun olan her şeyi söyledim. Ve onlara biraz kestirmem gerektiğini söyledim. Bana güldüler. Uzatılabilir bir merdiven taşıyan bir adamdan kaçarak kendimi kaldırdım / aşağıdaki kata indim. Ona poz vererek bir kas daha yaptım, tırıs tırıs birinci kata indim ve yatağımı buldum. O kadar gürültüye rağmen saatlerce uyudum.

Uyandığımda hava durumuna baktım ve bugün hava sıcaklığının elli iki derece olması gerekiyordu. İç çamaşırlarımı, bacaklarımı silah kayışından korumak için tozluklarımı ve güzel, uzun kollu ipek bir tişört giydim. Bunun üzerine koşum takımları, silahlar, söz konusu silahlar için yırtmaçlı bir etek, gözlerime uyan ince örgü balıkçı yaka tunik kazak ve Fransız örgümün kazıklar. Gündüzdü ve NOLA'da gündüz için fazla giyinmişim ama Bruiser beni . Öğle yemeği ve iş vardı. St. Peter Caddesi'ndeki Gumbo Dükkânı. Dışarı çıkmadan önce ikisi de hâlâ uyumakta olan ortaklarıma bir not bıraktım. Güneş parlıyordu, güneyden esinti vardı ve hava neredeyse ılıktı. Bruiser'a mesaj atarak onunla buluşmak için yönünde yürüyeceğimi ve beni alsöyledim. İlerleyişimi takip edebilmesi için GPS'imi çalıştırdım ve caddeden aşağı inmeye başladım.

Etrafta trafiğin sesi vardı, sabit, hiç bitmeyen bir . İnsanlar konuşuyordu. Müzik çalıyordu, bazıları sokak müzisyenlerinden canlı olarak, bazıları arabalardan geçerken, bazıları da kulüplerden. Kalın meyane, soğan ve biberle yapılan baharatlı yemeklerin, ızgarada tüten etlerin, domuz yağında kızartılan deniz ürünlerinin kokusu. Kahve. Egzoz. Mississippi'den, şehrin içinden geçen koylardan ve Pontchartrain Gölü'nden gelen karışık su kokuları. İdrar.

Kusmuk. Şehir bir hafta önce her zamanki kutlamalarından birine ev sahipliği yapmıştı ve sihirli bir fırtınanın şehri esir almasından bu yana su birikintisi yıkayıcımız olmamıştı. Çok az insan kokusunu alabiliyordu ama ben alabiliyordum. Bir kapı aralığında uyuyan iki evsiz adamın yanından geçtim. Bir diğeri ara sokakta yerde uyuyordu.

Uyumsuz bir boyası ve dönen tekerlekleri olan bir araba geçti ve lacivert kapüşonlu ceketler giyen iki çocuk pencerelerden dışarı eğildi, pencere kenarlarına oturdular, bana seslendiler ve benim için büyük ... şeyleri olduğunu söylediler. Güldüm ve onları görmezden geldim. Eğer bir şey yapmaya kalkarlarsa, benim de onlar için bazı şeylerim vardı; parlak ve sivriydiler ve üzerlerinde kanla *hayır* yazıyordu.

Benden bir şey öğrenemeyeceklerini anladıklarında geri çekildiler. İki ve üç katlı binaların önünden geçtim, neredeyse hepsinde galeriler ve ferforje balkonlar, restoranlar, vitrinler ve şekerçi dükkânları vardı, kitsch ya da yiyecek ya da içecek ya da her üçünün bir karışımı satılıyordu. Şaşırtıcı sayıda bina kapalıydı, kepenkleri kilitli, kapıları asma kilitli ve bazen de zincirlerle mühürlenmişti. Mahallede kiralar yüksekti ve şehirde zor zamanlar yaşanıyordu. Son büyük kasırgadan bu yana bir para akışı olmuştu ama şehir hâlâ toparlanmaya çalışıyordu.

Buraya taşındığımda New Orleans'ı pek sevmemiştim. Kısa süreli bir iş olacaktı, sonra dağlara ve Asheville'deki evime dönecektim. Sonra Rick'le tanıştım. Ve Leo bana daha kalıcı bir iş teklif etti. Ben de bir süre daha kalmak için bir bahane buldum. Aptallık etmişim. Rick'in her yerinde "oyuncu" yazıyordu ve ben bunu fark etmemiştim. Kayıp cadı çocuklarla ilgili gizemi çözmem, sonra da onları kanlarındaki güç için alıp kurban eden vampirleri öldürmem . Cadılara yönelik tehlikenin devam etmesi de kalmam için bir başka nedendi. Yapmam gereken

Büyük kötü fangbanger'lar şehri ve sığırlarını, yani insanları ve cadıları ele geçirmek istediğinde yerel vampirleri iktidarda bir yolunu bulmak. Şimdi Younger'lar vardı, benim ailem. Ve Bruiser vardı. O adam burada kalmak için bir nedendi. Kalmıştım. Bir sürü pisliği temizledim. Eğer Sangre Duello temizlemem gereken son pislik , burada kalmak için hiçbir nedenim olmazdı. Younger'lar ve Bruiser hariç. Younger'lar ailedendi. Bu işte uzun süre kalacaklarını açıkça belirtmişlerdi.

Sevgilim kalmamı ister miydi? Bu konuda konuşmamıştık. Ya olursa diye konuşmamıştık. Belki de işler ileriye planlamak için çok zayıftı? İleriye hayal etmek için? Bu beni garip, boş hissettirdi. Belki biraz da kaybolmuş.

Canavarım bana üst bindirilmiş görüntüler gönderdi, iki ayak derinliğinde yığılmış kar anıları, geyik izleri dışında bozulmamış. Buz tutmuş kayaların arasından kayan uzun şelaleler. Buzla kaplı bir ağaçtan sıçrayan kıvrak vücudu, denge ve yön için dönen kalın kuyruğu, dik bir vadiden aşağı koşan bir geyiğin üzerine inişi, dişlerini omurgasına batırışı. Yazın bir su birikintisinde bir avın üzerine düşüp dişlerini kaslı boğazına geçirdiğini ve av havasızlıktan bayılana kadar onu tuttuğunu. Sıcak kanın fişkırmasını ve çiğ geyik etinin tadını.

"Sıcak hava, bol yağmur ve timsah yemek için söylenecek bir şey var," diye hatırlattım ona. "Ama evet. Ben de dağları özledim."

İnek avlamak. Edmund'un arabasındaki ineği avla, diye geri gönderdi. bir şey olmayacaktı. Edmund'un arabasının değeri üç milyon doların üzerindeydi. Beast ne paradan ne de beşten büyük sayılardan anlıyordu ve bir kedi gibi ya beni yıpratabileceğini ya da istediğini elde etmek için beni kandırabileceğini düşünüyordu.

Hissettiğimde Bamya Dükkanı'na giden yolu yarılardım. Yırtıcı tepkilerim zonkluyordu. Beni izleyen birinin varlığıSıradan gözlemcilere alışkındım. MOC'un İnfazcısı da yerel halktan ve turistlerden bu tür şeyler alıyordu. Bu bir avcının ilgisiydi, bedenim onun görüş alanındaydı. Ya da onun. Kısa bir süre önce bir keskin nişancı beni hedef almıştı ve bu deneyim zihnimin/zihnimizin gerisinde bir parçamı aşırı tetikte, her zaman tetikte bırakmıştı. Canavar ne zaman avlandığımızı biliyordu.

Adımlarımı hızlandırmadan caddenin karşısına geçtim ve sanki sergilenen gümüş takılardan etkilenmiş gibi bir vitrinin önünde durdum. Ama daha çok izimi, park etmiş arabaları ve yolun karşısındaki binaları şüpheli bir şey ya da birileri var mı diye gözlüyordum. Hiçbir şey görmedim. İçinde gençlerin olduğu arabanın bloğun etrafında geri dışında. Bu kez camlar açıktı, tacizciler içerideydi ve araba yavaşça, yürüme hızında ilerliyordu. Benim yürüme hızımda. Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Beni kendi amaçları için mi takip ediyorlardı yoksa birileri onlara beni izleyip takip etmeleri için para verdiği için mi takip ediyorlardı?

Beast bana arabanın ve onlara vurduğu bir görüntü gönderdi. Ben de ön camdan ona ateş eden birini gönderdim. Sinirli bir şekilde hırladı. Beast'in bu savaş aşkını ne zaman geliştirdiğinden emin değildim ama eskisinden çok daha agresifti.

Bruiser'a hızlıca bir mesaj attım. ?

Birini geri gönderdi. *On dakika sonra. Beklemede. Bir masa bul. Birazdan orada olurum.*

Çok uzakta. Caddenin karşısında, ikinci kattaki bir pencerede hareket gördüm. Pencere yaklaşık on beş santim yukarıdaydı. Küçük ve yuvarlak bir şey gün ışığına çıktı.

Silah namlusu mu?

Dükkâna girdim ve hızla girişin ötesine geçtim. Belimdeki küçük cepten bir yirmilik çıkardım. Dükkânın arka tarafında, tezgâhın arkasındaki kızıl saçlı kadına, "Bir araba beni takip ediyor. Arkadan çıkabilir miyim?"

"Polis arabası mı?" sordu tezgahın altına uzanarak. "Yoksa çeteciler mi?"

"Ben çetecileri seçiyorum. Kıyafetler birbirine benziyor."

Testereyle kesilmiş bir tüfek çıkardı ve tezgahın üzerine koydu. Benden uzağa doğrultulmuş olduğunu görene kadar donakaldım. Testereli tüfeklerin tepmesi çok serttir ama kızıl saçlı iri bir kadındı ve silahı biliyormuş gibi görünüyordu. Her iki kolunda da kafatasları, solunda bir ejderha ve sağında siyah güller olan tam kol dövmeleleri vardı. Dövmeler boynuna kadar uzanıyor, karatavuklar kızıl saç çizgisine doğru uçuyordu. "Koyu gri, dört kapılı, mavi sürücü kapılı bir sedan mı?" diye sordu.

Şaşırarak geri döndüm. "Evet."

Tezgâhın yatay bir levhasını kaldırdı ve "Paranı bir kenara koy ve buraya geri dön. O araba günlerdir buradaki sokaklarda dolaşıp duruyor. Her gün NOPD'yi aradım, durdurup üstlerini ama hiçbir şey yapamadılar. Adamlar bir suç işleyene kadar yapabilecekleri bir şey yok. Çıkın buradan. Arka kapı uzun ve dar bir avluya ve bir daireye açılıyor. Ev sahibim orada yaşıyor. Kapıyı çal ve seni Andromeda'nın gönderdiğini söyle. Seni kapalı bir geçide çıkaracaktır. St. Peter Sokağı'na kadar onun tariflerini takip edin."

Bamya Dükkanı St. Peter'daydı. Takip edilsem ikincil hasar olabilirdi.

Omzumun üzerinden baktığımda uyumsuz arabanın caddede durduğunu gördüm. Bu bir kaza ya da tesadüf değildi. Benim için gelmişlerdi. Beast gözlerimin bakmak için hareket etti. *Kavga mı? Birini yiyebilir misin?*

Arabanın durduğunu gören Andromeda küfretti ve eğilerek dolabın yan tarafındaki kırmızı düğmeye bastı. Parmakları bile müzik notaları ve dikenli tellerle dövmeliydi. "Sessiz alarm," dedi. "Güvenlik şirketi polislerle irtibata geçecek ve zaten video kayıtlarımız var."

Andromedaya "Seni burada yalnız bırakmayacağım," dedim. Bruiser'a hızlı bir mesaj gönderdim, H&K dokuz milimetreyi çektim ve tezgahın arkasında ona katıldım. Vitrinler eski modaydı ve önleri ve üstleri cam olsa da, yanları ve arkası ağır, eski ahşaptan yapılmıştı. Vampir öldürücülerimi çıkardım ve tezgâhın üzerine koydum. "O testereyi hiç ateşledin mi?"

Bana baktı, gözlerimdeki Canavar'ın altın ışıltısını içine çekti. "Sen Jane Yellowrock'sın."

Üç genç adam dükkâna doğru ilerledi, yürüyüşleri sokak ağzı ve tehditkârdı. İkisi yüzlerini lacivert kapüşonlarının içine sakladı ve silahlarını çekmek için kot pantolonlarına uzandılar. İlk düşündüğümünden daha yaşlıydılar. Yirmili yaşlardaydılar, çocuk değiller. "Benim."

Dövüşün! Beast dedi ki.

"Bu babamın silahı. Bir tekmesi var, ama evet. başa çıkabilirim." Tezgâhın altından dokuz milimetrelik küçük bir tabanca çıkardı ve sürgüsünü çekti.

"Bloods? Crips?" Adamlar trafikte sordum. kornalar çaldı ama uyumsuz araba hareket etmedi.

"Crip ya da Blood'ı haftalardır kimse görmedi. Söylentilere göre sivri kafalı MOC onları ortadan kaldırmış." Bana bir bakış attı. Patronumu kastediyordu. "Bunlar yerli çeteler, milli çocukların olduğu yeri dolduruyorlar. Kendilerine Zips diyorlar. Her yere büyük lacivert Z grafitileri çiziyorlar. Kendilerine bir isim yapmak istiyorlar. Kardeşim başka bir yerel çete olan Razors ile çalışıyor. Burası Raz bölgesi."

Ön tarafta, genç adamlar sıkı bir grup halinde toplanmıştı, biri konuşuyor, vücut diliyle emirler veriyordu. Haki pantolon giyyordu, kapüşonu yoktu. "Ortalık ," dedim.

" canım, Pollyanna."

Canavar'ım. Pollyanna değil.

Dişlerimi göstererek keyifle güldüm.

Kadın testereyi ve tek eliyle kavradı, diğer eliyle dokuz milimetreyi tutuyordu, ayaklarını iki yana açmıştı. Nasıl bir izlenim bırakacağını biliyordu. Modifiye edilmiş namlu bir topa benziyordu.

Öndeki adam kapıyı açtı. Gözlerini kırpıştırarak, kolunu kaldırarak, silahını sokak tarzı bir atış açısıyla, yana doğru tutarak parıltının içinden geldi. Bu duruşla bize çarpsa bile kazara olacaktı. Andromeda "Durun ya da ölün." dedi. Onlar gelmeye devam edince, dokuz milimetrelik silahını ateşledi.

BÖLÜM 5

Yerdeki Bir Şüpheliye Ateş Edemem

Mermi yerdeki duvara çarptı, bilinçli bir atıştı. "Sıradaki kan çekiyor," dedi geride kalan kulakları patlatan ölü havanın üzerinden.

"Kadını bize ver," diye bağırdı Haki Adam. Gözleri kocaman açılmıştı. Silahlı bir direniş beklemiyordu. Ya da vurulmayı.

"Hayır," dedi Andromeda.

Adamlar küçük bir yarım daire oluşturarak ön çıkışı kapattılar; solda iki kapüşonlu, sağda Haki Adam. Andromeda dokuz milimetreyi en soldaki adama doğru kaydırды. "Lacivert ceketliler bende. Sen diğerini çıkar," dedi.

Canavarın içime akmasına izin verdim. Kalp atışlarım hızlandı. Nefesim derinleşti. Nefes aldım, testosteron, saldırganlık ve kanlarındaki kimyasalların kokusunu aldım. Ve beklenmedik bir koku yakaladım.

Of wolf.

Ortadaki adam ateş etti. Zaman yavaşladı, o savaş alanı farkındalığı bana atışın açısını gösterdi. Patlama son sessizliği de . İkimizi de ıskaladı.

Andromeda tüfeği . Sağır etti. Havayı çaldı. Yerini silah kalıntılarından oluşan bir bulut aldı. Ortadaki adam tökezledi ve düştü.

Diğer kapüşonlu ateş etti.

Nişan aldım. İki kez ateş ettim. Andromeda tüfeği bıraktı ve dokuz milimetrelik silahı ateşledi.

Üç adam da yerde yatıyordu, birinin göğsünde büyük, dairesel bir kurşun izi vardı. Dağınık.

Eğlenceli, dedi Beast. *Daha fazlası!*

Tezgâhın etrafından dolandım ve üç adamı -ölü olanları bile- silahlarını ayağımla hafifçe yana iterek etkisiz hale getirdim. Dikkatlice. İnsanlar silahlara tekme atarak ve vurularak ölmüştü. Ön tarafta, çete arabası hareket etti.

"Ne oluyor be?" Andromeda bağırdı, silahlı çatışmanın sağırlığından zar zor duyuluyordu, öfkeliydi.

Ateş başlamadan hemen önce yakaladığım beklenmedik kokuyu haki giyimli adama kadar takip ettim. Kulaklarımdaki hasardan siren seslerini ve Andromeda'nın duvarlardaki ve mücevher kutularındaki kurşun deliklerini görüp küfrettiğini duydum. Kaşlarını çatarak bir dolaptaki hasarı inceledi: bir zamanlar güzelce oyulmuş olan ahşap, kuğular

Uzun boyunları iç içe geçmişti ve antika cam şimdi tüm zemine yayılmıştı. Verdiği zarara uzun uzun ve sertçe küfretti. Silahını ondan aldım ve benimkiyle birlikte tezgahın üzerine koydum. Bruiser'a hızlı bir *911* mesajı attım. Sonra, *ateş edildi. Ben iyiyim. Polisler yolda. Avukatı ara.* Adresi ekledim.

Geri döndüm, *22'de oradaydım.*

Yirmi saniye sonra Bruiser koşarak dükkânın önüne geldi ve durdu. Zor nefes alıyordu, gözleri geniş ve kararlıydı. Her şey başladığında on dakika uzaktaydı. Buraya çok daha hızlı geldi, yürüyerek, koşarak. Kapıyı açtı, beni görmeye ihtiyacı vardı, kokusu odaya yayılıyordu, silahların ateş kokusunun üzerinde, korku doluydu. Ona gülümsedim ve "Vurulmadım." dedim.

Sert bir nefes verdi, bana başını salladı ve kapının kapanmasına verdi. Polisler geldiğinde George Dumas, zarif ve kibar, artık nefessiz kalmamış ya da korkmamış, cep telefonunu kulağına dayamış konuşuyordu. Yerel bir ünlünün telefonla rahatça konuşuyor gibi görünmesinde insanı rahatlatan bir şey vardı ve polislerin silahlarını çekmiş olarak ona doğru gelmelerine rağmen anında sakinleştiklerini görebiliyordum. Bruiser kollarını havaya kaldırdı ve kulaklarım iyileşmemiş olsa da sesinin yatıştırıcı tınısını seçebiliyordum. Sakinleştiriciydi. Sakinleştiriciydi. Kendini ve etrafındaki her şeyi kontrol ediyordu.

Polisler başlarını sallayıp içeri girdiler. Andromeda ve ben ellerimiz havada duruyorduk. Polisler üç adamı aldılar, bize ve tekrar üç adama baktılar. Sağdaki hâlâ nefes alıyordu. "Jane Yellowrock?" diye sordu yaşlı polis.

"Evet." Tek parmağımla nefes alan adamı işaret ettim. "Dikkatli ol. Bu kurt adam. Acı çektiklerinde ısırabilirler."

Polisler açıklıktan geri döndüler, ancak haklarını vermek gerekirse kapıyı açık tuttular. "Kurt adam mı?" Andromeda ciyakladı. Sonra yarı histerik bir sesle gülerek, "İşte kurt," dedi. Ben cevap vermeyince ekledi, "Filmden alıntı."

Homurdandım. Yerdeki adam garip köpek yavrusu sesleri çıkarıyordu ve ellerinde ve yüzünde kıllar filizlenmeye başlamıştı. Kızıl saçlar. Ve saldırganlar arasında lacivert çete ceketi giymeyen tek kişi oydu. Daha ilginç ve daha ilginç.

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu kapıyı tutan polis.

"Bizi dışarı çıkarın, burayı mühürleyin ve ... Kahretsin." Sıkıntıyla ofladım. "Ve PsyLED'i ara. Şehirde ajanları var. Sana ikisinin numarasını verebilirim."

Polisler numaraları sormadı. Hâlâ birileri olduğu fikrinden .

Bruiser yeniden içeri girdi. Kurt adam kanı kokusuyla burun delikleri genişledi; Onorios'un koku alma duyusu insanlardan daha iyidir ama ilk seferinde bunu fark etmemişti. Gözleri beni ısırık izleri ya da yırtılmış et izleri için aradı. Isırılmadığımı anlaması için baş kaldırdım. Polislere dedi ki, "Sıhhiye trafikte yakalandı. Eğer caddeyi açabilirseniz ona yardım edebilirler."

"Bir kurt adam kafesine ihtiyacımız var," dedim tekrar.

Bruiser kaşlarını çattı ve bir numara tuşladı. "PsyLED'in taşınabilir kafesleri var."

"Eğer gümüş cephaneniz varsa," dedim polise, "şimdi tam zamanı. Yer değiştirir ve hâlâ acı çekiyorsa" -Andromeda'ya baktım ve yarı şaka yaptım- "işler ."

Andromeda güldü, çekim bittiği için sesi biraz . "Bana Andy de."

"Jane."

Polis "Yerdeki bir şüpheliyi vuramam," dedi. "Halk için bir tehdit oluşturuyorsa vurabilirsiniz."

Polis bir kurda, bir ortağına, bir de bana baktı. "Sen vur onu."

"Polisler geldikten sonra benim işim değil. Eğer bir vampir ve halk için bir tehdit olsaydı onu kazığa bağlardım ama bir tüy yumağı değil. O tamamen sizin."

Yerdeki adam hırlamaya başladı. Konuşmanın gidişatı hakkında güçlü hisleri olmalı. Daha fazla saç filizlendi. Polis nefesinin altında küfretti ve amirini ararken şarjörleri değiştirdi.

Ondan sonrası düzensiz bir organizasyondur ve polisler kurt adamın dizine bir sıkarak onu kısmi vardiyada ve eylem dışı tuttular. Kurt adam tekrar vurulduğu için çok . Yerel polisler silahlarımızı aldı. Hepsini. Kazıkları bile.

Ve adrenalinim, iki insanın bana saldırdığını ve şimdi öldüklerini fark etmem için yeterince dağıldı. Yirmili yaşlardaydılar, çocuk değillerdi. Vahşiydiler ve beni kaçırmaya ya da öldürmeye hazırdılar, ya da ikisinin vahşi bir karışımı. Ama yine de. İnsanlar. Bir zamanlar insanları öldürmek kalbimi kırar, beni depresyona sokardı. Ama bir insanın kalbi, artık doğru çalışmadığı üzgün, parçalanmış, düzensiz bir oluşumda sertleşmeden önce çok fazla kez kırılabilir. Neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum ve bunun için çetecileri öldürdüğüm için üzüldüğümünden daha fazla üzüliyordum.

Beast, *Jane'in bir savaş kadını olduğunu* düşündü. *Ben/biz Canavar'ız. Düşmanı öldürdüm.*

İçimdeki son savaş enerjisi de Köşede tünemiş bir tabureye oturdum, midem bulanıyordu.

Rick kapıdan içeri girdi, kedi kokusu yerdeki köpeğin öfke spazmları geçirmesine neden oldu. Rozetini ve kimliğini gösterdikten sonra ters ters baktı ve parmağıyla beni işaret etti. "Yeni ev kedim hakkında konuşmamız gerekiyor." Bir kez başımı salladım. Polislere doğru devam etti, "Bu bir PsyLED soruşturması. Amirim gelene kadar görevi ben devralacağım."

OIC "sorumlu memur" . Tüy yumağını yeniden çeken polis "Üzgünüm. Çete Görev Gücü burada. Onların yetkisi var."

Rick kaşlarını çatı. Polis sırtı. Sokak kıyafetleri içindeki işgüzar bürokrat polisin istediğini elde olmasını eğlenceli bulduğu belliydi. Sonra Ayatas yanında takım elbiseli, iri yarı bir adamla içeri girdi ve polisin neşesi . "LaFleur," dedi Ayatas, "bu Gomez, GTF. İki yıldır yerel çeteleri takip " Rick ve Gomez el sıkıştılar. Ayatas bana ve Andromeda'ya baktı ama bizi tanımadı. Saçları arkaya doğru örülmüştü ve omurgasının ortasından aşağı sarkıyordu. "GTF, yabancıların Zips'le birlikte hareket ettiğine dair raporlar aldı."

"Kurt adam yabancılar mı?" Rick sordu.

Gomez dizinin üzerine ve yere yığılan adamı inceledi, onu telefonundaki erkek fotoğraflarıyla karşılaştırdı, bir başparmağını fotoğraftan fotoğrafa gezdirdi. Bir tanesinin üzerinde durdu ve telefonu Andy ve bana doğru tuttu. "Şu anda emin olmak için biraz fazla tüylü ama bu o mu?"

"Hayır," dedik.

"Bu mu?" Gomez başka bir fotoğraf getirdi.

"Hayır." Bir polis dükkanının bodrumunda gibi hızlı bir fotoğraf fark ettim.

"Bu mu?" Gomez sordu.

Andy ve ben "Evet," dedik.

Gomez ekranını işaretledi, homurdandı ve ayağa kalktı. Gomez, Andy'ye, "Zips'le ve Marco Agrios adında biriyle görülmüş, beyaz, 1.80'in biraz altında, ve kumral, keskin giyimli. Sen ya da kardeşin Marco hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Andy cevap vermemeyi tercih ediyormuş gibi görünüyordu ama sonunda, "Etrafa sorabilirim. Bana kartınızı verin." Gomez bir kartvizit uzattı ve Andy onu kasanın arkasına sıkıştırdı.

Gomez başını , bana baktı ve Ayatas'la konuştu. "İyileşene kadar onu saklayabileceğimiz güvenli bir yer var mı? Onun hapishanedekilerin arasına karışıp yerlilerin tüylerini diken diken etmesini istemeyiz."

Ayatas ona bakınca Rick, "Evet," dedi. "Bunun icabına bakacağız."

Gomez bir homurtu daha çıkardı ve kuyumcudan ayrıldı. Ayatas beni inceledi. Ben de temkinli bir şekilde onu izledim. "Neden seni hedef alsın ki?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

"Korumaya ihtiyacınız varsa, bunu ayarlayabilirim."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Benim için mi? Reverans yapmamı ve ellerimi göğsümde birleştirmemi mi istiyorsun? Belki gözlerimi kırıştırıp biraz iç çekmemi?"

"Peki ya ben?" Yanımda duran Andy beceriksizce bir reverans ve gözlerini ona dikti. "Seni korumam altına almak için bundan çok daha fazlasını yaparım."

Ayataş güldü, inci gibi beyazlar saçtı, insanların onu kaldırmaya çalışmasına alışkın olduğu belliydi. "Bir savaş kadını da ölebilir. Dışarıda dikkatli olun."

"Evet," dedim.

"Savaş kadını mı?" Sağ kolunun bileğinin üstünü işaret . "Tam buraya dövme yaptırmış olabilirim." Sadece gülümsedim.

Rick parmağıyla beni işaret etti ve "Kedi işiyle işimiz bitmedi" dedi.

Birkaç dakika sonra, Andy ve ben Sekizinci Karakol'a götürüldük ve ayrıldık. Ona son sözlerim, "Sana bir avukat borçluyum." oldu.

Bana son sözleri, "Onu güzelleştir." oldu.

Avukatlar gelene ve sorgulanana kadar nezarethanelerde vakit geçirdik.

Leo'nun birkaç avukatı vardı ama benim tercih ettiğim avukat Brandon Robere'di. 1946 yılında Tulane Hukuk Fakültesi'nden mezun olmuştu. Onu birkaç haftadır görmemiştim. Onorio iyi görünüyordu, ancak takım elbisesi zayıf bedeninde sarkıyordu, daha az akıcı hareket ediyordu ve gözleri hala biraz çukurdu. Bir kirişe bağlanmış, işkence görmüş ve kanı çekilmiş olmanın üstesinden gelmek zaman alıyordu. Bazen hayat sadece berbattı. "Jane," dedi. "Bir görüşme odası talep ettim. Yaralandın mı?"

"Hayır. Sadece kafeslerden nefret ediyorum."

"Evet. Ne demek istediğini anlıyorum." Polisler beni bir sorgu odasına götürürken sessiz bir şekilde takip etti, kapıyı üzerimize kilitlediklerinde durdu ve sırtını duvara yasladı.

"Özellikle seni hedef aldıkları doğru mu? Dükkân sahibini değil mi?"

"Evet. Güvenlik kamerası görüntüleri var. Ve biri çete üyesi değildi. O bir kurt adam."

"Öyle duydum. Andromeda Preaux'ya avukatlık hizmeti sunmamı istediğiniz doğru mu?" "Evet. Çatışma başlamadan önce beni arka kapıdan çıkarmaya çalıştı. Beni arka kapıdan çıkarmaya çalıştı.

Onu kontrol eder misin?"

"Bir dakika. Kahramanların ilgisini çekiyor gibisiniz. Seni hedef aldıklarını nereden biliyorsun?"

"Andy arabanın günlerdir bölgedeki sokaklarda devriye söyledi. Bana çarptılar ve geçip gittiler."

"Sana asıldı mı?"

"Bana hizmetlerini mi teklif ettiler?" Kafası karışmış gibi görününce, "Beni yatağa götürmeyi teklif ettiler, uyutmayı değil" dedim.

Brandon başını salladı. "Korkunç. Devam et."

"Evet. Sonra geri geldiler. Beni dükkana kadar takip ettiler. 'Kadını getirin' gibi bir şey söylediler. Hedeflerinin ben olduğumu anlamak zor olmadı."

"Gittiler ve geri geldiler," diye açıkladı. "Peki St. Peter Caddesi civarında devriye geziyorlar ?"

Burada bir terslik vardı. Daha dikkatli bir şekilde, "Onları daha önce görmemiştim. Ama Andromeda öyle söyledi."

"Geri döndüklerinde tavırları aynı mıydı yoksa farklı mıydı?" "Sizi takip etmiyorum," dedim.

Küçük bir çocukla konuşur gibi yavaşça konuştu. Ya da üzmemek istemediği biriyle. "Alex'e trafik kameralarını araştırmasını söyledim. Bu araba, St. Petersburg ile St. Philip Sokağı ve eviniz. Bu alan aynı zamanda Aziz Peter Sokağı ve arasındaki sokakları da çevreliyor. Ancak kimse sizin Aziz Peter Sokağı'na doğru yürüyeceğinizi bilmiyordu."

"Tamam." Ve sonra aklıma geldi. Bruiser, St. Philip Caddesi'nde yaşıyordu. Belki de beni aramıyorlardı. Belki de Bruiser'ın peşindeydiler. "Kadını bana ver" gibi bir şey söylemişlerdi. Bruiser'a ulaşmak için bir kaldıraçtan başka bir şey değil miydim? "Tam olarak benim peşimde değiller miydi?"

"Sizin bir amaç için araç olmanız mümkün, amacın kendisi değil."

Sert sandalyeye oturdum ve olan biten her şeyi tekrar gözden geçirdim. Bruiser'ı mı istiyorlardı? Beni değil mi? Bruiser'ı. Öfke içimde bir meşale gibi alevlendi. Neden Bruiser? Sonra Bruiser'ın onlarca yıldır Leo'nun uşağı olduğu aklıma geldi. Birlikte kurtadam avlamış ve öldürmüşlerdi; bir keresinde ölü bir kurtadam üzerinde durdukları bir fotoğraf görmüştüm. Kediler SOD'u çalmaya çalıştığında alt-beşte kurtadamlar vardı. O kurtlar, SOD'u ısırarak ve zaman yürüyüşü yetenekleri olan Brute'u çalmak istemişlerdi. Brute'un insana dönüşmemesi ve benimle konuşamaması sayesinde bu bulmacanın bu yönünü keşfedememiştim. Bruiser, Rick'e zarar veren kurtadamları "sorgulama" işine karışmış olabilir. Bu bir kap-kaç girişimi olabilir. Ya da basit bir kaçırma olayından daha karmaşık bir durum olabilir.

Brandon tepkimi görünce, "Doğru," dedi. "Biraz düşünmene izin vereceğim ve Andromeda'nın hizmetlerimi isteyip istemediğine bakacağım." Gitti ve birkaç dakika sonra geri geldi. "Onu temsil etmemi istediğinden kesinlikle emin misin?"

"Evet. Neden sordunuz? Yine."

"Bana güzel olduğumu söyledi. Ve avukatlarla yatmaktan hoşlandığını."

Oynayabileceğimiz pozisyonlar, oyuncaklar ve oyunlardan oluşan bir liste önerdi."

Sırıtmamaya çalıştım. Başarılı olamamış olmalıyım çünkü Brandon kaşlarını çatı. "Ben de seksi herkes kadar severim ama söylediği bazı şeyler düpedüz korkutucu." Güldüğümde gözlerini bana dikti. "Ve dövmeleeri de jilet dövmesi."

"Kardeşi Raz'la birlikte çalışıyor. Ondan haberim yoktu. Umurumda da değil. Bu vampir işi. Leo onun yasal ücretlerini ödüyor."

Brandon bana kısaltılmış bir omuz silkme hareketi yaptı ve aramızdaki masaya bir evrak çantası koyarak oturdu. Bir defter ve kalem çıkardı. Roberes eski kafalıydı. "Bana neler olduğunu tekrar anlat. Ne kadar önemsiz görünürse görünsün şeyi atlamayın." İşte o zaman açık pencereyi ve bana doğrultulmuş namluyu hatırladım. Olaylar dizisini anlattım ve tetikçi olasılığıyla ilgili kısma geldiğimde Brandon tekrar odadan çıktı ve gardiyana bir şeyler söyledi. Birkaç dakika sonra bir dedektif ortaya çıktı ve Brandon onu odaya davet etti. Suratı asıktı, yorgundu ve iki saat önce vardiyadan çıkmış olması gerekiyordu. Sanırım onu mesaide tuttuğum için beni suçluyordu ama aslında ölü adamları ve kürklü adamı suçlaması gerekirdi.

"Dedektif Kerlegan'a bana anlattıklarını anlat. Yönler, yerler, her şey hakkında net olun."

Bana söyleneni yaptım. Kerlegan notlar aldı, bana sokağın karşısındaki binayı çizdirdi ve hareketlilik gördüğüm pencereyi işaretletti. Sanatsal olmasa da spesifik ve detaycıydım. Çubuk figür çizemezdim ama pencereleri sayabilirdim. Silah namlusunun, eğer bir silah namlusuysa, beni takip ettiği pencereyi daire içine aldım.

Kerlegan gitti ve ben Brandon'a diğer her şeyi anlattım. "Kurda ne oldu?" diye sordum.

"LaFleur birilerini aradı ve onu götürdüler." "Ve?"

"PsyLED ve weres beni ilgilendirmiyor," dedi.

"Öyle olmalılar. Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce beşin altındaki bodrumda üç kurt adam vardı ve tartışıyor gibi görünüyorlardı."

"Ne tür bir tartışma? Bighorn Kurt Sürüsü mü yoksa yeni Montana Kızıl Sürüsü mü?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Bir kurt diğer ikisine silah çekti ama bir sürüyü diğerinden ayıramıyorum. Dominique ve cadıyla birlikte gizleme büyüsü yaparak geldiler, iyi bir büyü. Lazerler bunu tespit etti ama cadıyı yakalamak için yeterli zaman olmadı."

"Leo, Bighorn'larla bir anlaşma yaptı ama Montana kısa süre önce onlardan ayrıldı. Montana'nın buraya Avrupalılara yardım etmek amacıyla gelmiş olması mümkün."

"Kurtların Brute'u kurtarmak için orada olduklarını söylediklerini duydum, bu arada Brute bu açıklamadan memnun olmadı."

Brandon kaşlarını çatı, alnı kırıştı, kafası karışmıştı.

"PAW ve IAW'den gelen ve SOD nedeniyle orada bulunan werecat delegasyonu ile birlikte," dedim, "alt-beşteydiler. Bilmiyor muydunuz? Kurt kedilerin saldırısı hakkında?"

Kısa ve öz bir şekilde küfretti. "Hayır. İki gündür yasal özetler üzerinde çalışıyorum. Beni bilgilendirin."

Yaptım ve şöyle bitirdim: "Asad bir kedi-kurt savaşı ya da bir vampir-were savaşı başlatmak istemiş olabilir ya da kedicikler ve yavrular SOD'u çalmak için geçici olarak güçlerini birleştirmiş olabilirler ve

Brute. Ya da ucu açık veya daha sapkın bir şey. Bilmiyorum ve nasıl konusunda da hiçbir fikrim yok." Brandon cep telefonuyla vampir aradı ve sanki önceden ayarlanmış bir sinyal gibi dışarıdan birini uyarırcasına kapıyı . Brandon'ın merkezle konuşmasını bitirdiği sırada Dedektif Kerlegan yeniden içeri girdi ve üçümüz masaya oturduk. Avukatın tavsiyesi üzerine dedektifin tüm sorularını uzun uzun cevapladım. Üç kez.

Olayların üzerinden üçüncü kez geçtikten sonra, "Benden bu kadar" dedim. Ayağa kalktım ve avukatıma baktım. "Çıkarın beni buradan."

"Müvekkilimi bir suçla suçlayın ya da bırakın gitsin."

Kerlegan'ın sesi yorgun ve bezgin geliyordu: "İki insanın ölümünde ve bir kurt adamın yaralanmasında hem şüpheli hem de olası bir şüpheli."

"Elinizde vurulma videosu var," dedi Brandon. "Elinizde çete üyelerinin tehdidine dair polis teyidi var. Tamamen işbirlikçi davrandı. Jane Yellowrock kaçma riski ve saatlerdir yemek yemedi. Ölümünün nefsi müdafaa olduğunu gösteren bir yığın kanıtınız var. Ve olay yerindeki kıdemli memura olay yerinde bir kurt adam olduğunu, yer değiştiren ve memurlar ve halk için tehlike oluşturabilecek kurt adam olduğunu söyledi. Yerel kolluk kuvvetlerinin güvenliğini sağlamada yardımcı oldu."

Dedektif açık ellerini masanın üzerine koydu. "Onu yetmiş iki saat tutabiliriz."

Ona "*Hayır, yapamazsın!*" der gibi bir bakış attım.

"Bu size sadece onun susmasını ve bir daha NOPD'ye yardım etmeyi reddetmesini sağlar." Brandon masanın üzerinden eğildi. "Bu şehir için tehlike yaratır ve bunu sen de biliyorsun. Geçmişte memurlara yardım etti. Polis şefinin hayatını . Bugün de o memurlara yardım etti. İşleyen bir sistemi mahvetmeyin."

Kerlegan ayağa ve hemen açılan kapıyı çaldı. Odadan çıkarken, "Şehirden ayrılmadığından emin olun," dedi.

"Andromeda'yı görmeye gitmeliyim," dedi Brandon. "Tanrı olsun."

Sadece gülümsedim ve beni sorgu odasından çıkarmasına izin verdim. Silahlarımı aldım ve Kerlegan'ın sihirli bir şekilde benim için ürettiği çantaya koydum. Cep telefonumu kontrol ettiğimde Alex'in benim telefonuma erişimim yokken bir düzine mesaj gönderdiğini fark ettim. Önemli olan tek mesaj, T. Antifriz'in ve wereler beş yaş altına indiğinde yaralanan muhafızların iyi olduğunu, vampir kanı ve dinlenme süresiyle iyileştiklerini söyleyen mesajdı. Bu beni daha iyi bir haline soktu.

Sekizinci caddeden ayrıldım, soğuğa ve alacakaranlığın ilk ışıklarına çıktım ve Shemmy'ye beni Andromeda Preaux'nun kuyumcu dükkanına götürmesini söyledim. Trafik korkunçtu ve Bruiser'a benimle orada buluşması için mesaj attıktan sonra arka koltukta hızlı bir şekerleme yaptım.

Bruiser ve ben Andromeda'nın karşısındaki binaya girdik ve olası tetikçinin kullandığı postu incelemek için boş olan ikinci kata çıktık. Bina polisler tarafından temizlenmişti ve arama yaparken ona çete üyeleri, silahlı kurt ve beş yaş altı yaratıklarla ilgili endişelerimi anlattım, biri de . Ve kurtların nasıl anlaşmazlığa düşmüş göründüklerini. Diğer olasılıklar üzerinde konuştuk, bazıları zorlama, bazıları düpedüz korkutucu. Birlikte yapabileceğimiz bir şey olmadığı ve şimdilik gerçeği anlamamanın bir yolu olmadığı sonucuna vardık.

Bruiser Leo'yu arayarak tartışmayı sonlandırdı. Bir süre tek başıma dolaştım.

Kiralanmamış binada elektrik yoktu. Yuvarlak şeyin açık pencerede belirlediği oda, metal bir katlanır sandalye dışında boştu. Sandalye ve pencere kanadı parmak izleri için tozlanmıştı, zeytin yeşili odada kolayca fark edilebilen toz, Beast'in keskin görüşünde tozluordu.

İçerisi belirli bir koku almamı engelleyecek kadar çok polis ve olay yeri teknisyeniyle doluydu ama sandalyenin eğildiğinde bir limon aldım. Koku tanıdık geliyordu ama hatırlamıyordum. Bunun dışında hiçbir şey yoktu.

Bruiser kapı aralığından, "NOPD bu odada bulunan kişinin günlerdir burada olduğunu düşünüyor. Büyük ihtimalle bir işgalci. Kerlegan, CSI'nin birkaç düzine mühürlü sidik şişesi ve bir adet mühürlü beş galonluk dışkı kabı çıkardığını söyledi." Bu sözleri söylemek zorunda kaldığı üzgün görünüyordu ve ben de ses tonundan dolayı ağzımın kıvrılmasına izin verdim. "Bu binanın tamamı boş ve kişi ya da kişilerin her odada bulunduğu dair işaretler var."

Başka kaç binada işgalci olduğunu ve işgalcilerin kaçının gerçekten tetikçi olduğunu merak ettim. Bruiser'ı ya da beni aramak ne kadar ve neden? İkinci katı dolaştık ve birkaç yerde solmakta olan kokuyu yakaladım. "Aptalca olduğunu biliyorum ama limon kokusu alıyorum. Gerçek limon, bulaşık deterjanındaki gibi sentetik değil."

Bruiser durdu, düşünüyordu, başı eğikti, derisi ve gözleri Beast'in görüşünde gümüşleşmişti. *Dostum*, diye düşündü Beast mutlulukla.

"Limon kokan bir Mithran klanı var ama Des Citrons Klanı'nın Sangre Duello'da Titus'a katılmak için Fransa'dan ayrıldığına dair hiçbir belirti yok. Eğer bu tetikçi onların insanlarından biriye, o zaman hiçbiri iyi olmayan bir dizi olasılık ortaya çıkar."

"Vampirler fayda sağlayabilecekleri her noktada mücadeleye atılmaya hazırdır," dedim. "Ya da kan düellosunun sonunda kazanana karşı savaş ilan edip yönetimi ele geçirebilirler." Ve sonra hatırladım. "Bu kokuyu daha önce almıştım."

Bruiser'ın gözleri bana kaydı, bekliyordu.

"Bu kişi ya evime girdi ya da Eli'nin banyosunun dışında havada duruyordu." Pencere açıktı. Bütün ev esintiliydi. "Ya da belki beni eve kadar takip ettiler ve evin dışındaki tuğla duvarın üzerinde durup dinliyorlardı. İzliyorlardı. Ayrıca karargâhta hafif bir limon kokusu aldım. Alt beşte."

Bruiser başını salladı. "Biri hepimizi mi izliyor?"

"Ve birinin karargâha erişimi olduğunu. Alexi görevlendireceğim," dedim. "Onları bulacağız." "Derek mahallenize birkaç güvenlik personeli tahsis edebilir." Omuz silkti, Rahat görünüyordu ama görüldüğünden çok daha endişeli olduğunu hissediyordum. Kayıtsızca ekledi, "Akşam yemeği o zaman. Biz de çetecilere ve serseri tetikçilere karşı gözümüzü dört açacağız."

- - -

Gumbo Shop'taki Creole tabağı karides Creole, jambalaya ve kerevit étouffée'den oluşan büyük bir tabaktan oluşuyordu. İki tabak yedim, ilkinin o kadar hızlı içime çektim ki sadece boğazımın arkasında bir kabarcık hissi olduğunu fark ettim. Bruiser kırmızı fasulye ve

güzel bir tütsülenmiş soslu pilav ve ekstra yanlar ve yarım şişe şarap ile tavuk espagnole. İkimiz için toplam dört başlangıç yemeği ve işimiz bittiğinde dağ gibi kirli tabak vardı. Garson kız suçlayıcı bir ifadeyle sıska bedenime baktı. Son birkaç haftayı çok fazla yer değiştirerek ve harcadığım enerjiyi karşılayacak kadar kalori almayarak geçirmiştım. Arada hiç yemek yemeden defalarca vardiya değiştirmek zorunda kalsaydım ne olurdu diye sık sık merak ederdim. Hiçlişe mi küçülürdüm? Yiyecek bulana kadar kendimi tek bir formda sıkışmış mı bulurdum? Beast'ın bedenini ilk çaldığımda ve sadece iyileşmek için ara sıra insana dönüştüğümde olan şey bu muydu? Beast buna açlık zamanları diyordu.

Yemeğimiz bittiğinde yarım bardak şarabı kabul ettim koklayıp tadına baktım. Fena değildi. Bruiser beni hayatın incelikleri konusunda eğitmeye çalışıyordu ve ben yudumlarken, "Bu Cabernet karışımı sağlıklı bir tanen seviyesine sahip, tam gövdeli orta düzeyde asitli" diyerek şarabı tarif etti. Şarabı döndürdü ve şarap ince izler halinde bardaktan aşağı aktı. "İyi ayakları var. Yemekle iyi gidiyor. Meşe,"-durakladı ve gürültülü bir şekilde yudumladı-"kuş üzümü, biraz karabiber ve tütün aromasını ortaya çıkarmış."

Bardağın kenarından onu izleyerek yudumladım ve konuşurken bardağımı önümde tuttum. "Yine de. En iyi kristalinle servis edilen Boone's Farm Fuzzy Navel'i hiçbir şey yenemez. Senin yatağında."

Bruiser'ın bardağı masanın yarısında durdu. Boğazındaki nabız hızlandı; nefesi derinleşti; yüzü renklendi. Kahverengi gözleri bir an için odağını kaybetti, sonra benimkilere kayd ve gözbebekleri büyüdü. Onorio'nun kokusu burnuma ulaştı, bir an öncesine göre daha sıcaktı.

Dudaklarımın yavaşça genişlemesine izin vererek gülümsedim. Bir yudum daha aldım. "Fena değil. Ama o kadar da iyi değil." "Şey. İşte bu kadar." Bruiser gülümsememe karşılık verdi ve elimi avucunun içine alarak

parmaklarını parmak eklemlerimde gezdirdi. Başparmağının iç tarafı ısınmıştı ve bir silahın derisini nasırlaştırdığı yerde hafifçe pürüzlüydü. Okşarken bakışlarımı tuttu ve bana yapmayı tercih ettiği şeyleri, çok harika şeyleri anlattı. Çok, çok yavaşça. Pürüzlü bölge etimin üzerinde hafifçe sıyrıldı. Isı koluma ve vücuduma yavaşça hareket eden bir ihtiyaç gibi yayıldı. Tüylerim diken diken oldu. Göğüslerim sıkılaştı. Karnım ısındı ve ağırlaştı. Dudaklarım sanki Bruiser beni öpmüş gibi ayrıldı ve şişti. Nefesim derinleşti. Kemiklerim sıvılaştı.

Sihir. Onu göremedim. Parıltı yok. Gri bir enerji sisi de yoktu. Ama koku tamamen Onorio'ya aitti: baharatlı, biraz narenciye, limondan çok kan portakalı ve misket limonu. Bu sefer belki biraz duman, uzun süredir yanan bir ateşin kor haline gelmiş tatlı ot kokusu. Beni öptü, dudakları ve dili ısınmıştı.

Dostum, diye düşündü Beast. .

Duman kokusu yükseldi, tatlı otlarla aromatikti. Bruiser alçak sesle kıkırdadı, erkeklerin üzerinizde bıraktıkları etkiyi bildiklerinde yaptıkları gibi. Bu sesle vücudum titredi, kemiksiz, titreyen, ürperten bir ihtiyaç. Bırakın savaşmayı, yardım almadan ayakta bile duramazdım. "Ah, kadın. Bana neler yapıyorsun."

"Aynen," diye başardım.

"Belki de bunu limuzin yolculuğuna saklamalıyız," dedi usulca.

Gözlerimi kırptım. Tekrar göz kırptım. "Limuzin mi?"

"Lee randevularımızı erteledi. Seni gezdirmek isteyebileceğimi düşündüm" -dudakları tekrar yukarı , son kelimedede sesi alçaldı- "bu gece şehri . Dışarıdaki limuzinde bir battaniye, bir ya da iki yedek yastık ve bir şişe soğuk şampanya var. Bunu senin başka yerlerine de yapmak isterim."

"Oh," çalıştım. Bir iç çekiş olarak çıktı.

"Ve ağzımı senin üzerinde istiyorum." Gözleri göğüslerime kaydı ve göğüslerim acıyla gerildi. "Seni tatmak istiyorum. Her yerini."

Büyü beni , kadife ve şahin kanatlarının tüyleri, ısırğan otlarının ve kurumuş yaprakların dikenleri. Aynı anda hem yumuşak hem de acı. Buzlu ve sıcak bir arada. Çok hızlı nefes alıyordum. *Lanet olsun.* Eli burada bize bir oda tutmamızı söylledi. "Sadece senin tadını geri alabilirsem."

"Buna güveniyorum. Çok ... çok ... uzun bir gece olabilir." "Buna güveniyorum," diye tekrarladım ona.

Gözlerini benimkilerden ayırmayan Bruiser elini kaldırdı. Garson kız arkamdan yaklaştı. Bruiser ona iki kağıt verdi. " kalsın." Ayağa kalktı ve beni kendine çekti. Bu bir dans adıımıydı ve sol uyluğum onunkinin arasına girdi. Gövde gövdeye, kalça kalçaya. Bruiser beni gördüğüne fazlasıyla sevinmişti. İnlemiş olabilirim. Tekrar kıkırdadı ve vücudumdaki her şey titredi.

Geri adım attı. Beni yanına aldı, yarı tutuyordu. Kolunu bana doladı. Sonra dışarı çıktık, şoförün yanından geçip hızla limuzine bindik. Limuzin. Beni ilk öptüğü limuzin. Koltuk boyunca kaydım, gözlerim ondaydı. Sadece ona. Kapı kapandı. Gizlilik kalkanı . Sürücü, kimse, göremeyecek, duyamayacak kadar uzaktaydı. Bruiser ellerini vücudumda gezdirdi, avuç içleri sıcaktı ve tırmıklıyordu.

Cep telefonumu kap, aldım ve küçük buzdolabına koydum. Onunkini de ekledim. Küçük kapıyı kapatıyorum.

"Harika," diye mırıldandım. "Limuzini süpürdüm."

Omuzlarından tutup onu uzun koltuğa geri çektim. Ceketini ve ardından gömleğini başının üzerinden çekip çıkardım, yaka ve kol düğmeleri patladı.

"Dinleme cihazı yok,dedi. "Ve sürücünün dahili telefonu devre dışı bırakıldı. Kimse dinleyemez." Tuniğimi yukarı itti ve ağzı ipek tişörtümün arasından sıcak ve ıslak bir şekilde göğsüme düştü. Tırnaklarım şok içinde omuzlarına battı. Sertçe emdi.

kavurucu ve soğuk bir büyü oluştu. İçimdeki her şey sıkıştı. Nefesim kesildi.

Dostum, diye düşündü Beast. *Eş istiyorum. Daha fazlasını istiyorum.*

"Evet," dedim. "Tanrım, evet."

Bruiser daha sert ısırıldı. Zevkin acıya dönüştüğü anın hemen ötesinde. Haşlanmış ve donmuştum, zevk ve acı içimde kamçlandı. "Gel," diye fısıldadı.

Geldim. Başımı geriye attım. Adını haykırarak, nefes nefese. İçimde ürpermeler başladı. Elektrik, ateş ve zonklama.

Mate . . .

Çığlık attım. Bu uzun, çok uzun bir gecenin başlangıcıydı.

Bruiser beni yarı yarıya evime ve odama taşıdığında şafak gökyüzünü aydınlatıyordu. Yatağıma düştüm ve yüzüstü yastığa yuvarlandım, hareket edemiyordum. Yorganı üzerime örttü. "Seni seviyorum, Jane."

"I uv ou oo," diye başardım.

"Yayıncılarla görüşmen için seni saat 10'da alırım."

Homurdandım. Ve derin bir uykuya daldım.

- - -

Bruiser saat onda evin önünde durduğunda hâlâ kemiksizdim ama enerji doluydum ve kendimi oldukça şık hissediyordum. İşçiler üçüncü katta çekiçle vuruyor ve İspanyolca bağırıyorlardı. Üzerimde dar pantolon ve yeni ipek bir tişört, onun üzerinde de taktik kılıfıma erişim için yapılmış, siyah inek yakalı tunik bir kazak vardı. Spor sütyeni/Tişört, göğüslerimin dış tarafındaki silahlara ve kılıflara kolay erişim için yapılmıştı. Ceket. Kırmızı ruj. Saçımı düz, uzun ve popoma kadar . Hiç böyle yapmazdım ama uzun gecenin bir noktasında Bruiser bana gördüğü en güzel saçlara sahip olduğumu söylemişti. Yani . . . Aşağı. Uzun. Parıldayan siyah saçlarım düz bir şekilde dökülüyordu.

Kavga ediyor olsaydım pratik olmazdı. Ama bir iş toplantısı bambaşka bir şeydi.

Balık avlamak mı? Canavar sordu.

Bugün öyle değil. Bugün bir konferans masasında işadamlarını avlayacağız. İşadamlarını yemek mi?

Sadece bize saldırırlarsa.

Bruiser'a bakmadan yolcu koltuğuna kaydım. Kapıyı kapattığımda yüzümdeki sıcaklığı hissedebiliyordum. Geri çekilmedi. Bana baktığını biliyordum. Bir şey söylememi bekliyordu. Ağzımı açtım. Kapattım. Zekice bir şey çıkacağını umarak tekrar açtım. Onun yerine, neredeyse gelişigüzel bir şekilde, "Dün gece eğleneliydi." dedim.

"En iyi kısmı beni yere ittiğin zamandı." dediğinde sesindeki kahkahayı duyabiliyordum. Ve üstüne tırmandım."

"Ummm."

"Ya da belki sesin kısılana kadar çığlık attığın zaman. O da iyiydi."

"Ummm. Evet?"

"Evet." Sonunda bana merhamet etti ve cipi trafiğin içine çekti. " ne kadar beni ağzına aldığın kısım olsa da O kısma da oldukça hevesliydim."

O kısmı hatırlayınca nefesim kesildi. "Sen kötü, çok kötü bir adamsın."

"Öyleyim. Hoşuna gidiyor gibiydi."

"Oh, hoşuma gitti." Ağzımda küçük bir gülümsemenin belirmesine izin verdim. "Bütün bunları yakında tekrar yapabilir miyiz?"

"Tanrı aşkına, umarım

öyledir." Güldüm.

BÖLÜM 6

"Ayakkabılar," diye fısıldadım.

Beşinci bölgedeki küçük anlaşmazlık yüzünden, yayıncılar ve kamera ekibiyle toplantı merkez yerine Tchoupitoulas Caddesi'ndeki Depo Bölgesi'nde bir ofiste yapılıyordu. Çünkü paranormal ilişkileri güçlendirmek için Leo bu iş için Bighorn Sürüsü'nü tutmuştu. Leo genellikle düşmanlarını dostlarından daha yakın tutarken, bu kez İnfazcılarının şirketi ilk elden kontrol etmesini istiyordu.

Leo, yüksek pencereleri, güneşten solmuş yeşil panjurları ve küçük galeri sundurmaları olan üç katlı kırmızı tuğlalı binaların bulunduğu tüm bloğun sahibiydi. Arabayı yanaştırdığımızda Wrassler ve Derek ön tarafta duruyordu, iri adam kısa rüzgarlık tipi bir ceket, Derek ise uzun bir trençkot giymişti, her ikisinin de önü açıktı ve Pellissier renkleri olan kömür ve güvercin grisi takım elbise ve kravatları görünüyordu. Park edip selamlaştık, Bruiser ve ben onları içeri kadar takip ettik. Hava çok sıcaktı ve hepimiz paltolarımızı ve ceketlerimizi fırlattık, bu da Leo' yarı zamanlı İnfaz Memuru ve güvenlik her ikisinin de ağır silahlı olduğunu ortaya çıkardı. Güzel. Ben de öyleydim. Etrafıma bakındım, unisex banyoyu, yukarı çıkan merdivenleri ve arka çıkışa giden bir koridor buldum.

Zemin kat baştan aşağı nötr bir tonda fayansla kaplıydı ve girişin solunda basit bir dikdörtgen masa ve sahte deri döşemeli ahşap çerçeveli sandalyelerin bulunduğu büyük bir konferans odası vardı. Oda PowerPoint için ayarlanmıştı ve başka bir şey yoktu. Sade ve Leo'ya hiç benzemiyordu. Ayrıca, bir iş ortamında güçlü oyuncular olarak adlandırılacak küçük grubumuz da Leo'ya benzemiyordu. İnfazcı, yarı zamanlı İnfazcı, güvenlik şefi ve eski primo; Del, Eli, Tekilacılar ve Votkacılarla birlikte karargâhı gözetleyen bir toplantıdaydı. Bu bir Kapatma Operasyonuydu, üst düzey güvenlik yetkililerinin sessiz ya da pasif (yani ölü) olduğu ve ikinci seviye operasyon görevlilerinin sorumlu olduğu herhangi bir durumu ele almak için tasarladığım bir plandı. Onlar pratik yapıyordu, biz ise içinde hain olabilecek bulaşıcı kuyruk sallayanlarla uğraşıyorduk.

Girişin yanında bir kahve barı vardı ve Derek kahveye başladı. Louisiana iş dünyasında ve toplumunda bazı gereklilikler vardı ve kahve her zaman en üst sıralarda yer alırdı. Çalışırken bize bilgi verdi. "Toplantının üç saat sürmesi bekleniyor, dört kurt, ön para tartışmaları, reklam, halka erişim kolaylığı, yayın

gereksinimleri ve ebeveyn kontrolleri. Roberes burada olacak," dedi Derek, "sözleşmelerin taslağını çıkarmak ve müzakereleri yürütmek için."

Wrassler konferans salonuna sandalyeler çekti ve kahve telveden süzölmeye başlarken hepimiz oturduk. Sanki protez bacağı ona her zamankinden daha fazla rahatsızlık veriyormuş gibi homurdanarak ve iç çekerek yere çöktü. "Leo onları onayladı ama Bighorn Pack'in Mexico City ve Guadalajara'daki işlerden referansları var. Bir offshore kumar organizasyonu ile birlikte bir proje teklif ettiler."

Eğildim, parmağım tablet ekranında son birkaç hafta ve ay boyunca sürünün zaman çizelgesini izledi. "Meksika referansları bilinen düşmanlar ve tehlikelerle kesişebilir. Bighorn Sürüsü oradaki konserlerden sonra bölündü. Sürülerden birinin ya da diğerinin Meksika'nın yeni MOC'si ile çalışıyor olması mümkün mü?" Bir önceki MOC, kuyruk ısıran kertenkele amblemine Jack Shoffru'ydu. Jack gerçek ölümle öldüğünde büyük bir güç boşluğu oluşmuş ve bunun sonucunda çıkan iç savaş kanlı olmuştu. Bildiğim kadarıyla, hiçbir galip onaylanmamıştı. "Kurtlar oradaysa ve Meksikalı dış kafalılarla çalışıyorlarsa, bu bir tür kırmızı bayrak mı?"

Wrassler avucunu pembemsi kel kafa derisine sürttü. "Bilmiyorum. Ama kumar ve ölümüne dövüşen Mithranlar? Sangre Duello' yarattığı boşluğa geçmek herhangi bir MOC için mükemmel. Ya da kazananı saf dışı bırakmak için. Belki de kurtlar sızma planının bir parçasıdır. Bu yüzden merkez burada buluşup selamlaşıyorlar. Potansiyel düşmanları çekmek, kimliklerini belirlemek ve yok etmek için iyi bir hedef oluşturuyoruz."

"Oh," dedim. Biz yemdik. Orada yeni bir şey yok. bakındım. "Güvenlik kamerası yok. Burada bir şey var mı? Benim görmediğim bir şey?"

"Hayır," dedi Wrassler kısaca. "Hiçbir şey." Benim önümde böyle ifade kullanması, güvenlik önlemlerinin eksikliğinden ciddi şekilde rahatsız olduğunu .

Etrafa bir kez daha baktım. Mobilyalar çıplaktı; kan sıçraması durumunda adli tıpta kolayca türden kaygan yüzeyler. "Eee... Burada ne işimiz var?"

Derek kahve getirdi ve çay ikram için bir fincan koyu kavrulmuş kahve aldım. "Söylediğimiz gibi, Leo bir şey imzalamadan önce onların ölçüsünü almamızı istiyor." dedi. Doğru ya. Resmi duruş. Ama gözleri endişeliydi.

Robere ikizleri içeri girip masadaki yerlerini aldılar, herkesi isimleriyle selamladılar, kâğıt ve kalemlerini çıkardılar ve takım elbiselerinin ceketlerini düzelttiler. Brian ve Brandon -ben onlara B-ikizleri diyordum- silahlıydı, Onorio kokuları karamel gibiydi ve NOLA aksanları daha da kalındı. Wrassler PowerPoint'i açtı. "Bighorn Sürüsü'yle ilgili araştırmamıza bir göz atalım." Bir düğmeye bastı ve Del ekranda belirdi, zarif ve ağırbaşlı, sarı saçları yumuşak bir Fransız kıvrımıyla yukarı doğru savrulmuştu.

"Herkes günaydın. Şahsen gelemediğim için üzgünüm. Başlayalım, olur mu? İlk işimiz. Bildiğiniz gibi, çekim ve dağıtım hakları için en yüksek teklifi veren yayın şirketi Bighorn Sürüsü'ait. İşte onlar ve iç güç yapıları hakkında bildiklerimiz." Ekranda bir grafik belirdi. Eğildim ve dinledim, ama aynı zamanda daha derin bir okuma için doğrudan Yellowrock Security'nin veri tabanlarına bağlı olan cep telefonumdaki bir dosyayı açtım.

Televizyonda yayınlanan Sangre Duello için en yüksek teklifi veren, muhtemelen beni hedef tahtasına koyan grupla aynıydı. Kurt adamlar ve hain Dominique ile birlikte karargâha giren aynı grup.

Del'in elinde Bighorn Sürüsü'nün her biriyle ilgili dosyalar vardı ama bunlar yaş, doğum tarihi, eski ehliyetler, solmuş pasaportlar ve iş özelliklerinden başka bir şey içermiyordu. Ve hiç güncel fotoğraf yoktu. Biri internetteki tüm sosyal medya varlığını silmişti, bu işte çok iyi olan biri. Alex'in bile daha iyi bir şeyi yoktu.

Bu yüzden Del'in söylediği her kelimeyi dinledim. Bu toplantının iş ben yönetecek değildim. Etki için buradaydım. Leo'nun belalı İnfazcısı. O konuşurken saçlarımı uzun bir kuyruk şeklinde ördüm ve silahlarımın yerleşiminden memnun olduğumdan emin oldum. Del brifingi şu sözlerle : "Leo, olaydan sonra Bighorn Sürüsü' liderini alt beşte gördü. Tek başıydı. Neler olduğunu bilmiyorum."

- - -

Yayıncı / kamera ekibi erkenden geldi, üstü açık iki spor araba ön tarafa yanaştı. Gençtiler, en fazla otuzlu yaşlarının başında görünüyorlardı, erkek, fit ve enerjiktiler. Bir sarışın, iki kızıl, beşinci alt sınıftan saçları lüle lüle Afrikalı bir İngiliz ve siyah saçlı, belli belirsiz melez iki adam ve direksiyonda kalan sürücüler vardı. Evden gelen kolektif bir sörfçü-adam havası ya da beyaz su kürekçisi havası vardı. Erkeklerin mükemmel bir teni, rüzgârda savrulan saçları vardı ve arabanın kapısından caddeye ve kaldırıma atlarken gülüyorlardı. Onlar yere indiklerinde ben kapıda duruyordum ve elimde bir çöp torbası vardı. Hepsini çok iyi . Her dizüstü bilgisayar vardı. Normalden kalın. Eski model. Üstü açık arabalar hızla trafiğe geri döndü. Adamlardan biri daire çizerek çevreyi izlemeye başladı.

Balım geldi. "Ne?" diye sordu.

"Siyah adam bir İngiliz. Brute'u kurtarmak için karargâhta bulunan beşinci alt gruptaki kurtlardan biri olduğu kesin. Sen ne düşünüyorsun?"

"Takım elbiseleri çok ucuz," dedi Bruiser. "Yepyeni Brooks Brothers, Golden Fleece koleksiyonu, her biri belki üç bin."

Yutkundum. Üç bin dolar bana hiç de ucuz gelmedi.

"Güzel dikilmiş. Sanırım takım elbisenin pantolonunun dökümünde Bay Lee'nin tadilatının izlerini görebiliyorum."

Bay Lee buralı bir adamdı ve birçok yerel iş adamının hazır takım elbiselerinin tadilatını yapıyordu. Bunu bilmem biraz garipti. New Orleans'ta çok uzun süre kalmıştım.

"İngiliz kesimli, dar kesim, iki düğmeli, çift havalandırmalı ceketler. Pantolonlarda paça yok. Silahları gösteren şişkinlikler yok."

"Ama ..." Durdum. Daha önce takım elbiseli bir kurt adam gördüğümünden emin değildim. "Buradan takım elbise alıyorlar. Neden? Kuzeyden geliyorlar." Aklıma geldikçe nefesim kesildi. "Ayakkabılar," diye fısıldadım. "Takım elbise ve Timberland yürüyüş botları."

Yaşadığı şokun kokusu havaya yayıldı. "Tabanlar çekiş içindir. Bir saldırı için." Bruiser konferans odasına geri sıçrayarak Wrassler ve Derek'e siper almaları için bağırdı. O sırada

Odanın derinliklerini bir çırpıda geçti, çöp torbasını köşeye fırlattım ve dokuz milimetrelik tabancamı çekip bir mermiyi fişek yatağına sürdüm. Diğerini çektim ve sürgüyü kurdum.

"Jane! Buraya gel," dedi Bruiser.

"Hayır." Arka taraf benim işim değildi. Kapının koluna uzanan sarışın adamın ellerine . Kıllı. Kıllı eller. Parmaklarının arkası kıllıydı. Kalın küt tırnaklar.

Kurt adam. Sürü avcısı. Canavar içime güç akıttı.

Kurt kapıyı açtı ve bir namluyu yüzüne doğru ittim, diğerini de hemen arkasındaki cesedi örtmek için yan tarafına. Eğer tepki verseydi, bir kolumu kapana kısıtıp diğerini kenara itebilirdi. Saç örgümü yakalayıp beni kaçırabilirdi - aptalca, aptalca, onu aşağıda bırakmak- ama tereddüt . Çok geç kalmıştı. Kararsızlık içinde dondu kaldı. Kurt adam kokusu burun deliklerime doldu. Kendi kokumu içine kurdun gözbebekleri genişledi ve sertleşti. Beşin altında Karanlığın Oğlu'na bakan başka bir kurdu tanıdım. "Merhaba yavrular," diye fısıldadım. "Neden dizüstü bilgisayarları bırakıp ceketlerinizi çıkarmıyor ve yavaşça içeri girmiyorsunuz? Sonra pozisyonunuzu alabilirsiniz. Ya da sizi vurabilir ve Tchoupitoulas Caddesi'ndeki tüm güvenlik kameralarının önünde iyileşmenize izin verebilirim. Size kalmış."

Silahın namlusunu kafasına olan hırladı. "Ne halt ediyorsun, kaltak?"

"*Kaltak* senin dünyanda kibar olabilir ama benim dünyamda değil. Ve benim kum havuzumda küfürlü konuşmaya kesinlikle izin yok, yavrum. Koy. Yere koy. Dizüstü bilgisayarları. Takım elbiselerinizi . Cep telefonlarınızı bırakın. Hemen. Yoksa kanar. İnternet sansasyonu olacaksınız."

Öpecek kadar yakın olan adam yasak kelimelerden birini söylemeye başladı ve ben de ağzıyla ona vurdum. Kibarlık olsun diye belki biraz fazla sert. "Uh-uh-uh," dedim.

Arkadan İngiliz aksanlı ses, "New Orleans Şehri Efendisinin İnfaz Memurunun neden sürümüne silah çektiğini sorabilir miyim?" diye sordu.

"İki sebep var. Üç kurt, yanımda çalışan beyaz kurt adam Brute'u çalmak niyetiyle New Orleans Şehri Efendisi' karargâhını ziyaret etti. Sonra ikiniz Leo ile ziyaret ettiniz, ya da ben öyle duydum. Ama yakın zaman çizelgemde bir yerde, kızıl bir kurt ve bazı yerel çeteciler bana saldırdı. Çeteciler öldü. Kurt ölmedi ve PsyLED'in elinde."

"Jax. Öyle olmalı," dedi aynı ses iç çekerek. Bu, meydan okuyan ve aptal bir çocuğun üzerindeki bir ebeveynin ses tonuydu. "Artemis onu öldürsün." Grubuna baktı. ". İnfazcı'nın dediğini yapın."

Gözlerimin önündeki kurt, dizlerini büküp ters ters bakarak dizüstü bilgisayarını ayaklarının dibindeki kaldırıma bıraktı ve ceketini çıkardı. Elbise gömleğinin altına tişört giymemişti, yırtık kasları ve altılı karnı açıkça görülüyordu. Kendime ait bir tatlı bezelyem olabilirdi ama yine de iyi yapılmış bir erkeği takdir . Ve silahsız olduğu gerçeğini de. Diğerleri onu takip etti ve ben de geri adım atarak ofis binasına girdim, onları peşimden ve hepsini aynı anda görebileceğimiz bir kümeye doğru yönlendirdim. Sonuncusunu, güvenlik görevlisini durdurdum. Diğerlerinden iriydi. Daha kıllıydı da. "Sen paltolarla falan dışarıda kalacaksın." Kapının kapanmasına izin verdim ve gürleyen hırıltısını duymamış gibi davrandım.

Derek ve Wrassler, her ikisi de silahlarını çekmiş olarak içeri girip Wrassler kurtların ararken Derek ve ben sert bir bakış attık. "Temizler, İnfazcılar," dedi Wrassler. "Kıyafetlerini ve elektronik cihazlarını kontrol edeceğim." Wrassler dışarı çıkıp tüm takım gözden geçirirken, dizüstü bilgisayarları incelerken ve son kurdun üstünü ararken bekledim, sonra onu içeri götürüp kıyafetlerini ve elektronik eşyalarını fırlattım.

Kapı kapandı. Silahımı bırakmam kibarlık . Ama yapmadım. Arkamdaki adamlar da yapmadı. Dedim ki, "Bana Jax dediğiniz saldırgandan bahsetmek ister misiniz? Ve neden dört kişilik bir sunumda altı kişi olduğumuzu? Neden yepyeni takım elbiseler ama bağciksız, yıpranmış botlar giyiyorsunuz? Neden savaş feromonları ve kurt adam kanı gibi kokuyorsunuz?" -dilimin ve burnumdan kısa bir nefes çektim- "Yaban domuzu gibi mi? Yaban domuzu gibi mi? Ölü et gibi mi? Ve bataklık?"

İngiliz adam/kurt düşünerek gözlerini kırptırdı.

"Neden kurt kediler ve beni çizen bir kurt adamla birlikte karargâhtaydınız? Ve son olarak ve belki de en önemlisi, neden bir şehirde, sokaklarda, insanlarla birlikte bir sürümüz var ve görünürde bir grindylow yok? Eh?"

"Jane Yellowrock ile tanışmaktan onur duyuyorum, ancak durum giderek daha talihsiz bir hal alıyor gibi görünüyor," dedi koyu tenli İngiliz. Gözlerimi adama kaydırdım. Bakışlarımı karşıladı, havada keskin ve misk kokulu büyüünü serbest bıraktı. Hepsi güzeldi ama bu daha fazlasıydı. Bu adam alfa, güç ve hâkimiyet kokuyordu. Etnik kökeni karışık, Afrikalı ve Doğu Hintli olabilirdi, inceydi, yaklaşık beş-on yaşlarındaydı, bir dansçının kaslarına ve bir modelin yüzüne sahipti. "Ben Phillip Hastings, Bighorn Sürüsü'nün lideriyim."

Bu, birkaç küçük Dağ Eyaleti sürüsünü ele geçiren ve onları Bighorn Sürüsü adı verilen dört bir güç merkezi haline getiren kurttu. Knoxville, Tennessee'deki bir kaynağa göre, bazı köpekleri almış ve hepsini tek bir çift tür megapack'te birleştirme gücüne . Bu adam bunu yapmış. Über güçlüydü. Ama sonra sürü dağıldı. Yani . . . Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim.

"Size sorular soruldu," dedim. "Dinliyorum."

"Altı kurt çünkü tam yirmi dakika önce otelimizde Jax'in alfası Prism yönetilen rakip bir sürü tarafından saldırıya uğradık ve taşınmayı uygun bulduk. Bundan önce, betam ve ben kediler ve kurt Toots ile birlikte Şehrin ile önceden ayarlanmış bir toplantıya gittik. Davet, MOC'nin güvenilirmez olduğunu ve bodrumunda zincirlenmiş beyaz bir kurt adam tuttuğunu söyleyen Asad tarafından yapıldı. Hem Asad' hem de kurdun yalan söylediğini hemen anladım. Kurdu öldürdüm. Daha sonra hainin cesedini Leo Pellissier' ayaklarının bıraktım ve karnımı Şehrin Efendisine sundum."

Göz kırptım. Zaman çizelgesine zar zor sığıdı.

"Dizüstü bilgisayarlarımızı yanımızda taşıyoruz en güvenlisi onlar ve Adelaide Mooney bizden bu sunumda ek bilgi vermemizi istedi. Saldırı ve taşınma nedeniyle bunları tek bir sistemde toplamak için zamanımız olmadı, bu nedenle her birimiz kendi dizüstü bilgisayarlarımızı getirdik. Böyle kokuyoruz çünkü dün gece bir şehirde olmanın, şu anda Hawaii'de olan valizlerimizi kaybetmenin, sığınağımız yerine bir otelde uyumak zorunda ve yabancı bir yerde, etrafımızdaki yırtıcılarla çevrili olmanın hayal kırıklığını gidermek için avlandık. Yemek. Kurtadamlar. Atıştırmalık olarak," dedi, son sözleri sertti. yumuşak bir sesle ekledi: "Kurt formunda dolaşabileceğimiz topraklara sahip en üst düzey yırtıcılar olmaya alışkınız."

Kısa ve öz değildi ama eksiksizdi ve ben bunlara ne diyeceğimi bilemiyordum. Kokum şaşkınlıkla değişmiş olmalıydı. Koyu kahverengi gözlerinin etrafındaki deri kahkahayla kırıştı. "Yavru köpekler mi? Kuyruk sallayanlar mı? Çok aşağılandım." Ama ses tonundan öyle olmadığı anlaşılıyordu. Bana gülüyordu, iki silahını çekmiş bir avcıya.

"Grindylow?" Henüz iyi olmalarına izin vermek istemediğim için sordum. "Ayakkabılar mı?"

"Açıklayamadığım nedenlerden ötürü, tüylü yeşil celladımız arabada kalmayı tercih etti. Grindy'ler en iyi zamanlarda bile açıklanamazlar ve bizimki de dil bilmeyecek kadar küçük olduğu için soramıyoruz. Bavullarımız bu gece buraya uçacak, ancak hazırlanmak için fazladan bir gün olsa bile bu toplantı için yeterince erken değil. Bu toplantı için Bay Lee'ye bizim için hazır takım elbiseleri değiştirmesi için bir servet ödedik." Alaycı bir ifadeyle, "Alışverişe çıkmak için çok geç olana kadar ayakkabıları düşünmedik," diye ekledi.

Siyah saçlı adamlardan biri, "Daha önce hiç kötü bir moda seçimi yüzünden üzerime silah çekilmemişti" dedi.

"Evet," dedi diğer siyah saçlı adam, belirgin bir Güneyli aksanıyla. Georgia olabilir. "Tabii bu doksanlı yıllarda, RuPaul ve Elton John'un 'Don't Go Breaking My Heart' üzerinde çalıştığı zamanlardı." Bana gözlerini kırıştırdı. "İtiraf etmeliyim ki o topluluk benim için bile aşırıya kaçmıştı."

Parıltılı göz makyajı yaptığını fark ettim. Ve parıltılı küpeler. Ve gömleğinin altında dantelli bir şey. Açıkça eşcinsel bir kurt adam mı? Tüm dişi kurtadamların deli olduğu ve genellikle kendi türlerinden erkekler tarafından bile görüldükleri yerde öldürüldükleri ve erkeklerin insanlarla seks yaptıkları için içlerinin boşaltılabileceği gerçeği, kurtların cinsel yaşamları varsa bile birbirleriyle olacağı anlamına geliyordu, bu yüzden eşcinsel bir kurt fikri şaşırtıcı değildi. Büyüdüğüm Hristiyan çocuk evindeki ev annelerimin yargılayıcı tepkilerini duyar gibiydim. Belinda Smith hariç. Grup evinde bir numaralı kural olarak "Yargılamayacaksın" kuralını koyarak oldukça soğukkanlı davranmıştı.

Bir nefes aldım ve dilimde büyülerinin tadına baktım, tanıdık ama yine de yabancı bir büyü. Brute'un büyüüne ama uzun ve lifliydi, cilalı akik kahverengisiydi. Bighorn Sürüsü'nün büyüünü tarif etmem gerekirse, örgülü taş gibiydi, kaygan, sert ve parlak.

"Seni giyim tarzın yüzünden mi vurdular?" Ben sordum.

"Iskaladılar."

"Yapmayacağım."

"Not edildi, sevgili kızım. Çok ateşlisin. Bunu , değil mi?" Beni havadan öptü ve ben de sırtıtmamak için kendimi zor tuttum, ki niyeti kesinlikle buydu.

İngiliz, "Silahlarınızı kaldırır mısınız lütfen? İstenmediğimi hissetmeye başlıyorum." Hırlama yok, tavır yok.

Makyajlı kurdun herkesi sakinleştirdiğini fark ettim. Büyüsü vardı, büyük bir büyü ve hepimizin etrafında kıvrılmıştı, sakinleştirici ve yatıştırıcıydı. Kurtlar büyük ve kötüydü, özellikle de en etli ve kıllı olanı, ama Makyajlı Kurt sürüdeki yeri ne olursa olsun en güçlüsü olabilirdi. "Henüz değil," dedim. "Bana Jax'ten bahset. Bana ateş edilmesinden hoşlanmıyorum."

"Prizma , " diye tekrarladı siyah adam, "Jax de üçüncüsüydü. Bir süre önce bir insan kızın izini sürdükleri için onları ve bir düzine takipçilerini sürüden attım. O yaralanmamıştı ama grindy çelik gibi parlıyordu. Eylemleri harekete geçmem için yeterince ciddiymi,

ve sert bir şekilde. İnsanın izini sürmeye katılan kurtlar bana meydan okudu. Bir savaş oldu ve kalan kurtlar bölgemizin sınırına götürüldü. Ortadan kayboldular.

"Hiçbir kurdun görmezden gelemeyeceği bir şey olan, bir vampire esir düşmüş bir kurt adam hakkında bana ulaşılan kadar burada olduklarını bilmiyordum. Bununla birlikte, yeni doğan sürülerinin Leo Pellissier'e ve New Orleans'a girişimizi mahvetmeye karar verdiği düşünülebilir. Sürgün edilen kurtlar yolculuğumuzu ve amacımızı biliyorlardı." Omuz silkti.

"Kibarlık yapmadan önce, tam olarak cevaplamadığın bir soru var Phil. Mithran Konsey Odaları'nın bodrumuna nasıl girdin?"

Ağzı gerildi ve kurt gözleri kızgınlıkla parladı. "Vampir bir kadın bizi ve kurt kedileri bodruma götürdü. Kurt adam orada kendi isteğiyle serbestçe dolaşıyordu.

Kediler yalancıdır, doğaları gereği sadakatsizdirler ve dişi vampir de öyleydi. Prism'in bizi orada Pellissier'e karşı ittifak yapmışız gibi görünmesi umuduyla ayarladığını varsayıyorum. Öyle bir şey yapmadık," dedi açıkça. "Neyse , MOC karınlarımızı kedilerle ilişkimiz olmadığının kanıtı olarak kabul etti. Sadakat anlaşmaları imzaladık ve Leo Pellissier'in primo'su ve Onorio'nun avukatı tarafından müzakere edilecek potansiyel bir iş sözleşmesini görüştük." Başını eğdi, uzun saçları tazi kulakları gibi sallanıyordu. "Ve Sangre Duello'yu yayınlama hakkını bize veren diğer anlaşmalar. Belli ki Pellissier ona teslim olduğumuzda bize tam olarak inanmadı, dolayısıyla bu silahlı çatışma, Amerikan kovboy filmlerinden fırlamış gibi." Tekrar omuz silkti. "Ben de bize inanmazdım."

Phillip iri, oyuncu bir köpeğin sesini andıran bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Bu toplantı, bu koşullar altında zor olsa da yine de gerekli. Bu sabah Louisiana Oyun Kontrol Kurulu ile görüştük ve yayın ve dağıtım anlaşmalarını imzaladık, notere onaylattık ve dosyaladık." Phillip son kısmı kendini beğenmiş görünmeyi başardı. "Pellissier bizimle mali bir anlaşma yaparak iyi bir iş çıkaracak ve biz de bu anlaşmayla haydut sürüsüne karşı bir güvenlik ağı kazanmış olacağız."

"Seni bodruma götüren dişi vampir. Onu tanıyor muydun? Vampirler arasındaki konumunu biliyor muydun?"

"Hayır. Meyve kokuyordu. Sarışın, buz gibi bir kişiliği vardı. Güzeldi."

Vampir oyunları. Nefret ettim.

Ve sonra aklıma geldi. "Leo diğer kurtadam sürüsünün saldırmak için bekleyeceğini ve sizi buraya kadar takip edeceğini düşündü. Hepimize saldıracaktı. Silahlı adamlarının sizi korumak için hazır bir yere."

Phillip hafifçe omuz silkti. "Ya da yalan söylediğimizi ve New Orleans'taki tüm kurtadamların burada size saldıracağını, sizin de hepimizi birden öldüreceğinizi ve sadakatsiz olduğumuzu kanıtlarsak onu başka bir anlaşma yapmak için serbest bırakacağınızı düşündü." Phillip bana bir kurdun yırtıcı bakışlarıyla baktı. "Ona karnımı verdim. Ben sadık biriyim."

Geri çekildim, silahlarımı emniyete almak için uygun prosedürleri yavaşça uyguladım ve fazladan mermileri spor sütyenimin içine soktum. Makyaj Kurdu beni izliyordu ve "Tatlım, şu yeni taktik kadın kolsuz kılıf tişörtlerinden var mı sende?" dedi. Boş bakışım üzerine, "Siyah file dantelli bir tane var. Çok güzel. Tabii ki Kraliçe Kaltak'ın yanında, Hawaii'de bir yerlerde bir uçağın karnında kayboldu. Benim QB Hawaii'ye bensiz gitti. Çok kıskandım."

"Kraliçe Kaltak? Hawaii mi?"

Ellerini çırdı ve "Queen Bitch benim gardırobum ve sahne adım" diye açıkladı. Elini sıkamak için uzattı. Eli kıllı değildi, bu da son vardiyasından beri vücuduna ağda yapıldığı anlamına geliyordu. Sadece ... ouch. Tırnakları saçlarıyla uyumlu parlak bir siyaha boyanmıştı.

Erkekçe bir rekabet içinde benimkini ezen elini tuttum ve morarmayı önlemek için Beast'in gücünü çekmek zorunda .

"Saçına bayıldım," dedi . "Seksenlerin Cher'i gibi."

İltifat olduğunu sanmışım. Belki de. Ve ayrıca, bana bir ... drag queen olduğunu söylüyor olabilir mi?

New Orleans'ta, ülkenin geri kalanı gösterişli sahne sanatçılarının ve travestilerin ne olduğunu bile bilmeden onlarca yıl önce drag queenler açıkça sahneye çıkmıştı. Daha önce hiç gerçek bir drag queen'in etrafında bulunmamışım; Katie'nin şefi Deon bile drag queen olduğunu iddia etmiyordu, sadece bir queen'di ve arada açıkça bir fark vardı. Drag için cinsiyet zamirleri değişken ve ben birden hakaret etmek istemedim. "Tamam. Sana nasıl hitap edeyim, zamir olarak?"

"Düzgün giyindiğimde bana QB diyeceksiniz, ki kesinlikle . Ve uygun zamirler *o* ve *o* olacak." Ezici pençesiyle bana kız gibi bir el hareketi yaptı. "Takım elbise giydiğimde, *erkek* ve *o* oluyorum. Artık hepimiz kanka olduğumuza göre bana Ziggy diyebilirsin, yavru köpeğimin adı."

Leo'ya karınlarını vermişlerdi. Dolayısıyla Leo ve bizim için de yavru köpeklerdi. *Saçmalık. Yavru köpekler.*

Derek nefesinin altından usulca küfretti. Ziggy, Leo'nun diğer İnfazcı'sına gözlerini kırptırdı. "Ve sen de Derek olmalısın. Tatlım, çok güzelsin. Her zaman zayıf, kaba askerlere karşı bir şeyler hissetmişimdir." Derek ters ters baktı ama çenesini kapattı.

Phillip, "Jax'in kurtlarının nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Kısaca şöyle dedim: "Jax PsyLED kontrolü altında. Diğerleri hakkında hiçbir fikrim yok. Neden Jax tarafından saldırıya uğradım?"

"Tek bir basit neden yok, aksine çok sayıda neden var. Jax'in efendisi birkaç ay önce New Orleans', sanırım adı Booger's olan bir barda öldü." Sesi bu isimden hafifçe iğrenir gibi çıkmıştı. "Jane Yellowrock adında bir kadının elinde bıçaklanarak öldüğü söyleniyor. Genç bir kurtken Leo ve George Dumas'ın" -kara gözleri Bruiser'a doğru parladı- "bir insanı ısırın bir kurdu avlayıp öldürmelerini izlemiş. Kan emicilerden nefret ediyordu ama Leo Pellissier'in bodrumunda zincirlenmiş bir kurt adam olabileceğini duyunca bu nefreti patladı. İntikam için geldi, çünkü insan formundayken bile kurdunu kontrol edemiyordu. Ve o çok, çok güçlü bir kurt."

Phillip'in bir şeyleri atladığını hissediyordum ama şimdiye kadar bildiklerimle devam ettim. "O zamanlar çok kurt öldürdüm. kızgın bir sürük vardı ve tüm sürü şiddetle psikozluydu. Leo, ABD'de barışı korumak için grindylow'lar olmadan önce pek kurt avladı ve öldürdü." Kimse duruşunu ya da kokusunu değiştirmede, bu yüzden açık sözlü ifadelerim sürpriz olmadı.

"PsyLED'in elinde Jax var," diye tekrarladım. "O resmin dışında. Daha kaç kişi bana saldıracak?"

"Jax'i uyuşturmadıkları ya da gümüşle doldurmadıkları sürece uzun süre gözaltında kalmayacaktır. Bir alfa olmak için gereken duygusal kontrole sahip değil ama yetenekleri var. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde sokaklara geri dönecektir."

"Bundan oldukça emin görünüyorsun," dedim Bruiser cep telefonunu çıkarıp mesaj atmaya başladığında, muhtemelen Rick ya da Soul'a gözaltındaki kızıl kurt adamın tehlikesi hakkında mesaj atıyordu.

"Öyleyim," dedi Phillip belirgin bir şekilde, büyüü havadaki kırık taş kadar keskindi. "Sürücülerim arabaları bırakıp ava çıktılar. Bighorn bu yaramaz sürüyü bulacak ve onlara itaati öğretecek."

Neredeyse *burnuma doğru Gazete* diyecektim ama kendimi başardım. "Burası Pellissier'in şehri. Yardıma ihtiyacınız olursa, istemeniz yeterli."

Phillip başını eğerek bir köpek hareketi yaptı. "Beyaz kurt bu arayışta bize katılırsa onur duyarım."

"Biri ona sorsun. Ona ne yapacağını ben söylemem. Kimse söylemez. Diğer sürü EuroVamps'a katılır mı?"

Phillip tereddüt etti. "Muhtemelen. Bu olasılığı değerlendirecek zamanım olmadı. Scout, Bear, gidip iz sürmeye yardım edin. Grindy'nin sizinle olduğundan emin olun."

"Emredersiniz efendim," dedi iki kurt da. Eşyalarını aldılar ve odadan çıktılar.

Konferans masasını işaret . "Şimdilik görüşmemiz gereken sözleşmeler ve dikkate almamız gereken güvenlik önlemleri var."

Wrassler daha fazla sandalye getirdi. Masanın etrafına oturduk, Ziggy "kız kıza konuşabilmek" için yanımdaki sandalyeyi aldı, ama sanırım ihtiyaç duyarsa beni büyüleyebilmek için orada olmak istiyordu. Küstahlığı beni kızdırmalıydı ama kızdırmadı, bu da muhtemelen onun hatırı sayılır büyüünün büyük bir göstergesiydi.

Hepimiz kendimizi özel isimlerimizle tanıttık ama Ziggy bana yavru köpek isimlerini söyledi. Boomer, Scooter, Champ ve avlanmak için ayrılan ikisi, Scout ve tüylü olan Bear vardı. Sürücüler Bandit ve Rocky'ydi. Phillip -belli nedenlerden dolayı Champ- Ziggy'nin pek de hoş olmayan giriş konuşmalarını görmezden geliyordu. Ziggy gruptaki tek açık eşcinsel kurt ya da drag queen'di ama başkalarının da olacağını tahmin ediyordum.

Champ, sürünün Leo'ya yemin etmesinin, Leo'nun yayınlardaki kâr payının çok yükseldiği, oyun kuruluyla ilgili sorunlarının ortadan kalktığı ve en önemlisi, düellonun sonucunda kimin kazanıp kaybettiğine bakılmaksızın imparator Titus Flavius Vespasianus ile savaş çıkması durumunda sürünün yanımızda olacağı anlamına geldiğini açıkça belirtti.

Leo vampir usulü güç tabanını genişletiyor, kirli işlerini başkalarına yaptırıyordu. -Şehirdeki tehlikeli kurtların izini sürmek gibi... Bir yandan da aynı insanları izleme başına ödeme ve oyun tahtasındaki güçlerle pazarlık yapmak için kullanıyordu. MOC yine yaşam ve ölümsüzlük üzerine beş kartlı bir oyun oynuyordu.

Ve ... kıyıda sorun çıkaracak Avrupalı vampirler olmadığı için, güvenliğini sağlayabileceğim bir mekân, insanlar ya da öldürebileceğim kurtadamlar bulana kadar boş boş oturuyordum. Avlanacak bir şeye ihtiyacım vardı. Scout ve Bear'ın serseri kurtadamların izini sürerken bana eşlik etmek isteyip istemediklerini merak ediyordum. Alex'e olanları özetleyen bir mesaj attım ve orada oturup NOLA'da serbest dolaşan bir kurtadam sürüsü olsaydım, EV'lerle görüşmek ve Leo'ya karşı savaşa katılmak için nereye gideceğimi düşündüm. Zips'in, Leo'yu öldürmek için

iki çete üyesine mal olmuştu. Ama haydut kurtlar Dominique'le ve dolayısıyla Leo'ya karşı olan vampirlerle tanışmışlardı. Onlara uyumaları için bir verilebilirdi. Alex'in bilinen tüm inleri görüntü ve ses için bağladığını saymazsak. Yanlış söylenmiş bir cümle bile olsa şimdiye kadar bir şeyler yakalamış .

Ancak . . .

NOLA'da çok büyük bir evsiz nüfusu vardı, yüzlerce, belki binlerce, üst geçitlerin altında yaşıyor, ara sokaklarda, özel bahçelerde uyuyorlardı. Eğer saklanmak isteseydim, oradaki kadın ve erkeklere katılırdım. Evet. Kötü bir kurt adam , avlanmaya gider ve birkaç insanı ısırırdım. Çok çalışan Grindy, Bighorn Sürüsü'yle meşgulken, ben daha büyük bir sürü kurardım. Bu berbattı.

BÖLÜM 7

Seni hayal kırıklığına uğrattım

Toplantı samimi ve yararlıydı; özellikle de Alex'i, karşılaşmaların uydu üzerinden aktarımının olası gerekliliğini tartışmak ve çevrimiçi kumar işlemlerini finansal olarak güvence altına almanın en iyi yollarını kararlaştırmak üzere elektronik ortamda yüz yüze getirdiğimizde.

Kurtlar, muhtemelen Ziggy'nin maskaralıkları, sürü dinamikleri ve daha güçlü kurt olan Şamp'ın Leo'ya göbeğini göstermesi nedeniyle ekstra cana yakın ve cana yakındı. Sebep ne olursa olsun, gruplar iyi bir şekilde birleşti; Leo her şeyi planlamıştı ve bize liderliğim altında tek bir sürü haline gelmemiz için bir yol göstermişti. Ve -Ziggy'nin iddialarına rağmen- bir grup erkeğin tek kadın olduğum için bu beni kraliçe sürük yapıyordu. Kurtadamlar kraliçeyi her yerde takip ederdi.

Bruiser bir telefon aldığı anda randevu sona erdi ve vampir karargâhına geri döndü.

Geri kalanımızı uğurladım, bu da sohbet etmek için zamanım olduğu anlamına geliyordu - özellikle de Ziggy'nin samimiyeti karşısında. Bighorn kurtadamlarıyla Sürgündeki Kafe Lafitte'de bir içki teklifini çevirdim, Oz'da dans ettim ve haydut kurtadamları avladım. Ziggy'ye kafe, yerel eşcinsellerin sosyalleştiği, gösterişsiz bir yerdi. Oz ise bardaki go-go oğlanları, yüksek enerjili müziği ve dansçıları çılgına çevirdiği söylenen lazer gösterisiyle bambaşka bir yerdi. "Dans etmeyi seviyorsun. Bunu söyleyebilirim," dedi parmak ucunu alt dudağında gezdirerek. "Sonra da Prism'i avlayıp ciğerini yiyebiliriz."

"Ummm. Evet. Hayır. Ama teşekkür ." Bir gey dans barında kurtlara ayak uyduramayacağımdan emindim ve yapacak işlerim vardı, bu da avlanma zamanımı kısıtlıyordu. Israr etti. Ben vazgeçtim. Sonunda Ziggy'yi gerçekten sürüyle ikna ettiğimde, beni yanağımdan öptü ve üstsüz arabalardan birine atladı, onlar uzaklaşırken parmakları dalgalanıyordu.

Diğerleri kapanırken ben de bir araba sipariş ettim ve planlarımı ortaklarıma mesaj attım. *Birkaç boş saatin var. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Hava karardıktan sonra dönerim.* Şoför geldiğinde, Shemmy'ye beni merkeze götürmesini söyledim.

Gün ışıdı ve olağan güvenlik önlemlerinden geçtim, bir iletişim birimini kabul ettim ve beyaz bir kurt adamla sohbet etmek için alt beşe yöneldim. Asansörün kapıları hızla açıldı ve toprak zemine çıktım. Işıklar SOD'a .

büyük odanın geri kalanını loş bırakıyordu ama gözlerim alıştı. SOD'a ve ayaklarının dibindeki beyaz kurda doğru ilerledim.

Bodrum katı eski kan, nemli kurt adam kokusu ve Karanlığın Oğlu'nun tuhaf kokusuyla kokuyordu. Duvarda asılı duran ekşi, kansız, kalpsiz yaratık, dansçılar ve parti müdavimleriyle dolu bir bar salonunu içip öldürürken çekilmiş videosunu görmemiş olsaydım bana acırdı. Öldürmeme izin verilmeyen şey beni izliyordu, karanlık gözleri donuk ama kötülük doluydu. Bu yeni bir şeydi. Kalbini söküp bir polise vermemin onu tamamen çökmüş ve halde tutacağını ummuştum. İyileşiyordu. Bu berbattı.

Brute ayaklarının dibinde, başı patilerinin üzerinde, uykulu ve kristal gözleriyle beni izliyordu. Birkaç adım ötede yerde iki paslanmaz çelik tas vardı. Birinde su vardı. Diğer çığ biftek ve kan kokuyordu.

Yanında diz çöktüm. "Hey." Bana öldürücü dişlerini göstererek esnedi.

Canavar canlandı. *Brute ile dövüşmek mi?*

Hayır. O bizim tarafımızda. Sanırım.

Beast, kuyruğu seğirerek, sinsi ve sinirli bir şekilde uzaklaştı.

"Kurtadamlar buraya geldiler çünkü iradeniz dışında tutulduğunuzu düşünüyorlardı." Brute keyiflendi ve koca ağzı sırttı, dili sarktı.

"Biliyorum, değil mi? Zaman yolculuğu yapabiliyorsun, yani olmak istemediğin bir yerde seni tutan bir şey yok." İstersem zamanı korkunç bir şey olmadan öncesine Eğer zaman paradoksu olasılıklarını riske atmaya istekliysen. Bunu zaten birkaç kez kazara yapmışım ve korkutucuydu. Brute da bunu yapabilirdi. Beni izleyen kurdu inceledim.

Çok sık aynı tarafta savaşmamıştık ve o zamanlardan birinde bir iblis tarafından yenmişti, bu yüzden bu olaydaki rolümü hatırladığından şüpheliydim. "Seni kurtaran melek mi, Hayyel? Sana zaman yürüyüşü yeteneği verebilmek için seni kurt formunda bıraktı, değil mi?"

Brute gözlerini kırıştırdı ve tekrar esnedi. Sıkılmıştı.

"Hayyel seni burada, Karanlığın Oğlunu koruman için istedi, değil mi?"

Brute gözlerini bana çevirdi, aniden söyleyeceklerimle ilgilenmeye .

"Zaman çizelgesi için insan hayatından daha önemli olan bir nedenden ötürü bu psikopat şeyi canlı istiyor."

Alçak bir titreşim kil zeminden dizime titredi ve Brute'un o kadar alçak sesle hırladığını fark ettim ki benim için bile duyulmuyordu. Brute başını hayır anlamında salladı, kocaman kurt kafasına yabancı bir insan hareketi.

"Oookay. Yani SOD'u ısırma için mi buradasın? bu mu?"

Brute'un gözleri kısıldı ama hırlaması kesildi, ben de devam ettim. "Kurt adamlar geri gelip SOD'u çalmaya çalışabilir."

Kurt adamın gözleri, kedilerin bunu denerken ölebileceğini söyleyen bir ifadeyle daha da kısıldı.

"Doğru. Tamam. Bilginize: Kasabada iki farklı kurt sürüsü var ve bunlardan biri çılgın türden ."

Brute başını kaldırdı, keyiflendi ve dudaklarını yaladı.

"Diğer sürü senin kraliyet ailesinden biri olduğunu düşünüyor ve onlarla birlikte çılgın sürüyü avlamandan onur görünüyor."

Brute bu öneriden sıkılmış gibi başını öne eğdi.

"Evet. Peki. Sohbet için teşekkürler." Tepemdeki duvarda asılı olan şeye ve onunla konuştum. "Bir gün Leo buralarda olmayacak ve ben de senin kelleni alacağım. Bil diye söylüyorum."

SOD Joses Santana dilini çıkardı ve sanki havayı yalıyormuş gibi bana doğru kıvırdı. Ve sonra güldü. Sessiz ama , kurumuş dudakları yukarı kıvrılıyor ve gözlerinin etrafındaki et kırıyordu. Brute, sanki SOD'u öldürme fikrim gecikmiş ve onu şimdi öldürürsem hepimizi büyük bir dertten kurtarabilirmişim gibi keyifle bana baktı. Ya da belki de bu benim kuruntumdu ve kurt sadece hazımsızlık çekiyordu. Ben ne biliyordum ki?

Asansöre bindim, çıkış yaptım ve motor havuzundan bir SUV aldım.

Evimin önünden geçerken ön tarafta bir PsyLED araba gördüm, arka camındaki küçük bir etiket tek ipucuydu. Yavaşladım ve camı , Rick'in kokusunu almayı umarak arabayı kokladım. Onun yerine Ayatas kokusu aldım. *Hay aksi.*

New Orleans'ta başıboş dolaşan ve çetelerle anlaşmalar yapan düşmanca kurtadamları düşünerek yoluma devam ettim. Ziggy ve dost kurtadamları. Sangre Duelloyu ve sorunlarla uğraşırken saatlerce görmezden geldiğim imparatoru. Titus Flavius Vespasianus, Roma imparatoru olmuş güçlü bir Romalı generaldi. Bir insan olarak, o ve insan olan ikinci komutanı Tiberius Julius Alexander, Kudüs şehrini kuşatmış ve fethetmişlerdi. Kuşatılmış duvarların içinde Yahudi, Hristiyan ve Mitran savunucuları vardı. Kuşatma şehrin yağmalanması, tapınağın yıkılması ve surların içinde hayatta kalan zavallı insanların köleleştirilmesiyle sona erdi. Titus evine dönüp tahta geçti ve Kudüs'ün düşüşü sırasında esir alınan vampir cariyesi tarafından dönüştürülmeden önce Roma'yı iki yıl boyunca yönetti. Roma İmparatorluğu'nun ve Avrupalı Mithranların tartışmasız hükümdarı oldu. İki bin yıl boyunca hüküm sürmüştü. Teknik olarak, Leo ona sadakat borçluydu. Sangre Duello'nun yasal meydan okuması, Leo'kişisel bir dövüşte kralın kellesini uçurmayı hedeflediği anlamına geliyordu. Ama Titus, Leo'dan yüzlerce yıl daha uzun süredir kılıçla dövüşüyordu. Kazanmak için Leo'nun hile yapması gerekecekti. Neyse ki bu konuda oldukça iyiydi.

- - -

Şehirden kilometrelerce uzakta, silahlarımı ve ayakkabılarımı SUV'de bırakmış, ayaklarım , etrafımdaki rakun, köpek, geyik, hindi ve yaban domuzu izlerinin ve domuz tahribatının kanıtlarının farkında olarak bataklığa giden patikayı adımladım. Yaban domuzları dişlerini yiyecekleri kazmak için kullanır izler bırakırlardı. Tek bir domuzu, başka türlü faydalı olabilecek yaşam alanlarının büyük bölümünü yok edebilirdi. Beast bir keresinde bir yaban domuzu öldürmüş ve bu deneyim yüzünden çok kötü yaralanmıştı ama bu sadece onun başka yaban domuzu avlama ve öldürme arzusunu artırmıştı. Bu seferki kızgınlık dönemindeydi ve misk kokusu yol boyunca tüm zemine, etraftaki yeşilliklere, hatta çamurun kendisine sinmiş, diğer avların ve yırtıcıların kokularını gizlemiş gibiydi.

Yaban domuzu avlamak. Ya da alli-gator, diye düşündü. Avla, öldür ve ye. Açım. Sen her zaman açsın.

Evet.

Bir bodur ağacın alçak dalını buldum ve soyundum; fazladan bir çift terlik, şortum, gömleğim ve cep telefonumu fermuarlı çantama sıkıca sararak boynuma sabitledim. Altın külçeyi ve *Puma concolor* dişini ikiye katlanmış altın zincir kolye üzerinde ayarladım. Alçak bir dalın üzerine oturdum ve ayaklarımı ileri geri salladım, terliklerimi çamura sabitleyerek iki ayağım ve kığım üzerinde dengeli bir tripod tüneği oluşturdum. Rahatladım. Gözlerimi kapadım. Büyülerimin Gri Aralığını aradım.

Derigezenler geleneksel olarak ay yaratıkları gibi çağrılmazlardı ama günün saati ve ayın evresi bir fark yaratırdı. Dolunayın üç gününde değiştirmek daha kolaydı. Geceleri yer değiştirmek daha kolay, gündüzleri yer değiştirmek ise daha zordu - ölmek üzere değilsem ve yer değiştirmek hayatta kalmak anlamına gelmiyorsa. Ve yer değiştirmek dengeli bir şey değildi. Skinwalker büyülerimin tuhaf bir etkisiydi, gün ışığında insan şeklinden Canavar şekline geçebilirken, geceye kadar tekrar insan şekline geçemiyordum. Ayatas'ın da böyle bir sorunu olup olmadığını merak ettim. Bu düşünce Gri Arada'yı benden uzaklaştırdı.

Tuhaf hissettiğimi itiraf ettim. Farklı. Duygusal olarak normalden farklı. Kardeşim olduğunu iddia adam yüzünden. Az önce evime gelmişti. Ve ben ondan kaçmışım.

Korkak, diye düşündü Canavar bana. *Çöp arkadaşıyla barış yapmalıyım.*

Eli ve Alex'i tanımlamak için kullandığı kelimenin . Ona sordum, *yavru arkadaşı. Aynı anne babadan mı yoksa Young'lar gibi yavru arkadaşı mı?*

Canavar cevap vermedi. *Lanet kedi.* Ama belki bu yüzden onunla yüzleşmeye, onunla barışmaya henüz hazır değildim. Söylediği gibi bir adam olduğundan emin değildim.

Korkak, diye düşündü Canavar yine.

Sert bir nefes verdim ve düşüncelerimi içime çevirdim. Bu kez altın zincirdeki *Puma concolor* dişini kavradım ve orada saklanan genetik yapıya daldım. Bu sefer gri büyüler yükseldi. Bu kez büyümlü güçlerin içine yanlamasına kaydım ve enerjilerimin yeni Vitruvius şeklini inceledim. Bir nükleer reaktörün duvarındaki illüstrasyon gibi kararlı görünüyorlardı.

Her zaman sabırsız olan Beast uzandı ve pençelerini uzattı. Büyüleri deldi. Değişim beni aldı. *Acı, acı, acı.* Sırtım kavislenip öne doğru savrulup beni çamura fırlatırken homurdanarak nefes aldım. Ve sonra değişimin içinde kayboldum.

- - -

Canavar Jane'in ayakkabıllarının üzerine oturdu, ön patileri çamurdaydı, kokluyor, ağzının çatısındaki koku keselerinin üzerinden havayı içeri çekiyordu. Puma formunda olmak . Avlanma bölgesinde olmak . Ama aynı zamanda kötüydü de. Jane iz üzerinde çamurda parmak izleri görmüştü. Jane kızgın domuz kokusu almıştı. Jane izlerin yanına, yeşil bitkilerin arasına bakmamıştı. Avcının volta attığı yere. Günler önce avcının geyikleri takip ettiği yere. Avcı Canavar'ın bölgesinde. Jane izinsiz giren birinin kokusunu almamıştı.

Jane hâlâ uyuyordu. Beast Jane'e ne söyleyeceğini henüz bilmiyordu.

Canavar alçak ağaca sıçradı ve yükseğe tırmandı. Tünedi ve kokladı. Avcı kurt kedisiydi. Üç kurt kedi. Biri dişi aslandı; diğeri aslan eşiydi. Biri siyah kurtadamdı.

Yaban kedileri Canavar'ın avlanma alanındaydı. Yarasalar işemiş, sıçmış ve pislik bırakmışlardı. Yarasalar pençelerini keskinleştirmek için ağaçları tırmalamıştı. Yarasalar Beast ve Jane'e Beast'in kendi bölgesinde mesajlar bırakmışlardı.

Asad, Nantale ve Kem-cat, Beast'in geyiklerini kovalamış ama onları öldürmemişlerdi. Havada kan ya da ölüm kokusu yoktu ve akbabalar eski üzerinde daireler çizmiyordu. Asad ve Nantale ağaçlarda pençelerini bilemiş ve Beast'in işediği yere işemişlerdi. Asad ve Nantale, Beast'in nerede ve ne zaman avlandığını bildiklerini söylemek için mesaj bırakmışlardı. Pençelerinin uzun olduğunu ve Beast'i ya da Beast'in avını öldürebileceklerini söylemek için. Bu bir tehditti ama sulandırılmış kan gibi zayıftı.

Zayıftı çünkü Jane'in arazisindeki av, Jane/Canavar Kem-cat'e zarar vermeden önce gerçekleşmişti.

Jane, Asad'ın planlarına pençelerini geçirip onları ölü ve mahvolmuş halde bırakmadan önce.

Kem-cat, Jane için betadan daha fazlası olmak istemişti. Jane'i öldürmek istemişti. Kem artık ev kedisi, fare kedisiydi. Rick'in elinde evcilleşti. Tehdit olmayan bir tehdit. Rick'in çiftleşeceği ve Afrika aslanı gibi koruyacağı bir gururu vardı. Kem artık bir tehdit değildi. Rick, Beast'in betasıydı.

Asad ve Nantale kedi postuna bürünmüş insanlardı. Eğer 'a meydan okurlarsa, Canavar onları öldürecek. Canavar aslanları öldürmenin yollarını düşündü. Kazanmak için teker teker dövüşmeliydi. Ya da Grindy dövüşüp onları öldürebilir.

Canavarın düşünecek çok şeyi vardı ama acıkmıştı. Yere sıçradı, sessizce indi. *Pawpawpaw*, yerdeki dışkı yığınının. Canavar eğildi ve Jane'in flehmen dediği kokuyu içine çekti, ağzındaki koku keselerinin üzerinden havayı çekti. Kem sağlıklı ve erkeklik hormonlarıyla dolu kokuyordu. Ayrıca öfke, açlık, hayal kırıklığı ve özlem kokuyordu.

Kem evcilleştirildi. Ama Kem'in cadılara erişimi vardı. Eğer Kemnebi evcilleşmezse, Kem-kedi geri gelirse, Canavar onu da öldürecek. Onu öldürür ve cesedini çürümeye ve akbabaları beslemeye bırakırdı. Jane bundan hoşlanmayabilirdi ama Jane uyuyordu ve Canavar bölgesini paylaşmazdı. Canavar bozkırdan uzaklaştı ve ağaçlara sıçradı, daldan dala geçerek suya doğru ilerledi.

Canavar, yılan gibi kıvrılan su boyunca ağaçlardan alli-gator avladı. Koldan kola atlıyordu. Sessizdi. Canavar uyuyan alli-gatoru buldu, suyun , yarı yarıya çamura gömülmüştü. Alli-gator Jane'in vücudundan daha uzundu. Alli-gator, Beast'in vücudundan ve kuyruğundan daha uzundu. Dişi alli-gator büyüktü. Canavar vardiyadan sonra acıktı. Yiyeceğe ihtiyacı vardı. Canavarın bölgesi işgal edilmişti. Canavarın öldürmeye ihtiyacı vardı. Canavarın savaşmaya ihtiyacı vardı. Savaşmak, öldürmek ve yemek istiyordu.

Pençelerini vücudunun altında topladı. Yavaş nefes alıyor. Timsah boynunun arkasında, başın/kafatasının hemen altındaki yere baktı. Omurganın kafayla birleştiği yere.

Canavar düştü.

İndi. Dört pençe çamura. Başının iki yanına. Düşüş dişlere ve çenelere güç verdi. Ağzı açık bir şekilde yere yığıldı. Alli-gator'u ısırıldı.

Alli-gator tüm vücudu çırpılmış. Yuvarlandı. Canavarın üzerinde, çamurun içinde yuvarlandı. Canavar daha derinden ısırıldı, sert deriyi. Etin içinden. Kemiklere doğru. Timsah yuvarlandı. Yuvarlandı. Canavardan kurtulmaya çalışıyor. Suya doğru yuvarlandı. Diğer alli-gatorlar oradaydı, izliyorlardı. Canavar yuvarlanmaya karşı koydu. Ama canavarın pençesi alli-gator dişlerine çok yakındı. Timsah dişleri pençeyi ısırıldı.

Acı-acı-acı, kayma gibi ama daha fazlası. Daha fazla acı. Alli-gator kafasını sallayarak

Canavar'ın etini yırttı. Beast'in pençesini tutan alli-gator yuvarlandı. Canavar durdurmak için üç pençesiyle aşağı itti.

yuvarlanırdı. Alli-gator suya yuvarlanırdı. Yapabilseydi Canavar'ı boğar ve tüm alli-gatorlara yedirirdi. Canavar alli-gatoru bırakmadı. Alli-gator canavarın pençesini bırakmadı.

Alli-gator kırbaçlandı. Kuyruğunu kırbaçladı. Canavarı yaraladı. Canavar şimdi öldürmezse kazanacaktı. Ama alli-gatorun derisi Canavar'ın avladığı son alli-gatordan daha sertti. Alli-gator son alli-gatordan daha büyüktü.

Canavar aşağı, aşağı ve ısırıldı. Çenesini sıktı. Kemikler çatırdadı. Dişler kemikleri geçti ve süngerimsi ete girdi. Beyin. Alli-gator ağzı açıldı. Canavar pençesini bıraktı. Timsah gözlerini kapattı. Gözlerini açtı. Çırpınması yavaşladı. Durdu. Kuyruğunun ucu hariç. Ölüyordu. *Canavar en iyi avcıdır.*

Topallayan Canavar, uzun alli-gatoru çalılarının içine taşıdı/sürükledi. Alli-gatoru yerdeki kayalığa bıraktı ve avının uzandı. Pençesini yaladı. Kötü bir ısırıktı. Eğer Canavar Jane'e dönüşüp iyileşemezse, Canavar'ın sadece üç bacağı olacaktı. Canavar ölecekti. Yaralanma daha önce de olmuştu, birçok kez, Beast alfa ve Jane beta olduğunda. Jane'e dönüşmek Beast'i hayatta tutmuştu. Beast, Jane'in bedenini çaldığı için mutlu olmayı öğrenmişti. Ama Beast bunu Jane'e söylememişti. Şimdi de söylemeyecekti. Beast kendi kanını yaladı ve insan düşüncelerini düşünmekten keyif aldı. Canavar pumadan daha fazlasıydı.

- - -

Taze yakalanmış bir timsahın yutulma sesine/kokusuna/tadına uyandım. Dişler sert, yumrulu, zırlı deriyi parçalayarak ete saplanıyordu. Çamur her yerdeydi, timsahın ve Beast'in her yerinde, kalın, yapışkan, kuruyan, ufalanan, karanlık bir karmaşa. Kan çamura karışmış, Canavar'ın gözünde daha derin, daha koyu bir griye dönüşmüştü. Sinekler beni/bizi vızılatıyor, ziyafet çekmek ve yumurtlamak için tembelce düşüyorlardı. Bir ağacın üzerinde sabırla Canavar'ın yemeğini bitirmesini bekleyen iki akbabaya gözüm takıldı. Gökyüzü daha az aydınlıktı, güneş ufku sadece birkaç santim üzerindeydi. Yakında batacaktı. Karargâha, işe, nefret ettiğim politikaya, sevdiğim güvenlik önlemlerine dönme vakti gelmişti. Ama burada, çamurun içinde huzurluydum. Yemeği değerli kılan ölüme rağmen sakindi.

Ancak acı hissettim ve Beast gözlerini kırptığında pençesindeki hasarı gördüm. İki ayak parmağı neredeyse kopmuş, pençeleri sarkıyordu. Pençenin orta yırtılmıştı. Bütün kan timsaha ait değildi. *Timsah seni yakalamış. Tek yaran bu mu?*

Canavar bağırsakları parçaladı ve organ etini mideye indirdi. Bağırsak/balık/karaciğer/akciğerimsi etten oluşan tuhaf bir tat kombinasyonuydu.

*Benimle konuşmuyor
musun? Beast en iyi
avcıdır.*

*Biliyorum. Kuyruğunu gördüm. Dur bir dakika. Bu timsah ne kadar büyüktü?
Büyüktü. Canavar'ın yavruları olsaydı, yavrulara et yemeyi öğretmek için
kuyruğunu inine götürürdü. anasını. Bu şey 1,5 metre falan uzunluğundaydı.
Büyüktü.*

Seni ısırıldı ama kendinden memnun görünüyorsun.

Alli-gator, Beast'i ısırıldı. Alli-gator öldü. Beast en iyi avcı.

Tamam. Katılıyorum. Kahretsin, bu büyük bir anne timsah.

Canavar en iyi avcıdır. Canavar Kemnebi'yi öldürmeli.

Hareketsiz ve sessiz kaldım. *Kem evcilleştirildi.*

Kemnebi Canavar bölgesinde avlandı. Kem spoor bıraktı. Canavar'a meydan okudu.

Canavar öldürmek zorunda.

Planlarının yarattığı tehlikeyi nasıl açıklayacağımı düşündüm. *Kemnebi'yi nefsi müdafaa dışında öldürmek, Ricky-Bo'nun Beast'le savaşmak zorunda kalacağı anlamına geliyor. Rick de PsyLED.*

Canavar et parçalamayı bıraktı. Kuyruğundan büyük bir et parçası yuttu. *Rick, Beast'le dövüşecek miydi? Rick, Jane'e karşı alfa olabilir mi? Canavarı kafese mi koyacaktı?*

Teknik olarak evet.

Ricky-Bo'nun öldüremediği yerde Beast Kem-cat'i öldürecek. Ya da Jane'in kendini savunmak için. Canavar düşünerek daha fazla yiyecek parçaladı. Nefsi müdafaa nedir?

Kem, kedi formundaki Beast'e sebepsiz yere saldırırsa ve Beast Kem'i öldürürse, bu nefsi müdafaa olur.

Canavar çenesini yaladı. Timsah yemeğinin hâlâ Beast'e ait olduğunu göstermek için kendi kuyruğunun ucunu akbabalara doğru çevirdi. *Kendini savunmayı düşünecek. Ancak Kem-kedi tekrar avlanmak için Canavar bölgesine gelirse Kemnebi'yi öldürecek.*

Elimden gelenin en iyisinin bu düşündüm. *Tamam.*

Eve gitmek istiyorum. Eve, dağlara.

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu.

- - -

Akşam karanlığında, insan formunda, çamur olmayan, yarı yarıya beklediğim gibi ölü bir ortasında yatmayan ve SUV'uma yakın düzgün bir yerde uyandım. Bu kısım şanslıydı çünkü Beast çamurda yuvarlanarak o kadar çok zaman geçirmişti ki, plastik fermuarlı poşetten bir şekilde çıkan kıyafetlerim de dahil olmak üzere gobag baştan aşağı çamur içindeydi. SUV'de daha fazla kıyafetim vardı.

Düşen ışığın altında durarak, akşamın erken saatlerinin serinliğinde giyindim ve açlığın tanıdık kemirici sancılarını hissettim. Çamurun içindeki fazladan çift terliğe geri dönebilirdim ama bir dahaki sefere onları da alabilirdim. Açlık, terliklerin peşinden bataklığa geri dönmemeye karar vermeme yardımcı oldu, ancak avlanma alanıma çöp attığım düşüncesi beni rahatsız etti.

Giyindim, ısındım, taksiye bindim, dalgın hissediyordum. Torpido gözünde bir protein cubuğu vardı. Aslında üç tane. Tadına bakmadan hepsini yedim, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi. Popeyes alabilir ve şimdi soğuk kızarmış tavuk yiyebilirdim, ama yapmadım. Kötü planlama değil, sadece ... Durmak istemedim.

Şehre dönüş yolu sessizdi, radyo kapalıydı, sistemden müzik sesi gelmiyordu. Düşünceli. Biraz endişeliydi. Canavar hakkında. Ayatas hakkında. Bu gece ve programım hakkında. Her şey doluydu ve her şey zor olacaktı.

Eve , caddenin yarım blok aşağısında bir park yeri buldum ve çamurlu eşyalarımı taşıyarak, yalınayak, erken karanlıkta kapıma yürüdüm. Limon kokusu, kurt adam kokusu arıyordum. Ama kokular her zamanki gibiydi: yemek, idrar, toz, küf, bunaltıcı esintide su. Canavar'a çok yakın olduğum için daha kapıma varmadan onun kokusunu almıştım. Ayatas'ın çiçek kokusu.

Hâlâ evimdeydi.

Sessizce hareket ederek kapıyı açtım ve içeri süzüldüm. Fuayenin ışıkları açılmamıştı ve saklanmak için yeterince gölge vardı. Ayatas, Eli, Alex, Edmund ve Gee'nin, yani vampir klanımın ana üyelerinin ve belki de kardeşimin kokusunu aldım. Ve Bodat'ın sarımsaklı kokusu. Sesleri mutfaktan ve oturma odasından geliyordu. Odama geçtim ve kalan çamurdan arınmak için duş aldım. Uzun siyah bir etek, ceket ve kolalı beyaz bir gömlek giydim. Göz kapaklarımı ağırlaştırmasına rağmen siyah göz kalemi ve bolca rimel sürerek yüzümü dramatik bir hale getirdim.

Kırmızı ruj. İş kıyafetleri.

Kalçamdaki küçük kayışa Bruiser'in bana verdiği Babür İmparatorluğu hançerini takarak silah kuşandım. Kabzası mücevher taşlı yeşim taşından, kını ise kadife kaplı ahşaptandı. Bıçak 1700'lerde Hindistan'da yapılmış, hafif kavisli bir bıçağa, merkezi bir çıkıntıya ve çift yivlere sahipti. Ön kısmında altın kakmalı bir palmet ve kartuş vardı. Onu törensel bıçağım yapmıştım, bir açıklama yapmak istediğimde takıyordum. Bıçak sulandırılmış çeliktendi ve sihirli olduğu söylenirdi, bir yaşam gücü büyüyle doluydu ve kullanana herhangi bir rakibin ölüm kesmesini engelleme yeteneği . Bruiser büyü hakkında, "Tamamen saçmalık, ama güzel bir hikaye olur" demişti. Yine de. Bazen bir geçmiş ve itibar başlı başına bir sihirdir.

Çıplak ayakla sessizce oturma odasına . Alex ve Bodat başlarını bile kaldırmadılar. Birkaç tablet ve dizüstü bilgisayar ekranının üzerine ve önlerindeki büyük ekran televizyon çeşitli görüntülere . Hepsi merkezin güvenlik kamerasıydı. Hiçbir şeyi incelemeye zahmet etmedim. Beast'in gizliliğini ve görünmeden hareket etme yeteneğini kullanarak mutfağın açıklığına girdim ve orada durdum. İzliyordum. Dinliyordum.

Gee masadaydı, benim yerime oturuyordu. Edmund lavabonun yanında durmuş, bir şişe şarap açıyordu. Eli fırından kocaman bir tavuklu börek çıkarıyordu. Ağız sulandıran kokusundan menüyü anlamıştım. Ayatas sırtı yan kapıya dönük, diğerlerini görebileceği ama beni göremeyeceği bir açıda duruyordu, başını çevirmedikçe ya da kokumu alıp beni aramadıkça beni göremeyecekti. Kokumu örtmek için harika kokan tavuklu turtaya güveniyordum. Ayatas bir deri gezgininin koku bezlerine sahipti, çoğunlukla insandı, oysa Beast bir köpeğin koku bezlerinin genetiğini ve beyninin kokuları analiz eden ve hatırlayan kısmını taziye dönüştüğümüzden beri almıştı. Herhangi bir Skinwalker'dan çok daha iyiydi.

Çöp arkadaşı, diye düşündü. Tek kelimedede bir özlem ve merak sesi vardı. Ayataş, "Bana video görüntülerinden bahsediyordun" dedi.

"Hayır, ," dedi Eli.

"Seni sorgulamak için getirebilirim."

"Yapabilirsin. Ama yapmayacaksın." Hollanda fırınına masanın üzerine, daha önce görmediğim ahşap bir rafın üzerine koydu Mideme kramplar girdi. Vardiyadan sonra pek bir şey ve açlıktan ölüyordum.

"Peki neden ?" Ayatas sordu.

"Çünkü Leo'nun eyaletteki tüm kolluk kuvvetlerinde ve politikacılarda parmağı var ve D.C.'de de pek çok kişi var. Çünkü Janie'yi istiyorsunuz. Beni, Alex'i, Jane'i içeri almak iyi ilişkiler kurmanın yolu değil. Henüz yakmaya karar köprüleri yakmanın bir yolu. Leo ile olan köprüleri. Jane ile köprüleri. Ruhlu Köprüler." Eli uzun saplı bir

Kaşıkla tencerenin kabuğunu kestim, buhar ve tavuksu bir güzellik çıktı. Bir elimi ortama bastırdım. "Sen zeki bir ," dedi Eli. "Ama aynı zamanda aptalsın."

Ayatas saldırgan bir tepki vermedi ama kokusu değişti. Belli belirsiz öfke. Hakaret.

"Bence şöyle oldu. Buraya Sangre Duello'yu denetlemek için PsyLED sıfatıyla geldin. Akıllıca. Hatta gerekliydi." Eli dinlediğinden emin olmak için Ayatas'a baktı ve turtasına geri döndü. "Jane Yellowrock hakkında bir şeyler duymuşsun. YouTube'da bir video görmüşsün. PsyLED veritabanlarında araştırma yaptığını ve uzun süredir kayıp olan kız kardeşin hakkında aileni sorguladığını tahmin ediyorum. Ve sonra Soul ortaya çıktı ve sana daha fazla bilgi verdi, veri tabanlarında bulduğundan daha fazlasını. Avrupalılar geldi. Burada işler kızıştı. Leo ile tanışma fırsatını yakalamak ve bir yandan da Jane'in o kız kardeş olup olmadığını görmek için bir iş transferine başvurmaya karar verdiniz. İki amacı tek bir seyahatte birleştirmek başına aptalca değil. Ama bu Jane'i sonradan düşünülmüş bir şey haline getirdi." Tekrar Ayataş'a baktı. "Sadece bir uyarı, öğüt ya da her neyse, Jane Yellowrock asla sonradan düşünülmüş bir şey değildir."

Bunu söylerken Eli' gerginliğini, çenesinin gerginliğini görerek gülümsedim. Başka hiç kimse onun öfkesini fark etmeyebilirdi ama ben fark ettim.

"Janie'yi ilk sıraya koyarsan bir yerlere varabilirsin. Bunu nasıl yapacağını bulabilir ve soruşturmanı tamamlayabilirsen, hayatını çok daha iyi sevebilir ve çok daha uzun yaşayabilirsin." Eli masanın etrafındaki kaselere doldurmaya başladı. Turta, salata ve bir somun otlu fırın ekmeği yiyorduk. Hepimize yetecek kadar vardı ama ben o kadar açtım ki herkesi dışarı atıp hepsini kendim yemek istedim.

"Çok daha uzun yaşa. Bu bir tehdit mi?" Ayataş eğlenmiş görünüyordu. Çay ve kahve malzemelerimizi sakladığımız kilerin yanındaki duvara . Rahatlamış görünüyordu ama kokusu aksini söylüyordu.

Gee, "Hayır. Bir gerçek. NOLA'daki Mithranlar her zaman tehlikelidir. Apeks yırtıcıları."

"Ve Jane," dedi Eli, "onların Karanlık , yani en büyük, en kötü kedi. Şehirde."

Kaşlarım havaya kalktı. Ben mi? Bu çılgıncaydı. Değil mi? "Peki Karanlık Kraliçe nedir?"

"Tam olarak emin değilim," dedi Eli. "Her türlü büyüğü eşyayı kullanabilen mistik, güçlü bir yaratık, cadı, vampir, vardı. Kendisi için komuta ve otorite pozisyonları alabilir, güç yapılarını yeniden düzenleyebilir. Dolu bir destedeki joker kart gibi bir şey."

"Ona Joker mi diyorsun?"

"Daha çok Joker'güçlerine ve öngörülemezliğine sahip bir Maça Kızı gibi."

Gölgelerin içinde gülümsedim. Bu tanım hoşuma gitmişti. Kara Kraliçe'nin konumu hakkında bildiklerimizin çoğuna uyuyordu.

Ayatas, "Yarı kedi yarı insana dönüştü. Bunu nasıl yaptığını lazım. Bir şeyin nasıl dönüştüğünü."

"Ajans için mi? Yoksa kendin için mi?" Eli, Ed'e başıyla onay . Primo'm bardaklara beyaz şarap doldurmaya başladı. Eli devam etti. "Çünkü Janie'nin yaptığını yapamayacağını ve nasıl yapılacağını istediğini tahmin ediyorum. Kendin nasıl dövüş formuna geçeceğini öğrenmek istiyorsun." Eli bükerek gülümsedi ve Hollanda fırını lavaboya taşıdı, sonra elleri iki yanında, dimdik durdu. Beni uyaran da bu gülümsemeydi. Ve beni ısıttı. Dedi ki, "Sen

Janie'nin kardeşi olabilirsin ya da olmayabilirsin. Ama sen bencil bir pişsin. Ve Jane'e zarar vermene izin vermeyeceğiz. Bu mu? Bu bir tehdittir." Alex ve Bodat'ın duyabileceğı şekilde sesini yükseltti. "Yemek hazır."

Köşeyi dönmeden önce beş saniye kadar bekledim. "Umarım bana yetecek kadar vardır. Bir kadar açım." Bu Eli'a kedi olduğumu ve yer değıştirirken harcadığım kalorileri yerine koymam gerektiğini söylemenin bir yoluydu.

Ortağım bana bir bakış attı. Bu her anlama gelebilirdi. Ona kibarca gülümsedim ve Gee'yi sandalyemden iterek, "Kalk bakalım tabii senden bir ısırık almamı istemiyorsan," dedim. Eli'ye dedim ki, "Bu nefis kokuyor. Umarım iki tane yapmışsındır." Kaybettiğim kalorileri telafi etmek için tek bir porsiyondan fazlasına ihtiyacım vardı.

Diğerleri sandalyeleri itip kakarak ve çok küçük masada dizlerini çarparak yerlerini alırken Eli başını salladı ve "Çok var," dedi.

tek kişi olan Ayataş'a baktım. "Onun için bile mi?"

Eli masanın etrafına gibi yaptı. "Sanırım başka bir yer ayarlayabilirim. Bodat'ın yanına sıkışabilir. Eğer onu burada istiyorsan."

Br-at Ayatas'ıma baktım. "Misafirleri beslemek Halk' yoludur. Onların ihtiyaçlarını karşılamak." Eli bir tabak daha hazırladı ve herkes sandalyelerini yaklaştırırken sarımsaklı oyuncu çocuğun yanına koydu.

Ayatas hareket Edmund'a bakıyordu. "Mithranların normal yiyecek yerine kanı tercih ettiğini sanıyordum. İnsan yemeğı."

Edmund sakın bir , "Çeşitli gıda maddeleri tüketiriz. Kan en sevilen yiyecektir ama ben ne hanımımdan ne de ailesinden bir şey yudumlarım. Ve Eli muhteşem bir aşçıdır." Edmund bana döndü. "Teşekkür etmek ister misiniz, hanımım?"

Melek Hayyel hayatıma yeniden girdikten sonra yemeklerde dua etmeye başlamıştık. Bu, kendimi garantiye almaktan başka bir şey olmayabilirdi ya da önemli bir şey de olabilirdi ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Başımı salladım ve gözlerimi kapattım. Diğerleri sessizleşti. "Bugünün nimetleri için şükrediyoruz. Ailemiz için şükrediyoruz. Klan için. Yemek için."

Eli, Alex, Edmund ve Gee hep birlikte "Amin" dediler. Bodat şaşkın görünüyordu. Ayatas şaşırmış görünüyordu. Ekmeğı ele dolaştırdım ve bir kaşığı tenceredeki turtaya daldırdım. Ve *Oh. Aman Tanrım. Aman Tanrım.* Masanın etrafında toplanan erkekleri görmezden gelerek yedim. Ve ikinci bir porsiyon daha yedim. Ve sonra üçüncü bir porsiyon daha yedi. Neyse ki Elim birden fazla ekmeğı ve fırında ikinci turtası vardı. Neredeyse yeterliydi.

Ben nihayet doyduğumda diğerleri yemeklerini çoktan bitirmiş, Bodat ve Alex bulaşıkları yıkıyordu. Eli, Gee ve Edmund'la birlikte üçüncü kattaki şantiyeye kaymıştı, onların kısık sesleri merdivenlerden geliyordu. Ayataş sağımda oturuyordu, bakışları benim üzerimdeydi. Sandalyemi masadan geriye iterek Ayataş'ın gözleriyle buluştum. "Alex?" "Alex?" dedim. "Bulaşıkları bırakabilir misin?"

"Çoğunlukla işimiz bitti." Bana baktı ve "Hadi Bodat. Onları biraz yalnız bırak. Bunu daha sonra bitirebiliriz."

Tüm yüzüm yumuşadı. Sadece birkaç ay önce Alex kendisine ne sorulduğunu anlayamazdı. Şimdi yetişkinleşiyordu. Odadan çıktılar. Şarap kadehimi elime aldım ve içindekileri kokladım. Güzel ve keskin bir aroması vardı. İyi şarapların bile tadı bana biraz sirkemsi gelirdi ve Bruiser'ı kucaklaşmadığım sürece şaraplardan pek hoşlanmazdım.

Ancak, bir İnfazcı olarak, ilkel ve geçici bir aşinalık olsa bile onlar hakkında bilgi sahibi olmam gerekiyordu. Yemek yerken bardağa dokunmamıştım ve şu anda mükemmel olması için biraz fazla sıcaktı ama yine de yudumladım. Güzel bir asit, toprak ve meşe dengesi vardı. Yuttum. Eh. Hâlâ şaraptı. Bardağı yere bıraktım. Yeterince tereddüt etmişim. "Eli ile konuştuğunu duydum."

"Sana karşı çok korumacılar." "Onlar aileden."

"Senin bir ailen var."

Hiçbir şey söylemedim.

Yavaşça öne doğru eğildi ve kollarını masanın üzerine koyarak parmaklarını birbirine geçirdi. Kolları düzgün bir şekilde kol ortasına kadar katlanmıştı ve benimkiyle aynı altın tonundaki teni ortaya çıkmıştı. "Kaybolduğun onca yıl boyunca neredeydin? Neden büyüdüğünde bizi aramaya gelmedin?"

"İlk raporlar doğruydı. Amnezi. Hafıza yok, dil yok, sosyal beceriler yok." "Kurtlar tarafından yetiştirilmiş." derken sesinde gülümseme yoktu.

Omuz silktim. "Eminim çocukluk geçmişimi biliyorsunuzdur. Bu kısmı kolaylaştırmak için yeterince kamuya açık kayıt var. On sekiz yaşına büyüdüğüm Hristiyan çocuk evinden ayrıldım ve güvenlik eğitimi aldığım ve birkaç yıl yaşadığım Asheville'e taşındım. Oradayken Kuzey ve Güney Carolina'da, Tennessee'ye kadar İnsanların hala yaşadığı her küçük kasabadan geçtim, baktım, dinledim. Acaba bir ailem var mı, İnsanlar'dan biri beni kayıp bir kız çocuğu, kız kardeş olarak tanıyacak mı? Beni yanlarına alırlar mıydı? Hatırladığım gibi görünen, kokan ve ses çıkaran birine rastladığımda, sıska bir Cherokee kıızıyla ilgilenmediler. Ve kimse dağlarda kaybolan ve asla bulunamayan bir çocuğu bilmiyordu. Bir keresinde Batı grubunun bölgesinden geçmişim. Daha da yabancıydı." Bir nefes aldım ve çok uzun zamandır merak ettiğim soruyu sordum. "Soruların iki yönlü çalışıyor. Eğer bana yalan söylemiyorsan, karmaşık ve katmanlı bir kurgu yaratıyorsan, eğer ailemin hepsi deri-gezen ise, eğer hepsi ima ettiğin uzun ömürlü ise, o zaman neden ..." Sözlerimin uçup gitmesine izin verdim, "*Ailem neden beni aramaya gelmedi?*" diye düşündüm.

İşte. Dün gece kaçmamın gerçek sebebi buydu. Ayatas Ateş Rüzgârı benim ne olduğumu iddia etmişti, aileden olduğunu iddia ve hemen gelmemiştii. Gizli şok içimde kaynadı. Acı, yalnızlık, ihanet arkasından fişkırdı. Karda zar zor hatırlayabildiğim tek bir güne kadar uzanan bir sefalet gayzeri. Yaşlı bir kadının beni bir vaşağa dönüşmeye zorladığı ve tek başıma yaşamam ya da ölmem için kar fırtınasının içine ittiği güne. Beş yaşındaydım.

Sertçe yutkundum, acıyı bastırmaya . İçimdeki karanlıklara geri dönmeye zorladım. Yine de gözyaşlarım gözlerimde toplandı, sıcak ve yakıcıydı. Onları da göz kırparak uzaklaştırdım. Nefesimi sakinleştirdim ve eski umutsuzluk ve acı kokan bir nefes bıraktım. Ayatas'ın acının kokusunu aldığını biliyordum. Eğer almasına izin verirsem ona benim üzerimde bir tür güç vereceğini biliyordum. Bunun yerine tüm acımı içime çektim ve hareketsizlik içinde ezdim. Duygusuz, neredeyse kopuk bir sesle Ayataş'ın gözlerinin içine baktım ve "Eli haklı. Eğer ailem hâlâ yaşıyorsa, neden benim için gelmedin?"

"Videolar ortaya çıkana kadar senin varlığından haberimiz yoktu. Ta ki seni televizyonda New Orleans'ın vampir efendisi için çalışan savaşçı bir kadın olarak görene kadar. Ta ki seni televizyonda bir iblisi, Kuzgun Alaycısını öldürürken görene kadar. Sırların Bekçilerinden biri olan *Uni Lisi*, senin *u'tlun'ta* olmadığından emin olmak için izlememiz ve beklememiz gerektiğini söyledi.

Eski hikayeleri araştırmak ve paylaşmak . Bu zaman aldı. Bunun mümkün olduğundan emin olmak için zaman. Yaşlılar hiçbir şeyi aceleyle yapmazlar."

Yaşlılardan bahsedilince, geçmişimi hatırlamaya çalışmama yardım eden yerel Yaşlı Aggie One Feather'ı düşündüm. Döngünün dışında bırakılmış imkan yoktu. Onu aramışlardı. Bundan emindim. Ve onlara hiçbir şey söylemediğinden de aynı derecede emindim. Kişisel gizlilik bir Yaşlı için kutsaldı. Ama her iki şekilde de işe yaradı mı? Neden o yapamadı sürece, bu konuda bana konuşmamıştı?

"Sana neden ?" Soru sert ve inançsızcaydı ama içimde, çocuk evinde büyüyen kayıp küçük kızın ruhunun derinliklerinde inanmak istiyordum. Bunu nefes almaktan, görmekten ya da akıl sağlığımdan daha çok istiyordum. Kendi ruhumun kutsallığına verdiğim değerden daha fazla değer verdim. Ve bu bir başkasının kullanabileceği bir zayıflıktı. Bu-

"*Gvhe*," dedi Ayatas, heceler havadan çok nefesti.

Gözlerimden sıcak ve acı dolu yaşlar aktı. Gözyaşlarımın arasından onun bağlanmış parmaklarına odaklandım, düşündüm, tek bir kelimenin bende yarattığı dizginlenemez duygunun ötesinde mantık yürüttüm. Nereden biliyordu? Çocuğumun adını daha yeni hatırlamıştım. Kimseye . Gözümü kırpmadım. Hareket etmedim. Gözyaşlarımı irademin gücüyle tuttum, derin nefes aldım. Kafamı kaldırmadım. Bu ismi, bebeğimin ismini sadece o zaman yaşamış olan biri bilebilirdi.

"Wildcat," dedi Ayatas. "Ya da *We-sa*, Bobcat. Eski hikâyelere göre babamız ikinizi de çağırırmış."

Bakışlarım içe, geriye, artık bilinçli olarak hatırlamadığım bir geçmişe döndü.

Kaya ve balçıktan bir uçurumun üzerinde duruyordum. Çıplak ayak parmaklarımdan birkaç santim ötede, dik bir uçurum bir uçuruma düşüyordu. Dibinde bir sis sallanıyordu, o kadar yoğun ki aşılmaz görünüyor. Bir bulut baş aşağı. Altımızda bir şahin süzülüyordu. Dipte bulut parçalanarak akan suyu ortaya çıkardı, vahşi akan bir nehir, kükreyen beyaz su.

Bir el benimkini tuttu. Sıcaktı. Uzun parmaklı. Altın tenli.

Ayatas'ınki gibi bir el. Hiçbir şey söylemedim ama biliyordum. Çocukluk hafızamda gerçek bir yerdi. Burayı biliyordum.

Babamın sesi hafızamdan çıkıp bana geldi. "Gvhe. Annen benim çocuğumu taşıyor, senin için bir erkek ya da kız kardeş, onun klanından biri. Senden bu yeri, bu anı hatırlamanı istiyorum. Senden annene ve bakacağına söz vermeni istiyorum.

Onlar senin. Kalbin güçlü. Sen . Bana bir şey onları korumaya yetersin."

Uçuruma baktım. Nehir gürledi. Ayaklarımın altındaki toprak soğumuşt.

Babam burayı diğer yerlerden daha çok severdi. Burası için, bu topraklar için savaşmak istemişti. Nvdayeli denen bu su için. Yunega, beyaz adam, onu ve hiç kimsenin sahip olamayacağı tüm toprakları çalıyordu. Amerika . Ve Tsalagi'nin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gitmek zorundaydık. Sonsuza kadar.

Çünkü beyaz adam burada sarı taşı keşfetmişti. Altın, benim gerçek, tam doğum adım gibi. Ve beyaz adam onu .

Babam dedi ki, "Annen çocuğumuza buranın adını verecek. Nvdayeli. Ve sen de annenin karnındaki çocuğa bakacaksın."

Bu anı, yer kardeşimin adının kökeniydi; bu ad Ögle Güneşi anlamına geliyordu, o kadar derin, o kadar sarp bir geçitti ki güneş vadi tabanına ancak öğle vakti ulaşırdı. Nantahala. İnsanların dilinde *Nvdayeli*.

Ve . . . Yellowrock. Yellowrock, halkımın uğruna acı çektiği altın. Altın, bana adını veren lanet.

Gözlerimi kırptım ve gözyaşlarım yanaklarıma döküldü, yakıcı ve tuzluydu. Nefesim daha hızlı geldi. Kısaldı. Fısıldadım, "Ani Gilogi'den *Nvdayeli Tlivdatsi*. Panter Klanı'ndan Nantahala Panter. *Ayatas Nvgitsvle*, Ateş Rüzgârını Düşleyen Kişi. Kız kardeşin sana hoş geldin diyor. "Evime hoş geldiniz."

Ayatas ve bir parmak ucuyla elime dokundu, kayan bir okşayış. "Abla." "Seni hayal kırıklığına uğrattım." dedim.

"Nasıl yani?"

"Sen doğmadan önce babam bana adını söyledi. Sana bakmamı söyledi.

Bunun yerine, eğer anlattıklarınız doğruysa, beyaz bir askere saldırıp yaraladım ve yaşamak ya da ölmek için karların içine itildim. Babam seni koruyacağıma dair söz verdikten sonra öfkemin seni tehlikeye atmasına izin verdim."

"Beş ya da altı yaşında bir çocuktun."

Ayataş'ın parmağı hâlâ elimin , aramızdaki tek temas noktasına . Bu dokunuş sıcak ve beklenmedikti. "Başarısız oldum."

"I . . . Sen . . ." Durdu ve tekrar başladı. "Senin affedilmeye ihtiyacın var ama benim affetmeye ihtiyacım yok. Affedilecek bir şey yok."

Başımı salladım. Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Ne istediğimi. Ama gözyaşlarım ve kardeşimin gözlerine bakamayışım bir şeye ihtiyacım olduğunu söylüyordu.

Dedi ki, "*Yunega*'nın yolunda, sana af ve bağışlanma teklif ediyorum. Bu yükü daha fazla taşımamalısın, kardeşim."

Başımı salladım. Ayataş'a bakmanın yükünü hiç taşımamıştım. Tek bir kelime hafızamı tetikleyene kadar bunu hatırlamamıştım. *Gvhe*.

İnandım. Ve inanmadım. Yarı yarıya inandım çünkü Ayatas'ın elinde kelimelerin ve kısmen hatırlanan masalların kanıtı vardı, benimse hafıza kırıntılarım. Yarı yarıya inandım çünkü doğru olmasını istiyordum. İnanmadım çünkü zamanlaması çok uygundu. Çünkü büyü beni kandırabilirdi ya da kendi uydurduğu eski hikayeleri duymuş olabilirdi. Ama çoğunlukla inanmadım çünkü Eli haklıydı. Ayatas benim için gelmemişi. Kardeşim olduğunu iddia eden adam aylar, hatta yıllar önce gelmiş . İhtiyarlara onu doldurmalarını ve yine de gelmelerini söyleyebilirdi. Ben olsam öyle yapardım. Bir taşla iki kuş vurmak yerine benimle buluşmak için hacca . Bruiser Leo ile bir toplantı düzenlemek için onu çevirmedi zaman. Ben ikinci planda olmadığım zaman. Bir erkek kardeş kız kardeşini bulmayı sonradan düşünür mü?

Bu müzakereler nefes almamı kolaylaştırdı. Gözyaşlarım kurudu. Ellerimi kucağıma kaydurdım ve gözlerimi onunkilere diktim. Başımı İnsanlar'ın yolunda eğdim.

Kabul etmeden onaylama. "Yapmam gereken işler var. Umarım anlayışla karşılar ve beni mazur görürsünüz." Kibar, çünkü İnsanlar düşmanlarını öldürdükleri zamanlar dışında her zaman kibar olurlar. Odama gitmek üzere ayağa kalktım, mutfak sandalyesi yere sürtünüyordu.

"Jane."

Durdum. Başımı eğdim, böylece onu göz ucuyla görebildim, saçlarım görüş alanıma düşerek yüzümü gizledi.

Ayatas öyle oturuyordu ki uzun siyah saçları parıldayan bir tül halinde öne doğru dökülüyordu. Kalçasına dolanıyor ve sandalyenin oturağının altına düşüyordu. Saçları tıpkı benimkiler gibiydi. "Kardeşin olduğuma inanmasan bile, deri değiştiren olduğumu kabul ettiğini biliyorum."

Başımı salladım. "Bunu kabul ediyorum."

"Zamanlamanın kötü olduğunu biliyorum ama-" Sanki durmak istiyormuş gibi sözünü kesti. Ama yapamadı. "Senden bana dövüştüğün yarı-formu öğretmeni istiyorum." Kelimeler aceleci ve neredeyse öfkeli çıkmıştı.

Belki de kayıp bir çocuk gibi onun bu küstahlığına kızmalı ve ona defolup gitmesini söylemeliydim. Belki de bir kız kardeş gibi nazik davranmalı ve evet demeliydim. Bunun yerine, hiçbir şey hissetmedim ve işimin tüm resmiyetiyle, olduğum kadın gibi cevap verdim. "Talebiniz New Orleans Şehri Efendisi' İnfaz Memuru'na iletildi. Benim seçeceğim bir zamanda değerlendirilecek ve kararımdan haberdar edileceksiniz."

Ayatas sandalyesinden . "Ayatas FireWind kız kardeşinin kararını bekliyor. Mithranların İnfazcısı'nın değil." Sessizce evi terk etti.

BÖLÜM 8

Deneyebilirsin, Küçük Kedicik

SUV'un tekerlekleri ıslak kaldırıma sürtüyordu, New Orleans'ın çok sık yağan yağmurlarından biri pıtır pıtır yağıyordu. Ön cam silecekleri yavaşça ileri geri hareket ediyordu. Aracın içindeki hava yakın ve bunaltıcıydı ve yanımda Eli'nin varlığı rahatlatıcıydı.

Gün benden çok şey götürmüştü. Duygusal olarak yıpranmıştım, yorgundum, kendimi biraz solgun hissediyordum, Harley'im Bitsa üzerinde çalışırken kullanabileceğim bir paçavra gibi.

Ride Bitsa, diye düşündü Beast.

Bu gece olmaz.

Yakında, dedi. Yüzümde/yüzümüzde rüzgâra ihtiyacım var. Havadaki kokulara ihtiyacım var. Altımızdaki gücün hırıltısına ihtiyacım var.

Gülümsedim, yüz görmemesi için arabayı sürerken yüzümü Eli'dan başka tarafa çevirdim. *Evet.*

Bu gece kitler yapacağız.

Ne? Hayır. Kit yok. Kit falan yapmıyoruz. Bu vampir klanı işi. Vampir karargahındaki törenlere katılıyoruz.

Jane Klanı'nı yaratmak. Jane klanı eğitim için bize bağlı olacak. Yemek için. Bakım ve eğitim için. Savaşmak ve ölüm kalım için. Kitler.

Ah. Edmund benim olabileceğimden daha iyi bir dövüşçüydü. Eli, sahiplendiğim kardeşim gibi benimle ilgilendi. Alex'in benim asla sahip olamayacağım çılgın yetenekleri vardı. Ama yine de. Beast haklıydı. Sanırım öyle.

Yine kitlerimiz olacak diye düşündü.

Gülümsememin genişlemesine izin verdim ve yüksek sesle, "Beast bu gecenin seni benim kitlerim yapacağını düşünüyor," dedim. Eli kıkırdadı. "Beast'e onu sevdiğimi söyle."

Beast doğrulup beni Eli'a zorladı. Onun beynimin ön tarafına doğru ilerlediğini ve gözlerimin içine baktığını hissedebiliyordum. Eli gülümsedi, gerçek gülümseme, uzun süre savaş meydanında kalmış bir askerin mizah anlayışı değil. Beast onu inceledi ve sonra beni sertçe bedenimin kontrolünü kaybetmeme neden oldu. *Beast! Dur!* Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu söyleyen ben olmayacaktım. Ona karşı mücadele ettim.

Sesimi alçaltarak şöyle dedi: "Canavar aşktan anlamaz. Canavar düşmanları öldürmekten anlar. Derin karda avın izini sürmeyi. Şişman geyikleri indirmekten.

Yemek yemek. Dolu bir karın. Kayaların arasından düşerken bağırarak temiz su. Çiftleşme. Kitler. Aşk değil. Aşk Jane içindir, Canavar için değil."

Eli flaşörünü yaktı ve sağa döndü. Canavar bekledi. Eli, "Yavruların annelerine karşı hissettikleri duygu, o ihtiyaç, umut ve bağımlılık, işte bu sevgidir. Bir anne pumanın yavrularına karşı hissettiği o duygu, koruma, besleme, paylaşma, öğretme arzusu, işte bu sevgidir. Bu gece Janie'nin vampir klanına katıldığımızda senin olacağımızı düşünüyorsun. Bu yüzden Beast'i seviyorum. Ve Beast de beni seviyor."

Canavar havayı kokladı. Samimiyetini tattı. Sözlerindeki gerçeği tattı. "Canavar aşkı anlamadı. Ama Canavar Eli'yi seviyor." Başımı arka koltuğa ve orada oturan üç kişiye çevirdi. Altın rengi gözlerinin onlarınkine yansıdığını görebiliyordum. "Canavar Edmund'u seviyor. Beast Alex'i seviyor. Beast Gee'yi seviyor, gerçi Gee bir tilki gibi kurnaz ve bir gün Beast'in pençeleri ve dişleri arasında ölmek zorunda kalabilir."

Gee'nin gözleri kocaman açıldı ve güldü. "Deneyebilirsin, küçük kedicik."

Beast ön camdan dışarı bakmak için geri döndü. "Beast, yavruları Jane'in klanına kabul ediyor." Zihnimi serbest bıraktı, ruh evimin derinliklerine geri döndü. New Orleans'a ilk geldiğimiz zamanlarda yaşadığı çıkıntıya sıçradığını hissettim. Kayalardan oluşan küçük oyukların içine kıvrıldı. Bir nefes verdi ve bana şöyle dedi: *Canavar tekrar kitlelere sahip olduğu için mutlu.*

Arka koltukta Alex evimizde yasak olan birkaç kelime söyledi. Bu konuda yaygara koparmadım.

Eli vampir karargâhının ön kapısına döndü ve camını . ve güvenlik kamerasına konuştu ve ağır demir kapı ağır açıldı. Park etti. Hiçbir şey söylemedim. Hareket etmedim. Diğerleri inip merdivenlerden çıkarken bile. Eli gelip kapımı açtı, elimi tuttu ve beni cipten çıkarıp merdivenlerden yukarı götürdü. Yavaşça, sadece kulaklarım için mırıldandı, "Bu gece mi? Harika olacak."

- - -

Eli ve ben Mithran Konsey Odaları'na -bütün binanın özel isimlerinden birinin aksine konseyin toplandığı gerçek odaya- girdik. Odada yarım daire şeklinde, kürsüye bakan küçük bir tiyatro gibi dizilmiş koltuklar vardı. Kürsünün ön tarafında, dar, kavisli, yarım yuvarlak abanoz bir masanın arkasında oymalı siyah sandalyeler vardı; yerde siyah bir halı seriliydi. Karar masasının arkasındaki duvar yakın zamanda siyaha boyanmıştı ve ortasında abanoz ağacından uzun bir dede saati bulunuyordu. Odanın zemini yeni siyah mermer döşenmişti ve hafif eğimli zeminin ortasında bir gider vardı. Hüküm odasında bir giderin bulunmasının endişe verici bir yanı vardı.

Masanın ön kenarında küçük pirinç plaketterler sıralanmıştı ve üzerlerinde klan isimleri yazılıydı; bir zamanlar sekiz klan varken şimdi sadece dört klan vardı. Pellissier Klanı'ndan Leo, Arceneau Klanı'ndan Grégoire, Bouvier Klanı'ndan Innara ve Laurent Klanı'ndan Bettina, ortada da klan dışı rahibe Sabina Delgado y Aguilera'nın isim etiketi yer alıyordu. Zaman vampirler için zor geçmişti. Ya da ben öyleydim. Bu geceki törende sandalyelerin neredeyse yarısı boş .

Masaya gittim ve plaketlenin arkasına gizlenmiş . Hepsi canlı yayındaydı. Konseyin bu toplantısı tüm binada canlı yayınlanacaktı.

Seyirci sandalyelerinde oturanlar arasında erken gelenler de vardı ve bazıları da sürprizdi, özellikle de artık feshedilmiş olan Mearkanis Klanı'nın eski Kan Efendisi Ming Zoya. Yanında kız kardeşi, Knoxville'den Glass Klanı' Ming Zhane ve Zhane'nin primosu Cai adında Asyalı bir adam vardı. Koun arkada oturuyordu ve kollarını iki yanındaki sandalyeleri iki yana açmıştı. Koun bir Kelt olduğunu söylemişti ve belki de bunun için yeterince yaşlıydı, bilmiyordum. Pek anlaşılamazdık ama bir dövüşte onu arkama alırdım. Hızlı ve güçlüydü. İyi tanımadığım başka bir vampir olan Alejandro içeri girdi Koun'un yanına oturdu, sohbet ederken başları birbirine yaklaştı.

Amy Lynn Brown içeri girip arkadaki duvara yaslanıp oturduğu sırada vampirlere içtenlikle başımı salladım. Amy genç bir vampirdi, görünüşe göre önemli olamayacak kadar gençti ama vampirler onun için savaşa girmişti çünkü onun kanı bir Mithran soyunu devoveo'dan (vampirler ilk dönüştüklerinde girdikleri delilik hali) ortalama on yıldan daha kısa bir sürede çıkarabiliyordu. Onun kanıyla beslenmek uzun süredir zincirlenmiş olanlardan birkaçını bile akıl sağlığına kavuşturmuştu. Amy tesadüfen ama istemeden de olsa kanından öptüğü için değerliydi, ama olduğu herhangi bir şey için değil. Yeteneksizdi, kendini koruyamayacak kadar gençti ve alnında kocaman kırmızı bir hedef vardı. Dünyadaki her usta vampir onu kendileri için istiyordu. Asheville'deki efendisi Lincoln Shaddock dışında hiçbirini onu olduğu gibi istemiyordu. İzolasyon onu içe döndürüyor ve yalnızlaştırıyordu. Bu, bir gün, çok yakında, güneşe yürüyecek olan türden yalnız bir vampirdi.

Amy'den hemen sonra Shiloh içeri girdi. Shiloh Everhart Stone iyi arkadaşımın cadıya dönüşmüş vampir yeğeniydi, uzun düz saçları kalın bir kuyruk şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Onu görmek büyük sürpriz oldu. Yanında kızıl saçlı, dövme, birinci sınıf kan hizmetkârı Rachael Kilduff . Rachael spor yapıyordu. Güçlü kuvvetli ve tehlikeli görünüyordu. Shiloh yanımıza geldi ve Eli kaskatı kesildi, yorumlayamadığım, neredeyse fark edilmeyen bir tepkiydi bu. "Jane," dedi. "Neden buradayım?"

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyor musun?"

"Hayır. Bunu aldım ve senin gönderdiğini düşündüm." Shiloh, Leo'nun klan filigranını taşıyan bir zarf uzattı. Zarf keten ya da pamuktan ekstra ağır bir bez kâğıttan yapılmıştı ve kapağı hâlâ zarfın ucuna yapışık olan kırmızı balmumuyla mühürlenmişti. Leo'nun mührü zarfı kapatmıştı. Etrafıma bakındım. Birkaç kişinin elinde aynı zarflar vardı.

Notu çıkardım ve çok pahalı kağıdın daha pahalı bir kağıda sürtünmesinden çıkan o yumuşak ve zengin sesi çıkardı. Zarif bir kaligrafiyle yazılmış notta, *"Kalktığınızda Mithran Konsey Odaları'nda bulunmanız rica olunur"* yazıyordu. İmza Leo, *Şehrin Efendisi*.

Shiloh, "Yani, Leo'dan olamaz, bu yüzden senden olmalı" dedi.

Notu zarfın içine koydum ve ona geri verdim. "Leo el yazısıyla yazmış." Shiloh ölü bir kedi gibi hareketsiz kaldığında kıkırdadım.

"Efendi benden ne isteyebilir ki?" diye fısıldadı.

"Git. Otur. Yakında anlayacaksın. Ve seni en mutlu edecek şeyi yapmanı bekliyorum."

Shiloh, Amy Lynn'in bir alt sırasına oturdu. İki vampir birbirini tanıımıyordu ki bu üzücüydü. Burada her zaman çok fazla yalnız insan olurdu. Onlara yürüdüm. "Amy. Bu en iyi arkadaşımın yeğeni, Shiloh. vampire dönüşmüş bir cadı ve usta vampirler onu istiyor çünkü dönüştüğü ve devoveo'dan kurtulduğu için bir gün çok güçlü olacak. Eğer yeterince uzun yaşarsa."

Shiloh açık sözlülüğüm karşısında hafifçe irkildi.

"Jane," diye nefes aldı Eli, belli belirsiz dehşete kapılmıştı.

Pek diplomatik . Sanırım daha nazik ama bazen en iyisi sade kelimelerdi. "Shiloh, bu Amy. Kanıyla seni akıl sağlığına kavuşturan vampir. Dünyadaki her usta vampir onu bunun için istiyor. Siz ikiniz

-" Aklıma bir fikir gelince durdum ve yüzümde sinsi bir ifade . İki kız da temkinli ve endişeli bir hal aldı. "Siz ikiniz çok güçlü bir koalisyon oluşturabilirsiniz." Benden birbirlerine ve tekrar birbirlerine baktılar. Bu yüzden buradaydılar, bundan neredeyse emindim. Leo bu kez kısa görüşlü davranıyor, mal varlığını koruyordu. Kızlar birbirlerini süzüyorlardı. Eli'nin beni klan üyelerimin ortasındaki bir koltuğa çekmesine izin verdim.

Diğer vampirler ve kan hizmetkârları da içeri girdiler ve aralarında bir zamanlar Leo'nun varisi olan Katie ve Grégoire kol kola girmişlerdi. Katie'nin arkasında bir zamanlar sadece benim Madam Spy olarak tanıdığım kız kardeşi Alesha Fonteneau vardı. Katie'nin kız kardeşini korumak için Leo'ya isyan etmesinden sonra iki kadın da soy kafeslerinde çok zaman geçirmişti ama özgürlükleri ve taktıkları ışıltılı mücevherler, eski hallerine dönmedilerse bile affedildiklerini gösteriyordu. Boyunlarında, parmaklarında ve kulaklarında gerçek elmaslar, safirler zümrütler parılıyordu. Grégoire'ın şehirde olduğundan haberim yoktu ama Sangre Duello dış güçlerin geri çağırılması anlamına geliyordu. Leo en iyilerini yanında istiyordu. Shaddock Klanı'nın varisi Dacy Mooney oturdu ve birkaç dakika sonra Leo'nun birincil kan hizmetkârı ve Dacy'nin kızı Adelaide Mooney-Del oturdu. Del benden uzun boyluydu, uzun ince bacakları olan sarışın bir güzeldi, tırnakları elbisesine uygun olarak yeşile boyanmıştı. Bütün çete buradaydı.

Büyükbabanın saati akşam yediyi mekân hızla doldu; vampirlerin, seksin ve kanın bitkisel kokusu havaya karıştı. Uzun masanın arkasındaki kapılar açıldı ve VIP vampirler içeri girip aldılar. Ardından üç Onorios içeri girdi ve ellerini önlerinde kavuşturarak askeri geçit töreninde duvarların karşısındaki yerlerini aldılar. Bruiser beni seyirciler arasında buldu ve gözleri uyarmak için sertçe baktı, ancak kasvetli ifadesi değişmedi. Bir şeyler . Ona bir sorun olduğunu anladığımı belirten hafif bir baş selamı verdim ve duyularımı açtım, kokladım, tattım, izledim, dinledim. Sanırım bir limon izi yakalamıştım. Gözlerim odanın içinde gezinerek kokuyu bulmaya çalıştı ama koku kaybolup gitmişti. Birisi limon yemişti. Ya da deniz kokusunu gidermek için ellerini limonla yıkamıştı. Ya da burada henüz göremediğim bir tehlike vardı. Başka hiçbir şey yersiz görünmüyordu. Buradaki herkes buraya aitti. Sabina ve Leo dışındaki vampirler kürsüde oturuyordu.

Ön erkekler smokin, kadınlar ise yere kadar uzanan siyah elbiseler giymişti; ateşten kararmış ellerini saklayan eldivenlerine kadar bembeyaz Outclan rahibesi hariç. Sabina'yı son gördüğümde kanı çekilmiş ve güçsüzdü; şimdi ise

güçle parlıyordu, cildi yumuşak ışıklar altında soluk bir şekilde parlıyordu. Sabina yaşlıydı, Akdeniz etnik kökenine işaret eden gagalı bir burnu vardı. Güçlü, heybetli ve dingin görünüyordu.

Gözlerim kalabalığın üzerinde gezindi. Herkes beklendiği gibi görünüyordu. Kimse dişleri, azı dişleri ve pençeleri, yani her zaman yanlarında taşıdıkları silahlar dışında görünürde silahlı değildi. Gençler ve adamlarımla birlikte tekrar ikinci sıradaki yerime oturdum.

Sabina yerine otururken, "Yürütme konseyi çağırılmıştır," dedi. ", Şehrin Efendisi sıfatıyla hareket eden Leo Pellissier'i tanır."

Bunun Pellissier Klanı'nın efendisi olarak hareket etmeyeceği anlamına geldiğini düşündüm. İlginçti ama Bruiser'ın bana gönderdiği bakışa neden olacak kadar değil.

Leo kelepçelerini çıkardı ve masanın etrafından dolaşarak bir adım aşağıda, zamanki sandalyesinin önünde durdu. Her zaman kıvrak ve zarif bir adamdı ama smokin giymiş, saçları omuzlarına dökülmüş ve sarkmışken muhteşemdi. Durakladı, Fransız siyahı gözleri odayı taradı, herkes ona bakana kadar bekledi. Saçlarının arasından bir şey parlıyordu ve kulaklarına elmas küpeler taktığını fark ettim. Ayrıca her iki elinde birer tane olmak üzere iki altın yüzük takıyordu. Yakasında iki elmas çıtçıtlı vardı ve kol düğmeleri minik elmaslarla süslenmiş büyük oniks taşıydı. Leo'yu hiç bu kadar mücevherle görmemiştim ve bu sadece onun ne kadar güzel olduğunu vurguluyordu. Ve sonra kemik solgun ve ölüm kadar soğuk ne kadar insani görüldüğünü fark ettim. Tüm konsey üyeleri beslenmiş ve iyi beslenmişti. Bruiser o bakışıyla beni bir konuda uyarmıştı. Sebebi bu muydu? Vücudumda huzursuzluk tüyleri diken diken oldu. Bruiser'ın gözlerini yakalamaya çalıştım ama o Leo'yu izliyordu, yüzü donuktu.

"Halkım," dedi Leo. "Bu gece *toplaniyoruz*." Gücü odaya yayıldı, tırtıklı ve sıcaktı. Çıplak ve gözleri bağlı bir şekilde alev alev yanan bir kaktüs tarlasının içinden sürüklenmek gibiydi.

Nefesimi içime çektim. Bruiser'ın uyarı bakışının nedeni buydu. Eli neredeyse silahına davranacaktı ki elimi koluna koyarak mırıldandım: "Sorun yok. Bu bir saldırı değil. Bu vampir büyü." "

Alex küfretti. Seyirciler gerilmiş ve gözlerini dört açmış bir halde arkalarına yaslandılar. Bir *araya gelmek* vampir ritüellerinin en kutsallarından biriydi, enerji paylaşımı ve alışverişi, bir amaç için çalışmak. Kürsünün arkasındaki insanlar dışında, ki onlar da gidişattan memnun görünüyorlardı, Leo kimseyi uyarmamıştı. İzleyicilerin hepsi aynı şekilde sarsılmıştı.

Vampirlerin hepsi ayağa kalktı ve ellerini kürsüye doğru kaldırdı. İnsanları geri çekildi, çok derin nefes alıyordu, gözleri şok olmuştu. Ölü çiçeklerin kokusu yoğunlaştı; papirüs, lavanta, mürekkep ve karabiber kokusu o kadar güçlendi ki hapşırmamak için ağzımdan nefes almak zorunda kaldım. Bir elimi Eli'nin üzerinde tuttum ve bir elimi de Alex'in koluna koydum. Gee kendi başının çaresine bakabilirdi. Edmund ise diğer vampirlerle birlikte ayakta duruyordu, kolları iki yanındaydı ve Leo onu izliyordu.

"Edmund Hartley," dedi Leo. "Her ne kadar soyumdan gelmesen ve yakında artık klanımdan olsan da, varisim olarak seçildin. Bağlılığınızı belirtin."

Ed ellerini Leo'ya doğru kaldırdı. "Ben Jane Yellowrock'un birincil kan hizmetkârıyım. Pellissier Klanı'nın birincil varisi ve New Orleans Şehri'nin ve bağlı bölgelerin Efendisi'nin birincil varisi olarak Mithran'larına bakma ve sığırlarını koruma onurunu ve sorumluluğunu kabul ediyorum. Omuzlarım güçlü ve kılıcım doğrudur. Hanımım Karanlık Kraliçe'ye, şehre

ve efendisine sadakat yemini ederim."

Leo tepki vermedi, ama bir şey bunun tam olarak beklediği tepki olmadığını , ya da belki de hoşuna gitmeyen önem . Önce ben, sonra şehir ve en son Leo. Çok uzun süren bir aradan sonra Leo, "Bu kabul edilebilir. Yanımdaki yerini al. Benden iç, ben de senden içeyim."

Oh, kahretsin. Bu iş .

Edmund önümde diz çöktü, Roma Katolik kilisesinde insanların yaptığı o yarı eğilme hareketlerinden birini yaptı. "Hanımım," diye mırıldandı. "İzninizle mi?"

Neredeyse eminim diyecektim ama son anda kendimi tuttum. "Şehrin Efendisi'nin İnfazcısı size izin veriyor." Karanlık Kraliçe'nin gücüyle ona izin vermediğime dikkat ettim. İmkânı yok.

Ed ciddi bir tavır takınmadan önce bana arsızca sırtıttı. Döndü ve Leo'nun önünde diz çöktü, bu kez iki dizinin üzerine çöktü, bu da MOC'yi memnun etmiş görünüyordu.

"Şehrimizin Mithranları iç çekişmeler ve iç savaşıyla, kaçırılma ve hapsedilmeyle, hainlik ve ihanetle zayıflatıldı. Dışarıdan, diğer klanlar ve diğer efendiler tarafından saldırıya uğradı. Güvenebilmemiz gerekenler tarafından içeriden saldırıya uğradık. Yine de hayatta kaldık. Şimdi cadılarla ve Bighorn Sürüsü'nün kurtadamlarıyla yeni ittifaklar kurduk, birçok şehrin Mithran'larına bağlandık ve bölgemiz Atlanta'yı da içine alacak şekilde büyüdü. Sangre Duello yaklaşıırken, kendimizle ve klanlarımızla ittifak kuracağımız kişileri akıllıca seçmeliyiz.

"Edmund Hartley. Liderlik konusunda bilge, Mithran siyasetinin ağlarında bilge ve La Destreza'da herkesin bildiğinden çok daha yetenekli olduğunu kanıtladın." Leo'nun ses tonunda biraz ironi olabilirdi. Evet. Ed tam bir savaşçıydı. "Savaşta düşersen, klanımın, şehrimin, topraklarımın, Mithranlarımın ve sığırlarımın sorumluluğunu kabul eder misin?"

"Yapacağım."

"Savaşta düşersen, kılıcımı ve savaşımı üstlenir misin?"

"Alacağım."

"Savaşta yenilirsem, fatihlerle barış yapmaya çalışacak mısın?" "Kazanmanın bir yolu yoksa ve aksi takdirde herkes ölecekse, yaparım."

"Savaşta düşersen, korumaya yemin ettiğim ittifakları ve Mithranları korumaya çalışacak mısın?"

"Alacağım. Dahası, eğer düşersen hayatının ve gerçek ölümünün intikamını alacağım." Leo buna gülümsedi ve belli ki bunu beklemiyordu.

"Bilgece yöneteceğim, öğütleri dinleyeceğim, bilgeleri yücelteceğim ve akılsızlara öğreteceğim. Efendimin öngördüğü, hayal ettiği uzun görüşü gerçekleştireceğim."

Leo şaşırarak, "Akıllıca bir seçim yaptım," dedi.

"Onurla hizmet ettim efendim ve bu asla sarsılmayacak ya da başarısızlığa uğramayacak."

Leo bir elini smokin ceketinin içine soktu ve golf topu büyüklüğünde ve şeklinde, yeşim taşından, küçük ve yeşil bir şey çıkardı. Onu avucunun içinde tuttu ve parmaklarının arasından küçük, hınzır bir bıçak çıktı. Ed elini uzattı ve Leo aşağı doğru saplayarak Ed'in başparmağını deldi. Parlak kan . Ed'in kim olduğunu merak ettim.

Bu kadar iyi bir ten rengine ve kadar parlak bir kana sahip olmak için içiyordu. Maryanne adında bir kadın hizmetçisi vardı. Onu nadiren görürdüm ama Edmund birinden içmek zorundaydı.

Leo başparmağını ağzına götürdü ve Ed'in gözlerini kendi gözleriyle yakaladı. Odadaki büyü seviyesi yükseldi, dikenli ve alevli, tenim kaşınıyordu. Leo başparmağı ağzına götürdü ve dudaklarını onun etrafında kapattı. Ve emdi. Ed, Leo'nun bakışlarını kırmadan sırtını eğdi, sanki Leo'nun ağzının başparmağını emmesi beklenmedik bir şeymiş gibi. Bu eylemde erotik hiçbir şey yoktu. Havada yükselen vampir kokusu boğucuydu. Büyü onunla birlikte yoğunlaştı, ta ki kemiklerimdeki kaşıntıya ulaşmak için derimi kazımak kadar. Eli kaşlarını sertçe çattı. Alex kıvrırcık saçlarını salladı ve titredi.

Leo ağzını Edmund'un başparmağından çekti ve kendi başparmağını deldi. Edmund'un dudaklarına yerleştirdi ve Ed Leo'nun başparmağını ağzına almadan önce hırıltılı bir nefes çekti. Emdi, gözleri kapalıydı. Titredi. Büyü bir kademe daha yükseldi. Odadaki sıcaklık birkaç derece arttı ve nefes almak zorlaşmaya başladı. Derimin kırmızıya döndüğünden oldukça emindim. Hava elektrikle yüklenmiş gibiydi. Vücudum ağrıyordu. Yanımda Eli sanki o da benim gibi nefes almakta zorlanıyormuş gibi ağzını açtı. Teni terden parlıyordu. Diğer tarafımdaki Alex, sanki koşar adımlarla birkaç gülümseme atmış zor nefes alıyordu. Ortaklarımı yakalayıp odadan çıkarmaya hazır bir şekilde gerildim.

Ve sonra aklıma geldi. Leo bu gece benden de benzer bir şey bekleyebilir.

Canavar bana *Leo'nun kanını içeceğini* düşündü.

Hayır.

Leo'nun kanını içecek.

Hayır.

Will-

Hayır!

Beast sessizleşti ve benimle yeni bir oyuncağı olan bir kedi gibi oynadığını, bana vurduğunu, beni biraz ısırıldığını ve biraz daha vurduğunu, köşelere sekmemi izlediğini biliyordum.

Leo başparmağını Ed'in dudaklarının arasından çekerken Beast keyifle güldü.

Leo, "Bu gece Edmund Hartley'i resmi olarak klan varisim ve New Orleans Şehri ve bölgelerinin Efendisi pozisyonumun varisi olarak atıyorum" dedi.

Büyü patladı. Dövülerek ısıtılmış jiletler gibi acı veriyordu. Nefes nefese kaldım, ayağa kalktım ve her iki kolumun altından birer tane olmak üzere çocukları yakaladım.

Acım . Oda o kadar hızlı soğudu ki tenimdeki ter buzlu su gibi geldi.

Alex nefesini içine çekti ve öksürmeye başladı. Eli beni itti, kolumu ve elimi üzerinden çekerken çenesi sinirlenerek düştü. Eski ordu komandosunun kurtarılmaya ihtiyacı yoktu, ne şimdi de başka zaman. Doğru ya. Alex'i de bıraktım. Hepimiz oturduk. Biz iyiydik.

Ama . . . *dang.*

Leo, Ed'i çekti ve büyük masanın etrafından dolaştırarak arka tarafa, uçtaki sandalyeye doğru götürdü. Leo küçük pirinç bir isim levhasını yukarı kaldırdı. Üzerinde NEW ORLEANS'IN VARİSİ ve onun altında da Ed'in adı yazıyordu. Edmund sarhoş görünüyordu. Harika. Kan sarhoşu bir primo. Tam da ihtiyacım olan şey. Olmadı. Ed kürsünün arkasına geçti ve sandalyesine başparmağını havaya kaldırdı. Bu

Vampir tükürüğünün kanı hızla pıhtılaştırmasına rağmen, başparmağından aşağıya doğru spiral çizen tek bir damla kanıyordu

Leo, ön tarafa dönerek, "Katherine ve Alesha Fonteneau. Şehrin hazır bulunmanızı istiyor." Bunu söylerken sihrini hiç yükseltmedi. Ve en ufak bir gülümseme olmadan.

Artık iyi beslendikleri ve yaraları için birbirlerine daha çok benzeyen kız kardeşler kürsüye geldiler. İki sarışın kadın derin reveranslar yaptı, uzun ipek elbiseleri ölümsüz havada titriyordu.

Leo, sanki sessizlikte nefes alıyormuş gibi ses çıkaran bir kılıç çekti. "Katherine ve Alesha Fonteneau. Yeminlerinize saygısızlık ettiniz," dedi. "Düşmanlarımızla, Avrupa'dan bize zarar vermek için gelenlerle, önce gizlilik ve cadı büyüleriyle, hortlakları dirilterek ve şimdi de Sangre Duello ile topraklarımızı ele geçirmek için çalıştınız. Katie, seni ya da kız kardeşini kurtarmamız için bize güvenmedin, Madam Spy. Onun yerine düşmanlarımıza yardım ettin. Hepimizi tehlikeye attın. Nasıl savunma yapacaksın?"

Yerdeki gidere baktım. Bruiser'ın gözlerini yakalamaya çalıştım ama o bıçağın kenarının Katie'nin omzuna dayandığı yere, boynuna bakıyordu. Katie. Leo'nun sevgilisi. Leo'nun arkadaşı.

"Suçumu kabul ediyorum, efendim ve dostum," dedi Katie. "Şehre verdiği sözü yerine getirmenin, düşmanlarını yenmenin ve Alesha'yı kurtarmanın bir yolunu bulacağına güvenmedim. Aptalmışım."

"Evet," dedi Leo, yüzü acı içindeydi. "Vefasız mısın, Katherine'im?" "Asla, Leo, aşkım, en iyi arkadaşım, efendim."

"Şimdi bana güveniyor musun Katie?"

"Ölümsüzlüğüm konusunda sana güveniyorum. Kalbimle." Kılıca doğru eğildi ve omzunun eğildiği yerde boynunda bir parça kan belirdi. Leo'nun kılıcıyla kendini kesiyordu. Tüm vücudum gerildi ve teknik olarak Leo'nun düşmanı olan iki kişinin çıplak boyunlarını korumak için sıçramaya hazırlandım. Arkadaşları ve sevgilileri. Ama düşmanları. Kısa bir süre önce onunla aynı banyoyu paylaşmışlardı. Doğru. Ama. Ama kararsızlık beni pençelerine aldı. Ben harekete geçmeye karar veremediğim Katie devam etti: "Kanımla. İstersen benim gerçek ölümümle. Senden tek istediğim, başımı alırken kız kardeşimi koruman Leo, aşkım."

Ve New Orleans Şehri'nin ve Güneydoğu Amerika Birleşik Devletleri'nin çoğunun efendisi, büyük, kötü dişli çirkinlerin en kötüsü Leo'nun yüzünde soluk pembe bir gözyaşı süzülüyorsa olaydı? "Bana korkularınla ve kalbinle gelir misin?" Leo ona sordu.

"Her zaman. Seni bir daha asla yüzüstü bırakmayacağım. Sana güveneceğim. Seninle savaşıacağım. Emirlerini korkusuzca yerine getireceğim."

Leo kılıcı kaldırdı ve abanoz üzerine yerleştirdi. Elini uzattı. "Ben senden içeceğim, sen de benden. Birbirimizi kandan kana, kalpten kalbe tanıyacağız, bunların, dostlarımızın önünde." Katie elini onun elinin içine koydu ve ayağa kalktı; Leo küçük bıçağı aşağı doğru sapladı. Sonra kendi başparmağını sapladı ve onun başparmağını ağzına götürürken, Katie de onunkini aldı. Katie sanki yatakta yalnızlarmış gibi inledi. Başı geriye gitti ve dizlerinin bağı çözüldü. Leo onu yakaladı ve sıkı sıkı tuttu. Katie'nin sırtı kavislendi.

Sadece *ewww*. Benim için biraz fazla seks ve kan vardı. Başka tarafa baktım ve Alex'i de başka tarafa bakması için tekmeledim. O beni görmezden geldi. Katie yine inledi. *Ick*.

Halka açık karşılıklı yalama ve inlemeler nihayet erdiğinde Leo, "Katherine Fonteneau, sen benim kalbimin kalbisin," dedi.

"Ve ruhumun ," diye fısıldadı Katie ona. "Ama benimle kalmana izin veremem." "Hayır," fısıldadı. "Leo, aşkım, hayır!"

Leo kalın ve acı dolu bir nefes aldı. "Sen ve kız kardeşin Alesha, klan evimden ." Kan okuma sırasında çoğunlukla ayakta duran Katie dizlerinin üzerine çöktü, bir kolunu yalvarır gibi uzattı, eli hâlâ Leo'nun elindeydi. Yüzü bembeyaz kesildi; ağzı açık kaldı. Sessizce hıçkırdı.

Dehşetinin ve korkusunun kokusunu alabiliyordum. Sürgün hakkında bir şeyler okumuştum. Sürgün edilmek, en yakın insandan uzakta, ıssız bir yere götürülmek ve serbest bırakılmak anlamına geliyordu. Günümüzde ve çağımızda böyle bir yer olduğundan değil.

"Artık" -Leo ona nazikçe gülümsedi- "Fonteneau Klanı'nın Kan Efendisi'sin ve Atlanta'ya sürgün edildin, orada Şehrin Efendisi görevini üstleneceksin."

"Hayır!" Katie bağırdı, yumruklarını sanki ona vuracakmış gibi sıkıyordu. Leo'nun elindekini geri çekerek ona doğru savurdu. Leo onu sıkıca tuttu ve Katie neredeyse hırlayarak, "Klanın ya da şehrin efendisi olmayı reddediyorum," dedi.

Tamam. Bu sürpriz oldu. Gücü reddeden bir vampir mi? Yanındaki Alesha taş gibi hareketsizdi, gözleri yavaşça vampirleşiyordu.

Katie'nin sesi yükseldi ve adamın tutuşuna karşı direndi. "Şehri reddediyorum. Ben zevk için yaratıldım, toplantı odaları için değil. Ben yataklar için yaratıldım, müzakereler için değil. *Tu sais ça!*"

İfadeyi tanıdım. *Bunu biliyorsun*. Çok uzun zamandır Fransızca konuşan vampirlerin arasındaydım. Fransızca anlıyordum.

Leo gerçekten de güldü ve boştaki elinin tersiyle yüzündeki gözyaşı izini sildi. "Sevgili Katherine. Katherine, *aşkım*, yüz yıl boyunca bu şehri ve insanlarını hedonizm ve çöküş ağıyla yönettin. Bilmeyecek kadar aptal olduğumu mu sandın? Katie'nin Hanımları'nın ağının merkezi olduğunu bilmediğimi mi sandınız? Müşterilerinize ve kurbanlarınıza ipeksi tuzaklar kurduğunuzdan? Sen onları bir zorlama hırıltısı içinde boğarken ve haraçla iyiliklerini kuruturken zevk ve arzu içinde gülümsediklerini? Sayılamayacak uzun yıllar boyunca benim iktidar elim oldun. Liderlik ederken bile bana hizmet ettin."

Katie kıpırdamadan durdu, vücudu Leo'ya karşı bıçaklanmıştı, sanki hâlâ savaşabilirmiş gibi. Ya da geri çekilip kaçabilirmiş gibi. Ya da bir silah çekip efendisini öldürebilecekmiş gibi. *"Je ne régnerai pas."* Bir şey yapmayacağım.

"Yapacaksın," diye ısrar etti Leo. "Atlanta Şehri'nin Efendisi, Fonteneau Klanı'nın Kan Efendisi olarak hüküm süreceksin; yanında varisin Alesha, kılıcın olarak İnfazcı Ro Moore ve primo'n olarak Tom olacak."

Katie'nin gözleri geniş ve çılgındı, sanki müttefik ya da bir çıkış yolu arıyormuş gibi odanın her köşesine ve her kişiye ateş ediyordu. Ve sonra Katie Leo'nun ne dediğini duydu. Sadece birkaç gün önce ona bir İnfazcı vermişti. Şimdi de ona bir varis vermişti. Bunu bir süredir planlıyordu. Leo yeni bir klan kuruyordu, kendisine sadık bir klan.

Sonra geldi. MOC bu gece birden fazla yeni klan kuruyordu. Güç tabanını yeniden inşa ediyordu.

Leo, Katie'nin farkına varmasına gülümsedi. "Atlanta'yı yönetmek ve kontrol etmek için ihtiyacın olan her şeye sahipsin. Onun Mithranlarına bakacak ve katil Naturaleza'sını Mithran yoluna döndüreceksin. Onun çaresiz sığırlarını, politikacılarını, zenginlerini ve güçlülerini tuzağa düşürecek ve koruyacaksın." Durakladı. "Ve bana Güneydoğu Amerika Birleşik Devletleri'nin efendisi ve hükümdarı olarak yemin edeceksin."

Katie'nin gözlerinde kara bir ateş parladı. "Seni piç kurusu," diye tısladı.

"*Tam tersine.*" Leo onun elini kaldırdı ve yumruk yaptığı parmaklarını öptü. "Ben babamın oğluyum, annemin karnına yerleştirildim, evlilik içinde doğdum. Adım aile İncil'inde ve resmi kilise belgelerinde kayıtlı." Leo ona gülüyordu.

Katie'nin dişleri menteşelerin hafif bir tıkırtısıyla yavaşça aşağı indi. Gözleri kan çanağına döndü; sklera kıpkırmızı oldu ve göz bebekleri genişleyerek irisleri gölgede bıraktı, kanlı bir denizdeki kara delikler gibi. "Bunu kaç yıldır planlıyorsun?"

"Hiç planlanmamıştı, aşkım, ama bu hamle sonsuza dek tahtadaydı."

"Reddediyorum! Bana burada ihtiyacın var. Senin yanında savaşmak için bana ihtiyacın var. Bana ihtiyacın var."

kadim düşmanımızı bir kez tuzağa düşüreceğim. Seni bırakmayacağım."

Leo onu kucakladı ve nazikçe, tatlı bir sesle, "O zaman Onoriolarıma seni ve kız kardeşini Gürcistan'ın dağlarına, en yakın sığır yerleşiminden, gün ışığından, yiyecekten ve güvenlikden uzak bir yere götürmelerini söyleyeceğim. Onorio usulü ikinizin de kanını akıtacaklar ve sizi bir helikopterden atacaklar."

"*La faute est à moi,*" dedi Alesha. Katie başını hâlâ onun yanında duran kız kardeşine . Leo ve Katie'nin halka açık bir sahnede oynadıkları pembe dizide onu neredeyse unutmuştum. Madam Spy kendi dişleriyle parmak eklemlerini ısırıyordu. Yüzünden berrak, insan görünümlü gözyaşları akıyordu. Başını iki yana salladı. "*Je suis la coupable. Tout est de ma faute. Tout est de ma faute.*"

"Katherine!" Leo sesini alçaltarak talep etti.

Katie başını Leo'ya doğru çevirdi.

Dedi ki, "*Nous vous offrons le salut. Acceptez notre miséricorde.*"

Karargâh'ın yanında çok Fransızca öğrenmiştim ama kafam karışmış olmalı ki Edmund kürsüden bana şöyle dedi: "Alesha tüm suçun kendisinde olduğunu söylüyor. Leo ona merhamet teklif etti."

Leo, "*Ne me forcez pas à vous tuer toutes les deux*" dedi.

Edmund, "İkinizi de öldürmek zorunda bırakmayın beni," dedi.

"*Nous acceptons votre offre et jurons fidélité,*" dedi Alesha.

Edmund, "Teklifinizi kabul ediyor ve sadakat yemini ediyoruz," diye tercüme etti. "*C'est pour cela que je suis née.*"

Edmund mırıldandı, "Ben yöneteceğim. Ben bunun için doğdum."

Alesha İngilizce olarak, "İşbirlikçi sevgilin ikiyüzlülük ve yönetim konusunda eğitildiğimden emin oldu. Ona sor."

"Sen!" Katie, belindeki kolunu sıkan Leo'dan . Sanki boynuna bir ilmik geçirilmiş gibi gözlerini odanın içinde çılgınca . Saçları kül sarısı bir dalgalanmayla sarmalından sıyrıldı. Omuzları kamburlaştı, dişleri solgun ışıktaki parladı.

ışıklar. Sonra gözlerini kırptırdı. Yavaşça, sanki anlamaya başlamış gibi. Katie başını dış kafalıların yaptığı o insanlık dışı hareketlerden biriyle çevirdi. Tamamen farklı bir tonda Leo'ya "Sen!" dedi.

Leo kaygısızca omuz ve Katie'nin parmaklarının arkasını tekrar öptü. "En sadık hizmetkarlarımı ziyarete gelmem gerekiyor." Yumruğunu çözdü ve işaret parmağını kaldırdı; ucunu öptü. "Rahat yataklar ve iyi eğitilmiş hizmetkârlar olmalı." Orta parmağını kaldırdı. Öptü. "Ve derin banyolar."

Katie yarı histerik bir şekilde güldü. Savaş için kamburlaşmış olan omuzları düştü. "Hayır, Leo. Lütfen beni senden ayırma."

"Yapmalıyım. Bana ihanet ettin. Azabını, cezanı ve statünün yükselmesini kabul ediyor musun?"

"*Tu es une créature maléfique.*" Edmund

dedi ki, "Sen kötü bir yaratıksın." Leo,

"Öyleyim." dedi.

"Ancak," dedi Katie, "*j'accepte ton jugement.*" Bunu tek yaptım. Kararını kabul ediyorum.

"Kan hizmetkârlarına kıyafetlerini toplamalarını söyle Katherine ve Fonteneau Klanı'nın evine ve Atlanta'daki Konsey Odalarına git. Senin ve hain kız kardeşinin, Şehrin önceki Efendisi ve onun Naturaleza yöntemlerinin ardından orada iyileştirmeniz gereken çok şey var."

Katie kendini Leo'nun kollarına attı ve hıçkırarak hıçkırarak ağladı. "Beni korkunç bir yere gönderiyorsun. Orada Fransızca bile konuşmuyorlar."

Leo kıkırdadı ve kendini ondan kurtardı. "O kadar da kültürsüz değiller. En azından yeni zenginleriyle Charlotte ya da *turistleri ve Yankileriyle* Charleston ya da bugünlerde hiçbir şeyi olmayan Richmond değiller." Leo az önce Güney'in en büyük ve en güçlü üç şehrini aşağılamıştı. Gülümsememi bastırdım. Bruiser'ın yanında duran Brandon ve Brian Robere'e baktı. "Onları alın. Sabaha kadar Atlanta'da olmalarını sağlayın. Jetimin yakıtı hazır ve sizi bekliyor. Ve eğer *iki* casusum sizi onları şehirde saklamaya ya da Atlanta'da onlarla kalmaya ikna çalışırsa, yeni klan evlerine yerleşene kadar karınlarına kazık saplayacaksınız." Katie Leo'ya öldürücü bir bakış fırlattı ve haklı bir öfkeyle eteklerini topladı. "Yarın gece," diye devam etti Leo ikizlere, onun hareketleriyle eğlenerek, "Gürcü Mithranların ona sadakat yemini ettiklerini ve Amerika'nın Vampira Carta'sını imzalamayı reddeden ve yeni metreslerine sadakat yemini eden Naturaleza'nın kafasının kesildiğini göreceksiniz. Sanırım Grégoire size bir liste vermiştir?"

Amerika'nın Vampira Carta'sı mı? Bu Leo'nun kendi belgesini yarattığını ima ediyordu.

Bu sefer biraz isteksizce de olsa tekrar başlarını salladılar. Vampirleri, sevdikleri ve hizmet ettikleri yaratıkları öldürmeye yemin ediyorlardı. Onorios benden daha kolay öldürebilirdi, hem de tek bir silahı bile olmadan. Bruiser'ın bakışları Leo'dan bana kaymış, tepkilerimi izliyordu. Anladığımı göstermek için başımı eğdim. Bununla başa çıkabileceğimi. Ve gerçekten, başka nasıl bir şey yapabilirdim ki? NOLA'ya geldiğimden beri o kadar çok fanghead öldürmüştüm ki bazı vampirler bana İnfazcı Cellat diyordu. Ellerimde o kadar çok kan vardı ki, içine atladığımda bir vaftiz havuzunu kirletmişim. Ben bir şeydim ve olunması gereken biriydim.

korktum ve nefret ettim. Kendimden dudaklarımı sıktım ve hâlâ Roberes'le konuşmakta olan Leo'ya baktım.

"İkinci şafakla birlikte, Fonteneau Klanı tamamen iktidara geldiğinde, buraya döneceksiniz. Alesha yönetmek için Atlanta'da kalacak. Katherine iki haftalığına seninle birlikte dönecek. Anladınız mı?"

Robere ikizleri bir kez başlarını salladı, hareketleri birbirinin aynısıydı.

Katie'nin ağzı açıldı ve gülerken dişleri geri çekildi. Kollarını Leo'ya doladı. "Sangre Duello için geri dönmeme izin mi veriyorsun?" Leo, Katie'ye yüzyılların tutkusunu, güvenini ve adını koyamadığım duyguları barındıran bir bakış fırlattı. Leo başını salladı ve Katie, "*Je t'aime.*" dedi.

"Ve ben de seni. Katherine'im için son bir görevim var. Ben yaşarken ya da savaşıp ölürken yanımda duracaksın." Leo Katie'yi serbest bıraktı.

İki kadın derin ve zarif bir şekilde reverans yaptı ve B-ikizleri öne çıkıp Fonteneau kadınlarının birer elini tutarak onları ayağa kaldırmadan önce on Mississippi boyunca bu saygı duruşunda kaldılar. Grup olarak geri çekildiler ve odadan çıktılar.

"Uzun açısı," diye mırıldandım. Leo, Katie ve Alesha'yı cezalandırmış, Katie'ye istemediği tek şeyi -sorumluluk- vermiş, Alesha'nın siyasi işleri yapmak için orada olmasını sağlayarak Atlanta için istikrarlı bir yönetim, Katie'nin savaşa katılabilmesi için NOLA'ya dönmesine izin vermiş ve birçok yöne çevirebileceği bir saati sıfırlamıştı. "Kurnaz, sinsî ve entrikacı."

"Bu acayip havalıydı," diye fısıldadı Alex. Haklıydı, öyleydi. Leo çimenlerin bir yılındı. Bunun benim için kötü bir işaret olmasından korkuyordum.

BÖLÜM 9

Sarıl Sarıl Öp Öp

Leo ellerini arkasında birleştirerek, "Mearkanis Klanı'nın eski Kan Ustası Ming Zoya ve Glass Klanı'ndan Ming Zhane, ayağa kalkın ve önümde diz çökün," dedi.

Bu beklenmedik bir şeydi. Yerdeki gidere tekrar baktım ama Leo'nun Mings'in ölmesini istemesi için bir neden . Bildiğim kadarıyla.

Asyalı kız kardeşler ayağa kalkarak koridordan öne doğru yürüdüler ve Leo'nun ayaklarının dibinde diz çöktüler. Ming Zoya açık siyah pantolon, ayakkabılar ve ışık doğru yakaladığında sırtında parıldayan büyük bir ejderhayı gösterecek şekilde dokunmuş bir ceket giymişti. Yüzü pirinç pudrası, kırmızı ruj ve güçlü siyah göz kalemiyle makyajlanmıştı; saçları karmaşık bir şekilde örülmüş bir topuzla başının üstünde toplanmıştı. Sulu bir çukurdan çıkarılmış, aklıktan ölmüş, iskeletleşmiş, delirmiş vampirden çok farklı bir kadındı.

Camdan Ming Zhane kırmızı giyiyordu. Renkleri lav ve taş gibi çarpışıyor ve birbirine karışıyordu. Mingler zarif ve narindi; kendilerini ölümcül bir denge ve amaçla taşıyor, hatta diz çöküyorlardı.

"Glass Klanı'ndan Ming Zhane," dedi Leo, "New Orleans Şehri Efendisi'nden Knoxville Şehri Efendiliği için ricada bulunmanıza izin veriyorum."

Ming Zhane hareketsiz kaldı, ölümsüzlerin mermer heykel hareketsizliği. Konuşmak için gereken nefesi aldı ve başını yere eğdi. "Efendim bu en değersiz Mithran'a karşı zarif, bilge ve naziktir. Gerekli tüm dilekçeleri ivedilikle sunacağım." Kız kardeşler ayağa kalkmaya başladı ama Leo tekrar konuştu.

"Ming Zoya, Mearkanis Klanı'nın eski Kan Efendisi," dedi Leo, "şehrimi koruyup kollayacağına, beni koruyup kollayacağına, benim yanımda savaşıacağına, düşersen ve gerçekten ölürsem intikamımı alacağına dair bana yemin eder misin?"

Toplanan herkes gibi Ming de şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti. "Efendim?" "Sana sorular sordum, Ming Zoya."

". Edeceğim. Her zaman ve sonsuza dek."

"Evinizi kaybettiniz. İnsanlarını. Soyunu ve sığırlarını. Klanınızı. Yine de korku , merhamet etmeyi reddettin, seni esir alanlara teslim olmayı reddettin. Mearkanis Klanı'nın Kan Efendisi olarak seni tekrar yanımda görmek . Ne diyorsun?"

Ming titremeye başladı. Bruiser şaşkın şaşkın baktı ve sonra yüzünü geniş, ve şaşkın bir gülümseme kapladı. Ming, "Efendim. Nasıl? Benim klanım

dağıldı, soyum ve mülklerim dağıldı."

"Son aylarda iyi yönetemedin Ming Zoya. Halkınız korktu ve klan eviniz korku tarafından kontrol edildi, yine de eski Mearkanis Klanı'ndan sizin için konuşan ve size dönmeye istekli on dört Mithran var. Eğer onlar ve Kan Efendileri istekliyse, halkım arasında klanınız için talep edebileceğiniz başkaları da var mı?"

"I-" Söz keskin bir şekilde kesildi ve Ming durdu, omuzları neredeyse askeri bir duruşla geriye gitti. Tekrar konuştuğunda, törendeki dişleklerin resmiyetiyle konuşuyordu. "Ölülerle birlikte suya gömülürken çok düşündüm. Mearkanis Klanı'na katılmak isteyen soyları ve kan hizmetkârlarını seçmek için zaman istiyorum. Bunu önümüzdeki yirmi dört saat içinde yapacağım ve onları yarın gece aynı saatte Şehrin Efendisine sunacağım."

"Öyle olduğunu ilan ediyorum," dedi Leo. "Eski klan eviniz boş ve teklif cadılara ulaşıldı ve başka bir mülkü kabul etmeye istekliler. Mearkanis Klan Evi sizi bekliyor." Kız kardeşler arasında bir ileri bir geri baktı. "Nezaketle hükmetmelisiniz. Başarısızlık ve hatanın farkındalığı ve anlayışıyla. Merhametle."

"Bağışlayın beni, efendim" -Ming Zoya başını eğerek selam verdi- "ama Pellissier Klanı hiçbir zaman merhametle yönetilmedi."

"Bu son üç yılda ben de çok şey öğrendim."

Eli gözlerini bana ve dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. Sandalyeme geri oturdum. Üç yıl NOLA'da kaldığım süreye denk geliyordu.

"Şimdi tüm yeminli Kan Efendilerimin eski Vampira Carta'ya göre değiştirilmiş yeni kurallara uymasını talep ediyorum. Yemin edecek misiniz?"

"Bu yeni düşünme ve hareket etme biçimlerini görmeden mi?"

"Evet."

Zoya, isteksizliği neredeyse belli belirsiz, cevap verdi. "Efendimin sadece mümkün olanı isteyeceğine güveniyorum. Kılıcım sizindir, sadakatim sizindir, kalbim sizindir ve eğer bir ruhum varsa, o da sizindir."

Leo bıçağıyla başparmaklarını deldi. Her iki Mings'in başparmağını da deldi. Her biri diğerinin başparmağını ağzına aldı ve emdi. Bu kan alışverişinde cinsel bir şey yoktu, yine de Leo ve Mings'in geçmişte arkadaştan öte olduklarını biliyordum. Hepsi gözlerini kapadı ve sanki her biri diğerini denge için kullanıyormuş gibi daha yakına eğildi.

Saati kontrol ettim. Her şey kucak kucak öpücük öpücüktü ama sıkıcıydı. Yapacak işlerim, avlayacak kurtadamlarım ve savaşacak yaratıklarım vardı.

Leo ve Mingler kan değişimini durdurdular ve yutkundular. Leo, "Ming Zoya, sadakatin ödüllendirildi. Mearkanis Klanı tüm mülkleri, hakları ve gelirleriyle birlikte yeniden kuruldu. Git hadi. Yeniden kurulan klanınızla ilgilenin. Onu inşa et. Halkını koru. Ming Zhane, Şehir Efendisi statüsü için dilekçe ver."

Mingler geri ve o kadar eğildiler ki sanki kafaları yere degecekmiş gibi görünüyordu. Vampirler gerçekten esnektir. "Ben seninim," dedi her iki Ming de, çoğunlukla hep bir ağızdan. "Klanım ve soyum, sadakatsizlik edersem sonsuza dek gerçek ölümle ölsün."

Ming'ler Konsey Salonundan dışarı çıktılar.

Vay canına. Leo küçük bir onay için diğer iki vampiri öne çağırdı, ben de görmezden geldim. Ta ki Callan'ı öne çağırana kadar. Güzel Callan, boksör omuzlu, bisikletçi kalçalı ve melek yüzlü genç vampir. Beni büyülü bir fırtınanın ortasında kaçırıp Meksika Körfezi'nde bir teknenin altına ve beni içebilmek için güneşin batmasını bekleyen vampir.

Leo sordu, "İhanet, komplo ve haince eylemlerle suçlanıyorsunuz. Nasıl savunma yapacaksınız?"

Callan güzel saçlarını geriye attı ve durdu. "Suçlu değilim, çünkü tüm Mithranların efendisi Titus Flavius Vespasianus'a hizmet ediyorum."

Leo Callan'a baktı, o ürpertici, vampir gibi, mezarlık heykeli gibi hareketsiz bir şekilde. Sonra çırpınarak nefes aldı ve "Yargılama Outclan rahibesi tarafından yapılacaktır" dedi.

Sabina'yı ve siyah masanın arkasındaki kürsüde oturan diğerlerini neredeyse unutmuştum çünkü nefes almıyor, kıpırdamıyor ya da göz kırpmıyorlardı. Tipik ölümsüzler. Sabina ayağa kalktı, cübbesinden nişastalı bir ses çıktı ve yumuşak bir sesle, "İnfazcı'ya, Mithran kararnamelerine ve Vampira Carta yasalarına işlediğiniz suçlardan dolayı kelleniz vurulacak," dedi.

Callan, Carolina aksanıyla, "Bir av köpeği ve onun sahibi olan korkağın" -omuzlarını geriye atıp sözlerini bitirdi- "silahsız bir adama karşı verdiği şaşırtıcı olmayan karar," diye alay etti.

"Oh, yapmadı," diye fısıldadı Alex.

Bir kadın sesi, "Ya da yeteneklerinizi Şehrin Efendisine karşı test edebilirsiniz, burada ve şimdi," dedi. Vampir hızıyla arkamdaki biri Callan'a bir kılıç fırlattı. Ve ben bir limon kokusu aldım. Her şey çok *hızlı* oldu.

Mahkûm vampir kılıcı havadan . Vampirleşti. Dişlerini gösterdi. Gözleri kıpkırmızı oldu, genişleyen gözbebeklerinin ortasında ölümden bile daha siyahtı.

Edmund kalabalığın içine atladı. Kılıç atan kadının peşinden. Öne doğru oturmuş, silahımı çekiyordum. Ayağa kalktım.

Ben daha gözümü kırpamadan Callan kılıcını döndürdü ve Leo'ya sapladı. Geri sıçradı. Sabina kılıç darbesini aldı. Yana doğru sarsıldı. Sadece bir parça. Boğazının ortasını ıskalayacak kadar. Kılıç boğazının sol tarafından köprücük kemiğine yakın bir yere saplandı. Kanlı bir şekilde ensesinden çıktı. Callan kılıcı döndürdü, yandan kesti. Sol şahdamarını, şahdamarını ve tendonları çıkardı. Döndürmeye devam ederek kılıcı geri çekti. Kılıç serbest kaldı.

Sabina devrildi.

Leo onu yakalamak için masanın üzerinden atladı.

Çığlık attım. Çıkan ses, "Benim!" oldu. Önümdeki sandalyelerin arasından ve üstünden atladım. Ön tarafa doğru koştum. *Bu. Bunu yapabilirim. Sabina için intikam.*

"En iğrenç saldırı. Bu, İnfazcı Cellat'ın sorumluluğudur," dedi Leo, Sabina'yı kucakladığı masanın arkasından.

Callan geri çekildi, odanın arka tarafını , yüzü donmuş, gözleri genişti. Orada her ne , beklediği gibi değildi. Havada limon kokusu aldım. Des Citrons Klanı'na yemin etmiş biri buradaydı. Gözlerimi Callan'dan ayırmadım.

Eli yaklaştı silahımı aldı, Leo'nun uzun kılıcını masanın üstünden alıp sağ elime yerleştirdi. Canavar hızıyla, iki elle dövüşmek için bir vampir katili çektim.

"Ölüm için hazırlanın" dedim. Ve saldırdım. Kılıçlarım duruyordu, çelik kenarları ışıқта parlıyordu.

Canavar derinlerde bir yerde mırıldandı. *Öldürücü pençeler*. Callan'ın korumasının içine girdim. Canavar öldürücü pençesini savurdu ve Callan'ın göğsünü kesti. Geri çekildik. "İlk kan," dedim.

"Küçük sürtük. Hep yoluma çıkıyorsun. Lanet kurt seni öldürmeliydi."

Kurt. Andromeda'nın kuyumcu dükkanındaki kırmızı kurt mu? Ya da Ziggy ve Champ'in sürüsündeki? Zihnimi boşalttım, deri değiştirenlerin meditasyonunun beni savaşın boşluğuyla doldurmasına izin verdim. Bıçaklarım daha hızlı dönüyordu. Buluşuyor, kayıyor ve birbirlerini sıyrıyorlardı. Ayaklarım mükemmel bir dengeye yerleşti, uzun ve kısa enine adımlar beni onun ulaşabileceği alanın içine ve dışına kaydırды. Callan saldırdı. Tekrar. Tekrar. Ben onunkini kenara savururken, bıçaklarımız boylu boyunca hafifçe şingirdadı. Bıçağını vampir öldürücümle hapsettim. Boynunu kestim. Omuzunu. Kılıç kolunun bileğini. Savaşın Zen'i.

oda soldu. Kayboldu. Önümde sadece tek bir kılıç ve onu kullanan yaratığın hareketleri vardı.

Kes. Kestik. Kes. Bıçaklar vurmali bir çelik melodisi. Kenarlar kayıyor, susuyor, vuruyor. Bedenim dans ediyor, dans ediyor. La Destreza'nın formları arasında hareket ediyorum, ayaklarım açık, ağırlığım dengeli. Tek bir şeye odaklandım. Bu dansa.

"Jane Yellowrock. Vazgeç."

Kestik. Kestik. Kestik.

"Jane Yellowrock," diye kükredi kelimeler. "Vazgeç!" Leo. Emrediyor.

Dişlerimi göstererek güldüm.

Başka kelimeler söyledi, yumuşakça, sonra, "*Dalonige' i Digadoli*."

Dur artık." Kestim ve kestim.

"*Dalonige' i Digadoli. Halewisda. Howatsu*. Dur. Lütfen."

Göz kırptım. Uzaklaştım. Callan'dan. Üzerime kan sıçramıştı. Callan şeritlere ayrılmıştı. Sağ tarafımda kör edici bir acı hissettim. Callan önümdeki mermerin üzerine dizlerinin üzerine düştü. Kanı kanalizasyona damlıyordu. Anında ne yaptığımı anladım. Meditasyonda, öldürdüğüm ilk adama verdiğim cezaya geri dönmüştüm. Boğazımda bir sızı belirdi ama onu bastırdım.

Uzun kılıcı vücuduma doğru kaldırdım. Canavar'ın tüm gücüyle kestim.

Callan'ın kafası devrildi. Düştü. Callan'ın kanla kaplı vücudu da öyle. Kılıcı siyah zemine çarptı. Başında durdum ve kanının geometrik desenler halinde mermer karoların arasında birikerek gidere doğru akmasını izledim.

Alex telefonunu kapattı ama o kapatmadan önce ekranda Aggie One Feather'ın adını gördüm. Beni durduracak Tsalagi sözcüklerini almak için onu aramıştı. Kelimeleri Leo'ya vermişti.

"Edmund'u iyileştirmem için bana getirin. Mahkûma kılıç fırlatan Dominiquei bulun ve bana getirin," dedi Leo. "Eğer hâlâ Konsey Odaları'ndaysa, onun gerçek ölümünü artık ben vereceğim."

Dominique. Neredeyse ölümden dönen hain. Dominique ve Adrianna -yıllardır öldürmeye çalıştığım baş düşmanım- sevgiliydiler. Yakın zamanda Adrianna'yı öldürmüştüm ve bu Dominique'e ölmemi istemesi için büyük bir sebep vermişti. Ve limon kokusuyla aynı anda buradaydı. . . Ahhhh. Leo ve Grégoire'ın Dominique'i geri getirip serbest bırakmalarının nedeni de buydu, kiminle çalıştığının izini sürmek için. Dominique, Des Citrons Klanı'na yemin etmişti. Yapbozun küçük bir parçası yerine oturdu. Sonunda.

"Jane?" Leo'nun yüzünde o boş vampir ifadesi vardı. Etrafında kırmızımsı bir sis vardı ve gözümü kırıştıtarak bu sisi dağıtmaya çalıştım. Elimi kaldırdım ve gözlerimi sildim. Bileğim kanlı çıktı. Kirpiklerimde kan olduğunu fark ettim. Saçlarımda. "Eli. Jane'i iyileşmeye götür."

Dünyanın değiştiğini hissettim ve Eli'nin kollarında olduğumu fark ettim. Beni odadan çıkardı, baş döndürücü labirent gibi koridorlardan hızla geçerek spor salonunun karşısındaki soyunma odasına götürdü. Beni bir bankın üzerine yatırdı ve bir kadın ayaklarımda dibinde diz çökerek ayakkabılarımı çıkardı ve kıyafetlerimi keserek beni hızla kızıla dönen beyaz çarşaflara sardı. Acı ve kendi kanımın kokusu beni kendime getirene kadar bir süre izledim. Karnıma baktım. Orada derin bir kesik vardı. Callan vasat bir kılıç ustasıydı. Aslında ben daha iyiydim. Ama tam sonda, geri çekildiğimde ve son kesik için pozisyon almadan önce, saldırmıştı. Engellememiş ya da savuşturmamıştım. Callan'ın kılıcı beni delip geçmişti.

Jane öldürücü pençelerini kullandı. Jane iyi bir avcı. Av bölgesine izinsiz giren kişi öldü. Ama Jane aptal bir teçhizat. Pusu kurup önce kafayı vurmalydı.

"İkisi de olabilir miyim?" Yüksek sesle sordum. "İyi avcı ve aptal kit?"

"Bilmiyorum. Ama kan kaybından öldüğünüz kesin," dedi kadın.

Onu tanıyordum. Kan düelloları için uygun dövüş kıyafetlerini ilk kez giydiğimde giyinmeme yardım etmişti. Adını hatırlayamadım.

"sonrasını ben hallederim," dedi Eli. Kadın kırırdamadı ve Eli'nin sesi ondan duymaya alışık olmadığım bir tona büründü. Emir sesi. "Çık dışarı."

Kadın ayağa kalktı ve odadan çıktı.

"Jane. Vardiya. Beast'e bir tabak biftek getireceğim."

"Sonrası için yulaf ezmesi. Şekerli ve sütlü."

"Nasıl sevdiğini hatırlıyorum" dediğinde sesindeki eğlenceyi duyabiliyordum. "Bugün berbat geçti," dedim.

Öne doğru düştüm ve Gray Between'in beni almasına izin verdim.

- - -

Canavar kanlı kumaştan tekmelendi. Kalçaları, ön bacakları, göğsü ve karnı . Postunu salladı. Tekrar gerildi. Vücudunun bazı kısımlarına baktı. Aynaya baktı. Aynayı sevdi. Göldeki sudan daha iyiydi. Ama gölde barajı vardı. Kunduz barajını hatırladım. Ve kunduzları. Yakalaması zor ama suda kovalaması eğlenceliydi.

Eli'yi aradım. İnek eti aradı. İnek yok. Şaşırdım. Eli görünmedi. Kapıya ve yine böğürdü. Acıkmıştı. Kit-sound, peep ve mewling yaptı.

Kapı açıldı. Eli gülerek Beast'e baktı. "Zavallı aç kedicik."

Canavar öldürücü dişlerini göstererek hırladı.

" ol. Kasaplıktan yeni çıkmış bir rostom var."

Canavar kapıdan uzaklaştı, burnunu çekti, burun delikleri açılıp kapandı. Oturdu ve bekledi. Eli içeri girdi ve yere içi kan ve et dolu büyük bir metal kâse koydu. Sulu kan değil. Gerçek inek kanı. Canavar yaladı, höpürdetti ve eti parçaladı. Güzeldi.

"Yemeğin başında oyalanma," dedi Eli. "Leo'nun planları var."

Canavar kandan kaldırıp çenesini yaladı, hırıltılı dili dudaklarını ve ağzını temizledi. *Leo gibi. Leo'yu su damlaları içinde dövüşürken gördüm. Leo kit gibidir. Korunmalı. Jane'e bir damla su verip Leo'nun ne yapacağını göreceğiz.*

Bitmiş ölü inek. İyi bir ölü inektir. Karnı doyan Beast serin bir yere uzandı ve Jane'i uyandırdı. Cesedi Jane'e verdi.

- - -

Kendimi yerde yatarken buldum. "Lanet olası kedi," diye homurdandım. Ayağa kalktım ve dolabıma gittim. Bir süredir kontrol etmemiştim ve içinde hâlâ temiz kıyafetler olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Koyu altın rengi bir kazak ve siyah bir pantolon buldum. Bir çift dans ayakkabısı. Neyse ki iç çamaşırı. Komando havasında değildim. Giyindim ve saçlarımı özensiz bir şekilde ördüm, kapının çalındığını duydum. "Ben iyiyim."

Arkamı döndüğümde Eli elinde bir kase yulaf ezmesiyle kapıda duruyordu. İçeri girdi, kaseyi küçük bir raf ünitesinin üzerine koydu ve uzun bir bankı yanına çekti. Oturdum ve yulaf ezmesini mideye indirdim. Bir kâsenin içindeki cennet. Herhangi bir forma geçerken çok fazla kalori harcıyordum, bu yüzden bir formdayken ne kadar iyi beslenirsem besleneyim, geri döndüğümde tekrar yemem .

"Güncelleme," dedim bir lokma yulaf, şeker ve süt eşliğinde.

"Dominique Callan'a bir kılıç fırlattı. Callan' parçalara ayırdın ve kafasını kestir. İyi bir bıçak darbesi aldı ve neredeyse seni öldürüyordu. Edmund Dominique'e çıplak elle saldırdı ve karnına ve kalbine bir düzine kazık sapladı. Dominique bir tavan döşemesinden ve orada olduğunu bilmediğimiz bir tünelden kaçtı. Leo Sabina'yı iyileştirdi. Dacy Mooney Ed'i iyileştirdi. Sen yer değiştirdin."

. Biraz daha yedim.

"Alex dövüş sırasında ekranlarda bir anormallik gördü. Konsey Odalarında bir cadı vardı." Başım yukarı kalktı.

"Alex, Molly ile konuştuğunu ve Molly'nin teknolojinin sihri tanımasını sağlamak için lazerlerden başka bir yol düşünemediğini söylüyor."

Homurdandım ve bir lokma daha yedim. "Cadı şimdi nerede?" "*Ere ee wit now?*" gibi oldu ama Eli anladı.

"Anomali Konsey Odalarından kaçtı. Onu Leo'nun ofisinin yakınlarında gördük. MOC ve Sabina'yı Derek'in kişisel koruması altına aldık."

Tekrar homurdandım. Şekerli lokumdan biraz daha yedim.

"Phillip Hastings'ten haber aldık." Sesi tonsuz ve . Başımı kaldırıp ona baktım. Savaş yüzü. Bu kötü bir haber olabilirdi.

"Bighorn Sürüsü üç haydut sürüsünün izini sürdü. Haydutlar NOLA'nın evsiz nüfusunu hedef almıştı ve grindy'low onları çoktan öldürmüştü. Grindy'ler ve kurtlar ısırılan insanları dolunayı beklemek üzere boş bir yük vagonunda topladı."

Dolunay. İnsanların değişeceği ve sonra -eğer kurtadamları üzerinde kontrolleri yoksa- grindy'lerin pençelerinde ölecekleri zaman. Ya da insan kalıp yaşayacaklardı. Tekrar yulaf ezmesine baktım. Bunu durdurmak için bir şey yapıp yapamayacağımı merak ediyordum ama yapamayacağımı da biliyordum. İnsanların kaderinin zaten kanlarındaki arı lekesi tarafından belirlendiğini biliyordum. Biraz daha yulaf ezmesi yedim ama artık tatsızdı.

"Bighorn Sürüsü ısırılan adamlar için bir beslenme rejimi, duşlar ve portatif tuvaletler ayarladı. Dolunaya kadar onlara iyi bakılacak ama tutsak olacaklar."

Homurdandım. Bundan nefret ediyordum. Kendi hataları yüzünden ölecek insanları kurtaramamaktan nefret . Bu berbat bir şeydi.

"Dövüşürken meditasyon yapıyordun," dedi Eli.

"Zen," dedim. Gerçi *Chhsssin* diye çıktı.

"Ve meditatif bir haldeyken seyredilmesi gereken savaşçı bir güzelliğiniz."

"Ducky," dedim. Ya da denedim. Kulağa müstehcen geldi ve Eli kıkırdadı. Yutkundum ve "Onu dilimledim ve parçalara ayırdım" dedim.

"Ve kafasını aldı. Ve bir dövüşçü olarak itibarın tavan yaptı. Sangre Duello'dan beş rakip ." Yüzüme baktı ve ben sormadan cevap verdi, "Evet, haber çabuk yayıldı." Daha yumuşak bir sesle ekledi, "Andromeda Preaux öldü."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

"Andromeda. Kuyumcu dükkanındaki kadın. O öldü. Dükkanı bu öğleden sonra bir çete çatışması gibi görünen bir olayda vuruldu. Altı kurban: üç çete üyesi, Andromeda, onu tedavi eden cerraha göre limon gibi kokan bir kan hizmetçisi ve kapıda uyuyan evsiz bir adam."

Gözlerimi kapattım ve tehlikede olduğuma inandığımda bana arka kapıdan çıkmamı teklif eden kadını hatırladım. Bir yabancıyı savunmaya istekli kadını. Bir şeye vurma, artık kurtarılamayacak bir kadını kurtarma isteğimi bastırdım.

Beast, *sürü avcılarından nefret ettiğini* düşündü.

Evet, tekrar düşündüm. *Çaresizlikten daha çok nefret ediyorum.* intikam gizleyerek, "Peki ya limon kokulu kadın?" diye sordum.

"Nekahet bölümünden kaybolduğunda hala anestezi altındaymış. Nöbetçi şerif yardımcısının gözleri önünde bir çamaşır sepetinin içinde dışarı çıkarıldığını düşünüyorlar."

"Des Citrons onu geri aldı."

"Öyle görünüyor. Hadi gidelim. Bu gece daha çok törenimiz var."

Yüzümü sildim ve silah kayışlarımı topladım. "Des Citron Klanı'nı doğramayı tercih ederim. Tören çok sıkıcı," dedim.

"Sen olmaz."

Son bir kez homurdandım ve asansöre giden yolu gösterdim.

Konsej Odalarına tavandaki deliği ve onun ötesindeki tuğla duvarlı küçük tüneli inceledim. Boşluk belki otuz santime otuz santimdi ve zift gibi siyahtı. Eli vücudunu çevirdi ve deliğe dar bir ışık huzmesi gönderdi. Bay Prepared'ın yanında her zaman bir el feneri olurdu. Tünel yaklaşık on beş metre kadar dümdüz ilerledikten sonra sola doğru sert bir açı yaptı. Tam açıda siyah bir leke vardı. Kokladım ve hafif bir eski ateş ve taze limon kokusu aldığımı sandım. "İs mi?" diye sordum.

Eli, "Beni omuzlarına kadar kaldır." dedi. Dizlerimi büktüm, ellerimi yere koydum. Omuzlarıma bastı, botlarının sert lastiği kaslarımı kesiyordu. Şikayet etmedim ve ona yükseklik vermek için ayağa kalktım, alt kenardaki tuğlayı parmaklamasını izledim. Tuğla kırılmış ve her tarafa eşit şekilde dağılmıştı. "Çekiçler. Sanırım bu köşede bir şömine vardı ve bir tadilat sırasında kaldırıldı."

"Vardı," dedi Leo sakince. "1917'de."

"Bu açıyla nereye gidiyor?" Eli sola uzanarak sordu, ışığı şaftın yukarısına ince bir ışık huzmesi gönderiyordu.

Sesi dikkatle uzak olan Leo, "Bu kattaki küçük kütüphanenin aşağısına ve ofisimdeki şöminenin yanına," dedi.

Dizlerimi tekrar büktüm ve Eli yere sıçradı. Ceketimi ve gerindim. "Hadi ofisine bir göz atalım," dedim suratsızca.

Derek, "Kütüphaneyi kontrol edeceğim." dedi.

- - -

Leo'nun ofisi darmadağın edilmişti. Döşemeli mobilyalar yırtılarak açılmış, iç odada pencere olmamasını gizleyen asılı perdeler çekilerek indirilmiş ve köşelerde yığınlar halinde bırakılmış, sanat eserleri duvara çarparak parçalanmıştı. Söz konusu duvar yumruk büyüklüğünde deliklerle doluydu.

Leo yumuşak bir sesle, "Değerli hiçbir şey alınmadı," dedi.

"Peki bunu nasıl biliyorsun?" Ofise açılan küçük koridorun sonunda sordum.

"Çünkü delip geçtiği duvar yeni. Gizli depolama yeri boş." Leo dudaklarını büzdü ve yıkıma doğru yürüdü. Parmağını bir delik boyunca kazıdı ve sonra ışığa tuttu. Elinde, kırılmış duvar tahtasının tozuyla bir is ve kan lekesi vardı. Leo burnunu çekti. "Limonlar." Tekrar bana baktı. "Depo alanı, polisin Rick LaFleur'ü ısırarak siyah kurt Safia'nın ölümüyle ilgili soruşturmayı yürütmesinin ardından kaldırıldı. İçinde Dominique'inki de dahil olmak üzere benim bölgemdeki birçok Mithran'ın aileleri ve geçmişleriyle ilgili belgeler vardı."

"Ve?" Ben sordum.

Leo hafifçe omuz silkti ve içini çekti. "Ve bir zamanlar burada saklı iki *büyük obje* vardı. Tılsımlar çıkarıldı ve şimdi Sabina'nın ininde bulunuyorlar."

Gündüzleri Outclan rahibesinin uyuduğu vampir mezarlığını kontrol etmesi için Alex'e mesaj attım ve neredeyse anında "*Nada*" cevabını aldım. *Kameralar mezarı sessiz gösteriyor. LOL.* Sonra mesaj attı, "*Evimiz iyi.*"

Sonra Derek'e kütüphane hakkında mesaj attım. O mesaj *attı. Şöminenin önünde çift ayakkabı.*

Buraya geldi. Bu döndüğüne dair bir işaret yok.

"Leo, ofisindeki gizli tüneli açma bulunur musun?" diye sordum. "Gizli mi?" sordu.

"Pek sayılmaz." Leo masanın yanındaki duvara doğru yürüdü ve eskiden gizli olan tünelin girişini açan kola dokundu. Herkes orada olduğunu biliyordu. Rick'i ısırın kadının ölümüyle ilgili soruşturmayı yürüten birkaç kolluk kuvveti de dahil olmak üzere. Küçük kapı açıldı ve dışarıya limon kokusu yayıldı.

Telefonum Alex'ten gelen bir mesajla çaldı. Ekranda "*Anladım.*" yazıyordu. *Dominique, Leo'nun ofisindeki kameraları devre dışı bırakmamış. Görebildiğim kadarıyla hiçbir şey almamış. Kaçış tünelinden geçip dış duvardan çıktı. Karanlık SUV'a. Plakayı aldım. Trafik ve güvenlik kameraları arasında koşuyor/takip ediyor. NOT: Anomali onunla birlikteydi. Kısmi bir görüntü var.*

Ne ? "Alex ilgileniyor. Ben çıkarım ve-"

"Konsey Odaları'na geri döneceksiniz," dedi Leo emir veren sesiyle, krallara yakışır bir tonda. "Bitmemiş bir işimiz var."

Karşı çıkmak istedim ama ... "Evet. Tamam." Her neyse. Alex bu aramayı odasındaki tabletinden yapabilirdi. Uzun bir gece olacaktı.

Odaya döndüğümde bir süre olayları görmezden geldim ve Leo'nun politikalarını ve sonuçlarını aklımdan geçirerek bu geceki eylemleri yaklaşan Sangre Duello ile birleştirdim. NOLA'nın önceki dört klanıyla ilişkilerini sağlamlaştırmış ve NOLA'nın beşinci klanını yeniden kurmuştu ve Sedona, Seattle ve diğer vampir şehirlerindeki sadıklara eklemek için Atlanta ve Knoxville Şehirlerinin sadık Efendilerini kendine . Ve henüz işi bitmemişti.

"Jane Yellowrock."

Hayallerimden gözlerimi Leo'ya diktim ama başka bir yapmadım. İş daha küçük, daha az önemli şeylere doğru ilerlemişti ve Leo'nun bizi unuttuğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre yanılmışım. Yılan. İçinde. Yılan. Çimen.

"Evet, lordum ve efendim' yok mu?" diye sordu.

"Hayır."

Leo güldü. Ellerini kaldırdı ve büyü odaya , öncekinden daha az acı veriyordu ama yine de sıcak ve ısırıcıydı. "Jane Yellowrock, New Orleans Şehri Efendisi'nin İnfazcısı, yaklaş ve diz çök."

Canavar gözlerimin içine baktı ve sarı parıltılarının Leo'nunkilere yansıdığını görebiliyordum. *Leo eşim olacaktı.*

Eğer izin verirsem Leo pek çok şey olabilir ve yapabilirdi. Ayağa kalktım ve kürsüye doğru birkaç adım yürüdüm. Birinin önünde diz çökeceğim için pek heyecanlı değildim ama Leo'dan daha uzundum, o basamaktayken bile, bu yüzden olabileceği kadar kötü değildi.

Beast kontrolü ele aldı ve beni düşürdü, ama beni başladığında kendimi yakaladım. *Beast göbekten alfaya gösteriyor.*

Hayır. Hayatta olmaz. Kendimi dizlerimin üzerinde dik tuttum.

Leo, yürütme klan liderlerine dönerek, "Jane Yellowrock bağlanamaz. Jane Yellowrock kendi seçimiyle sadıktır. Jane Yellowrock, Efendi'nin

Şehir de sadıktır." Yeşim taşı saplı küçük bıçağıyla başparmağını tekrar kesti ve bana döndü.

Akan kana . *Ayak parmağı reçelli krakerin üzerindeki bok.* Benden parmağını emmemi bekliyordu. Bu da tuhaf bir şekilde Leo'nun pembe bir emzik emdiğini düşünmeme neden oldu ve yüzümde bir sırıtış belirdi. Birdenbire gülmeye başladım.

Ve Canavar Gri Aralığı yardı. Yarı değişim anıktı. Şiddetliydi. Acıdan çığlık ama nefesim kesilmişti. Sırtım kamburlaştı, sonra eğildi ve iki yana doğru kırıldı. Bedenim kendini yere attı ve başımı taşa . Yıldızlar gördüm. Ama yerde, Leo'nun ayaklarının dibinde yatmamın imkânı yoktu. İki elimi de uzattım ve kendimi dizlerimin üzerine ittim. Ellerim yarı canavar yarı insandı, yumru parmaklıydı, arkası kürklüydü, pençeleri çoktan açılmıştı. Mide asitlerini ve kedi burnumu titretecek kadar ekşi bir tadı yutarak ayağa kalktım. Daha uzun boyluydum, omuzlarım daha geniş ve kemikliydı. Belim daha ince, kalçalarım daha kalındı. Kıyafetlerim hâlâ üzerime oturuyordu ama omuzlarım esnemiş ve pantolonum kalça kemiklerime sarkmıştı.

Leo, gözleri delici, elini uzattı ve bana başparmağını uzattı. Bu onun sağ başparmağıydı, Ming'lerden biri onu tattığından beri iyileşmişti.

Alfa kan teklif ediyor, diye düşündü Canavar. Çiftleşme hediyesi değil. Et değil. Alfa kan sunuyor.

Kan yemektir ama et yemeği değildir. Vampirler garip yırtıcılardır.

Başparmağından damlayan ve avucunda biriken kana bakarken, kan paylaşımı ve kan sunumu hakkında bildiklerimi gözden geçirdim. Ölürken Leo'nun kanıyla beslenmişim. Ed'in de. Leo beni zorla bağlamaya da beslenmişim ama bu zorla almasını da içeriyordu. Bu bir bağlama değildi. Acı olmayacaktı ve pazarlığın bir parçası olarak kanım olmadan, hiçbir şeyi zorlamanın yolu yoktu.

Leo bağlama başarısız oldu, diye düşündü Beast.

Evet. Başarısız oldu. Ve ben/biz artık çok daha güçlüyüz. Beni tekrar bağlamayı deneyebilir ama içimden bir ses kendi büyüümün her şeyi durduracağını söylüyor. Özellikle de yarı formdayken. Tek bir nefes vererek rahatlardım ve ruh evime . Mağara soluk bir şekilde aydınlanmıştı, sanki güneş taş duvarların hemen ötesindeydi, ışığın bir incinin sedefinde parladığı gibi parlıyordu. Mağarada suyun damladığını duydum, sabit ve kesin, kalp atışımla aynı hızda. Tekrar güldüm ve kahkahalarım taş duvarlarda yankılandı, sabit ve kendinden emin. Başımı kaldırdım, tepemdeki merkezden çıkan ve duvarlardan aşağıya doğru tüylenen melek kanatlarına baktım. Hayyel, nöbet tutuyor. Evet. Güvendeydim.

Gözlerimi kırptığımda hâlâ Konsey Odaları'nda duruyordum ve kıkırdamaya devam ediyordum. Diz çöktüm ve ağzımı açtım. Parlayan altın rengi gözlerimle Leo'nun gözlerini yakaladım. Biraz irkilmiş, bir mikrosaniye tereddüt etmiş olabilir ama sonra toparlandı. Başparmağını dudaklarımla dişlerimin arasına yerleştirdi.

Leo'nun kanı tuzlu ve . Ekşiydi. Uzandı ve diğer eliyle başımın arkasını kavradı. Bakışlarımızı ayırarak ve dudaklarını alnıma yerleştirdi. Şehrin Efendisi'nin kanını yuttum.

Büyüsü işledi. Ama bu sefer hazırdım.

Buz ve ateş, bir yanardağın sıcaklığı ve bir buzuldan akan soğuk hava, bir güç kasırgasında birbirine dolanıyordu. Büyüsü kamçılardı, yaktı. Dövülerek ısıtılmış iğnelerin acısı bana battı ve beni kesti. Pençeli bir el pençesiyle uzandım ve

sihrimi onunkinin üzerine koydum. , pençelerim onun gücünü kesti. Onu hareketsiz tuttum. Canavarın avının hareketlerini incelediği gibi inceledim.

Leo büyüü onun kanında var, diye düşündü Beast.

Evet. Ve onunla ne yapacağını kontrol edebilir. İyileştirebilir. Baştan çıkarabilir. Bağlayabilir.

Muhtemelen başka şeyler. Ama bu sefer ne bir bağlama girişimi ne de bir saldırı vardı. Bunun yerine, pençelerim onun enerjilerine takılıyken, görüntüler içime işledi.

Leo ve kardeşi gündüzleri oyun oynuyor, tarlalarda ve ormanlarda at sırtında yarışıyorlardı.

gece, korku ve heyecan dolu bir geceydi, çünkü iki küçük oğlu olan babaları tarafından satılmışlardı. Devoveo'nun öfkesi, delilik ve susuzluk.

Daha sonra, daha güzel atlara binen kardeşler, ay ışığında dörtnala koştular. Leo ve amcası, kamp ateşinin yanında kitap okuyorlardı.

Leo ve Katie, ilk tanıştıkları gece. Anlık çekim. Anlık arzu.

Grégoire, Leo onu ilk gördüğünde, yaşlı rağmen hala bir genç formundaydı, dizlerinin üzerinde, efendisine hizmet etmeye zorlanıyordu, herkesin içinde, mahveden, yok eden bir utanç ve aşağılanma. Leo'nun Grégoire'i Le Bâtard'dan kurtarmak için anlık ve acil yemini. Amcasının eli kolundaydı, ezici kavrama onu kılıcını çekmekten ve Le Bâtard'ı Duel Sang'a kişisel dövüğe- davet etmekten alıkoyuyordu. Amaury ona Grégoire'ın bir kez kaçtığını, iki yüz yıldan fazla bir süredir özgür olduğunu söylüyordu. Ve Le Bâtard onu bulduğunda, yaşlı sübyancı Mithran kurtarıcısına işkence etmiş ve dünyaya bir ders vermek için tüm kasabasını yerle bir etmişti.

Leo'nun Grégoire'i Le Bâtard'dan çaldığı gece, ikisi yeni ay gecesinin karanlığında at sürerek, güneş doğmadan yirmi mil önce atlarını yarıştırdılar.

Şafak sökmeden önce güvenli evde birlikte yatağa girmek. Birlikte uyanmak, Grégoire'in rahatlama ve korkuyla ağlaması ve tekrar tekrar mırıldanması, "Je suis libre. Je suis libre." Ben özgürüm. Ve Leo, Grégoire ağlarken yeni arkadaşını kollarında tutuyordu.

Önlerinde uzanan savaş alanı, geniş ve çınlayan savaş çatışmaları ya da top patlamaları ya da boş, uzak taraftaki ordu. Gecenin karanlığında her yerde ateşler vardı. Müzik ve şarkı sesleri. Kahkahalar. Duman, ekmek, barut ve insan kanı kokuları, havaya sinmiş ekşi bir korku. Tekrar ve tekrar, savaş üstüne savaş.

Leo, Katie ve Grégoire gecenin karanlığında New Orleans rıhtımında, kanlı hizmetkârlar tarafından karaya çıkarılmışlardı. Amaury Pellissier hemen önlerinde sinsice ilerliyor, karanlığın içinde kayboluyordu. Yaz gecesinin şehrin ve kanalizasyonlarının kokusu. Sivrisinek bulutları. Eğlence sesleri. "Burada güvendeyiz," dedi Katie. "Biz üçümüz, sonunda güvendeyiz."

Leo'nun George'un annesini ilk . Sonra George'u, annesinin ölmekte olduğu yerin yakınındaki küçük bir odada.

Amaury'nin, George'un annesinin gümüşle zehirlenmiş kanını içtikten sonra öldüğünü görmek.

George'un kendi kız kardeşini kurtardığı ve saldırganı öldürdüğü gece. Katie's Ladies'de Katie ile dans etmek. Üst katta bir odada grup seks ve beslenme.

Renkli televizyonu ilk görüşü. Ekranda güneşin doğuşunu görmesi. Şok, merak ve gerçek ölüm anlamına gelse bile bunu kendi gözleriyle görmek için derin çaresizlik.

Leo'nun kılıcı böğründekeyken kardeşinin ölmekte olduğunu gördü. Sonra Leo kafasını keserken kardeşinin kafası omuzlarından uçtu.

Yıllar önüne yayılırken depresyon ve umutsuzluğun karanlığı. Güneşten yoksun. Sadece kan ve ona olanlarla doluydu.

Leo'nun Jane Yellowrock adlı kadını ilk görüşü. Tehlikeyi, yırtıcılığı ve tüm planlarının mahvoluşunu haykıran kokusu. Lanet kadın onu gümüş bir haçla damgaladığında yaşadığı şok. Daha küçük bir Mithran sonsuza dek iz bırakabilirdi.

Oğlunun kapı girişindeki halının üzerinde ölü olduğunu gördü. Bir canavar. Yarı kılıç dişi kedi, yarı Mithran olan bir karanlık canavarı. Topraklarına getirdiği ve aynı karanlığı görevlendirdiği kadının ellerinde ölmüştü.

Onu öldürmemeye karar verdi. Ama onu sevmeye zorlamak için.

Aylar sonra, Naturaleza onu kuruturken düşmanları tarafından saldırıya uğradı. Kadın onu kurtarmak için hücumla geçti. Daha sonra, hala iyileşmenin , onu zorla bağlamaya çalıştığında. George'un öfkesi ve vahşiliği. Kadının direnişi. Hata yaptığığının farkına varması, artık sahip olmadığından korktuğu ruhunun küçük bir parçasının kayıp gittiğini hissetmesi. Onun yerine kendisini bağladığını kadına hiç söylememiştii.

Dans pistinde, canlı ipekler giymiş, kabilesinin savaşçı kadınlarından biri olan Jane'in hayali. Dans ediyor. Dönüyor. Bir yılan gibi kıvrımlı.

Onu tutku dansına vücudunun onunkine karşı verdiği his. Gerçekte onun olmayı reddetmesi. Her fırsatta onu engelleme yeteneği.

Onun .

Onun .

Leo başparmağını ağzından kaydırıldı.

Göz kıptım. Hayır. Leo'nun ağzı değil. Değil . . .

Leo'nun ağzı. Benim ağzım.

Bu his bana ait oldu, başparmağı dudaklarımda kayıyordu, Leo'nun tadı dilimdeydi. Gözlerimi kıptım. Nefes nefese kaldığımı fark ettim. Ağlıyordum.

Alex tutup beni ondan uzaklaştırdı ve sertçe fısıldadı: "Bruiser seni korumak için MOC'a kazık çaktı."

Odada bir kargaşa vardı. İnsanlar bağıırıyordu. Kan, öfke ve savaş kokusu. Abanoz masada Sabina dışında klan liderleri yoktu, yeni beyazlar giymişti, iyileşmişti, dişleri beş santim aşağı doğru iniyordu. Çenesi hâlâ yerinden çıkmamıştı. Masanın karşısında, klan dışı rahibeye fazlasıyla yakın bir şekilde, gevşekçe eğiliyordum. Eli ve Bruiser, kemiksiz bir yığın yere yığılan Leo' karşı birlikte mücadele ediyorlardı. Kokladığım şey MOC'un kanıydı.

Kolumu kurtardım ve "Ben iyiyim" diye .

Alex'in yüzü öyle söylüyordu. Çıplak pençelerimle soğuk zeminde debelenerek dengemi sağlamaya çalıştım. Yarı yer değiştirdiğimde ayakkabılarımı kaybetmişim. Kontrol için savaştım. Bruiser kanlı kazığı havaya kaldırdı. Mughal bıçağını çektim. "Dur!" diye bağırdım. Ama boğazım kurumuştı, sesim çıkmıyordu. Ben de bir silah çektim ve ateşlenen bir mermiyi güvenli bir şekilde durdurabilecek kadar yoğun olan tek şeye ateş ettim,

Muhtemelen evimden daha değerli olan antika oyma masaya zarar veriyordu. Ama işe yaradı. Masa durdu, kıymıklar uçtu ve Konsey Odaları hareketsiz ve sessiz kaldı. "İyiyim," dedim. "Bruiser. Bana saldırmadı."

Alex, "Janie?" diye sordu.

"Leo, bana sen mi verdin yoksa ben mi aldım?"

"Kendimi sana verdim," dedi, kanı altındaki zeminde birikirken.

Onun dürüstlüğünün kokusunu aldım. Yüzünde gördüm. Dedim ki, "Beni bağlamaya çalışmadı. Geri çekilin." Kimse savaş modundan çıkmadı ama ben onları görmezden geldim. Elimde hâlâ bir bıçak ve dokuz mil vardı. Ruh evime giriş yaptım. Orada her şey huzurluydu. Ruhum hâlâ bana aitti. Silah sesinden dolayı biraz sağırdım ama onun dışında iyiydim.

"Leo," dedim. "Yaran ne kadar kötü?"

Şehrin Efendisi elini siyah ceketinin içine soktu ve eli kıpkırmızı çıktı. "Hemen şey yok ölümlü," dedi en hafif gülümsemesiyle. Dişleri tekrar ağzının çatısına gömüldü; gözleri tekrar insana döndü.

Eli dedi ki, "Janie? Emin misin?" Hâlâ Leo'ya doğrultulmuş bir silahı vardı. Bruiser hâlâ kazığı tutuyordu.

Benim için MOC ile savaşmıştı. Bu o kadar tatlıydı ki gözlerim . "Ben iyiyim. O"-Leo'ya tekrar baktım-"bana bir hediye verdi, sanırım. Ben iyiyim." Biraz gözü yaşlı, biraz ağlamaklı, biraz dengesiz ama çoğunlukla iyiyim.

Leo gerçekten ihtiyacı olabilecek bir nefes çekti ve iki parmağıyla cebinden düzgünce katlanmış beyaz bir mendil çıkardı. Kanlı ellerini sildikten sonra mendili katladı ve yan tarafına bastırdı. "Jane Yellowrock, seni bağlayamam. Zihnini bile bilemem. Ama artık benimkini biliyorsun. Karanlık Kraliçe, şehrimi koruyup kollayacağına, beni koruyup kollayacağına, yanımda savaşacağına, düşersem ve gerçekten ölürsem intikamımı alacağına dair bana yemin mi?"

Karanlık Kraliçe unvanı dışında, son kısım esasen Leo'nun Ming'e sorduğu şeydi. Bu, bir kan klanının yemin töreninin bir parçasıydı. Nefesim hızlandı ve kalp atışlarım hızlandı, Leo'nun bunu edebileceğini biliyordum. Bu yeni bir klanın kuruluşuydu. Yellowrock Klanı'nın, Mithranların yolunda. *anasını*. Bu gerçekten oluyordu. Ve sonra aklıma geldi. Karanlık Kraliçe olarak onun intikamını alabilirdim. Plan içinde plan.

Yere, New Orleans Şehri'nin Efendisi'nin ayaklarına . Beni istismar eden yaratığın ayaklarına. Beni taçlandıran. Beni kullanmayı kabul etsem de etmesem de beni her zaman kullanmak isteyen. İyilik adına kötülük yapan, halkını korumak için korkunç kötülükler yapan. Ben halkımı korumak için kendi güç tabanımı inşa bile kendi güç tabanını yeniden inşa bir yaratık. Onun yerinde olsam daha azını yapar mıydım? Yumuşak bir sesle, kiminle konuştuğumdan emin olmadan, "Çünkü ben bir Akrebim. Bu benim doğamda var."

"Geleneksel Akrep ve Kurbağa ," dedi Leo. "Ama akrepler içgüdüleriyle hareket eden yaratıklardır. Ben bir insanım. Sizi kullanmak benim doğamda olsa da, acil bir ihtiyaç olmadıkça bunu yapmayacağım. Büyük ölçüde senin sayende öğrendim, değiştim ve geliştim, Jane'im."

Pek olası değildi ama Leo'nun duygusal olarak büyüdüğü ve değişebileceği uzaktan da olsa mümkündü. Ben mi? Ben şehrin şampiyonuydum. Ki bu tamamen saçmaydı. Ben bir

Aptal. Ama ben NOLA'nın . Bir gün onu korumak için kötülük yapabilecek biri. "Evet. Ve evet, kabul ediyorum ve yemin ederim."

Sanki tüm bunlar aklımdan onu bekletmemişim gibi Leo, "George, lütfen Jane'in baş adamı Edmund Hartley'i odaya geri getir. Bu arada, Gee DiMercy, Yellowrock Klanı İnfazcısı kabul ediyor "

Gee tavandan yere düştü ve ağaçtan atlayan bir maymun gibi ayaklarının ve bir elinin üzerinde yanıma indi. Bu beni o kadar şaşırttı ki neredeyse onu vuracaktım. Bir yılan gibi ayağa fırladı. Elini uzatarak, "Evet," dedi. Leo bıçağıyla aşağı doğru kesti. Bu oldukça hijyenik olmayan, sağlıksız bir şey olmaya başlamıştı ve kesme işindeki rolümün bittiğine sevinmiştim. Ama bitmemişti. Gee bana emmem için başparmağını uzattı.

"Oh, ama," dedim. "Gerçekten mi?"

Gee başparmağını bana salladı, parmağında kan izleri vardı. Sonra da sanki bu şimdiye kadarki en komik şeymiş gibi sırıttı. "Bunu suşi olarak düşün, hanımım," dedi.

"Kuş kanı mı? Umarım o şeyi yıkamışsındır." Ağzımı açtım ve Gee tereddüt ederek gözlerimle buluştu. Güzel yüzündeki sırıtış kayboldu. Elindeki kan kırmızıdan gerçek rengi olan safir mavisine dönüştü. Şehrin cimri efendisinin bana kanını gösterişsiz bir şekilde sunmasında hayati, ağır, hatta zorunlu bir şey vardı. Siyah gözlerini dikerek başparmağını ağzıma soktu. Kanı yoğun ve parlaktı, agave şurubu gibi tatlıydı. Beast'in sinestezisi alevlendi ve Gee'nin kanına masmavi suyun serinliğini verdi; bir kış ormanında gece yarısının kokusu, tepede binlerce yıldız, çıplak dalların arasından parıldıyor; bir fiçıda sıçrayan çivit mavisine ya da kurtbağrının sesi/görüntüsü, bir çift eli boyuyor. Duygular, dilimde öğütülmüş lapis lazuli ve şekerin tadı ve dokusuna, uçuşan safir kanatların sesine dönüştü.

"Ben seninim, metresim, benim küçük tanrıçam," diye fısıldadı.

Uzun yumrulu parmaklarımla bileğini sardım ve başparmağını çektim. Sinirlenerek, "Ben bir tanrıça değilim." dedim.

"Dediğiniz gibi, hanımım. Misericord görevlerim dışındaki her koşulda, önce size sadakat yemini ederim. Sizin yokluğunuzda, klanınıza ve onun ve sığırlarına yemin ederim."

"Backatcha, küçük kuş." Ama niyet ettiğim gibi küstahça değil, kasvetli, gülümsemeyen ve kararlı bir sesle. Gee geri adım attı ve yaklaşık bir metre uzaklaştığında eğildi, bir dizini bükte ve bir eliyle sanki bir pelerini geriye iter gibi süpürdü. Ya da büyülü kanatlarını. Yerine oturdu.

Lanet olsun. Bu iş ağırlaşmaya başlamıştı.

Leo, "Edmund Hartley, metresinize olduğunuzu iddia ettiniz. Öyle mi?" Başımı yana çevirdim ve Edmund'u gördüm, sıradan, kahverengi saçlı, kahverengi

En azından günümüz normlarına ve benim boyuma kıyasla kısa boylu, gözlü bir adamdı. Karnındaki kazıklardan kurtulmuştu ve Eddie'yi son gördüğümde sarhoştı ve lacivert bir takım elbise giyiyordu, oysa şimdi ayıktı ve smokin giyiyordu. Edmund smokinin içinde oldukça iyi görünüyordu, koyu renk saçlarını geriye doğru taramıştı, yüz ifadesi garip bir şekilde yumuşaktı.

Ed bana baktı, dudakları kesinlikle dönüşmesinin nedeni olan gülümsemeyle yukarı kalkmıştı. "Öyle. Birbirimize bağlıyız. Beni gerçek ölümden geri çağırdı ve ben de cevap verdim."

Niyetim bu değildi. Bir köle istemiyordum. Ama bu onu hayatta tutmuştu ve o zamanlar bu yapmaya değer bir pazarlıktı.

Leo, "Jane Yellowrock'a özel olarak yemin ettin. Şimdi bu yemini yeniliyor musun?"

"Seviyorum." Ed'in gülümsemesi genişledi ve kısa bir süre önce daha özel olarak söylediklerini hemen hemen aynen aktardı. "Jane Yellowrock. Ben, Edmund Killian Sebastian Hartley, bu vesileyle sana ve senin ailene, tüm geniş ve çok nüfuslu ve çok yaratılışlı ve Yellowrock Klanı'na sadakat yemini ediyorum. İhtiyaç duyduğunuz her şeyi sağlayacağıma, koruyacağıma, bakacağıma, uğruna savaşacağıma ve gerçek bir ölümle öleceğime yemin ederim. Tüm ihtiyaçlarımı sizinkilerden ve onlarınkilerden sonra ikinci sıraya koyuyorum. Açlığımı sizinkinden ve onlarınkinden sonraya koyuyorum. Önümüzdeki on dokuz yıl boyunca, olduğum ve olabileceğim her şeyi ve yapabileceğim her şeyi emrinize, ellerinize bırakıyorum. Yaşamda, ölümsüzlükte ve gerçek ölümde seninim."

O lanet gözyaşları yine gözlerimde toplandı. Ama Eddie'nin işi bitmemişti.

"Jane Yellowrock onların, Everhartlar ve Truebloodlar da sizin olduğu sürece Everhartlara ve Truebloodlara sadakat yemini ediyorum, tek bir klan olarak, kendi iyiliğimi sizin iyiliğinizin altında tutarak. Vaftiz çocuklarınızı, onların ebeveynlerini ve onların çocuklarının çocuklarını kendi ölümsüzlüğümü ortaya koyana kadar koruyacağıma söz veriyorum."

Edmund hafifçe gülümsedi. "Bu sözleri ilk söylediğimden beri Pellissier Klanı'nın varisi oldum. Jane Yellowrock Karanlık Kraliçe oldu ve ben de Jane Yellowrock'un primo'suyum. Artık beni korumak zorunda değilsiniz, hanımım. Benim seni korumak. Hayatlarımız artık iç içe geçti. Benim kanımı dökmek senin görevin."

Leo, Ed'in başparmağını bıçakladı. Kırmızı kan kabardı ve aktı, hızlıca, çoğu vampirin kanından daha hızlı aktı, çünkü kalpleri fazla atmıyordu. Edmund'un kanıyla beslenmişim. Tadını ve gücünü biliyordum. tuttum ve başparmağını ağzıma götürdüm, bir an için yabancıların bu tören hakkında ne düşüneceklerini merak ettim, bu kadar insan dışı, herhangi bir insan grubunun kültürüne bu kadar yabancı, bu kadar ... kurban edici.

Böyle bir kan içme, Torquemada ve Engizisyonun eylemlerine yıllarca rehberlik etmiş, korkuyu, nefreti ve işkenceyi körüklemişti. Ve sonra Ed'in eti ağzımda, dişlerimin arasındaydı, kanı dilimin üzerindeydi, gücü açıktı ve bir dağ deresi kadar hızlı hareket ediyordu. Yutkundum ve büyüsünü içime çektim. Bu bir kudret nehriydi, azgın ama kontrol altında tutulan, suyun bir vadiden aşağı gürleyerek inmesi gibi, devasa kayalar arasında yatağında tutulan. Beyaz su, yok edecek kadar güçlü ama hayat dolu. Yüksek ve kudretli kaya duvarları tarafından yatağında ve amacında tutulurdu.

Onun kanında kendimi Edmund'un beni ilk gördüğü gibi gördüm.

Gece savaş alanında, kadın savaşçının arkasında cesetler yığılmış, alevler sıçırıyordu. Uzaktan silah sesleri . İnsanlar ölürken açılan bağırsakların kokusu, Mithran ölümünün kendine has kokusu, duman, kan ve silah seslerinin pis kokusu havada asılı duruyordu. Koun bir ambulandan iniyordu, geniş omuzlu adamın üzerinde sadece bir peştamal, kalçasında bir kılıç ve koyu mavi ve siyah Kelt dövmeleleri vardı. Solgundu. Kan kaybetmişti. Ya da kan vermişti.

"Bir insanı iyileştirmek için efendimin savaşını terk ettim," diye hırladı Koun silahlı savaşçıya. "Bana bir nimet borçlusun, kadın." Savaşçı bir kadındı. Siyah saçlı ve altın tenliydi.

Jane Yellowrock, Pellissier'in belirsiz bir nedenle işe aldığı kadın. Koun kılıcını çekti.

Kadın geri adım atarak yanındaki tabancaya davrandı. Ama Koun bir anda Mithran hızıyla kadının üzerine atıldı. Uzun bıçağını kadının boğazına sapladı. Kadının gözleri altın renginde parlıyordu. Edmund izlemek için yaklaştı.

Tam sıçradığı sırada bıçak boğazını kesti. Omuz taklası atarak yere düştü. Memurlar bağırdı, "Silahını bırak! Polis!" Ateş ettiler ve Koun ayağa kalkmadan önce tökezledi. Altın gözlü kadının üzerinde durdu, kılıcı iki elindeydi, bıçağı kadının karnına doğrultmuştu. "Bir nimet!" diye bağırdı.

Edmund onun çığlık atmasını, ağlamasını ya da feryat etmesini bekliyordu. "Ne ?" diye bağırdı.

"Ben zayıfladım ve primo daha fazla kana ihtiyaç duyuyor. Benim yerime sen dövüşeceksin." "Tamamdır," dedi kadın.

Koun geri adım attı ve kadın, Jane Yellowrock, ayağa yuvarlandı, bu hareket bir Mithran'inkinden daha akıcıydı, her ne kadar imkânsız görünse de. "Kaç kişiler?" diye sordu. "Kim onlar?" Ve sonra savaştı. Edmund onu takip etmiş, arkasını korumuştı. İzliyordu.

Tekrar yutkundum. Edmund'un elini benden . Ayaklarımın dibinde diz çöktüğü yerden. Ki bundan nefret ederdim. Uzanıp çenesinin altına bir parmak ucu yerleştirdim ve yüzünü yarı aslan yüzüme kaldırdım. "Sana sadakat yemini ," dedim.

"Evet, efendim. Ben de sana."

Hanımfendi. Efendim. Ed'i uzun zaman önce bağlamıştım. Şimdi o bağı mühürlemiştim. Ben bir canavardım. Neredeyse odadan kaçacaktım.

BÖLÜM 10

Benim dişlerim onunkilerden daha büyüktü.

Leo, "Eli Younger ve Alex Younger." dedi.

"Parmaklarını emmiyorum," dedim, tıpkı Kid'in "Jane'in parmağını emmiyorum. Üzerinde kıl var."

. Leo yüksek sesle güldü.

"Eli Younger. Savaşın," dedi Leo. "Savaşın ve kazandın, savaşın ve kaybettin. Bu savaşçıların yoludur. Taşıdığın yaralar ağır olsa da onurunla hayatta kaldın ve savaş alanından uzaklaştın. Gerekirse Jane Yellowrock'un yanında savaşır mısın?" Bu resmi bir soruydu ve aynı derecede resmi bir yanıtı vardı.

"Eğer Jane benden savaşmamı isterse," dedi Eli yumuşak bir sesle, karanlık gözleri Leo'dan bana doğru kayarken, "savaşırım. Eğer Jane saldırıya uğrarsa, savaşırım. Eğer Jane'in arkadaşları ve sadakat yemini ettiği kişiler saldırıya uğrarsa, savaşırım."

"Sana kardeşim diyor. Onu koruyacak ve klanını güvende tutacak mısın? Düşmanın tüm zayıflıklarını ve güçlü yanlarını bilmesi için düşünmeye, plan yapmaya, strateji geliştirmeye zaman ayırmasını sağlayacak mısın?" Leo sordu.

"Yapacağım."

Kaşlarımı çattım. Leo az önce aptal ve salak olduğumu, bir koruyucuya ve öğretmene ihtiyacım olduğunu söylemişti. Benim yoktu. Bunca zamandır kendi yağında kavrulmayı gayet iyi başarmıştım. Yine de benden daha güçlü olan, daha fazla büyüye, daha büyük dişlere ve daha keskin pençelere sahip olan varlıklara karşı hırçındım. Belki de Leo haklıydı.

Eli'a ters , o da bana sokakta kaybolmuş bir köpek yavrusuna takındığı ifadenin aynısını takınarak gülümsedi. Yüzümden geçen duygular karşısında başını salladı. "Bebeğim," dedi uzun süre acı çeken bir ses tonuyla. Tamamen farklı bir tonda Leo ve bana, "Jane Yellowrock'a ben bakacağım. Kendisine meydan okunduğunda ya da bir başkasına meydan okuduğunda onun yardımcısı olacağım. Onu güvende tutacağım. Onun arkadaşı ve kardeşi olacağım.

Savaş tüm neşemi ve iyiliğe olan inancımı çalmışken Jane'in ailesinin bir parçası olmak hayatı yeniden yaşamaya değer kıldı." Eli'nin kasvetli ifadesi kayboldu ve genişçe sırttı. "Dişleri, kedi burnu ve postu olsa bile. ve kudretlilere hakaret etse ve egolarını ayaklar altına alsın bile. Ve ben onu kalbimin kardeşi olarak seveceğim."

Kalbimin kız kardeşi, evlat edinme anlamına gelen resmi bir vampir sözüydü. Kendi kalbim eriyerek bir yapışkan ve lapa birikintisine dönüştü.

Alex, "Ben de aynısını yapacağım. İkinci olma kısmı hariç. O konuda berbat olurum." Çocuk'un suratını asmışım.

Başını iki yana salladı. "Janie. Lütfen. Kız gibi davranma. Bu benim bon vivant, kadınları seven, şehirli bir adam imajımı mahvedecek."

Eli homurdandı. Ben de . Alex sanki gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi görünüyordu.

Leo, "On yıl boyunca, klan kendi kendini geçindirene kadar, Klan Yellowrock'a Alex Younger ile müzakere edilecek yıllık bir maaş ödenecek. Yellowrock Klanına, Jane'in New Orleans Şehri Efendisinin İnfazcısı olarak statüsüyle orantılı bir klan evi için bir mülk verilecektir. Yellowrock Klanı'na şu anda kullanılmayan veya Katrina'dan sonra yeniden inşa edilmeyen bir mülk, üzerine inşa etmek ve yatırım yapmak üzere verilecektir. Yellowrock Klanı kurulmuştur."

"Benim bir evim var," dedim.

"Kişisel bir eviniz var," diye açıkladı Leo, "onu saklayabilirsiniz. Ancak scionlar ve onları besleyecek insanlar için yeterince büyük bir klan evine ihtiyacınız var."

Evi, üst kattaki yeni odaları, inşaatı ve her yerde insanlarla dolu kalabalık hissini düşündüm. Leo beni sürü fanghead ve onların akşam yemekleriyle baş başa bıraksa ne kadar kötü olurdu. Evde daha az insan olması iyi olurdu. "Ducky."

"Ducky," diye tekrarladı Leo, sanki kelimeyi ve olumlu anlamda kullanımını beyninde önemli şeylerle meşgul olmayan bir noktaya yapıştırmış gibi. Belki de "Tuhaf Modern Kelimeler" etiketli bir yere. "Mithran mülkleri arasından bir ev seçin. Şu anda dolu olmayan bir ev." Leo bana kurt gibi sırtıttı. "Ve şu anda bir klan tarafından sahiplenilmeyen ya da kullanılmayan bir tane."

Leo beni çözmüştü. Onun klanını batı yakasındaki evine götürecektim. Ona sırtarak karşılık verdim ve şu anda benim dişlerim onunkilerden daha büyüktü. Al bakalım, usta yalaka. "Grégoire'ın evinden çok uzak Garden District'teki Rousseau evini alacağım" dedim. Eğer bir ev alacaksam, havuzlu bir ev istiyordum.

"Ah evet," diye nefes aldı Alex.

"Klanını bir zamanlar var olanın küllerinden yeniden inşa etmek zorunda olan Ming'aksine, Yellowrock'un seçenekleri var. Klan üyelerini benim ve klansızların arasından, dört klanın yok olmasına neden olan savaşın mülksüzleştirdiği kişiler arasından seçeceksin. Seçmek istedikleriniz var mı?"

"Koun," dedim, "eğer kabul ederse." Koun beni sevmezdi ama iyi bir savaşçıydı. Ve Leo bazı insanları isteyeceğimi biliyordu. Onlara kişisel davetiyeler göndermişti. Sinsi.

"Brute, beyaz kurt adam. Kemnebi, Afrikalı siyah kurt adam." Leo'nun sol kaşı kalktı. "Kabul edecekler mi?"

"Brute yeni bir köpek yatağı aldı. Umurunda değil. Kemmie'nin başka seçeneği yok. O benim betamın zetası. Onu ben sahiplendim, bu yüzden onunla sıkışıp kaldım. Rick LaFleur ile aynı. Baş belası ama işte. Onları öldürmem gerekirken öldürmedim ve şimdi onlardan ben sorumluyum. Yirmi yirmi yıl sonrasını görebilmek falan." Evet. Eski sevgilime ve kölesine sahip zorunda kalmışım. Bu berbat bir şeydi.

Leo bana anlam veremediğim tuhaf bir ifadeyle , ben de görmezden geldim ve devam ettim. "Evan Trueblood, Angelina Everhart Trueblood, Evan Trueblood

Junior, Molly Everhart Trueblood ve taşıdığı bebek."

Leo'nun şaşkınlıktan kendi dişleriyle boğulacağını sandım. Evet. Bu konuda berbat, MOC. Vampir klanıma katılmak isteyen bir cadı ailem var. "Shiloh Everhart Stone ve arkadaşları ve eğer isterlerse kan hizmetkarları. Onlara sormadım. Tex."

"Kim?" Leo sordu. İsimler listesinden rahatsız olduğunu anlayabiliyordum Ama sanki bütün bunları düşünmüyormuşum gibi değildi.

"Tex. Bekçi köpeği olan Teksaslı sivri dişli. Adını bilmiyorum." Eğer kurt tüm insanlığını kaybedip saf kurda dönüşürse Tex'in Brute'la başa çıkabileceğini düşündüm.

"Ah," dedi Leo. "Daha büyük bir klan evine ihtiyacın olacak." Benimle alay ediyordu.

"Evet, her neyse. Katie'nin New Orleans'ta kalmak isteyen kızlarını okula gitmeleri, bir vampirle kişisel kan hizmetkârı olarak ya da bir işe girmeleri gerektiğini anladıkları sürece kabul ederim. Gerçek bir iş, seks için para ödenen bir iş değil. Ve buraya gelmek isteyenlerin özgeçmişlerini kabul edeceğim."

"Şimdi yapacak mısınız?" Leo sordu.

"Özgeçmişler." "Evet. İş geçmişlerinin olduğu kağıt parçaları-"

"Özgeçmişin ne olduğunu biliyorum." Kuru, alaycı, eğlenmiş.

"Doğru. Sloan Rosen ve ailesi." Leo'nun şaşkınlığı üzerine, "O NOPD'den. Çeteler tarafından başına ödül konuldu."

"Anlıyorum." Ama Leo'nun görmediği açıktı.

"Deon, Katie'nin şefi, Atlanta'ya gitmek yerine New Orleans'ta kalmak isterse. Katie ve Deon'a kalmış ama ben ilgileniyorum. Ve Wrassler. O dürüst, yetenekli ve benim arkadaşım." Ve HQ'yu güvende tutmak için yeterince çaba göstermediğim için yaralanmıştı. Ama bunu söylemedim. "Ve son olarak, Bruiser'ı istiyorum. George Dumas. Roberes'in Arceneau ve Grégoire Klanı üzerine yemin edemeyeceği gibi onun da benim üzerime yemin edemeyeceğini biliyorum. Ama o benim. Senin değil."

Leo'nun gözleri parladı; kokusu da parladı, yanmış parşömenin keskin kokusunu aldı. Bir an için vampirleşeceğini ve onu da kazığa oturtmak zorunda kalacağını düşündüm. Ama Leo nefes almayı başardı ve yumuşak bir sesle, "George Dumas. Nasıl yemin edersin?"

Bruiser masanın etrafından dolaşıp yanımıza geldi, ayak sesleri sessizdi, kokusu sıcak ve sakinleştiriciydi. "New Orleans Şehri'Efendisi ile yasal bir sözleşme imzaladım. Eğer Şehrin Efendisi beni bu sözleşmeden azat ederse, Karanlık Kraliçe'ye ve Yellowrock Klanı'na yemin edeceğim. Karanlık Kraliçe aracılığıyla New Orleans Şehri'nin Efendisi'ne. Ve onun aracılığıyla New Orleans'a."

Leo duygularını saklamakta iyiydi ama ifadesindeki acıyı ben bile görebiliyordum. "Sadakatin değişti, bir zamanlar benim birincim olan kişi."

Sanki o da Leo'nun tepkilerini görmüş gibi yavaşça konuşan Bruiser, "Ben Onorio, Dominantem Civitati-Leonard Pellissier, New Orleans ve Büyük Güneydoğu Şehir ve Av Efendisi. Ben Onorio'yum. Sadık biriyim." Ama en çok kime sadık olduğunu söylemedi ve bu Leo'yu kızdırmışa benziyordu.

"Savaş çıkarsa mı?" Leo sordu, sesi ipeksi ve fazlasıyla yumuşaktı.

"Onorio olarak konumum beni engellemediği sürece Jane Yellowrock ve Leo Pellissier'in yanında New Orleans şehri, Mithranları ve sığırları için ."

"Peki ya bölgem değişirse?"

"O zaman ne yapacağımıza karar veririz, benim sevgili, en iyi arkadaşım." Leo başını eğdi. "Arkadaş mı?"

" zaman, güneş doğduğu ve battığı sürece, yaşadığım sürece senin arkadaşın olacağım."

Bruiser ellerini Leo' uzattı, kolları açıktı. Leo'nun yüzünde ifadeler belirdi; şaşkınlıktan öfkeye, kederden umuda ve adını koyamadığım bazı şeylere kadar değişen duygular. Leo, Bruiser'ın açık ellerine ve kollarına baktı ve başını kaldırıp Bruiser'ın yüzüne baktı. Leo dikkatle, yavaşça eski efendisine doğru adım attı. Bruiser'ın kolları Leo'nun etrafına dolandı, Bruiser eski efendisinin zayıf gövdesinden on beş santim daha uzun, daha geniş ve daha kaslıydı. Bu şekilde , sanki daha önce hiç eşitlermiş gibi sarılmamışlar gibi garip, kaskatı durdular.

Sonra Leo nefesini verdi ve başını Bruiser'ın göğsüne yaslayıp rahatladı. "Ben her zaman senin ... oldum, George'um." Leo bu kelimeyi söylemeden önceki garip duraksama bunun insani bir özellik olduğunu gösteriyordu. Vampirlerin ortakları, seks arkadaşları, hizmetkârları, köleleri, soyları ve içki arkadaşları vardı ama hiç dostları oldu mu?

"Biliyorum," dedi Bruiser. "İlişkiler değişir Leo. Bizimki de öyle. Ama bu ilişki hâlâ çok güçlü ve sadık."

"Nasıl bir arkadaşsa sahip olacağımdan emin değilim. Son dostum kardeşim El Mago'ydu. Bana karşı geldi ve ben de onu öldürdüm. Hem de iki kez. Kardeşim için üzülüyorum George, ama senin için üzülürdüm."

"O halde beni öldürmene asla gerek emin olmalıyım, dostum." Bruiser'ın sesinde kahkaha , aynı zamanda gözyaşlarıyla dolu olan türden bir kahkaha. "Beni kontratımdan azat edecek misin?"

"Sangre Duello'nun bitiminden bir gün sonra sizi görevden alan belgeleri hazırlatıp bugün göndereceğim."

"Teşekkür ," dedi Bruiser usulca. "Güveniniz ve sevginizle beni onurlandırdınız."

Kollarını indirdiler. Leo geri adım attı ve Bruiser'ın kucağından uzaklaştı. Siyah saçları çözülmüş ve koyu renkli tutamlar halinde yüzünün etrafına dökülmüştü. Bana baktı, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar insandı, Fransız siyahı derinliklerinde gözyaşları birikiyordu. "George'umu hayatta tutacaksın. Arkadaşımı koruyacaksın."

"Yemin ederim," dedim, eğer Bruiser'ı öldürtürsem kendi hayatımı da kaybedeceğimi biliyordum. Elbette Bruiser'ı öldürtürsem zaten ölmüş olmak isterdim.

Leo, "Bana bir cep telefonu getirin ve Everhart-Truebloods'u arayın. Yellowrock Klanı'na katılmaya karar verirlerse şimdilik sözlü bir yemini kabul edeceğim." Bir elini uzattı ve bir kan hizmetkârı elindeki cep telefonunu ona verdi. Hoparlör açıktı ve çalışıyordu.

"Hey, Leo Amca!" Angie sevinç ve mutlulukla selam verdi.

Leo'nun kaşları, bu kez ikisi birden, tavana doğru fırladı. Sonra şok başka bir şeye dönüşürken gözleri kocaman oldu. Merak gibi bir şeye.

"Bu Angelina. Anne!" diye bağırdı. "Bu Leo Amca!"

Bir sırıtışı bastırdım. *Leo Amca.* anasını, bu çocuk çok zekiydi.

"Weo Amca!" Küçük Evan arka planda bağırdı. "Unca Weo! Weo Amca!"

"Sevgili, Tanrı'nın Kutsal Annesi," diye fısıldadı Leo. Sesi dehşete düşmüş gibiydi.

"Bu Molly Everhart Trueblood," dedi Molly alaycı bir sesle. "Sanırım bu da New Orleans'tan Leo Pellissier."

Çok uzun süren bir duraksamadan sonra Leo, "Öyle," dedi.

"Jane bir vampir klanına evlatlık söyledi. Onun . Bu çağrı bununla mı ilgili?"

"Babacığım! Ben Leo Amca! Jane Teyze tarafından evlat ediniliyoruz!" Angie Baby arka planda bağırdı.

Leo'nun yüzündeki ifadeye başardım ama neredeyse başaracaktım. "Evan, bu Leo," dedi Molly. "Jane'e yemin gerekiyor."

"Baş kan emici aradığında hep küfredirim," dedi Koca Evan.

"Sus. Kibar ol." Arka planda zıplayan çocuklar gibi ayak sesleri duyabiliyorduk. Yaşlı Truebloodlar hep bir ağızdan, "Yellowrock Klanı'na evlat edinilmeyi kabul ediyoruz. Büyü kullanarak sadakat yemini ediyoruz ve Jane Yellowrock' kalplerimizden, zihinlerimizden ve ruhlarımızdan sadakat ve sevgi gösteriyoruz. Onu ve tüm halkını güvende tutmak için çalışacağız."

Sarsıldım. Bunu söylememeleri gerekiyordu. Bu evlat edinmeyle onları güvende tutmam gerekiyordu. Ama sözler söylendi. "Hayatımı verene kadar sizi güvende tutacağıma söz veriyor, taahhüt ediyor ve garanti ediyorum" dedim.

Leo yumuşak bir sesle, "Yeminleriniz kayıt altına alınmıştır," dedi.

"Güle güle, Leo Amca!" Angie Baby bağırdı. "Hey, Edmund'um! Seni seviyorum!"

Leo yine irkildi, sanki kadının sözlerinde bilmediği bir şey varmış gibi. Leo aramayı sonlandırdı ve hemen arkamda, ölümsüz bir heykel gibi hareketsiz duran Edmund'a döndü. Aralarında bir şey geçti ama ben anlayamadan kayboldu.

Gee sessizliğin içinde sessizce, "Kara Kraliçe bizi değiştirdi. Hepimizi değiştirdi."

"Teşekkür ederim," dedi Leo. "Gidebilirsiniz. Ben de birazdan geleceğim. Werelionlar ve siyah wereleopard spor salonunda Mithranlarımla antrenman yapıyorlar. Onları kontrol etmem gerekiyor." Gözlerini bana doğru kaydırды. "Kemnebi'ye onu klanınız için talep ettiğinizi bildireceğim."

Tiksinti dolu bir ses . Kemmie'nin de dahil edilmesini , böylece ona göz kulak olabilirdim. Leo'nun bilgeliğini kullanarak, düşmanlarımı yakınımnda tutmak.

Leo bize başıyla selam verdi ve Konsey Odalarının arka kapısından dışarı çıktı. Boğazı iyileşmiş ama ince kırmızı bir çizgiyle işaretlenmiş olan Sabina bir yığın kâğıttan ilkinı açtı. "İmzanız, Yellowrock Klanı'nın Efendisi."

"Kaç tane siggie?" Ben sordum.

"Kırk yedi," dedi Sabina.

Sinirli bir nefes aldım ve kalemi elime aldım. İmzalamaya başladım. Biraz zaman aldı. Bitirdiğimde Alex'i kontrol ettim. Başını tabletinin üzerine eğmişti. "Güncelleme Dominique ve kalkanlı cadı?"

Başını salladı, bukleleri dalgalandı ve ayağa kalktı. "Erkek sürücü. Yüz kayıt programı devam ediyor. Dominique yolcu koltuğunda. Arabadaki diğerlerinin yüzleri tanınmaz halde. Sokaklardan geçip I-10'a girmişler ve doğuya yönelmişler. Onları tekrar bulduğumda güncelleyeceğim."

"Güzel."

"Plaka Mithran Konsey Odalarına ," dedi. "Kayıp olabilecek herhangi biri için arama yapıyorum. Birisi onları odalara ve kütüphaneye sokmuş." Eklemediği şey, içeriden biri, muhtemelen güvenlik ekibinin bir üyesi olması gerektiği idi. *Hay aksi.*

Gee bir yarışma programı mankeninin yapacağı gibi kolunu uzattı ve ben de ona doğru yürüdüm, arkamdaki diğerlerinin farkındaydım, Mithran Konsey Odalarından çıkıp koridorda asansöre doğru ilerlerken tek bir sıra halinde, sessiz bir şekilde takip ediyorduk. Arkamdaki insanların derinden, çok derinden farkındaydım. Klanımı kurarken söylediğim isimlerin. Her şeyin tuhaflığının. On iki yaşındayken, çıplak, yaralı, korkmuş, dil bilmeyen, sosyal becerileri olmayan bir yabancı olarak, elime sıkıştırılmış bir altın külçesinden başka hiçbir şeyim olmadan dağ ormanından çıkmıştım.

Artık bana yemin etmiş, korumam oluşan bir klanım vardı. Ve daha fazlası da olacaktı. Belki çok daha fazlası. Hepsini güvende tutma ve onlara bakma düşüncesi omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yaydı. Gee durdu ve Eli'dan kulaklığını istedi. duvara yasladım, böylece aşağı yukarı görebiliyordum, soğuk ürpertim daha da artıyordu. Eli diğer tarafa yaslandı, kardeşini soluna, en güvenli yere çekti, ancak Kid başını , habersizce hücrelerini dinliyordu. Eli'nin elleri silahlarına gitti, yüzü savaşçının o hareketsiz, ifadesiz maskesine büründü, önsezilerimi açıklayabilecek ipuçları için beni izliyordu. Yukarı aşağı baktım, kokladım. Eli'nin tedirginliğine, bir şeylerin yolunda gitmediğine dair hislerime bir neden bulamıyordum. *Çıkardığım* sesleri sessiz tutmaya çalışarak havayı ağzımdan ve dilimin üzerinden emdim ama olağan dışı hiçbir şey algılamadım.

Asansörün kapısı açıldı ve biz yukarı çıkamadan aşağı inmesine rağmen içeri girdik. Gee, "Yellowrock Klanı'na davet edilen kişilere haber gönderdim. Yakında cevaplarını ve yeminlerini bekliyoruz."

Ya da değil. Söylenmemiş kelimeleri duydum. Potansiyel klan üyelerimin çoğunun mesafe ve zaman kısıtlamaları nedeniyle yüz yüze yemin edemeyeceğini biliyordum, ancak çoğunun benim insanım düşündüm. *Vay anasını.* Benim insanlarım. En büyük parçam yatağa geri dönüp yorganı gözlerimin üzerine çekmek istedi. En küçük parçam ise büyük kız külotumu yukarı çekmemi ve bir savaş kadını gibi davranmamı söylüyordu. Savaş kadınlarının geleneksel olarak külot giydiğinden değil.

Asansör kapısı kapandı ve düştü. Durdu. Ve açılmaya başladı. Çığlıklar koridoru tırmaladı, tiz ciyaklamalar ve alçak sesli hırıltılar.

Ellerim dışarı fırladı ve kapıları çarparak açtım. Koridora fırladım. Eli ve Gee'nin silahlarını çekip peşimden koştuklarını gördüm. Spor salonu koridorunun kokusu küf, eski ter ve eski kan izleriydi, bazıları benimkilerdi, şampuan, deodorant ve soyunma odaları. Spor salonunun kapısından içeri girdim.

Leo beni belimden yakaladığı anda yanlışlığın pis kokusu çarptı. Zaman durdu. Leo beni tekrar yakaladı. Zaman durdu. Leo beni tekrar yakaladı. Leo, beni tutuyor. Birlikte zamanın içinde ve dışında çırpındık.

Zaman durdu ve hareketsiz kaldı. Normale döndü. Hızım neredeyse ikimizi de yere fırlatıyordu ama onun vampir gücü bizi son bir kez dönene kadar döndürdü. Dengemizi yakaladı ve ayaklarım yere değdiğinde hantal bir dans hareketi gibi bizi durdurdu. "Jane'im mi?" Leo nefes aldı. "O da neydi öyle?"

"Bilmiyorum. Büyü mü?" Yalan söyledim. Ama biliyordum. Zaman tuhaf bir şey yapmıştı. Başıma öyle bir ağrı girdi ki gözlerimi kapatmak istedim.

Larry, Leo'nun özel uşağı, bize tuhaf tuhaf baktı.

Durdum. Kendi ağırlığımı aldım ve Leo'dan uzaklaştım. Yana doğru kaydım. Eli ve diğerleri de durdu, odayı inceliyor, silahlarını emniyete alıyorlardı. Gözlerimi spor salonunda gezdirdim.

Üç kurt kedi vampirlerle dövüşüyordu. Bir antrenman maçı. Bedenler uçuyor, düşüyor, yuvarlanıyor ve çıplak elle/çıplak pençeyle/çıplak pençeli dövüşe geri sığıyordu. Onlar dövüşürken nefesimi tutup izledim.

kapı açıldı. Limon kokusu içeri doldu ama kimse yoktu. Anomali. Cadı buradaydı.

Ben bir uyarıda bulunamadan, yarı formdaki bir werelion Leo'ya doğru baktı, yarı formdaki Asad. Kükredi. Havadaki diğer tüm sesleri çalan, yankılanan bir gök gürültüsüydü. Kollarımdaki ve ensemdaki tüyler, korkunç bir şekilde ölmek üzere olduğumu söyleyen ilkel bir dehşetle diken diken oldu. Eli'ye "Limonlar" dedim.

"alıyorum. Arıyorum."

"Aynen öyle," dedi Alex, parmakları tabletinin üzerinde dans ederken.

Limon kokusu arttı ve büyüün geniş odaya yayıldı. Kurt aslanı keyiflendi, başını kalın boynunun üzerinde döndürdü ve kendini salladı. Büyü, bir şekilde tanıdıktı. Asad döndü. Bir vampiri yakaladı. Ve onu odanın diğer ucuna fırlattı. Kadın şaşkınlıkla çığlık attı, çarptı, zıpladı, yuvarlandı ve hareketsiz kaldı. Başının altında kan birikti. Leo gerildi.

Kurt aslan tekrar kükredi, pençeli ellerini havaya . Asad tüm vücudunu kapıya doğru savurdu, burun kıvrımları her nefeste açılıp kapanıyordu. Bu tarafa baktığında beni görmemişti, o zaman gözleri Leo'daydı. Bu sefer beni gördü. Bakışlarımız buluştu ve tutkal gibi birbirine yapıştı.

Başını geriye attı ve kükredi, bu kez sorgusuz sualsiz meydan okuyordu, dişleri beyaz ve iriydi. Canavar beynimin ön tarafını . *Yırtıcı hayvan!* İçgüdüsel olarak kaslarım gerildi ve elim uyluğuma bağlı vampir öldürücüyü buldu. Onu gizli kılıfından çıkardım. Hâlâ yarı formdaydım. Dövüş formunda. Canavar öldürücü dişlerini göstererek hırladı.

Kem grubumuza diğer kurtlardan daha yakındı. Leopar çığlığı atarak insan kalçasına bağlı bir bıçağı çekti. Kem'in evcilleştirilmiş olması gerekiyordu. Ona ne olmuştu? Büyü . . . Ağırlaşıyor, nefes almak zorlaşıyordu. Sahnelenen bir dövüş müsabakası aniden gerçek olmuştu. Kemnebi bir meydan okuma çığlığı attı.

Leo'nun kılıçları havalandı. "Bu ne cüret!" diye bağırdı.

Kem-cat'teki kana susamışlığın kokusunu aldım. "Yırtıcı!" Canavar yine çığlık attı, bu sefer benim/bizim boğazımızdan. Beast bedenimin kontrolünü ele geçirdi. Leo'nun yanına giderek alfasını Kem'in saldırısından . Kediye meydan okuyan bir çığlık atarken kontrolü ele almak için çabaladım.

Kemnebi çığlık attı, ağzı ardına kadar açıldı, burnu hırladı, dişleri bembeyazdı. Hızla değişerek kısmi bir yarı forma dönüştü. Jane/Canavar'a doğru koştu. Çelik pençesini kaldırdı. Canavar Jane'i itti.

Kemnebi bıçağının altında kaldı. Yere düştü. Kem'in karnına saplandı. Yukarı ve doğru yırtıldı. Kem'in karnı açıldı. Kan fişkırdı. Canavar yaralı kedinin ötesine yuvarlandı. Arka pençelerine . Jane gibi ayakta duruyordu. Ama yaralı Kem, Leo'ya döndü, leopar pençeleriyle uzandı. Tamamen kedi. Larry, Şehrin Efendisi'nin önüne atladı. Onu koruyordu.

Jane/Canavar Kem'i sırtından bıçakladı. Kem yere düştü. İyileşmek için leopar formundan insan formuna geçmeye çalışıyordu. Ama ona saplanan bıçak gümüş rengindeydi ve omurgasını kesmişti. Kem kedi formunda sıkışıp kalmıştı. Ölüyordu.

Larry yerdeydi. Kanaması vardı. Boğazının çoğu gitmişti. Leo Larry'nin üzerine eğilmiş, insanı iyileştirmek için kendi parmaklarını kesiyordu. Jane'e, *anlamadığını* düşündü.

Jane'in aklından düşünceler geçiyordu. *İhanet. Büyü*, diye düşündü Jane. *Hiçbir yerde grindylow yok. Ve Larry Leo'yu kurtarmaya çalıştı. Lekesi olabilirdi.*

Canavar meydan okudu. *Sürü avcılarından nefret et! Sürü avcılarını öldürün!*

Jane, Beast'i kontrolden geri itti. Alfa pozisyonu için savaştı. Canavar çığlık attı, *Jane alfa için beta olmayacağım!*

Durun! Durun! Jane düşündü. *Benimle savaşmayı bırak. Neler olduğunu bilmiyorum ama bu iş bitmedi. Ben kılıçla daha iyi dövüşürüm.*

Canavar, Jane'in ele almasına izin verdi. Gücü yarı Canavar yarı Jane formuna itti. Meydan okuma çığlığı attı. Asad ve Nantale, yarı aslan dövüş formunda, her biri iki kılıç çevirerek saldırdı. Eli geçti, silahını kaldırdı ve Nantale'yi vurdu. Nantale yere düştü ve kıvranmaya başladı. Gümüş ve kan kokusu alıyordum.

Asad kükredi, sesinde keder ve öfke vardı. Ve limon kokusu daha da parladı. Asad, altın gözleri parlayarak saldırdı. Eli ateş etti. Edmund ve ben etraftan dolaştık ve werelion'a saldırdık. Fulani'lerin kralı, alfa erkeği ve deneyimli bir savaşçı olan Asad ikimizi de alt etti. Edmund onu saniyeler içinde paramparça etti. Ben Asad'ın boğazını kestim. Asad yavaşladı.

Göz kırptı. Şaşırmış gibi kılıçlarına baktı. Afrikalı Weres Partisi'nin lideri tökezledi, sendeledi ve yere düştü. Ve öldü.

Leo, Gee ve Larry -Lawrence Hefner, Larry değil; Larry'den nefret ederdi- yerden kaldırılırken ayağa kalktı. Gee'nin kolları ve bacakları adamın etrafına sarılmıştı, Gee'nin Anzu büyüü safir ve çivit rengi bir pus halindeydi ve çoktan iyileşmişti. Leo gözlerini bana dikti. Kırmızı sklera ve geniş, siyah gözbebekleri ile vampir gibiydiler. İpek gibi, aksanı her zamankinden daha Fransızcaydı, "Kurt kediler bize neden saldırdı? Onları odalarımıza kabul ettik. Anlaşmalar imzalamıştık." Kraliyet *biz*'ini kullanıyordu ki bu her zaman korkutucu olmuştur. Asil bir şekilde kızgın olduğu anlamına geliyordu.

"Limon kokusu alıyorum. Limon kokusu. Koku azalıyor. Neden saldırdıklarına gelince, Nantale'e Des Citrons Klanı'nı sorun," dedim. Artık savaş bitmişti, adrenalinim düşmeye başlamıştı ve başımdaki ağrı yeniden artmıştı. Mide bulantısı bir kasırga dalgası gibi yükseldi ve çaresizce yutkundum. Bu insanların önünde kusmayacaktım.

Alex kendi kendine usulca küfretti. "Cadıyı nasıl bulacağımı çözemiyorum. Hiçbir şey işe yaramıyor." Leo yarı yer değiştirmiş Afrika aslanına doğru yürüdü ve onun üzerine diz çöktü. Başını ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. "Neden halkıma saldırdın?"

Nantale yutkundu ve kocasını yerde ölü bulmak için gözlerini çevirdi. Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Asad, Kemnebi ve yüce kedimiz Raymond Micheika, imparator Titus Flavius Vespasianus ile Afrika'nın yaratıkları için anlaşma imzaladı.

ve Asya. Bir vampirin pençelerine onun araçları olarak teslim edildik. Başka seçeneğim ve söz hakkım ama kocam aptallık . Ve şimdi ölüyorum." Tekrar yutkundu ve bu kez dudaklarında kan vardı, nefesiyle birlikte köpürüyordu. Ciğerleri iflas etmişti. "Micheika alacak ve onları öldürecek ya da köleleştirecek. Yavrularımı koruyacağına dair bana yemin et ve ben de sana anlaşma belgelerinin nerede olduğunu söyleyeyim. Ve düşmanlarını tanıyacaksın."

Leo, "Kitlerinizi kendi türlerinden diğerleriyle birlikte güvenli bir yere götürmeyi ayarlayacağım" dedi. "Evraklar Asad'ın çantasında gizli bir bölmede. Royal Sonesta'da."

Bu NOLA'da beş yıldızlı bir oteldi. Nantale uzandı ve Leo'nun elini tuttu. Leo da ona karşılık verdi; Nantale'nin teni önce soluklaştı, sonra da hızla kül rengi oldu. Kasıldı, öksürdü. O kadar hızlıydı ki, Nantale öldü. Leo yüzünü bir kez okşadı ve başını yavaşça yere koydu. Gerçekten her ne olduysa bitmişti.

Odanın etrafına baktım. Vampirler küçük gruplar halinde duruyordu ve kimin kiminle olduğunu, kimin silahını çektiğini, kimin mutlu kimin sonuçtan hayal kırıklığına uğramış görüldüğünü ezberledim. Ağzımı açtım ve limon kokusu aradım ama koku gitmişti. Bu iyi bir şeydi. Başım şu anda bir cadıyla dövüşemeyecek kadar ağrıyordu.

Leo ayağa kalktı ve bir grup vampirin üzerine yürüdü. Tex'e seslendi. "Royal Sonesta'ya gidecek ve anlaşma belgelerini bulacaksın. Düşmanlarımızın yavrularını buraya, güvenli bir yere getireceksin. Yavrlara değerli misafirler olarak nezaket ve saygıyla davranacaksın."

Tex gözlerini bana dikti ve ben de ona küçük bir baş selamı verdim. Leo'ya, "Yapacağım, efendim." dedi. Bu da Leo'ya gezegendeki en önemli Afrika werelionlarından bazılarının kontrolünü verdi. İsteddiği gibi şekillendirip yetiştirebileceği kitler. Yavrularını kişisel özgürlük ve sorumluluğa inanmaları için yetiştirdiyse iyi bir hamle diye düşündüm. *Eğer*. Bir vampir tarafından beslenmenin, yetişkin bir büyük kedinin pençelerinde ölmekten daha iyi olduğunu tahmin ettim.

"Nantale'nin yavruları güvende olduğunda," diye devam etti Leo, "Afrika Partisi'yle temasa geçeceğim.

PAW cesetleri gömmek isteyebilir." Çenesini hafifçe Kemnebi'ye doğru kaldırdı, çok Fransız bir jestti, tiksinti doluydu, ama benimle konuştu. "Hainin icabına bakacaksın."

Canavar tekrar dışarı baktı ve bana dişlerimizi Kemmie'nin sırtına kafatasının hemen altına boynu kırılana kadar salladıktan sonra onu alıp hayal ettirdi. Onun yerine limon kokusunu ve kavgayı başlatan büyüünün sıcaklığını hatırladım. Tanıdık bir büyü tadı.

Leo bana esrareniz bir bakış attı ve kanlı hizmetkârlarına işaret etti. "Leoparı oyun odasına . Jane'imiz scion inini kullanabilir."

Oyun odası. Doğru. Sadece bir vampir kafeslerle dolu ve zeminin ortasında bir gider bulunan bir odayı oyun odası olarak düşünebilirdi. Leo daha yumuşak bir sesle, karanlık gözleriyle gözlerimi tutarak, "Kurt kedilerle aramızdaki yarığı iyileştirdiğimi sanıyordum. Rick'in altındaki leoparı evcilleştirdiğini sanıyordum."

"Büyü," dedim aynı yumuşak sesle. "Tanıdık büyü. Birisi bağı geçersiz kılmanın bir yolunu bulmuş, hem de hızlıca."

"Ahhh." Leo anomalinin HQ'daki varlığını ve cadıyı gerçek zamanlı olarak göremediğimizi biliyordu.

Adamlarıma dönüp baktım, Eli'nin yüzü kapalı ve soğuktu, Alex ise şiddet içeren video oyunları oynayan birinden beklediğimden biraz daha beyazdı. Ama sonra, yakın zamanda

saldırıya uğramıştı ve

neredeyse ölmüştü. Eli boğazındaydı ve yeni yara izlerini parmaklıyordu. Bugünlerde onları nadiren fark ediyordum ama insan olduğu için, içindeki tüm vampir kanına rağmen benden çok daha yavaş iyileşmişti.

Ed yanımdan yumuşak bir sesle, "Kurt kedinin taşınması işini ben hallederim," dedi. "Rick LaFleur onu sorgulamalı."

Adrenalinim akıp gitti. "Pekala. Tamam. Yap ."

Sonra Asad ve Nantale'nin SOD'un önünde onları ilk gördüğümde dudaklarını yaladıkları görüntüyü . Kadim vampir kanını içmek istemişler miydi? Bu gece gerçekten bunu yapacak kadar uzun süre karargâhta kalmışlar mıydı? Törenler alt beşte miydiler? Kurt adam ısırıklarıyla kirlenmiş SOD kanını mı içmişlerdi? Bu kanın onlara ne yapacağını, onları saldırganlık büyüüne kaptırıp kaptırmayacağını merak . "Leo. Aslanların kokusunu al."

Leo bana tuhaf tuhaf baktı ama aslanların üzerine eğilip kokladı.

"Karanlığın Oğlu Joses Santana'nın ve büyüünün kokusunu ."

Başımı salladım, migrenime karşı yetersiz bir hareketti. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Sanırım buraya ilk geldikleri zamandan beri SOD'a ulaşmaya çalışıyorlardı. Ve sanırım sonunda istediklerini aldılar. Sanırım -belki de- Dominique ve Des Citrons'la aynı hizaya geldiler ve Callan'a bir kılıç fırlatmadan önce Dominique onları güçlü bir gizleme büyüünün altındaki beşinci alt bölüme götürdü. Büyülü bir yardımı vardı, büyü onları merdivenlerde saklayacak kadar büyüktü. Ve kurt adam tükürüğüyle kirlenmiş SOD kanı içtiler. Bu onlara ne yapacaktı? Tek başına onları saldıracak kadar delirtir ? Yoksa odadaki cadı ve/veya Des Citron'ların büyüünden mi kaynaklanıyordu? Ya da ikisi birlikte mi çalışıyordu?"

Leo başını salladı. "Bunu bilmiyorum."

"Eli, benimle gel. Alex, güvenliğe git. Görüntüleri kontrol et ve anomaliye ne olduğunu . Kedilerin ne zaman beşin altına indiğini ve bize neden haber verilmediğini öğren." Bir güvenlik görevlisini işaret ettim. "Sen. Onunla git. Karargâhta kimse yalnız seyahat edemez." Alex hızla uzaklaştı, kokusundan kan sıçramış odadan çıkmaktan mutlu olduğu anlaşılıyordu, güvenlik görevlisi de peşindeydi. Pençemin üzerinde döndüm ve koridordan aşağıya, merdivenlerden beşinci kata indim.

Yarı vites değiştirdiğimde ayakkabılarımı çıkarmıştım ve alt bodruma inen merdivenlerin zemini soğuktu. Hızlıca etrafıma bakındım, her şeyi gözümün önüne getirdim: eski kan, kurt adam kokusu, SOD ve küf. Kameralar kapalıydı. Dominique buraya son geldiğinde kameraları uzaktan kumandalı bir aletle kapatmıştı.

Ortada davetsiz bir weres yoktu ama SOD yalnız değildi. Silahlı ve tedirgin bir düzine karargâh güvenliği, yarım daire şeklinde durmuş duvardaki insan şeklindeki şeyi inceleyen üç kadına doğru silahlarını kaldırmış duruyordu. Neredeyse insan gibi görünüyorlardı ama muhtemelen hepsi arcenciel'di: en iyi tanıdığım Soul değil, Opal, Cerulean ve daha önce tanışmadığım biri. Brute de oradaydı, Brute Joses Santana'nın ayağını ısırmış ve sulu kan akıtmıştı.

SOD daha da değişmişti ve muhtemelen karargâhta saklanan vampir ve cadının kanıyla beslendiğini tahmin ettim. Tamamen insan şeklini almıştı, yüzü artık gevşek çeneli değildi. Gözleri açıktı ve kurt işkencecisine sessizce gülüyordu. Onu görmezden geldim ve güvenlik şöyle dedim: "Geri çekilin. İnfazcı'nın emriyle görev yerlerinize dönün."

Bu durumdan pek memnun görünmüyorlardı ama bir süre sonra asansörle bodrumdan çıktılar. Gee merdiven boşluğundan çıktı ve arcenciel'lerin önünde eğildi, yüzü sevinçle . "Tanrıçalarım. Selamlar." Hep bir ağızdan başlarını salladılar ve Gee yanındaki yerini alarak tabloyu seyretmeye koyuldu.

"Brute?" diye sordum. "Az önce spor salonunda werelionlar ve Kemnebi tarafından saldırıya uğradık, burada yaralanan siyah wereleopard"- omuz silktim, günden emin değildim-"kısa bir süre önce. Yakın zamanda SOD'un tadına bakmış olmaları mümkün mü?"

Brute homurdandı, sonra başını salladı, başı aşağı yukarı hareket ediyordu, bu hareket onun devasa formunda kurda benzemiyordu ve tuhaftı.

"Bugün
mü?" Başını
salladı.

"Dominique'le birlikte miydiler?"

Brute elini hayır anlamında
salladı.

"Burada limon gibi kokan biriyle mi birlikteydiler?" Brute
gerildi ve başını salladı.

"Kahretsin. mı?"

Brute bana sertçe baktı ve başını salladı.

"SOD'un tadı kurt kedilere bir şey yapar mı? Onları çıldırtır mı?"

Homurdandı ve "Aroouuu" gibi bir ses çıkardı. Belki de bu bir cevaptı ama kurt adamca bilmiyordum.

"Spor salonuna neden hiçbir grindylow'un gelmediği hakkında bir fikrin var mı?"

Homurdandı ve tekrar seslendi. "Ooommmeee. Ooommmeee." Ses tonu farklıydı, homurtunun uzunluğu daha kısaydı ama yine kurt adamca bilmiyordum ve tüm sorularımı basit bir evet/hayır şeklinde nasıl soracağımı çözemiyordum.

SOD bana bakıyordu, hala sessizce kıkırdıyordu. Kalpsiz yapmak zor. Kalpsiz bir ölümsüz olmak zor. Bir şekilde tekrar büyüdüğünü düşündüm. Başını duvardan kaldırdı, uzun siyah saçları yapıştı ve yumuşak bir *gıcırtyla* uzaklaştı. Çenesi açıldı ve dişleri ortaya . Parmakları fiskeyle açıldı ve bir mücevher ve altın parıltısı yakaladım. Tabutun açılması gibi ses çıkaran bir nefes aldı. Kısık sesle, "Yellowrock. *Ut omnis, mortem.*"

Kendimi kapının arkasına atmak için gerildim. Ama hiçbir şey olmadı. SOD az önce bir *wyrd* güç konuşması yaptı ve ... hiçbir şey olmadı. Hiçbir sihirli güç odayı süpürmedi; hiçbir sihir havayı yırtmadı ve yakmadı. Kaşlarımı çatarak ne anlamaya çalıştım. SOD tüm bedenini duvara vurdu, gümüş zincirler takırdadı. "*Ut omnis, mortem!*" diye bağırdı.

Ve yine hiçbir şey. Arcenciel'ler kafalarını bir araya getirdiler ve kendi aralarında sessizce konuştukları izlenimine kapıldım. Zihin gücü saçmalığı. *Ut omnis, mortem?* Bildiğim son kelimeydi. Ölü ya da ölüm anlamına geliyordu. Ama ilk iki kelime daha az açıktı.

"Herkes ölüm," diye tercüme etti Gee düşünceli bir şekilde. "O bir *Wyrd*'di ve bizi öldürmesi gerekirdi. Yani bazılarımızı. Lanet başarısız oldu." Brute'a baktı. Sonra bana, yarı formumda beni inceledi. Gee başını benden çevirmeden sordu, "Brute. Gücünü almak için Karanlığın Oğlu'nu ısırдын mı?"

Brute kuyruğunu salladı ve dişlerini SOD'un çıplak ayağına tekrar geçirdi. Bu bir cevap değildi ama SOD hayal kırıklığı içinde çığlık attı ve kendini duvara ve arkaya vurdu, zincirler daha yüksek sesle şingırdadı.

Gee tekrar sordu, kelimeleri biraz farklıydı. "Brute. Karanlığın Oğlunu ısırduğında onun gücünü elinden almış mı oluyorsun?"

Brute sevindi. Sonra başını aşağı yukarı sallayarak insanları onayladı ve ön patilerinin üzerinde bir kez zıpladı. Brute bana doğru döndü. Gümüş mavisini gözleri daha önce hiç görmediğim kadar kurda benziyordu. Gözlerinde insan zekası parlıyordu. Ve biliyordum. SOD'un hırıltılı çığlıkları arasında fısıldadım: "Hayyel sana zamanda yürüme ve Karanlığın Oğulları'nın büyüünü etkisiz hale yeteneği verdi. Isırığınla."

Brute bana bir köpek yaptı, kuyruğu daha da şiddetle sallandı ve dikkatini SOD'a geri çevirdi. Tekrar tekrar ısırıldı, kurt dişleri tüm vampirlerin babalarından birinin çıplak ayaklarını deldi. Isırıyor. Isırıyor. Dünyadaki en güçlü iki vampirden birine azap veriyordu. Ve hiçbir grindylow onu durduramazdı. SOD'a doğru yürüdüm ve onun iğrenç, yapışkan elini tuttum. İşaret parmağında bir yüzük vardı, basit bir ayarda yüzü kahverengi bir elmas. Büyülü bir muska. "Bunu sana bugün Dominique mi verdi?" diye sordum.

Joses gülerek homurdandı ve yumruğunu sıktı. Brute başını salladı ve tekrar seslendi, "Ooommmeee." Dominique demeye çalışıyordu, yeterince iyi öldüremediğim vampir. *Hay* aksi.

SOD'un elini kavradım ve yüzüğü çektim. Beni durdurmak için yumruk yaptı, ben de parmağını kırdım ve yüzüğü çıkardım. O kısık sesle çığlık atarken yüzüğü cebime soktum. Beşinci kattaki dramdan uzaklaşıp merdivenlerden geri döndüm ve Rick'e mesaj atarak zeta kedisinin az önce Rick'in merkezdeki alfasına saldırdığını söyledim. O da dört saat içinde karargâhta bildiren bir mesaj attı. Sonra baş ağrım için biraz Tylenol ve bir avuç dolusu ibuprofen buldum. Kendimi tutmayı başardım.

Leo'nun ya da başka bir dangalağın bir zamanlar devoveo'daki filizlerini tuttuğu oyun odası/hapishane olan filiz , gümüş rengi bir kafesin bir metre uzağında duran Eli ve Edmund'un yanından geçtim. İçinde yeni dostum Kemnebi vardı. Gümüşlü kılıcım hâlâ sırtının ortasındaydı. Kemmie, kılıç kesiklerimin gümüş toksinleri vücudundan atılana kadar iyileşemezdi. Sıkışmış gümüş kılıç bunu imkânsız kılıyordu ve diğer formlarından birine geçmesi de mümkün değildi. Kedi formunda kapana kısılmıştı, gümüş bir kılıç tarafından felç edilmişti, bağırsakları hala yere . Yaşıyordu ama acı çekiyordu. Havadaki kokusunu alabiliyor, nefes alış verişlerinde duyabiliyordum. Suçluluk duygusu, eski düşmanım, başını kaldırdı.

Kem beni anında öldürürdü ama onu orada görünce midem bulandı. İşkence görürken.

Kafesin kapısını açtım, bir vampir öldürücü çektim ve kafesinin önünde yere çömeldim, ayak parmaklarımda üzerinde dengede durdum, dirseklerim dizlerimdeydi. Eğildim ve hırladım. Kasten erkeksi bir pozisyon ve meydan okuyan bir hırıltıydı. Dudaklarım geri çekildi ve azı dişlerim ortaya çıktı. Sesimin Canavar'ın hırıltısına dönüşmesine izin vererek kolay sorularla başladım: "Dominique ve limon kokulu bir cadı seni evcilleştirilmiş halinden kurtarmak için sana büyü mü yaptı?"

Kem bana kedi tısladı.

"Seni izlemesi gereken grindy'low'a zarar verdin mi?" Bıçağımı boğazına .

Kem bana kedi dişlerini göstererek hırladı.

Daha yavaş bir şekilde, "Bir şekilde grindy'ni öldürdün mü? Siz ve aslanlar insanlar varken saldırdınız. Grindy hepinizi öldürmüş olmalıydı."

Yarı insan yarı kedi bana tükürdü, omurgasındaki gümüşle yapabildiği tek hareket buydu.

"Neden saldırdınız? Sen ve kediler Sangre Duello' nasıl bozmayı planlıyordunuz? Bu sorulara cevap vereceğinize dair başınızı sallayın, ben de iyileşebilmeniz için bıçağı çıkarayım." Dudaklarını kaldırdı, dişlerini gösterdi; kasıtlı olarak başını hayır anlamında salladı. Ayağa , kafesin kapısını kapatıp sabitledim ve "Yemek yok, su yok, tıbbi yardım ve bize grindy ve werlerle ilgili neler olduğunu anlatmaya istekli olana kadar kimse gümüşlü bıçağı çıkarmayacak" dedim. Bir kedi hakareti olan kediye sırtımı döndüm ve Eli peşimde odadan çıktım. Tabiri caizse.

Koridorda oyun odasının kapısı kapandı ve Eli'nin öfkesinin kokusunu alabildim. "Onu acı içinde bırakıyorsun."

Cevap vermek için kendimi zorladım. "Bu bir savaş değil. O insan değil ve insan kanunları tarafından kapsanmıyor ya da korunmuyor. O bir werecat. Ölmeyecek. Biraz acı çekecek, hepsi bu."

"Jane-"

"Hayır. Şu anda birbiriyle bağlantısız görünen çok fazla şey oluyor. Hepsi de EV'lere ve felakete doğru giden çok fazla olasılık var. Son birkaç dakika içinde, çıldırmış ya da büyülenmiş gibi davranan ya da her ikisini de yapan kurt kediler tarafından saldırıya uğradık, bunlardan biri hiç saldırmamalıydı, karnını ovdurmak dışında hiçbir şey yapamayacak kadar evcilleşmişti. Limon kokusu aldık. Des Citron'larla müttefik olan ama muhtemelen onların istekleri dışında hareket eden Dominique kolaylıkla içeri girip çıktı ve Callan'a bir kılıç fırlattı. Callan Outclan rahibesini öldürmeye çalıştı. Karargâhta bir cadı dolaşıyor ve kimse onu bulamıyor gibi görünüyor.

"Alex'in onları araştırdığından emin olacağım, ancak eski bir klan olmalarına rağmen Des Citrons yüzyıllardır tarihin gözünden uzak kalmayı başardı. Klan EV'lerle aynı hizada olabilir de olmayabilir de. Arkalarına izlemeyi ve parçaları daha sonra toplamayı umuyor olabilirler. Rick dört saat içinde burada olacak. Rick, alfa olarak Kem'i konuşturabilir. Günahlarını düşünmek için dört saat." Sonra aklıma geldi. Başımı eğip doğrudan Eli'nin gözlerinin içine baktım. Gözleri periliydi. "Yaralı düşman savaşçılarına işkence edildiğini gördün, değil mi?"

"Agresif sorgulama." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Yüzünü şaşkınlık kapladı. "Bu-" Sözleri aniden kesildi.

"İnsanlık dışı ve insanlık dışı mı?" Eli'a doğru eğildim, omzum onun omzuna değdi. "Grindy'si kayıp. Onu öldürmüş olabilir. Onu. Grindy'lerin öldürülebileceğini varsayıyorum. Ama onun grindy'si bir bebek grindy. *Bir bebek.*" Kedi yavrularına benziyorlardı, çelik pençeli neon yeşili kedi yavrularına, ama kedi yavrularına. Küçük sevimli katillerdi. "İnsanları öldürmek istedi. Larry'yi öldürmeye çalıştı ve onu bir tüy yumağına dönüştürmüş olabilir. Ve Kem benim sürüm. Cevap istemek benim hakkım."

Eli başını salladı ama olumlu cevap verdi "Evet. Tamam. Larry'ye zarar vermek için iki kere düşünmeyen bir kurt kedi için." Bir yumruk yaptı ve kapının arasına yerleştirdi.

Kem ve biz. "Tamam. Dört saat."

Eli beni ne kadar değiştiğimi, insanlıktan, merhamet ve iyilik hakkında düşünmekten uzaklaşmanın ne kadar kolay olduğunu düşünmeye bırakarak uzaklaştı. Merhamet ve iyilik zordu. Başkalarını incitmek kolaydı. Kapı açıldı ve kapanırken Ed'in gözleriyle karşılaştım. Kalın bir kapıydı. Ağırdı. Girerken ve çıkarken fark etmediğim küçük bir vınlama sesiyle kapandı. İçeridekilerin çığlıklarının koridordakileri rahatsız etmemesi için yapılmış bir kapıydı. Hapsetmek ve işkence etmek için yapılmış bir odaydı. "Ben korkunç bir insanım," dedim, Edmund'dan ziyade kendimle konuşarak.

"Evet, efendim. Öylesiniz."

"Ama onu tekrar serbest bırakırsam, sevdiklerime zarar verecek.

Yine." "Evet, efendim. Verecek."

"Sevdiğim insanlarla zorundayım. Bu da demek oluyor ki. ." Zor olan kısım buydu. Son aylarda birkaç kez fark ettiğim kısım. "Bu bir canavara dönüşmem gerektiği anlamına geliyor."

Edmund nazikçe, "Siz her zaman bir canavar değil miydiniz, efendim?" dedi.

Bıçaklanmış gibi acı veren bir nefes aldım. Aktif olarak bir düşmana işkence ettiğim odadan döndüm ve uzaklaşmaya başladım. Ağır kapının ardındaki odadan belli belirsiz çığlıklar geliyordu. Kalbim boğazıma fırladı. Ed kapıyı çarparak açtı. İkimiz de içeri koştuk. Kemnebi kafesinin içinde yatıyordu, boğazı , kanı zeminin ortasındaki gidere doğru akıyordu. Kafesi hâlâ sabitti. Grindy kafesin üstünde duruyordu, neon tüyleri kan içindeydi, ayak bileklerinde ve boynunda bir çeşit ipin etine saplandığı ve tüylerini aşındırdığı bağ izleri vardı.

. Kaçmıştı. Ve kafesinin içinde bir wereleopard öldürdü. Doğru ya. Tam olarak bir kedi yavrusu değil.

Eli yanımda belirdi. "Vay canına," dedi.

Vampirler ve kurtlar ve onların entrikalar içinde entrikalar içinde ihanetler içinde komplolarla dolu lanet katmanları. "Görüşme belgelerini görmem gerek. Leo'yla konuşmamız gerek."

BÖLÜM 11

QaStaHvIS yIn 'Ej Chep

Fuayeye yürürken bir adamın sesi bizi durdurdu ve "Legs?" dedi. Bu lakap, uzun süredir çalışan güvenlik biri olduğunu gösteriyordu. Tekila Takımı ya da Votka Takımı. "Hey, Antifriz," dedim yavaşlayarak. "Seni ayakta ve hareket halinde görmek güzel. ?"

"Fena değil, Legs. Enayiler yaralanmalar için Sam Amca'dan daha iyi para öderler ve yaralar için seni terk etmezler." Sağlam elini uzattı ve iki parmağının arasında katlanmış bir not vardı. Katlanmış ama mühürlenmemiş olması herkes tarafından görüldüğü, özel olmadığı anlamına geliyordu. "MOC'den."

Kâğıdı açtım ve uzun parmaklı ellerimin hareket ettiğini gördüm. Hâlâ yarı formda olduğumu fark etmemiştim bile. Leo'nun kendine özgü kaligrafisinde şu sözler yazılıydı: *Şehrin Efendisi, Yellowrock Klanı'nın Efendisi'nin siz ayrılmadan önce ofisimde bize katılmasını rica ediyor.*

Yellowrock Klanı'nın Efendisi, Jane ya benim Jane'im ya da İnfazcı değil. İsimler ve unvanlar vampirler için bir şey ifade ederdi. Bu şehir ya da klan işiydi ve onunla sohbet etmemiz gerektiği için tesadüfî bir durumdu. Notu Eli'a uzattım, o da hizmet gülümsemesiyle dudaklarını kıpırdattı. Kıkırdadım ve ses yarı Canavar sesiydi. Antifriz birazcık irkildi. Doğru ya. Ben bir canavardım ve canavarlarla yaşamak hiç kolay olmamıştı.

"Hadi gidip Leo' ofisinde ziyaret edelim," dedi Eli, sesi sert ve duygusuzdu. Birini dövmeyi planladığında kullandığı sesti bu. Kendimi sıcacık ve yumuşacık hissetmemi sağladı. "Teşekkür ederim," dedim kibarca Antifriz'e. Çıplak patilerimin üzerinde Leo'nun ofisine giden giriş merdivenlerini tırmandım, Eli topuklarımın üzerindeydi. Kapıyı çaldım. "Girin" seslenince girdim. Şöminesi, pahalı halıları ve duvar asmalarıyla girişten geçip Leo'yu masasında buldum, ben hâlâ yarı formdaydım, Eli ise savaşçı yüzünü takınmıştı.

Leo deri koltuğunda arkasına yaslanmış, bacaklarını uzatmış, ayakkabılarını çıkarmış ve ayak bileklerini çaprazlamış bir şekilde oturuyordu. Kağıtlar göğsünün üzerinde duruyordu. Altın kaplama bir sürahi, altın bir tabağın üzerine yoğunlaşma suyu damlatıyordu. Etiketinde MACALLAN 1824 SERİSİ NO. 6 SINGLE MALT yazan kesme kristal bir şişe 6 SINGLE MALT yazan kesme kristal bir şişe dirseğindeydi, yanında bir bardak vardı, viski bacakları hâlâ boş bardağın kenarından aşağı süzülüyordu.

Saçları omuzlarına dökülmüş, giysilerine kan sıçramıştı. Yüzünde bile birkaç damla vardı. Eski kanın kokusu bir yırtıcı için korkunç olmalıydı ama . Ve viski içiyordu. Elleri dışında

hiçbir yeri açık değildi.

Parmaklarındaki bandaj. Yakın zamanda bir kavgada birkaçını kaybetmişti ve hâlâ yerine oturuyorlardı. Bu bir vampir şeyiydi.

İçeri girdiğimizde başını kaldırıp bakmadı. Bir an orada durdum, izledim, değerlendirdim. Sonra eğildim ve göğsündeki kâğıtları aldım. Bu, birinin Royal Sonesta'dan aldığı kurtkedisi müzakere anlaşmasıydı. Sayfaları çevirip tararken sayfalar usulca hışırdadı, Eli yanımda okuyordu. Açılış paragrafı bir tez cümlesi gibiydi, üç tarafın üçlü bir güç birliği içinde olduğunu söylüyordu: Avrupalı imparator, yaratıklar (Afrika kurtkedileri ve küçük bir haydut kurtadam sürüsü) ve iki vampir. Dominique Quessaire ve Bancym M'lareil.

"Ahhhh," diye nefes aldım, her şeyi bir araya getirerek. Anomaliye Cym neden olmuştu. Spor salonundaki büyüünün bu kadar tanıdık gelmesinin nedeni buydu. Bu yüzden wereler saldırmıştı. Bancym M'lareil'i tanıyordum. Zihin büyüü vardı. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir gizleme büyüü vardı.

Cym hem cadı hem de vampirdi. Meksikalı MOC Jack Shoffru'nun varisiydi, korsan bir , son iki yılda New Orleans'ı ele geçirmeye çalışan pek çok dişlektan . Bancym Molly'yi kaçırmıştı. Molly'ye zarar vermişti. Eli'yi neredeyse öldürüyordu. Shoffru ile dövüşüm sırasında, Eli neredeyse ölmek üzereyken, Cym'i kazıklamıştım. Ama kafasını almamıştım ve ortadan kaybolmuştu. Belli ki savaş alanından çıkarılmış ve iyileştirilmişti.

Titus, EV'ler ve Cym gibi haydut kurtadamlar da her zaman Leo'nun düşmanları olmuştu. Dominique hepsini bir arada tutan tutkaldı ve burada bahsedilmeyen Des Citrons Klanına yemin etmişti. Bir klanın kendi müzakere anlaşmaları , halkla bağlantılı bir anlaşma değil. Dominique ve Bancym'in pençeleri pek çok pastanın içindeydi, en az bilinen ve anlaşılan ise Des Citrons Klanı'ydı. Klan hakkında, kim olduklarını, ne istediklerini, nerede olduklarını, her şeyi öğrenmem gerekiyordu.

Özet, önemli olan kısımdı. Hepsi düşmanlarına karşı saldırı anlaşması imzalamış ve kabul etmişti. Titus Leo'yu yendiğinde, Bighorn Sürüsü'nü yok edecek ve devasa bölgeyi Prism, Jax ve onların sürüsüne verecekti. Titus ayrıca Leo'nun tüm bölgesini iki kadın vampire verecek ve onları birlikte Birleşik Devletler'deki en güçlü iki vampir yapacaktı. Kağıtları masanın üzerine bıraktım.

Leo başını kaldırmadı. Yumuşak bir sesle, "Yılların ağırlığı, ağırlığı, ihanetin ağırlığı omuzlarıma çökmüş durumda," dedi. Bu depresyon, melankoli ve başarısızlık tonuydu.

Eli bana ve tuhaf bir şekilde yarım sırttı. Eğilip Leo'nun bardağını ve sürahiyi aldı ve lambaya doğru tuttu. "Bunun şişesi altmış beş yüz dolar civarında." Bardağın içine biraz koydu ve karıştırdı. Kokladı. Altın sürahidenden birkaç damla su ekledi. Tekrar döndürdü ve kokladı. Leo yavaşça başını çevirdi, insan olmayanların yaptığı o yılan gibi hareketlerden biriyle ortağımı izliyordu. "Sana viskimi ikram etmedim, insan."

Eli likörü yudumladı, ağzında çevirdi, küçük patlamalar halinde yuttu, dumanını içine çekti. "Fena değil. Otuz beş yıllık bir Balvenie'den daha iyi değil ama fena da değil." Leo'yu izleyerek tekrar yudumladı.

Leo, "Mahzenimde kırk altı yıllık bir Balvenie var, 1968, fıçı yetmiş iki, doksan üç," dedi.

Eli başını salladı. Tekrar yudumladı. "Güzelmiş. Mızımızlanıp pes ettiğine göre Balvenieyi alabilir miyim? Titus'un eline hiç istemem." Eli bana baktı. "Pençelenen ve yağmalananların affına sığınıyorum."

", " dedim, ses tonumdaki eğlenceyi belli ederek.

"Mızımız mı?" Leo sordu, gözleri yavaşça sönüyordu. "Malikâneme baskın mı yapmak istiyorsun? Ben ölü değilim." Dişleri aşağı doğru indi.

"Henüz değil. Ve ev sahibi avantajına sahipsin. Ve artık tüm düşmanlarınızı tanıyorsunuz. Ama sesin yenilmiş gibi geliyor. etmiş gibi konuşuyorsun. Sonuç hakkında inandığın şey savaşın dörtte üçü, yani çoktan kaybettin. Sen öldün, yaşlı adam." Eli yudumladı, Leo'yu savaş günündeki genç bir acemi asker gibi süzdü. "Ve senin iznin olmadan viskini içiyorum." Leo sandalyeden fırladı ve doğruca Eli'a yöneldi.

Çenesi yumruğumun üzerine indi. Yer değiştiren havanın patlaması ve çenenin yumruğa çarpması üst üste geldi. Leo geri çekildi, masaüstüne oturdu ve başını salladı. Gülmeye başladı ve dişleri havaya kalktı. Bu, savaşın dörtte üçünün geri kazanılması demekti. Ortağımı öpebilirdim.

Leo bize baktı, bakışları insan kıyafetlerimi ve kedi yüzümü, ellerimi ve ayaklarımı aldı. Bana diğer parçalarımın ne kadarının kedi şeklinde olduğunu sormayı düşündüğünü görebiliyordum. "Yapma," dedim. Gözlerinin etrafındaki deri eğlenceyle kırıştı. Masasındaki sandalyeye geri kaydı ve Eli ile ben de sandalyelere oturduk. Belki sorulmadan oturmak kabalıktı ama yorgundum, sanki yaptığım azıcık kavga beni çok yormuştu. İtiraz etmediğinde patilerimi bir sedirmiş gibi küçük masanın üzerine koydum. Leo rahatlamama izin verdi. "Konuşmamız gereken bir konu var-"

Leo elini kaldırarak beni durdurdu.

Sommelier Quesnel, üzerinde bir düzine bira şişesi bulunan bir tepsiyle ofise girdi. Tüm şişeler ve teneke kutular soğuktu ve Amerikalıların birayı sevdiği gibi buğulanmıştı, bu da bunun MOC olmanın beraberinde getirdiği tat testinin bir parçası olmadığı anlamına geliyordu. Quesnel tepsiyi kolumun yanındaki masaya koydu ve sanki seçmemi söyler gibi işaret etti. "Şehrin Efendisi, Kan Efendisi klanına yükselişinize kadeh kaldırmaktan mutluluk duyuyor. Ne istersiniz?"

Yerel NOLA Brewing Company birasının kutusunu . Mecha birasının önünde şehir merkezinin bir kısmını yiyen kırmızı bir ejderha vardı. Sonra da aynı şirketin Irish Channel Stout'unu gösterdim. Quesnel her iki kutuyu da açtı ve her birini buzlu bira doldurdu ikisini de diğer tarafımdaki masaya koydu. Leo için yeni bir bardak hazırladı ve viski ile suyu doldurdu. Leo sandalyesinde arkasına yaslandı ve beni yarı formumda inceledi. Gözlerinde hoşnutsuzluk ya da yargılama yoktu; aksine, bir zevk vardı.

Leo'nun keyif azaldı ve tekrar dalgınlaştı. "Senin şerefine kadeh kaldırmanın bir yolu yok Jane'im. Bir klanın yeni Kan Efendisi için uygun kadeh kaldırma şekli, bakire bir erkek ya da kızın şahdamarından 'Uzun ölümsüzlük, refah, soylar, kan ve sığırlar' sözleriyle ."

Birama baktım. "Evet. Bira daha iyi. Peki ya 'Uzun yaşa ve başarılı ol' nasıl?"

Leo kadeh kaldırmak için viskisini kaldırırken beni komik bulduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Eli da kadehiyle onun örneğini izledi. Mechayı elime aldım ve hafifçe yukarı kaldırdım. Leo sözlerimi tekrarladı, "Uzun yaşa ve başarılı ol." Leo'nun dudaklarından Vulkan kutsamasını duymak kıkırdamaya değirdi ama kahkahamı bastırmayı başardım.

Leo içti ve birkaç fındık yedi. Eli ve ben de onu takip ettik. Arkadaşça bir sessizlik içinde biramı bitirdim. Sonra Leo viski bardaklarını yeniden doldurdu ve ikinci biramı bana uzattı. Leo, "Ancak ben *QaStaHvIS yIn 'ej chep*'i tercih ederim" dedi.

Birayı havada tutarak durdum, parmaklarımdan buzlu su damlıyordu. Eli, "Klingonca mı? Az önce Klingonca 'Uzun yaşa ve refah içinde ol' demedin."

"Oh, ama ben yaptım. Ve umarım Jane'im onlarca yıl daha yaşar ve çok başarılı olur." Boştaki elini Vulkan V selamında kaldırdı, kısaltılmış bir baş selamı verdi ve yudumladı.

Vay anasını. Leo *Star Trek*'i biliyordu. *Uzay* Yolu hakkında çok şey. Alex'in ineği olurdu.

Gözleri parlayan Leo tekrar yudumladı ve ben de kolumu indirip içmeyi hatırladım. Leo, "Beyaz kurt adamın Joses Santana'yı ısırıldığı bilgisini aldım" dedi.

Sonunda önemli gelmeye başlamıştık. "Evet. Ve kurt adam tükürüğü SOD'u daha az büyülü yapıyor gibi görünüyor. Tadı farklı mı?"

"Son günlerde Joses'un tadına bakmadım," dedi Leo alaycı bir ifadeyle. "Anladığım kadarıyla bize saldıran kurt kediler spor salonunda bize saldırmadan önce Karanlığın Oğlu'ndan beslenmişler. Bundan haberiniz var mıydı?"

Dedim, "Anladım. Dominique onları içeri aldı ve yol boyunca kameraları yok. Elimizde video görüntüsü yok."

"Dominique Quessaire neden Grégoire' ve bana ettiği yemine ihanet etti, biz onun suçlarını affettikten ve onu bize geri verdikten sonra? Bu beni çok rahatsız etti..." Elini "*Uzun zamandır*" der gibi çevirdi.

"Yine mi sihir? Limon kokulu sihir." Yorgun bir şekilde, "Fark eder mi?" diye sordum. Leo bunu düşündü ve sonra başını salladı. "Hayır."

"EuroVamplar ile Dominique ve Cym ve yakında ölü bir haydut kurtadam sürüsü olacağını umduğum şey arasındaki müzakere belgeleri elinizde. Bighorn Sürüsü şehirde kalan kurtadam kalıntıları arıyor. Alex, Bancym, Des Citrons Klanı ve Dominique üzerine yoğunlaşacak. Onların inini bulduğunda, ben onu yok edeceğim. Geriye sadece EuroVamplar kalıyor. Çok kolay."

Leo hafifçe gülümsedi ve viskisinin kalanını tadı kaçmış gibi yere bıraktı. "Savaşacağız. İki gece içinde. Siz Amerikalıların dediği gibi, kazanan hepsini alacak."

"Bu da seni Avrupa'nın imparatoru yapacak." Onu inceledim. "Dünyadaki herkesi kullanılacak ya da atılacak araçlar olarak görme eğiliminde olan bencil bir narsist olmana rağmen, iyi yöneteceksin."

Leo güldü ama bu bir vampir kahkahasıydı, tamamen acıklı ve insani bir espri yoktu. "Beni onurlandırırıyorsun. İnsanların anladığı anlamda hak etmediğim bir onur, çünkü sana zarar verdim, Jane'ime, İnfazcıma. Benim Karanlık Kralıçem."

Bir kez olsun unvanlara ya da iyeliklere itiraz etmemeye karar verdim. Hepsi hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Yudumladım. Bir sonra Leo da yudumladı. Eli bizi bir şahin gibi izliyordu,

Gözleri delici ve sabit. "Dövüşlerin nerede karar verdiniz mi?" diye sordum. "Beni bu karar verme sürecinin dışında bıraktınız."

"Bu tür kararlar ... sizin maaş derecenizi aşar."

Ne kadar da ördekçeydi. " güvenliğini sağlamam gerekiyor."

"Seni sebepsiz yere karanlıkta bırakmadım. Seni ihtiyacım olan amaçlar için kullandım."

İçkisini tekrar yudumladı ve viski bacaklarının bardaktan aşağı süzülüşünü izledi. Leo, "İki saat geçtikten sonra, Sangre Duello'nun Port Eads'ten çok uzak bir Chitimacha kabile adasına yerleştirilmesine karar verildi," dedi. "1800'lerin başından beri Pellissier Klanı ile paylaşılan evlerin bulunduğu üç kabile adası var ve kabile makul bir ücret karşılığında evlerin ve arazinin bakımını izin verdi."

Bunu düşündüm, biramın son aldım ve dedim , "Kabile toprakları olarak adalar ABD dışı toprakların kullanımına mı giriyor? Yani oraya yaşayabilirsiniz, Titus yaşayabilir."

"Doğru. Teknik olarak ABD hükümetinin orada yargı yetkisi olmadığı söylenebilir."

"Buna itiraz edebilirler," dedim. "Mahkemede."

"Olabilir," diye kabul etti. "Ancak, tam yeri açıklamayacağımız için, hükümet bize, Chitimacha'ya ve Titus'a yasaları nasıl uygulayacağına karar verene, uygun evrakları bir araya getirene ve bizi suçlamak veya durdurmak için yasal yazılar için bir hakime gidene kadar Duello çoktan bitmiş olacak."

"Ya da hepiniz gelir sizi havaya uçurabilirler. Adaya bir bomba ya da napalm bombası atarlar ve gezegendeki en büyük, en kötü vampirlerle işiniz biter." Leo buna cevap vermedi, hâlâ kristal bardağını çeviriyordu. "Çatışmaların nerede olduğunu anladıklarında Titus'un kellesinin uçmuş olacağını planlıyorsun. Ama ordunun uydu kapasitesi, radarları ve füzeleri var." Leo hâlâ bir şey söylemedi. "GPS'li yerlerin bir haritası var mı?"

Leo bilgisayarından Louisiana'nın burnunun topo haritasını çıkardı ve bana çevirdi. Üç yer bulanıklaştırılmıştı, ABD askeri tesislerinin uydu haritalarında bulanıklaştırıldığı gibi. Ona kaşlarımı çattım ve Leo, "Bir süre önce bunların ... pikselleştirilmesini ayarladım?" dedi. Ses tonu bu terimi sorguluyordu. "Paranın ayrıcalıkları vardır."

"Île des Eaux," dedim birinin adını okuyarak. "Suların Adası." Leo Fransızca'yı tercüme edebilmemden etkilenmiş görünüyordu ama *île* ve *eaux* oldukça kolaydı. "Spitfire Adası ve Contempt Adası. Peki ne zaman gidiyoruz?"

"Birkaç temizlik ve peyzaj kan hizmetkârı, evlerin uygunluğunu ve bakımsızlık durumunu tespit etmek için iyi maaşlı bir inşaat ekibiyle üç adanın her birine bir hafta öncesinden gönderildi - bir adanın Titus için kabul edilebilir olduğu kanıtlanırsa diye.

Güvenlik bu endişeleri değerlendirmek üzere inşaat ekibiyle birlikte aşağıya indi. Nihai mekana karar verilmez, elbette aşağı inecek ve güvenlik hazırlıklarını denetleyeceksiniz.

"Acil değerlendirme ve temizliğe katılan ekipler, olası bir Mithran işgali için ilk hazırlıklara başlamak üzere orada bulunduklarını bilmiyorlar. Adalara vardıklarından beri dış dünyayla hiçbir bağlantıları olmadı. Her ev günümüz standartlarına göre ilkel: cep telefonu yok, internet yok. Sıcak ve soğuk su akıyor olabilir.

su veya kapalı tuvaletler. Minimum elektrik, tamamen güneş enerjisi. Çoğu kampçı olan küçük bir personelimiz olacak. Zor durumda olanlarımız ya sahada ışık güvenliği olan odalarda kalacak ya da helikopterle getirilecek. Yellowrock Klanı, bir güvenlik ekibi ve kan hizmetkârları için sahada ranza odası sağlanacaktır. Gerektiğinde diğer ranzalar da kullanılabilir, ancak dediğiniz gibi, sakinlerin kapanması gerekebilir."

"Uyku düzeni konusunda endişeli değilim. Güvenlik konusunda endişeliyim. Neden ben bu işe dahil olmadım?"

"Alex'iniz her üç sahayı da inceleyerek aktif bir katılımcı oldu. Kendisinin bir tercihi var ve ben de onu ve güvenlik ihtiyaçlarını karşılamak için müzakerelerde geleni yapıyorum."

Ve Alex bana söylememiştir.

Leo yüz hatlarından küçük bir insan gülümsemesinin geçmesine izin verdi. "Bir lider yetenekli ve sadık çalışanlarını iyi eğittiğinde, Jane'ciğim, artık onları bırakmanın ve onlara verilen görevleri yerine getirmelerinin zamanı gelmiştir. Senin yeteneklerine ve korumana burada, Konsey Odaları'nda ihtiyacım vardı, kilometrelerce uzaktaki bir adada değil."

Leo'ya kaşlarını çatmışım ama haklıydı. Alex büyüyordu ve sorulmadan işini yapıyordu.

Leo devam etti. "Titus ve adamları açıkta demirleyecek ve her akşam alacakaranlıktan sonra motorlu sandallarla onarılan rıhtıma gelecekler. Şafaktan önce de aynı küçük teknelerle ayrılacaklar."

Patilerimi yere koydum ve ayağa kalktım. "Paylaşmak istediğin başka haberler var mı?" Leo arkasına yaslandı ve yazıcısından bir kâğıt çıkardı, bir kez katladı ve bana doğru eğilerek kâğıdı uzattı. Gözlerimi ona diktim ve kâğıdı aldım. Katlamayı açtım ve aşağıya baktım. Rakiplerin ve dövüşlerin bir listesi. İsmim belirgin bir şekilde yer alıyordu. "Bu berbat olacak."

"Umarım öyledir Jane'ciğim," dedi Leo, gözlerindeki pırıltı geri gelmişti.

"Umarım öyledir." "Kastettiğim bu değildi."

Kısmi gülümseme. "Hayır. Kastettiğin bu değildi. Önümüzdeki birkaç gün zor olacak. Ama bana bilmeniz başka bilgiler olup olmadığını sordunuz. Evet, var. Var."

"Ve?"

"Onu buraya getirdiğinizde talep ettiğiniz gibi, Ayatas FireWind ile özel olarak görüştüm. Sangre Duello'da hazır bulunmayı talep etti. Ben reddettim. Israrcı olmaya başladı."

"PsyLED'in adada herhangi bir sıfatla bulunmasına ihtiyacımız yok. Yasal olarak ölümüne düelloları durdurmaya çalışmakla yükümlü olacaklar."

Leo bunu dikkate aldığını söylemek istercesine başını eğdi. "Yine de, gerçek ölümüm durumunda, kanun görevlilerinin varlığı hem karada bir kan gölünü hem de Birleşik Devletler Donanması veya Sahil Güvenlik tarafından herhangi bir eylemi önleyebilir."

"Kaybederseniz ordunun hepimizi dışarı çıkaracağını düşünüyorsunuz."

"Kazalar olur. Körfezdeki bir adanın kasıtlı olarak bombalanması bile duyulmamış bir şey değil. Eli Younger'a sorun. O böyle şeyleri bilir. Ayatas Ateş Rüzgârı

Şehrimdeki tüm gelişmelerden olacağım. Bu konuyu dikkatlice düşüneceğim ve planlarımı sizinle görüşeceğim."

Leo daha yumuşak bir sesle, "Ateş Rüzgârı'nın kokusunu aldım. Ve sadakatinin olmasa da onurunun teminatı olarak bana onun kanından tek bir damla hediye edildi." Yavaşça ekledi, "O senin gerçek kardeşin."

Göz kııptım. Sanki dünya eğilmiş ve ben de düşecekmişim hissettim. Kendimi sabitlemek için bir nefes aldım ama hava çok kuru, çok soğuktu. "Ne oldu?"

"Kardeşin olduğunu iddia adamın kokusunu aldım. Aynı anneden doğdunuz, aynı babanın soyundan geldiniz. O senin tam kan kardeşin."

- - -

Gençlerin de oturma odasında rahatlamıştı; Alex masasında, Eli ise biz içeri girdiğimizde kendini attığı kanepede yatıyordu ve şimdi aldatıcı bir şekilde sakın ve uykulu görünüyordu.

Girişte duruyordum, hala yarı formdaydım, huysuz ve sinirliydim. Alex'e, "Sangre Duello'nun üç adadan birinde olduğunu biliyordun ve bana söylemeyi uygun görmedin mi?" dedim.

"Bu işi Jane," dedi Eli, tembel gözlerle beni izliyordu, elleri başının arkasında ve ayakları çaprazdı. "Bilseydin, yapmak ilk şey uçup etrafa bakmak . Meşgulsün. Yetki devretmek zorundasın ama bu konuda berbatsın. Ben de etrafı kolaçan ettim. Alex güvenliği denetledi. Şimdi, bu gece, bilmen . Daha önce değil."

Çok yumuşak bir sesle, "Bana söylenmeyen, bilmem başka bir şey var mı?" diye sordum. Eli yayıldığı yerden doğruldu. "Gerçekten çok kızgınsın. Neden?"

Ayatas benim kardeşim. Söylemedi. Bir şeye vurmak istedim. Sert bir şekilde. Canavar'ın beynimin ön tarafına sıçradığını ve gözlerimden altın renginde parladığını hissettim. Ona gönderdiğim bakış Eli'yi ayağa kaldırdı, vücudu benimle dövüşmek için eğilmişti, ona vurmam için hazırды. Bir adım geri çekildi, aramızdaki boşluğu temizledi, kendine engellemek ve plan yapmak için yer açtı, gözleri zevkle parlıyordu. Eli bana stres atma şansı vermekten her zaman ve dövüştüğümüzde yaptığı gibi, ona gerçekten vurmamı bana küçük bir "hadi" işareti yaptı. "Bizim işimiz bu Jane," dedi, daha iyi bir saldırı açısı için dolanırken. "Bir bölgeyi değerlendirmek ve bir plan yapmak. Sizin işiniz, özellikle de şu anda, işin özü değil. Leo'nun düşmanlarına giden ipuçlarını takip etmek. Yani adalar için kızgın değilsin. Asıl kızgın olduğun şey ne Janie?"

Kaşlarımı çattım, biraz saldırganlık göstermem için verilen ipucunu kabul etmedim. Kendimi çaresiz hissediyordum. Evet. Çaresiz. Ve bu duygudan nefret ediyordum. "Kahretsin." Duruşumu bozdu ve omuzlarımın düşmesine izin verdim. "Özür dilerim. Dominique'i merkezden götüren cipi buldun mu?" Alex'e sordum.

Alex başını tabletinin üzerinden eğdi.

"Alex? Evlat, ne oldu?"

Sessizce, "Rona Hogg ve kız kardeşi Mazie," dedi.

Rona'yı hayal meyal hatırlıyordum. Atlanta'daki acemilerden biriydi ve yeni Atlanta klanında olası bir güvenlik pozisyonu için eğitim alıyordu. Katie'nin yeni klanında. Tuhaf. "Tamam."

"Kız kardeşi bir oyuncu. Mazie'yi tanıyorum. Mazie'yi tanıyorum."

Eli ve ben avlanan kediler gibi hareketsiz kaldık. "Gündelik anlamda mı yoksa İncil'd anlamda mı?" Eli söyledi.

"Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, kardeşim. Ama birkaç hafta önce oyun gecesinde ikinci geçtik. Soruları vardı. Ona cevaplar verdim. Bir sürü cevap. O da güvenlik ekibinin bir parçası çalışıyor, bu yüzden . . . Sorun olmadığını düşündüm."

"Sana kendini önemli hissettirdi," dedi Eli.

"Gözlerini sana dikti, göğüslerini ellemene izin verdi ve sen de boyun eğdin," dedim.

"Sayılır," diye mırıldandı Alex, koyu tenli yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Rona ve Mazie Hogg, Dominique'in ilk kez girip çıkmasına yardım ettiler. Sokak kamerasından iyi bir fotoğraf çektim. Arabada onunla birlikteydiler, Rona sürüyordu."

"Nereye gittiler?"

"Cipi I-10'un dışında bırakmışlar. Onları kaybettim."

Ev annemin yüzüme tokat atabileceği bir şey . Alex'in gözleri kocaman oldu.

"Aggie One Feather'ı görmen gerek," dedi Eli, hiç de kırıncı olmayan bir sesle. "Meşgulüm," dedim, sesim yankılanarak.

"Ve Ayatas'ı da yanınıza almanız gerekiyor."

Son ifade gerçekten suratına bir tokat yemiş gibiydi. "Ne?" dedim. Dedim. Omuzlarım düştü, yüzüm buruştu ve bir adım daha geri atarak aramızdaki mesafeyi daha da genişlettim.

Eli duruşunu bozmamıştı. "Kardeşin olduğunu iddia eden bir adam bir anda ortaya çıktı, kafa karıştırıcı ve korkutucu şeyler iddia etti. Seni önemseydiğini gösterecek törensel bir ziyaret yapmak yerine, işine geldiği zaman ortaya çıktı. Leo, Ayatas'ın gerçekten kardeşin olduğunu doğruladı. Kendin gibi davranmıyorsun. Kızgın bir kedi gibi davranıyorsun, pençelerin ve tavırlarınla. Çok fazla saldırganlık ve yeterince düşünme yok. Çok fazla kedi."

Canavar içimde şaha kalktı, gözlerim parlıyordu. Yumuşakça hırladım. "Evet. Gördün mü?" Alex söyledi. "Hırçın ve sinsî."

"Aggie'yi görmeye gitmeyeceğim. Terlemek için vaktim yok."

Eli kanepenin kenarına , "Peki," dedi. Sanki odadaki gerilimi düşürmek istermiş gibi kasıtlı bir hareket yapmıştı. "Ama Ayatas'ı aradım ve ona Leo'nun ilişkinizi doğruladığını söyledim. Ayatas'la kabile büyüğü olsun ya da olmasın konuşabilirsin. Her iki şekilde de, Ayatas burada. Cevap istiyorsun. O da cevap istiyor. Aggie bir Yaşlı ve o size onları verebilir."

"O da bekliyor," dedi Alex. "Eli onu da aradı."

Ön kapıya dört kez vuruldu. *Tık, tık, tık, .* Ayatas'ın vuruşu.

Bir şeye vurma dürtüsü beni ele geçirdi ve belki de yarım düzine hızlı kalp atışı boyunca beni ele geçirdi. Pençelerimi geri çekmek için sıktım ve kendi duygularımı . Nefes aldım. Öfkemi bastırdım. Aşağıya, uzağa ve geriye. Eli haklıydı. Tüm yanlış nedenlerden dolayı öfkeliydim. Sözde kardeşim hakkında bilgi almam gerekiyordu. Sangre Duello ilgilenilebilmek için bu kişisel meseleyi halletmem gerekiyordu.

Öfkem geçtiğinde sordum, "Ayatas kardeşimse Leo'nun eline ne geçecek? Neden bunu şimdi, Sangre Duello'dan önce üzerime yıkıyorsun?"

Eli kaşlarını çatdı. Alex de öyle.

"Doğru. Leo bilgi paylaştı. Bu anlaşımdan bir çıkarı var. Leo her zaman her anlaşmadan bir şeyler alır. Eğer Ayatas ve ben yakınlaşırsak, Leo'nun PsyLED'e bir pençesi daha olur. Ve Leo, PsyLED'in kan düellosunda olmasının, Leo kaybederse Donanma ve Sahil Güvenlik'in üzerimize bomba yağdırmasını engelleyebileceği hakkında bir şeyler söyledi."

Eli savaş suratını astı. "Bombardıman pek olası değil ama kulağımı dört ."

"Peki ya Ayatas senin kardeşinse ve Leo sadece iyi davranıyorsa?" Alex sordu.

"Gerçekten mi?" Ön kapıya doğru ilerledim, sırtım onlara dönüktü ama omzumun üzerinden konuşuyordum. "Leo? Güzel mi?"

"İyi bir noktaya değindin," dedi Alex, belli belirsiz şaşırmış bir sesle. "Ha. Parayı ve siyasi gücü takip et." Çoktan tabletlerini ve dizüstü bilgisayarını karıştırmaya başlamıştı.

Ön kapıyı açtım, yarı kedi ve tükürükler saçarak, ön verandamda konuşmanın konusunu gördüm. Vücudumla girişini engelledim, beni içeri alıp neredeyse silahına davranacakken yüzündeki şoku izledim. Ona bir kedi gülümsemesi verdim, tüm dişlerim ve tüylerimle. "Selam kardeşim, eğer gerçekten öyleysen. Arabana geri dön. Terleyeceğiz." Ve kapıyı onun şaşkın suratına kapattım. Eli'a dönerek, bir bardak aldım ve "Sen kullanacaksın" dedim.

- - -

Aggie'nin giderken, arka koltukta bağlıken, tam insan formuna geçmem tüm yolculuk boyunca sürdü. Yavaştı, kemik kıran, tendon koparan bir süreçti ve yol boyunca sızlanıp inledim. Canım yanıyordu.

Bana "erkek ol" dedikten sonra Eli müzik açtı, böylece dinlemek zorunda kalmayacaktı.

Adam olmak mı?

Gerçekten mi? Kötü adam.

Yeniden kendim görüldüğümde -yani yeniden Jane gibi- emniyet kemerini çıkarıp üzerime sıcak tutan bol bir eşofman altı ve büyük boy bir sweatshirt giydim, öne doğru süründüm ve yolcu koltuğuna yığıldım. Eli bir Joe Bonamassa albümü , "You Left Me Nothin' but the Bill and the Blues" çalıyordu. Sevdiğim bir müzikti.

Saçlarımı düğümleyip sırtımdan aşağı sarkıttım ve başımı koltuğa yaslayıp kaslarımın titremesini ve ağrımını durdurmak için zaman tanıdım. Joe "Drive "ı çalmayı bitirdiğinde müziği . Arabayı sessizlik doldurmuştu ve ben kendi acımın ve huzursuzluğumun kokusunu alabiliyordum. "Bana kızgın mısın?" Ağzımı kapattım. Sesim en yakın arkadaşlarına mızızızlanan on iki yaşında bir kız çocuğu gibiydi.

Eli, aramızdaki her şeyin yolunda olduğunu söyleyen o ses tonuyla, "Bebeğim," dedi ve başını salladı. "Hayır. Sana kızgın değilim, Janie. Endişeliyim. Şu anda hem kişisel hem de profesyonel olarak çok şey yaşıyorsun. Ayatas'ın var. Dolaptaki tüm sihirli ıvır zıvırlara sahipsin. Hâlâ yıldırım çarpmasını atlatmaya çalışıyorsun. İnşaat var. Yeni klan başkanı pozisyonu. Birkaç gün içinde Meksika Körfezi'nin ortasında, GPS koordinatları şüpheli olan ve güvenli bir iniş alanı bulunmayan bir adada olacağız. On

Silahsız ve zırhsız bir ya da iki helikopter ve en yakın limandaki Sam Amca'nın Donanması dışında hiçbir desteği ve çıkış yolu olmayan bir ada."

"Resmi olarak," diye kabul ettim.

"Resmi olarak ne?"

"Şey. Bruiser'ın bir teknesi var."

Eli gözlerini yoldan ayırdı. "Şimdi öyle mi?"

"Üzerindeydim. Bir kulübesi, bir çaydanlığı ve her şeyi var."

"Ve yakınlarda demirlenecek mi?"

Eli'dan uzaklaşıp geceye baktım. Hava bulutluydu, yoğun sisten daha şiddetli bir yağmurun habercisi olan türden bulutlar. "Bu Bruiser. Ne düşünüyorsun?"

Eli saçlarını gevşetmiş olabilir. "Bildiğim iyi oldu. Belki ona mesaj atıp durum raporu isterim." Leo adamlarımın işlerini yapmalarına izin vermemi söylemişti. "Her şeyi ben yönetiyorum, değil mi?" "Evet. Deniyorsun."

Eli iş . Alex işin önündeydi. Bruiser her zaman işinin ve bir vampir gibi önceden plan yapma eğilimindeydi. Artık yalnız değildim ama hâlâ öyleymişim gibi davranıyordum. O kadar uzun süredir koltuğuyla uçuyordum ki iç çamaşırlarımın kanatları olmamasına şaşırdım. Yolculuğun geri Aggie'lere doğru yaptık, sessizlik tembel bir kedi gibi yerleşti ve küçük, puslu yağmur damlaları ön cama yerleşti. farların, Ayatas FireWind'in kullandığı arabanın her zaman farkında olmam dışında hoş olabildi. Gerçekten kardeşim olabilecek biri.

- - -

Güneş grileştirirken ve yıldızlar kaybolmaya başlarken Aggie'nin kapısını çaldım. Ön verandanın ışığı yanıyordu ve pencereler soluk bir parıltıyla aydınlanıyordu. Sedir ağacı dumanı ve kahve kokusu aldım. Aggie ve annesi ayaktaydı ve etrafta dolaşıyorlardı, bu da küçük Younger kardeşin çağrısının bir parçası ya da Aggie'nin erken kalkma yaşam tarzının bir parçası olabildi. Eli arabayı yoldan çekti ve yola geri döndü. Ayatas teknik olarak çıkmaz sokak sayılabilecek bir yere park etti ve farlarını kısıtı. Arabanın kapısı açıldı ve kapandı.

Aggie kapıyı açtı.

"*Egini Agayvlge i*," dedim adını *Tsalagi* dilinde söyleyerek, "Halkın Yaşlısı. Senden tavsiye istiyorum."

"*Dalonige' i Digadoli*," dedi Aggie. Sonra arkamdaki merdivenlerden çıkan adama . "Sen *Ayatas Nvgitsvle* olmalısın, Doğu *Tsalagi* Büyükleri'ne ve onu kız kardeşleri olarak kabul eden, savaşta onun yanında duran kardeşlerine göre Jane ile akrabalık iddia eden kişi."

Bunun Ayataş' yerine oturtuğunu düşündüm ve omuzlarımdaki sertliğin biraz hafiflediğini hissettim. Ayatas cevap vermedi.

Aggie devam etti, "Sen de mi öğüt arıyorsun, Ateş Rüzgârını Düşleyen Kişi?"

"Evet, *Uni Lisi*."

"*Lisi* de . İkiniz de oruç tutuyor

musunuz?" Başımı salladım.

Ayatas'ın da tuttuğunu varsaydım.

"Git. Yıkan. Giyin. Beni terleme evinde bekle."

Ayrı bekleme alanları istemeye başladım ama Aggie kapıyı suratıma , tıpkı benim Ayatas'a yaptığım gibi ama daha az öfkeyle. *Harika*. Ayatas'la yalnız kalmak istemiyordum, muhtemelen Aggie'nin bunu yapmasının de buydu. Büyükler sinsiydi.

Ayataş'a dönüp baktım ve çenemi terleme evine doğru uzattım. "Umarım soğuk duşları seviyorsundur."

Ayatas içini çekti. "Kokusunu aldığım kahveyi tercih ederim." "Ben çay severim ama evet. Kahve de ."

Kahve. Ortak telve mi? Ha-ha?

Yan yana, silahlarımızı geride bırakarak, arazinin arka tarafında, kışın çıplak ağaç dalları arasında yer alan, metal çatılı ahşap bir kulübe olan terleme evine doğru yürüdük. Binanın arka muslukları işaret ettim ve Ayatas başını eğerek yarım bir selam verdi. "Önce sen, kardeşim. Sen içeri girene kadar bekleyeceğim." Binanın önüne doğru geri adım attı. Sözleri de beden dili dikkatliydi. Tavırlarında ve sözlerinde bir şeyler , tabii ne olduğunu anlayabilirsem. Soyundum, giysilerimi boş kancaya astım ve suyu açtım. Buz gibi su beni sırlıslıklam ederken küfretmemeyi başardım.

Kurulanma zahmetine girmeden, saçlarımı örerek çivide asılı duran boyasız pamuklu şalı üzerime geçirdim. Vardiyalar, diğer eşofmanlarda kullandığım, özellikle de odada bir erkek varken, göğüslerimin üzerine bağladığım boyasız kumaşlardan daha iyiydi. Durdum. Aggie ve annesi dışında hiç kimseyle terlemeye gitmemiştim. Bunun nasıl gerektiğinden emin değildim. Ne bekleyeceğimi bilmemek hoşuma gitmiyordu. Örgümün ucunu vardiyanın iç dikişinden çektiğim bir parça iple bağladım, parmaklarım aniden ve beklenmedik bir şekilde beceriksizleşti.

Alçak kapıyı ve içeri adım attım. Terleme evi zaten sıcaktı ve dışarıdaki kış havası Appalachian Dağları'nda alışık olduğum her şeyden daha sıcak olmasına rağmen sıcaklıktaki değişiklikten ürperdim.

Belki beni titreten soğuk değildi.

Suyun açıldığını ve Ayatas'ın soğuktan şoka girerek nefes aldığını duydum.

Toprak zemindeki her zamanki yerime oturdum, dizlerimi çaprazladım, vardiyayı önemli her şeyi kapsayacak şekilde ayarladım ve bölünmüş kütük koltuğa yaslandım. Bu koltuk, Yaşlıların ya da yaralıların yerde oturmak pratik olmadığına kullanmaları için elle oyulmuştu.

Önümdeki çukurdaki kömürler ısıyı geri püskürtüyor, kırmızı renkte parlıyor ve çatırdayarak dağılıyordu; çember dizilmiş kayalar ise dokunulamayacak kadar sıcaktı. Burada o kadar sık bulunmuştum ki kolayca meditatif bir duruma geçebildim. Aggie'nin yumuşak sesiyle çemberlerden , sıcak ve yatıştırıcı bir anı aklıma geldi. Daha önceki bir seremoninin bir noktasında, onun karışımlarından biriyle rahatlamış ve derin bir meditasyon halinde, Aggie bana taş ve ateşin amacını anlatmıştı. Hafızamda onun şöyle dediğini duydum: *"Çemberdeki taşlar törenseldir, Dört Yönün, Yaşam Kordonlarının ve Evrensel Çemberin bir parçasıdır. Ateş merkezi Tsalagi'yi Büyük Olan'la uyuma, Doğa ile uyuma ve birbirleriyle ilişkilerinin uyumuna götürür. Aynı zamanda zihinsel, fiziksel ve ruhsal olarak benliğin iyileşmesine de yol açar."*

Bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bu ateş uzun zamandır yanıyordu. Aggie'nin gece için birini götürdüğünü düşündüm. Birini terlemeye götürmesi hoşuma gitmiyordu.

İki seans arka arkaya, özellikle de bazı seanslar -benimkinin aksine- günler sürdüğü için. Aggie genç görünüyor ve öyle davranıyordu ama onun yaşındaki bir kadın için ölümcül dehidrasyon gerçek bir olasılıktı. Bunu söyleseydim, muhtemelen kafama bir şeyle vururdu.

Ayataş alçak terlik evinin kapısını açtı ve benim gibi o da içeri girmek için başını eğmek zorunda . Penceresiz alanın karanlığında bir kedi gibi hareket ediyordu. Ayataş vardiya giymiyordu. Kendisine ait olduğu belli olan bir peştamal giyiyordu.

Anılar beni hızla vurdu.

Edoda, babam için Tsaligi, peştamal giymiş, bacakları, kalçaları ve dış kalçaları geleneksel Cherokee tarzında çıplak, peştamalı nemli, vücudu kaslı, uzun ve zayıf. Ayaklarında mokasenleri, baldırlarında uzun bir kumaş ve keskin kayalardan korunmak için dizlerine kadar geyik derisi kollarıyla, sıçrayan derenin soğuk suyunda kedi gibi yürüyordu. Taşları eğip kaldırıyor, balıkları yakalamak için bir kaya savak inşa ediyordu.

Hatırladım.

Edoda peştamalıyla balık dolu bir ağı çekerken bana bakıp gülüyordu, beyaz dişleri parlıyordu. *Edoda, yunega* ile takas ettiği çelik bıçakla balık temizliyor. *Edoda* su toplamak için bir kovayı dereye daldırıyor. *Edoda*. Benim babam. Dinç bir adam.

Ve sonra *Edoda*'ya dair son hatıram, kulübenin zemininde ölü olarak yatıyordu. Elimi gömleğinin kumaşına kanı soğumuş, kumaşın dokusunda yoğunlaşmıştı. Kanı yüzüme silerken, katiline intikam yemini ederken, adamın mavi gözlerine bakarken kanın kayganlığı. O tek söz anı tüm hayatımı harekete geçirmişti; o zamandan beri verdiğim her karar, her düşünce, dökülen her damla kan, her ölüm. Beş yaşındaydım. Nefret ve öfke dolu bir çocuktum ve düşmanlarımı yanımda götürdüğüm sürece ölmeye hazırdım.

İmgeler yoğun, canlı ve musluktan akan soğuk su gibi şok ediciydi.

Edoda'nın dere suyunda çalışırken giydiği peştamal, beline yüksekçe bağlanan ve bacaklarının arasından geçerek kalçasının orta kısmını örten parlak renkli, dokuma bir kemerdi ve kemerin önünden sarkan küçük kare etekliği vardı.

Ayatas'ın giydiğine çok benziyor. Kemerde de aynı renkler vardı. Kırmızı, sarı ve mavi, vücudu çıplak bırakan, çalışmak ya da terlemek için kullanılmayan, uzun ve dar bir şekilde dokunmuş, sarılmış bağlanmıştı.

Ancak Aya'nın eteği saçaklı ve püsküllüydü ve arkada benzer bir küçük etek . *Edoda'nunki* kadar geleneksel değildi. Neden bu fark?

Ayatas çemberin üçte biri kadar uzakta oturuyordu, gözleri ateş çukurundaydı. O da benim gibi uzun saçlarını örmüştü ve omzunun üzerinden sarkan saçları ıslaktı ve yerdeki çamurun üzerine damlıyordu. Göğsünden hala duş damlıyordu, su boncuk boncuk ateşi yansıtıyordu. Boynunda deri bir kayışa asılı, bir tarafı siyah, diğer tarafı yeşil, içi ruhani rehberinin eşyalarıyla dolu deri bir ilaç çantası vardı. Çanta, ruh evime dair imgelemelerimde taktığıma o kadar benziyordu ki başımı çevirip baktım. Benim bir ilaç çantam yoktu, yaşamım boyunca kullandığım otları, taşları ve kemikleri işaretleyen hiçbir şey yoktu. İlaç çantam yoktu çünkü ailem yoktu. İnsanlarla bir geçmişim yoktu. İçimdeki kıskançlık o kadar güçlüydü ki göğsüm ağrıyor ve nefesim kesiliyordu.

Jane ve Beast bir aile. Bana neredeyse iki yaşında, küçük bir sürü halinde birlikte avlanan yavruların görüntüsünü gönderdi. *Sürü avcıları değil. Aile,* diye ısrar etti.

Gözlerim doldu. *Evet. Sanırım öyleyiz.*

Ayatas ve ben konuşmadık.

Aggie'nin genellikle oturduğu yerin yakınında, uzakta bir sedir kütüğü vardı. Taze ve kuru ot demetleriyle dolu bir sepet de yakınlardaydı. Isıtılmış kayaların arasında bir su duruyordu; kil eski Cherokee geleneğine göre şekillendirilmiş, işlenmiş, kurutulmuş ve ateşte pişirilmişti. Kepçeli bir su kovası, bir rulo kumaş şeridin ve sık bir kil kasenin yanında gölgede duruyordu. Aggie'nin eski müzik kutusunun yanında dar bir kucak davulu ile deriyle kaplı küçük bir duruyordu.

Dışarıda su geldi ve tekrar kesildi. Aggie içeri girdi ve doğu duvarına doğru yürüdü, orada beş ayak uzunluğunda bir sırtığı kaldırdı ve ucunu kullanarak küçük beşikteki küçük bir ahşap yuva kapısını açtı. Orada bir dizi küçük yuva kapısı olduğunu ve onları hiç görmediğimi fark ettim Karşımıza oturdu, benim yaptığım gibi dizlerini çaprazladı. Yavaşça hareket ederek kömürlere tek bir kütük ekledi ve alevler kuru odunların üzerinde gezinirken ateş bir anlığına parladı. Işık ve gölgeler ahşap duvarlarda dans ediyordu. Sedir kokusu terleme evini doldurdu ve ince duman tavana yakın bir yerde asılı kaldı. Biz sessizlik içinde oturup terlerken sıcaklık artıyordu. Zaman geçti ama bu yerde pek bir anlamı yoktu. Ter kayıyor, birikiyor ve damlıyordu. Ateş daha alçaktan, daha sıcak yanıyordu. Aggie meşe odunu ekledi. Çok sonra bir tane daha. Zihnim törenin yavaş, meditatif haline daha da derinlemesine daldı, gözlerim ağırlaştı.

Aggie vücudunu hafifçe dikleştirdi, kumaş hışırtısı ve kesik nefesi bana başlamaya hazır olduğunu söylüyordu. Bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde başının üzerine kaldırdı ve Tsalagi Yaşlısı ve şifacısının İngilizce konuşma temposuna girdi. Beklediğim şeyi söylemedi. "Yüce Olan'a minnettarız." Açık avucu önünde hareket etti. "Doğu'ya." Eli hareket etti. "Güneye." Eli hareket etti. "Batıya." Eli bir daire çizerek tekrar hareket etti. "Kuzeye." Elini tekrar yukarı kaldırarak daireyi tamamladı. Elini hâlâ yukarıda, ama bizim görebileceğimiz bir yerde tutuyordu, diğer avucunu ilkinin yanına koydu, sanki içine bir şey döküyormuş gibi. Ateşin üzerine eğildi ve aleve birkaç tutam yabani tütün attı. Kaybolmadan önce parça parça parladı.

Aggie uzanarak gölgelerin arasından kumaş kaplı bir bohça çıkardı ve çözüp ortaya çıkarmadan yanına yerleştirdi.

"*Wah doh,*" dedi yumuşak bir sesle. "Buraya danışmanlık için geldiniz. Arabuluculuk için." Aramızda bir ileri bir geri baktı ve gözlerini tuhaf bir beklenti doldurdu. "Başlayacağız. Ben *Egini Agayvlge i*, Aggie One Feather. *Ani Waya-Kurt* Klanı-Doğu Cherokee, babam ise *Ani Godigewi-Vahşi Patates* Klanı-Batı Cherokee. Büyük büyükbabam Panter Klanı'ndandı."

"Ben *Ayatas Nvgitsvle*, Ayatas FireWind. Annem *Ani Sahoni*, Mavi Holly Klanı'ndan. Babam annemle evlenip onun evine taşındığında Mavi Holly Klanı'nın bir parçası olan Panter Klanı'na evlatlık verilmiş."

Dedim ki, "Ben Jane Yellowrock, haydut-vampir katiliyim. Ben de *Dalonige'i Digadoli*, Yellowrock Altın Göz. Panter Klanı'ndanım sanırım. Ama çok uzun zamandır yoktum." Durdum.

keskin bir şekilde. Tekrar konuştuğumda ağızımdan çıkan kelimeler şunlar oldu: "Ben zamanın ve mekânın yetimiyim. Benim Tsalagi klanım yok, gerçekten yok. Artık yok."

Ayatas bana çok şey ifade edebilecek bir bakış attı, bir Yaşlı'nın bana bir bakış. Ve onun da neredeyse benim yaşı olduğunu fark ettim. Ama onun yüz yetmiş küsur yıllık anıları vardı, benimse otuz yıldan daha az. Ondan uzağa baktım.

Aggie yüzümü izledi ve orada şeyden . "Sana ayı ve geyik üzerinden dünyayı anlatacağım" dedi. Evrenin bedeni olan ayı, vücudunun hücrelerinde kayıtlı mesajlar dışında başka hiçbir varlığı umursamadan, doğal olarak yemek yiyerek, dışkılayarak ve uyuyarak hayatını sürdürür."

Aklım başıma geldi. Bu, tüm yaratıkların merkezindeki yılanı çok benziyordu - içgüdüyle karışmış Skinwalker bilgeliği ve bilgisi.

"Bu mesajlar ona neyi ne zaman yapacağını söylüyor. Zamanın tüm mesajları ve anıları orada, ayının bedeninde kayıtlıdır. Ve ayı dinler."

Zaman mı? Zaman hücrelere mi ? Canavar zihnimin merkezine yaklaştı, dinliyordu. Avuçlarım dizlerimde sıkıştı ve bedenimi zorlamak zorunda kaldım, kendimi yavaşça nefes almaya ve sadece kulaklarımla değil, tüm benliğimle dinlemeye zorladım. Ve tüm benliğimle dinlemenin *Tsalagi* tarzında dinlemek olduğunu fark ettim.

"Geyik evrenin . Geyik kutsaldır," dedi Aggie, "kurnaz bir hayvandır. Her şeyi görür ve duyar ve geyikle konuşabiliriz. Geyik, evrenin bedeninin yanı sıra evrenin mesajlarını da dinler." Ayataş'a baktı. "Kutsal Geyik'in Zihinsel Şifa için yaptığı gibi, bilgi ve bilgelik almak için bedeninizi evrenin, Yüce Olan' mesajlarını dinlemeye koşullandırdınız mı?"

"Çok seyahat ettim ve geyiği, ayıyı ve jaguarı dinledim. Kurdu ve dağ aslanını. Dinledim. Ve bazen evren, Yüce Olan, benimle konuştu."

"Peki, görülerin bilgeliğini takip ettiniz mi?"

Ayatas tereddüt etti. "Her zaman değil, *Lisi*. İnatçı olduğum zamanlar oldu. Kendi daha iyi olduğunu düşündüm. yolu takip etmekten korktum. Geçmişe baktım. Geçmişe ve kaybettiklerime tutundum. Birçok kez Büyükbaba Kaya' karşısında bir çocuk oldum. Ama şimdi yeniden öğrenmek istiyorum. Doğru ve iyileştirici yolu tekrar görmek için."

Aggie bana baktı. "Geçmişin senin için kayıptı. Geyik mi olacaksın yoksa ayı mı?"

Geyik avdır, diye düşündü Canavar. *Ayı av olmak için çok büyük. Ayı büyük kediye öldürebilir. Canavar zihnimin ön* yaklaştı. *Canavar büyük kedi olacaktı. Daha hızlı büyük kedi. Daha keskin öldürücü dişleri ve daha güçlü pençeleri olan büyük kedi. Ama Beast geyik ya da ayı olmayacak. Jane geyik ya da ayı olmayacak.*

Başımı salladım ve yapabildiğim en resmi konuşmayı yaptım. Çocuk evinde öğrendiğim kelimeler, ifadeler ve tavırlar. Ama daha da önemlisi, Leo'nun evinde öğrendiğim kelimeler, ifadeler ve tavırlardı. "Büyükanne. Her iki yolda da bilgelik vardır. Evrenin aklının yolu ve aynı zamanda

evrenin bedeni." Çünkü bedenin hücrelerinde zaman vardır, diye düşündüm. "Aptal beyaz adamın bile artık bildiği gibi, beden ve zihin birlikte, tek bir şey, tek bir güç, tek bir enerji olmalıdır - hayır, öyledir. *E eşittir mc kare.*"

Aggie yavaşça başını salladı, sözlerimi ve altında yatan duyguları duymuştu.

Dedim ki, "Hücrelerin bilgeliğini ve mesajlarını ve evrenin bilgeliğini ve mesajlarını, zihni ve bedeni birlikte, her ikisindeki bilgeliği ve mesajları birlikte seçerdim. Aileme, klanıma ve kabileme, eğer barış mümkün değilse onları savaşa sürükleyerek hizmet ederdim. Onlara yiyecek et getirerek, geyik ve ayı dahil olmak üzere. Hücrelerimde var olan bilgeliği ve Tanrı'nın bana açıklayacağı ve anladığım bilgeliği paylaşarak. Ama sanırım bir hizmet yolu olarak bedenimi yenmesi için vermezdim. Av olmayı seçmezdim. Ben av değilim."

Canavar av değildir.

Doğru, diye düşündüm. Ben/biz av değiliz.

Aggie cevabımdan hem memnun hem de rahatsız olmuş görünüyordu ve hangisine hitap edeceğini bilemiyordu ama sonunda değiştirilemeyecek bir şeyi kabullenmiş gibi tekrar başını salladı. Sepetin içine uzandı, taze bir çam dalı çıkardı ve ateşin üzerine koydu. Alev alev yanan çamın kokusu havayı doldurdu. "Şifa için, doğru yol için geliyoruz. Uzlaşma için." Aggie aramızda bir ileri bir geri baktı ve "Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

Ayatas hiçbir şey söylemedi, ben de söyledim. Resmi bir tonda, "Bu adam evime geldi. Beni öldürmeye çalıştı. Sonra da kardeşim ve bir deri değiştiren olduğunu söyledi ve Leo Pellissier ile tanıştırmak için bağlantılarımı kullanmamı istedi."

Ayatas geri çekildi, sırrını söylediğimde sırtının derisi ürperdi. Ama Aggie benim bütün sırlarımı biliyordu ve Ayatas'inkini saklamamın imkânı yoktu.

Aggie kaşlarını çattı. "Bu yol çok dolambaçlı, birçok yan yol var. Öncelikle, Ayatas, sen Jane'in kardeşi, ailesinin ve klanının bir parçası mısın?"

"Evet, sanırım öyle."

"Jane, onun kardeşin olduğuna inanıyor musun?"

Cevap vermek istemedim ve cevap verdiğimde sesim çıkmış olabilir. "Babamın bakmam bir bebekten bahsettiğine dair kısmi bir anım var. Ve Şehrin Efendisi, deri değiştiren kokusunun altında öz kardeşim gibi koktuğunu söylüyor."

"Şimdilik kan olduğu konusunda hemfikir miyiz?"

İsteksizce başımı salladım.

"Ayatas FireWind. Kız kardeşini öldürmeye mi çalıştın?"

"Tsalagi' değil, yırtıcı bir hayvanın kokusunu . Benim halkımla ilgisi olmayan bir büyü'nün içgüdüsel olarak tepki verdim. Bağışlanmayı diliyorum."

"Affetmek zor bir şeydir." Aggie bana baktı. "Kurtarıcı Tanrınız kardeşini affeder mi?"

Ona kaşlarımı çattım. "Şansım onu öldürmedim. Leo Pellissier'i görme isteğinde ona yardım ettim. Bir içgüdüyü ve büyüye bir tepkiyi affedebilirim."

Aggie düşünerek yavaşça başını salladı. "Yine de öfkeniz ve güvensizliğiniz devam ediyor."

"Evet. Bir süredir benden haberdarmış ve iş ile benimle tanışmayı birleştirene kadar ziyarete gelmemeye karar vermiş; şimdi gelmesi son derece uygun. Belki de görmezden geldiğini söylediği bilgeliğin bir kısmı budur. Bilmiyorum. Ama açıklaması tam olarak

ve eğer varsa özrü de yetersizdi. Ve önemsiz olabilir ama peştamalının arkasında bir etek var. Bu geleneksel değil ve bu beni rahatsız ediyor."

Son şikayetimi duymazdan geldi. "Ayatas seni ve sadece seni görmeye gelmeyerek ilişkinize hakaret etti ve bu senin için kardeşinin seni öldürmeye çalışmasından daha acı verici."

Bu da beni psikopattan sonraki en iyi şey, Ayatas'ı da küçümseyici bir şekilde kaba biri yapıyordu. Ayatas önce Aggie'ye sonra da bana kaşlarını çattı. Eli ve ben de hemen hemen aynı şeyleri söylemiştik.

Ayatas bu konuda hiçbir şey düşünmemişti. Bir kabile büyüğü bir şey söylediğinde onu dinlerdi. "Sözlerinde ve doğruluk payı var mı?" Aggie bana sordu.

Ayataş'a kaşlarımı çatarak . "Herhangi bir yalanı gerçekmiş gibi göstermeye yetecek kadarını söylüyor.

O bir polis. Onlar profesyonel yalancılar."

"Bir polise aşkıtlı," dedi Ayatas. "Ve o bir yalancıydı."

Aggie elini zaten çocukça bir ağız dalaşına benzeyen konuşmama devam edemedi beni durdurdu. "Ayatas. Nasıl cevap veriyorsun?"

"Karım kızıl saçlı beyaz bir kadındı. Birkaç yıl boyunca Batı'daki kabileler arasında yaşadık. Bu sayede hayatımda bazı şeyler değişti. Paiute, Navajo ve Apaçilerden yeni kavramlar, hikayeler ve bilgelikler edindim. Ekstra etek ve karımı mutlu etti. da zamanının kadınıydı ve vahşilerin çıplaklığından hoşlanmazdı.

"Kız kardeşime saygısızlık etmek istemedim. Bu kadın Skinwalker ya da klan gibi kokmuyor. Yırtıcı hayvan gibi kokuyor. Yine *de*, bu kadın benim kız kardeşim."

Aggie başını salladı. Neden koktuğumu biliyordu. "Ona yaptığın hakaret konusunda doğru söylediğine katılıyor musun? Onu daha önce karşılamaya gelmen gerekirken gelmediğin konusunda?"

Ayatas'ın yüzü soğuk ve inatçı bir hal aldı, tehlikeyle yüzleşen bir avcının bakışı. Aggie'nin yerinde , kıvranıyor olurdum. Aggie sadece orada oturdu ve bekledi. Ve bekledi. Ter, omurgamdan aşağıya, bükülmüş dizlerimin arasından, göğsümden aşağıya, kafa derimden ve yüzümden doğru yavaşça ilerleyen kaygan izlere dönüştü. Gözlerime gelmemesi için gözlerimi kırptırdım ama tuzlu ve keskin bir acı vardı.

Ayatas bir nefes alıp verdi ve konuştuğunda Aggie'nin kullandığı ölçülü resmiyetin aynısını kullandı. "Doğru söylüyor. Gelmeyi erteledim. Ne söyleyeceğimi ya da nasıl bilemedim. Evrenin, Büyükbaba Kaya'nın mesajlarını ve geyiklerin içtenliğini duydum ve tüm benliğimle dinlemedim. Yüzümü çevirdim. Düşüncelerimde bir çocuk oldum, hakikatten ve bilgelikten kaçtım, Büyüklerin bilgeliğini ve Yüce Olan'ın mesajlarını görmezden geldim ya da seçtiğim gibi takip ettim. Kendi yolumu aradım." Bu bir Tsalagi konuşma tarzıydı ve İnsanlar yalan söylemez, beyaz adama bile, asla bir Yaşlıya değil. Bu *gerçektir*.

"Seyahati beyaz adam tarzında işle birleştirdim. İlişkimize onurlu bir şekilde yaklaşmadım. Özrüm içten değildi çünkü eylemlerimi meşrulaştırdım."

Sözleri beni daha iyi hissettirdi, gerçi onun yerinde , NOLA'ya , kapısını çalar ve her şeyi olurluna bırakırdım. Belki de onun yolu daha iyiydi. Ya da belki onun yolu korkakçaydı. Ya da belki ikisinin karışımı.

Aggie nazikçe, "İkiniz de ilişkiyi ihlal ettiniz. İyi bir tıp yolundan saptınız ve birbirinizin onurunu zedelediniz."

Kaşlarımı çatarak yere baktım ve sözlerinin içimde anlam kazanmasına izin verdim. Kabile halkları arasında tıp ilaç demek değildi. Doğru ilişkiler kurma yöntemi: ruhsal, zihinsel, fiziksel ve doğal dünyayla, doğa, Dünya, kabile, klan ve aile açısından. Herhangi bir şeyi nasıl ihlal ettiğimden emin değildim ama kardeşimin her şeyi nasıl ihlal ettiğini görebiliyordum.

"Jane. *Uni lisi*'n babanın katillerini öldürmen için seni yönlendirdiğinde uyum yolunu ihlal ."

Ayataş gözlerini bana çevirdi. Evet. Ona söylemiştim. Ne olmuş yani? Onu görmezden geldim.

Aggie devam etti. "Savaşçı kadının yolunu anlamak için çok gençtin. Onun öğretisi seni şiddet ve ölümün her şeyin çözümü olduğuna inandırdı."

Tartışmak için ağzımı açtım ve aynı hızla kapattım, etrafındaki kırıksıklıklarda teri hissettim, tuz ve dumanın tadını aldım. Aggie haklıydı. Aynı fikirde olmak istemediğim için kaşlarımı daha da çatmıştım. Ama terleme evine onurlu bir şekilde girmiştım, bu da uzlaşmaya yönlendirilmekten başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyordu.

Ayatas'ı vurup bu işi bitirmeliydim. *Lanet olsun*.

"Evet, *Lisi*. Eğer Ayatas'a inanılacaksa, bana öğretilen şekilde devam ettim. Gözyaşı Yolu'nda tecavüzcü bir beyaz adamı öldürmeye çalıştığımda uyum yolunu ihlal ." Kaşlarımı daha sert çattım, çünkü gözümün önüne beyaz adam sakallı, çizgilerle kaplı, sarkık ve çok zayıf, solgun bir yüz geldi. Elimdeki bıçağı ona saplayışım. Bana doğru gelen yumruğunun görüntüsü. Sonra hiçbir şey. "O *yunega'ydı*. Bir kadına zarar verdi. Düşündüm ki . . . Bunun benim elimde ölmeyi hak ettiği anlamına geldiğini düşündüm."

"Sen bir çocuktun, yetişkin bir kadın için olan bir yola . Şimdi o kadınsın, kükreyen bir nehrin üzerindeki köprüde duruyorsun, nehrin yukarisından geçmişini, aşağısından bugününü ve aşağısından da geleceğini görebiliyorsun."

salladım ama bir nehir görmek karanlık bir ormanın içinden geçen bir yol gördüm, kanla akan ve hayatımın geçişinin kanlı, çamurlu ayak izlerini yol. Geçmişimin. Diğer tarafa baktım ve kısa, kayalarla kaplı bir patika gördüm, çoğunlukla bir yağmur fırtınasında gizlenmişti, gökyüzünde şimşekler çakıyordu. Gök gürlüyordu. Yağmur toprağı davul gibi dövüyordu. Geleceğe giden yol, hızla yağan yağmurun ve kırbaçlanan ağaçların sisi içinde kayboldu. Yağmur. Ve şimşek. Ve zaman . . .

Gözlerimi kırıştırarak açtım, kapanmış olmalarına şaşırıştım. Hâlâ resmi bir tonda konuşarak, "Geçmişim kanla akan bir yol," dedim.

"Evet," dedi Aggie nazikçe, "ve anda Avrupalılar için çalışıyorsun, beyaz adamlar için, beyaz kan emiciler için. Onların parasını alıyorsun ve öldür dedikleri zaman öldürüyorsun. Şimdiki zamanın kanla akan bir nehir. Geleceğin bilinmiyor ve onu herhangi bir yöne götürebilirsin, şu anda yürüdüğün aynı kanlı yola ya da başka bir şeye. Farklı bir şeye. Sana öldürmeyi öğreten büyükannene bağlı olmayan bir şey."

Gözlerimden akan teri sildim. Ben de hemen hemen aynı şeyi düşünmüştüm. Biraz uzun bir süre sonra nefesimi verdim ve "Evet, *Lisi*. Kanlı bir yola girdim. İçine battım. Ayaklarım kıpırdamadan duruyor, yürümüyor, kanın içine batmışım.

ve vampirlerin düşmanlarının." Kardeşimin sarı gözlerini görmezden gelerek Aggie'nin karanlık gözlerine, çok şey gören gözlerine baktım.

Sonraki sözleri kardeşimin duyabileceği bir yerde yüksek sesle söyledim, beni ben yapan şeylerin çoğunu ele vermiş oldum. Ama bu ter kutsaldı, neredeyse kutsaldı ve kendi kalbimi paylaşmanın zamanı gelmiş gibiydi. "Güvende tutmaya yemin ettiğim vaftiz çocuklarımı korumak için bu yola girdim. Amerika'daki tüm cadı çocukları korumak için. Belki de daha iyi bir yol vardı, aynı amaçlara bu kadar çok ölüm olmadan ulaşabilecek bir yol." Resmi tonları ve konuşma kalıplarını bıraktım. "Ama ben bunu göremiyorum Aggie. Düşmanlarımla kelleleri, kalpleri ve kanları dışında gidebileceğim başka bir yol göremiyorum."

Aggie düşünceli bir başını salladı ve nane kokan soğuk suyla dolu çömlek kapları bize uzattı. "İçin," dedi. "Kan ve ölümün içinden geçen bir yol seçtiniz. Bunu onurlu bir şekilde yaptınız mı? Düşmanlarınızın yaşamları için nazik ve şefkatli oldunuz mu? Döktüğünüz kanı Dünya'ya geri verdiniz mi? Tüm Doğa'ya her şekilde onurlu davrandınız mı? Dünya'ya saygılı bir yol izlediniz mi?"

"Çoğunlukla. Yaşayanların hayatı, insan hayatı, evet, çoğunlukla. Ölümsüzlerin yaşamı? O kadar da değil." "Yalnızca raporlarında okuduklarını bilen kardeşin, neden bir başkasına güvensin ?

ölümle mi uğraşıyor? Masumları korumak için öldürdüğünüzden emin değil. Sırf vampir öldürmek istedi diye öldürmediğinizi de bilmiyor."

Saçmalık. Öldürmek mi, mi? İşte soru bu. Ve tüm hayatımın buydu. Gözlerimi kapattım ve tuz onları yaktı. Sadece vücudumdan akan terin damgasını vurduğu bir zaman geçti. Yağmurun ve ormanın içindeki tavşan izlerinde kaybolan geleceğimin vizyonuna tekrar baktım - yağmurun/zamanın düşüşünde ve Dünya'nın yaşamında. Kabul ederek dedim ki, "Yürüdüğüm yol ormandaki tek yol değil. Bana başka türlü öğretmesi gereken büyükannem tarafından bu yola sokulmuş olabilirim ama artık büyüdüm. Geleceğimin yolunun nasıl değişebileceğini açıkça görebiliyorum."

Bir de şu ayı ve geyik hikayesi vardı. *Vay anasını.* Bedenin mesajları zaman aracılığıyla geleceği görebiliyordum. "Nasıl ilerleyeceğimi seçme hakkına sahibim. Yol benim yolum." Ayatas'a baktım. Gözleri kapalı oturuyordu, vücudundan ter damlıyordu. Burnu tıpkı benimki gibiydi. Kaşları da tıpkı benimkiler gibiydi. İrisleri sarıydı. Tıpkı benimkiler gibi. Terleme evine ilk girdiğinde Aggienin içinde kıvılcımlanan tanıma buydu. Benzerliği görmüştü. Yumuşak bir sesle, "Kardeşimle barışmak istiyorum," dedim.

Ayatas beni duyduysa bile hiçbir şey belli etmedi. Verdiği tüm tepkiler için uyuyor olabilirdi.

"Ayatas," dedi Aggie. "Jane Yellowrock'u biliyordun. Muhtemelen kız kardeşin olduğunu biliyordun. Yine de gelmemeyi tercih ettin." Aggie yavaşça, kelimeleri yavaş ve nazik bir şekilde, "Senin yolun kıskançlık ve hakaretten geçiyordu," dedi.

Ayatas'ın ağzı sıkıştı.

"Senin yolun çocukken duyduğun masallara ve hikayelere , düşmanlarını öldüren, daha çocukken savaşa giden ablaya. Onun gibi yaşayamadın. Onun yolunda yürüyebileceğinize inanmadınız. Ve bu yüzden de

ona ihtiyacın . Onu bir silah olarak kullanana kadar. Tıpkı ona öldürmeyi öğreten büyükannesinin yaptığı gibi. Bu senin hakaretindi."

Sessizlik bir davul başı kadar sıkı bir şekilde .

Aggie ateşin üzerine bir çam dalı koydu. Çekirdeği kırmızı renkte parlayıp parçalanana kadar alevler içinde kaldı, tüttü ve karardı.

Karnım guruldadı. Daha fazla su içtik. Doğanın çağrısına cevap zorundaydım. Hepimiz soğuğa girdik ve geri döndük. Tekrar içtik.

Biraz daha zaman geçti. Ayatas uzun ve alçak bir iç çekti, başını kaldırdı ve Aggieye baktı. "Evet, *Lisi*. Kalbimde hâlâ gençliğimin çocuksu kıskançlığını taşıyorum." Gözlerini bana çevirdi ve bu kez Ayatas Ateş Rüzgârı'nı, şu anda olduğu adamı ve bir gün olabileceği adamın ipuçlarını gözlerinin gördüm. "Özür kardeşim. Sana saygısızca davrandığım için özür dilerim. Klanımızda sahip olduğun büyük değeri sana göstermediğim için özür dilerim. Bana gösterildiğin anda sana gelerek Yüce Olan'ı ve bu hayatın armağanlarını onurlandırmadığım için utanıyorum. Hikayeleriniz hala eskilerin ateşleri etrafında anlatılıyor. Ama ben sizin hikayelerinizi hiç anlatmadım. Onları hiç paylaşmadım. Zayıf ve ve bir adam olduğumda aptalca şeyleri bir kenara bırakmadım." Yavaş bir nefes aldı. "Gençliğimde bana meydan okuyan tüm çocukluk şeylerinden kaçtım. Başarılı olamadığım tüm becerilerden, hikâyelerden, danslardan ve törenlerden. Zor olan her şeyden. Ve bir erkek olarak yaptığım her şeyde başarılı olmama rağmen, koşmayı asla bırakmadım. Hiçbir zaman geriye dönüp bakmadım ve çocukluğumdaki şeyleri düzeltmedim."

Aggie çenesini indirerek tatmin olduğunu ve arabuluculuk törenine devam edebileceğimizi gösterdiSepetten küçük bir havan ve havan tokmağı aldı, bir kökten biraz solmuş bitki yaprağı sıyırdı, biraz kurutulmuş yaprak ekledi ve hepsini birlikte öğüttü. İki tahta fincan aldı ve her birine bitki karışımının yarısını koyup içlerine ısıtılmış su döktü. Kaynatma suyunu demlenmesi için bir kenara bıraktı ve Yaşlıların her zaman yaptığı gibi yüz kaslarını, omuzlarını, dizlerini ve kalçalarını gevşeterek kendini dinlendirdi, ancak sırtı hala uzun ve düzdü.

Aggie'nin gözleri çökmüştü. Cildi kırışmış ve terlemekten kurumuştı. Saç çizgisinde beyaz tuz kristalleri vardı ve omuzlarına kadar uzanan uzun küt saçlarına karışmış birkaç gümüş teli parlatıyordu. Gözleri siyah, teni zeytin ve bakır rengindeydi. Tsalagi . . . Onu ve Ayatas'ı bir arada bana evimi hatırlatıyordu. Beş yaşındayken kaybettiğim evimi.

İçimden bir şey geçti, buz ve ateşten, öfkeden oluşan bir sel, ardında sadece boşluk bırakan bir sel. Bu duygu seline bir feryat ve keder yankısı eşlik ediyordu, hatırladığım bir sestti, hayal ürünü bir ses değildi. Çocukluğumdan kalma, inleyen, ağlayan bir çığlıktı bu. Babamın öldürüldüğü ve annemin tecavüze uğradığı gece annemin ve diğer kadınların babamın cesedi başında feryat edişlerinin sesiydi. Bu anı, özlem, yalnızlık ve mezarın yankısı ile dolup taşıyordu. Duman dolu bir nefes çektim, gözümü kırpıttım ve anı kayboldu. Ama onu tekrar bulabilirdim. Tekrar bulabilirdim. Geçmişimin bu anısı.

Geçmişten bugüne ve geleceğe giden yolum kederin feryadıyla başlamıştı.

Geriye uzandım ve ellerimi örgümün üzerinde gezdirdim. Hem ıslaktı hem de tuzla sertleşmişti.

Fark ettiğimden daha uzun süredir buradaymışız.

Aggie kömürlerin üzerine üç boy adaçayı koydu. Yapraklar kıvrıldı ve havada keskin ve topraksı bir koku yükseldi. Ayatas, yüzü ifadesiz, Aggie'nin yaptığı her hareketi izliyordu. Ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu beni rahatsız ediyordu. Neden rahatsız olduğumdan emin olmamak beni daha da rahatsız ediyordu.

BÖLÜM 12

Benden Leo ile Üçlü Yapmamı İstedi

Dumanın üzerinde alev alev yanan adaçayı kokusu yükseliyordu. Aggie her birimize birer fincan uzattı. "İçin. O zaman aradığınız şeylere giden bir yol bulacağız."

Ayatas fincanını boşalttı ve şöyle dedi: "Klanımızda hatırlanan, yası tutulan kız kardeşim hakkında öğüt almaya geldim. Hayatım boyunca *Dalonige'i Digadoli*, Yellowrock Golden Eyes, babamızı öldüren beyaz adamları öldüren kız kardeş hakkında şeyler duydum. İki adam ölene kadar babamızın kanını ve yeminindeki kanı taşıyan kız kardeş. Kan yeminini edip yerine beş yaşındaydı. *Dalonige' i Digadoli*, Gözyaşı Yolu'nda beyaz bir adama saldırdı ve *gvhe* şeklinde karların içine sürüldü. Bobcat." Bana baktı. "*Dalonige'i Digadoli*. Altın Gözler. Gözlerimiz mirasımızın armağanıdır."

"Skinwalker gözleri," dedim. "Panter Klanı'ndan *Uni Lisi*'nin gözleri bu renkteydi, ancak kan bağı ve doğuştan büyükanne olmayabilirdi."

Ayataş başını sallayarak onayladı. "Bu benim büyükanmem kadındı." "Yüz yıl önce burada, şehirde bizim gibi bir kadın daha vardı," dedim. "Onun da altın rengi gözleri vardı. Ve senin gibi kokuyordu. Çiçeksi. Tatlı. Bir de *U'tlun'ta* vardı. Bu, bugün yürüdüğüm kan yoluna girmeden önceydi. *U'tlun'ta* Aggie'yi, annesini ve arkada gömülü olan atalarının kemiklerini takip ediyordu. İnsanları ve vampirleri öldürüyordu."

"Öldürdün onu," dedi Ayatas. "Bu çok iyi."

Zaman yine geçti. Aggie ateşe küçük bir kütük ekledi ve ardından kovadan sıcak taşların üzerine su doldurdu. Buhar kabardı ve yükseldi.

Ter toplandı ve bedenimdeki toksinleri atıp zihnimi açarak üzerimden aktı. Ter Aggie'nin yüzünden aktı ve kumaşını . Ter Ayatas'ın çıplak vücudunun üst kısmından bacaklarına akıyordu. Bağdaş kurmuş, gözleri kapalı, bekliyordu.

Aggie durakladı ve içkimi bitirmemi işaret etti. İğrençti, ısıtılmış gölet suyu gibiydi ama geri devirip yuttum, sonra ağzımdan bir yaprağı tükürüp avucuma aldım ve vardiyama sildim.

Aggie yüzümdeki *ürkütücü* ifadeye hafifçe gülümseyerek, "Jane'i buraya ilk getirdiğimde ona kanın peşinden koştuğunu söyledim. Kanın ona bindiğini. Büyük bir kedinin avına saldırması gibi düşmanına saldırdığını. Bunu ona onun doğasını ya da ruhunu tanımadan çok önce söylemiştim.

Ama zaman bile kalpleri çalmayı seven Kuzgun Alaycı *Callanu Ayiliski* olmadığını biliyordum. Ciğer yiyen ya da mızrak parmağı olan *U'tlun'ta da* değildi."

Durdu. Aggie bana aydınlık ve karanlık arasında ince bir çizgide yürüdüğümü ve deri değiştirenlerin kötülüğüne düşebileceğimi de söylemişti ama bunu Ayatas'a söylememiştii, henüz değil. Bu nezaket değildi. Aggie önemli bir uyarıyı ya da potansiyel bir sorunu gizli tutmazdı. Nazik olmak bir Yaşlı'nın işi değildi. Bu yüzden devam ettiğinde şaşırmadım.

"Şöyle duydum: 'Deri değiştirenler İnsanların kanını paylaştı. Ciğer yiyenler onu çaldı.' Aramızdaki en yaşlıların anlattığı hikayelere göre, beyaz adamdan önceki zamanlardan ikiniz de deri değiştirenlersiniz. Siz koruyucularsınız. Savaşçı ve savaş kadınısınız. Tsalagi'yi savaşa götüren deri gezginlerdensiniz. Ama tüm deri gezginleri aydınlık ve karanlık arasındaki çizgide yürür. Bu çizgide birlikte yürümeniz sizin için daha iyi olur."

Ayataş göz ucuyla bana baktı ve bu fikrin hoşuna gitmediğini söyleyebilirim. Ben de dilimi ona doğru uzattım. Ayatas'ın karnının altından bir kahkaha patladı, berrak ve özgür bir neşe tonu, mutlu bir çocukluğun kahkahası. Aggie'nin kaşları benim kasıtlı çocukluğum ve Ayataş'ın tepkisi karşısında havaya kalktı.

Ağzım kıvrıldı ve "Çocukken bunu yapma şansım hiç olmadı," derken sesim kasten hırıltılı çıkıyordu.

Ayataş'ın kesildi ve beni incelemek için başını eğdi. "Hemen sana gelmeliydim."

"Evet. Yapmalısın. Neden ?" diye sordum. "Yani, gerçekten mi? Gerçek nedeni."

Ayatas düşünür gibi salladı, uzun saç örgüsü ona doğru savruldu. "Tek Tüylü Aggie haklı. Ben bu beş yaşındaki savaşçı kadın masalıyla büyüdüm. Yaşlı kadınlar kışın ateşin etrafında oturup hakkında konuşur, klanına liderlik gereken, şefler ve Yaşlılarla birlikte savaş konseylerinde oturup halkını savaşa götürmesi gereken kız kardeşimin aile hikayelerini anlatırlardı."

Aggie nazikçe, "Kıskançlığın geçene kadar beklemek istedin," dedi.

Aggie'ye cevap veren ama hâlâ benimle konuşan Ayatas, "Boğazında kocaman bir yara izi ve omzunda kurtarmaya çalıştığın ölü bir polis memuruyla bir maden girişinden çıktığın YouTube videosunu gördüm. Gözlerin altın gibi parlıyordu. Senin o kız kardeş olduğunu biliyordum. O savaşçı kadın kardeş." Aggie'ye ve tekrar bana baktı. "Ben gençken, yolumu ve dünyadaki yerimi bulana kadar senin gitmek zordu. Ve ben de bekledim. İşlerin araya girmesine izin verdim; o ziyareti arka plana attım. Kalbimin seni görmem için ısrarını görmezden geldim. Özür dilerim. Gerçekten, çok üzgünüm."

Yüzümden aşağı damlayan ve yine gözlerimi yakan tere karşı gözlerimi kırptım. Oda şafağın yaklaşmasıyla aydınlanmıştı, soluk gri ışık binanın küçük çatlaklarından ve tepedeki çatı sistemi boyunca süzülüyordu. Yirmi dört saattir buradaydık. "Nasıl benim kardeşim olabilirsin?" Sesimdeki çaresizliği duyarak sordum, kükreyen bir nehrin üzerinde babamla birlikte durduğumu hatırladım. Beklenen çocuğa bakacağıma dair verdiğim sözü hatırladım. "Bunca zaman sonra. Bunca yıldan sonra."

Bu sözleri daha önce de söylemişti ama tören tam bir samimiyet ve anlayış gerektiriyordu. "Babamız öldüğünde annemiz bana hamileymiş. Ben Gözyaşı Yolu'nda doğdum. Yüce Olan'ın bize her zaman mantıklı gelmeyen bir zamanlaması var."

Aggie sordu, "Jane. Ayatas'ın sözlerinden tatmin oldun mu?" "Evet."

"Ayatas, Jane'in sözlerinden tatmin oldunuz mu?"

Ayataş beni düşündü. "Bunca yıldır neredeydin kardeşim?"

"Uzun bir hikâye olduğuna eminim ama pek bir şey hatırlamıyorum." Başımı işaret .

"Amnezi. Gazetelerin hakkımda anlattığı hikâyeler gerçektir. Dağ aslanı formunda çok zaman geçirdim." Canavar'ın ruhunun içimde olduğundan bahsetmedim. Bu kara büyüydü ve bunu paylaşmadan önce onu daha iyi tanımam gerekiyordu. Aggie bu bilgiyi vermeye gönüllü olmadığından, gecikmenin onun için sorun olmayacağını düşündüm. "Buralarda takıl. Sana hikâyelerimi anlatacağım."

"O kadar yılın hikâyelerini dinleyecek kadar uzun kalamam," dedi, yüz ifadesi tuhaf bir şekilde nazikti, Tsalagi'nin en yaşlısı Sırların Bekçilerinin gözlerinde görebileceğim bir ifadeydi bu. Ki öyleydi. "Ama buradan ayrıldığımda Asheville'e gideceğim.

Hayalasti Sixmankiller benim varlığımı talep etti. Belki de benimle gelmelisin."

Şok, içimde bir gibi zonkladı, elektrikli bir morarma. Hayalasti Sixmankiller bizim büyükanmemizdi. "Belki yaparım." Eğer o kadar uzun yaşarsam.

Aggie dedi ki, "Şafak söktü. Kapanışı bir ile yapacağız." Yanındaki bohçaya uzandı. Orada olduğunu unutmuştum ve kıvrımlarından bir taş çıkardığında şaşırdım. Ya da taş değil, kocaman, berrak bir kuvars kristaliydi. Çok yönlü sivri tepesi olan merkezi bir sivri uç vardı. Bir tarafında iki küçük sivri uç vardı. Üçü birlikte daha küçük kristallerden oluşan bir tabandan ve kavisli bir taş tabandan yükseliyordu. Gerildim, gözlerim daldı, sıkışmış arkencelleri aradım. Hiçbir şey yoktu. Sadece berrak kristal vardı.

Aggie iki eliyle dizlerine en yakın olan ateşle ısınmış nehir taşını kenara itti ve kristali çukura yerleştirdi. kristalin üzerinde tuttu ve şöyle dedi: "Kuvars gibi biz de çekişmelerden arınmışız, zihnimiz, bedenimiz, ruhumuz ve doğal alanımız temiz. Büyükbaba Kayası'nın bu küçük parçası gibi, Dünya'nın bir parçasıyız, Dünya'da güvendeyiz, Dünya'yı, bitkilerini ve canlılarını koruyoruz. Yüce Olan, Dört Yön ve evrenin gücü sayesinde sahip olduğumuz armağanlar için şükranlarımızı sunuyoruz."

Terleme evi daha da aydınlanırken sesi bir ilahi ritmine büründü. "Jane'in ruhani yolu için değiştirilmiş geleneksel bir dua ile şükrediyorum:

"Doğu olan Ateşin Ruhuna, "Güney

Toprağın Ruhuna, "Batı olan Suyun Ruhuna,

"Kuzey olan Rüzgarın Ruhuna.

"Affeden, Jane'in yolunu izlediği, Jane'in taptığı Kurtarıcıya. "Sana dua ediyor ve şükrediyoruz, Yüce Olan.

"Dua ediyoruz. Toprak Ana için şükrediyoruz.

"Dua ediyoruz. Gökyüzü Baba, Güneş Büyükbaba ve Ay Büyükanne için şükrediyoruz.

Jane'in Kurtarıcısı için. Tüm yaşam, tüm armağanlar, tüm neşe, bilgelik için. Ve tüm ilişkilerimizde barış, uyum ve denge içinde birlikte var olabilmemiz için dua ediyoruz. *Wah doh.*"

Son iki kelimeyi söylediği sırada şafak güneşi saçaktaki küçük kapıdan, Aggie'nin içeri girerken açtığı kapıdan geçti. Şafak ışığı havada bir yol açarak tozu ve kalan dumanı sessiz ışınlarıyla aydınlattı. Aggie'nin dizlerinin yanındaki kristalin üzerine konuyor. Onu aydınlatarak, şafak ışığını

renk prizması ve tonlardan oluşan bir gökkuşağı Bu Aggie'nin geleneksel Kutsama Yolu versiyonuydu. Tam olarak çocukluğumdan hatırladığım bir şey değildi ama yeterince yakındı.

- - -

Ayatas ateşin başında beklerken Aggie ve ben soğuk suda duş aldık, giyindik ve arabasının yanına doğru yürüdük. Aggie evine baktı, arabuluculuk törenindeki otlar solgun görünüyordu. "Onunla mı yoksa seni almaları için kardeşlerini mi arayacaksın?"

"Onu evine bırakacağım," diye seslendi Ayatas terleme evinin arkasından. Skinwalker kulakları.

Aggie gülümsedi, bana başını salladı ve merdivenlerden ön kapıya doğru yürüdü. Yaşlı, yıpranmış, hayattan bezmiş bir kadın gibi hareket ediyordu. Bunu ona ben yapmıştım. Geri dönüp ateş çukuruna ve odunlarına su dökmeliydim. Yeterince su kullanırsa tekrar çalışmadan önce ocağın kurummasını beklemek zorunda kalacaktı.

Ayataş binanın arkasından yaklaştı, gözleri arabasına yaslanışımı süzüyordu. "Atla. Seni eve götüreceğim," dedi. Kapıyı açtım ve dört kapılı gri bir SUV olan polis arabasına rahatça . Noel ağaçları, ticari temizleyiciler ve eski sigara dumanı gibi kokuyordu. Arkası polis doluydu, bunlardan biri de her türlü büyüleri enerjiyi ölçen yeni psi-metrelerden biriydi.

"Onayınızı aldı mı?" diye sordu sokakta üç nokta dönüşü yaparken.

Alaycı mı yoksa meraklı mı olduğunu anlayamadım ve sadece omuz silktim. "Bir kova suyu ateşin üzerine döktüm. Birini terletecek kadar kuruması en az bir gün sürer."

"Yorgundu," diye kabul ettim, aynı şeyleri düşünmemizi ama ben sadece düşünürken Ayatas'ın bu konuda bir şeyler yapmış tuhaf buldum. "Klanımızın benim hakkımda konuşmasıyla ilgili şeyler. Hiç de öyle olmadığını biliyorsun, değil mi?" Cevap vermedi. "Yani, evet, bir kan yemini ettim. Ama ne yaptığımı . Beş yaşındaydım."

"Hikayelerimiz senin mısır tarlalarından ve ormandan geçerek klanın uzun evine koştüğünü ve herkesi uyandırdığını anlatıyor. Sonra bir atın sırtına tırmanıp *Uni Lisi*'yle birlikte adamların izini sürdüğün, sonra da onun *tlvdatsi*'ye geçip onları tuzağa düşürüp yakalamasını beklediğin anlatılır. Onları klan topraklarındaki bir mağaraya getirdi."

Gözlerimi kırıştırdım, altımdaki yarış atının gücünü ve hızını, *Uni Lisi*'nin bedeninin kokusunu, giysilerinin içine hapsolmuş dumanı, otların keskin kokusunu, eski kanın hastalıklı tatlılığını hatırladım. Sanki bir balonu iğneyle patlatmışım gibi anılar yok oldu. Daha sonraki anılar, korkunç bir resimli kitabın sayfalarını çevirir gibi önünden geçti.

"Annem ve büyükannemin adamlardan birine işkence edip öldürmelerini izledim. de ben öldürdüm. *Uni Lisi* bıçağı elime verdi ve beni ona doğru itti. Bunu yapmak istedim. Beyaz adamın ölmesini istedim. Ama bu şan ya da şeref değildi. Bu adam kaçırma, işkence ve cinayetti."

Aya salladı ve flaşörü parlak sarı renkte yanarak dönüŖe geçti. "O zamanlar her Ŗey farklıydı. Toplum farklıydı. Daha körü körüne, geliŖigüzel bir acımasızlık. İnsanlar bugünün muhafazakâr, faŖist, ırkçı, cinsiyetçi dünyasına ne derse desin, geçmiŖte insanlar daha kötüydü."

Omuz silktim. "BakıŖ açısı her Ŗeydir, Aya."

Homurdandı. Benimkilerden birine benziyordu. Ve daha kısa bir terim kullandığımı fark ettim.

Aya. Gözlerimi gün ışığına diktim. Birkaç mil sonra Ayatas, "Bana Sangre Duello'nun nerede yapıldığını söyleyecek misin?" diye sordu.

"Polis olarak mı kardeŖ olarak mı soruyorsun?" "Fark eder mi?"

"Evet."

"O zaman sanırım bana hiçbir Ŗey anlatmayacaksın."

"Sanırım söylemeyeceğim."

"Rick LaFleur ile aranızdaki geçmiŖ nedir?"

Ohhh. Bu sol alandan gelen bir zinger oldu. Soruyu görmezden gelebilirdim. Ya da cevap verip nasıl tepki vereceğini görebilirdim. Koltuğumda döndüm, bir dizimi yukarı çekerek konuşurken gösterge ışıklarının parıltısında yüzünü izledim. "Aramızda bir Ŗey vardı. Gizli görevdeydi ve bilgi almak için bir wereleopard'ı baştan çıkarıyordu. Isırıldı. Kadın bir grindylow tarafından infaz edildi. Kurtadamlar tarafından kaçırıldı ve iŖkence gördü. Onu kurtardım ve kurtları öldürdüm. DönüŖtü. Isırıklarındaki kurt rağmen siyah bir kurt adam oldu. Biz hala bir Ŗeydik. Sayılır. Sonra düzinelerce insanın önünde kızgın bir kurt adam tarafından sihirli bir baştan çıkarıldı. Onunla birlikte gitti. öldürmeliydim ya da başka bir Ŗekilde durdurmalıydim. Onu koruyamadım. Gitmesine izin verdim çünkü duygularım incinmiŖti ve utanmıŖtım. Artık aramızda bir Ŗey yoktu. Bu rahatsız edici ve karmaŖık bir durum."

Aya başıyla onayladı. Saçlarının hâlâ örgülü olduğunu ve elbisesinin bir tarafında ıslak bir iz bıraktığını fark ettim. "Kurtları öldürdüğünde," dedi, "Leo'nun ittifak yemini ettiğı Bighorn Montana Sürüsü tarafından doldurulan bir uçurum açıldı."

Omuz silktim ve hiçbir Ŗey söylemedim.

"Bana Rick ve Kemnebi'den bahset. Kemnebi sana saldırdı mı?" "Polis mi, kardeŖ mi?"

"Polis soruyor." Yüzüne hafıf bir gülümseme. "Bu çok garip. Daha önce gelmiŖ olsaydım birbirimizi tanıyor olurduk ve hem kardeŖ hem de polis olmak zorunda kalmazdım."

"Her Ŗeyi ettin."

"Evet. Ve bunu yaptığım için de artık üst düzey bir pislik gibi görünüyorum."

TartıŖmadım. Onunla Kem'in ölümü, Rick'in statüsünün yükselmesi, eŖleri ya da Yellowrock Klanı hakkında konuşmayacaktım. Cevap verirken vampir gibi dikkatli davrandım. "Ben yerel kurtadam klanının lideriyim."

"Sen bir werecat değilsin."

"Hayır. Ama sorunlar ortaya çıkar ve çözümleri gerekir." "Leoparların sıçraması," dedi Aya. "Klan değil."

"Sıçra. Sevdim. Her neyse, Rick artık sıçramada üst sıralarda yer alıyor, bu yüzden iŖleri

istediği gibi halledebilir."

"Eğer Rick leoparının kontrolünü kaybederse, bu uluslararası alanda garip bir olaya yol ."

"Kesinlikle polis konuşması. Ve umurumda değil."

Aya iç çekti. "Hem kardeş hem de polis olmayı nasıl harmanlayacağımı bilemiyorum.

Kendimi garip ve aptal hissediyorum ve tüm kelimelerim beceriksizce."

"Fark ettim." Sözlerime küçük bir gülümseme eşlik etti.

"Evet. Pekala." İçini çekmeden önce bir süre sessizce arabayı sürdü. "Sangre Duello'dan önce seninle bir ilişki kuracak zamanım yok."

"Benimle asla bir ilişki kuramayabilirsin." "Bu doğru. Ama deneyeceğim. O zamana kadar benim de yapmam gereken bir iş var." "Devam et."

"Bu işin bir parçası olarak, Sangre Duello'da olmanın bir yolunu bulmalıyım." "Kraliyet vampir protokolünden ben sorumlu değilim."

"Leo'nun İnfazcısı konuşuyor, kız kardeşi değil."

"Patates, potahto. Benim de bir işim var. Atlanta'dan geldiğinde Leo'nun ikinci varisi Grégoire ile konuş."

Aya kibarca, "Atlanta'dan döndü. Ve ben denedim. Benden Leo'yla üçlü yapmamı istedi."

Homurdandım. İsteyerek yapmadım. Birden patladı. Gülüşümün tonu Aya'nınkinden çok farklıydı. Gülüşüm yapmacık, alaycı, kaskatı, sanki çocukken gülmeyi hiç öğrenmemişim gibiydi. Ya da yüz yetmiş yıl önce nasıl gülüneceğini unutmuştum. Yine de ona attığım sırtış parlak ve alaycıydı ve en azından doğal geliyordu.

Aya bir bana bir sokağa , kendi dudakları da yukarı kalkmıştı. "Adelaide Mooney'e göre Grégoire bana bayılıyormuş ve Sangre Duello sona erdiğinde kendimi yoğun ve konsantre bir baştan çıkarmanın hedefinde bulmalıymışım."

"Korkmalısın. Çok, çok korkmalısın."

"Ben homofobik değilim," dedi. Dudakları daha da kıvrıldı. Bu gülümsemeyi biliyordum. Aynada gördüğüm benim gülümsememdi. "Cherokee Ulusu 2016 yılında eşcinsel evliliği kabul etti. Diné, Navajo dilini konuşanlar arasında iki ruhlular *nàdleehé* ya da dönüştürülmüş olarak adlandırılır. Lakotalar iki ruhlulara *winkte* derler. İki ruhlulu olmak pek çok kabile arasında yaygın olarak kabul gören bir gerçektir; Mojave, Zuni, Omaha, Aleut, Kodiak, Zapotec ve Cheyenne'lerin hepsi birden fazla cinsellik biçimini kabul eder. Ama ben heteroyum. Heteroseksüel olmasaydım bile, iki vampirle üçlü seks yapmamın imkanı yok."

"Tavuk."

Güldü, o muhteşem, kaygısız gülüşüyle. Babamı öldüren ve hamile anneme tecavüz eden iki beyaz adam olmasaydı ve sonra bir savaş kadını deri gezgininin ve onun kan bağıyla bağlı torununun pençelerine düşme talihsizliğini yaşamayıydım benim de sahip olabileceğim kahkaha. "Evet," dedi. "Bu yargıyı kabul ediyorum. İşime döneyim. Sana Karanlık Kraliçe diyorlar. Bana nedenini söylemek ister misin?"

"Bu mu?" Dedim. "Bu bir polis hareketiydi. Kardeşime her anlatmış ama bir polise anlatmayacağım. Bunu kendin çöz. Ve bu arada, bir röportajcı olarak berbat olmalısın." Başımı salladım, tiksindim.

Yağmur ön cama sıçradı ve giderek şiddetlendi. Uzaklarda şimşekler çakıyordu. Sessizlik üzerimize çöktü, tam olarak sıkıntılı olmasa da tedirgindik. Genlerimiz ortaktı, geçmişimiz yoktu, ortak bir paydamız yoktu.

"Görünüşe göre sana karşı hiç becerikli değilim," itiraf etti. "Ama senin için bir şeyim var. Torpido gözünde, beyaz bir çantanın içinde."

Ona kaşlarımı çattım. Bana hediye mi almış?

Aya sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "*Uni Lisi -Altı Adam Katili-* bunu bana emanet etti," dedi.

Kaşlarım daha da çatıldı, daha da karardı ve torpido gözüne sanki içinde su mokaseni varmış gibi baktım. Torpido kapısı kendiliğinden açılmayınca ve içinden zehirli bir şey çıkmayınca kolu çektim ve araba kiralama belgeleri ile kahverengi kâğıda sarılı bir paket gördüm. İade adresini ve ismi inceledim: Hayalasti Sixmankiller, Robbinsville, Kuzey Carolina'da bir posta kutusu numarasıyla. Kutu hafifti ama boş değildi. Kağıdı yırttım, adresi bir bütün olarak tutmaya dikkat ettim ve kağıdı bir kenara koydum. Kutunun üzerindeki bant tırnağım ile kolayca koptu ve üstünü kaldırdım, pamuk dolguyu bir kenara ittim ve bir ilaç torbası gördüm. Eski, antik bir çantaydı. Ruh evimde taktığım çantaydı. Babama ait olduğunu hemen anladım.

Bir tarafı yeşil boyalı deri, diğer tarafı Aya'nınki gibi daha sert ham deriydi ama o kadar eskiydi ki kuru çürümeye yüz tutmuştu. Onunla birlikte gömülmeliydi. Ya da en büyük çocuğuna verilmeliydi.

Ben.

"Oh," diye nefes aldım. Ve onun kokusunu aldım. Tütün, tatlı ot, sedir. Nantahala Nehri'nin soluk ama hâlâ var olan kokusu. Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Çantaya dokundum, kenarları ufalanmış olsa da ortası hafif ağırlığı kaldıracak kadar esnekti. İçinde sert şeyler vardı. Bir kemik mi? Kuvars kristali mi?

"*Uni Lisi* içine senin için bir şey koydu. Hazır olduğun zaman için."

Başımı salladım. Hazır değilim. Şu anda hazır değilim. Belki de hiçbir zaman. "Teşekkür ," diye fısıldadım.

Eve vardığımda, dışarı fırladım ve ani bir selin içinden kapıya doğru koştum. Sırılsıklam olmuşum, kardeşim fırtınanın içinde arabasını sürerken ben kilidi açmaya çalışıyordum. Şimşek çaktı, Güney'in her yerinde görülen yıldırımlı fırtınalardan biriydi.

Sonunda kilidi açtım ve içeri daldım, kaosun, çığlıkların ve kargaşanın içine. Edmund şafaktan sonraydı, muhtemelen sadece fırtına ve güne verdiği karanlık yüzünden - ve Eli bir dövüşüyordu, her iki adam da duvarlar ve zemin gibi kanla kaplıydı. İkisi birlikte dövüşürken saldırganı ilk iki saniye içinde öldürmeleri gerekirdi ama öldürmemişlerdi. Yine de bu bir antrenman maçı değildi. için fazla kanlıydı. Rakipleri sarışın bir vampirdi, pençeleri, ve öfkesi vardı. Kavgada gözümü bile kırpmamış olmam yorgunluğumun bir göstergesiydi, ancak kanı duvarlardan baş belası düşündüm. Tekrar. Ama limon kokusu alıyordum.

Ağzımı ve vampiri hatırlamaya çalışarak izlerken, kanının tadının dilimin üzerinden ve ağzımın çatısından izin verdim. Ve sonra aklıma geldi. Bruiser'ın soyu. Nicolle. Kaşlarımı çattım, soyadını hatırlayamadım, eğer duyduysam bile. Bruiser onun enerjisini boşaltmış, anılarını almış ve sonra onu Ed'e hediye etmişti. Ed'in onu nerede tuttuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yeterince yakın olmayan bir yerdeydi.

Birisi onu ele geçirmiş ve Des Citrons Klanı adına sahiplenmişti.

Kokuları ayıştırdım, limon ve deliliğin keskin, ekşi, durgun havuz kokusunu aldım. Bileklerinde ve ayak bileklerinde, vampirlerin derilerinin gümüşle yakıldığında görüldüğü gibi bağlama izleri vardı.

"Nerede o?" Nicolle çığlık attı. "Onun kalbini !" Beni kastettiğini düşündüm. Sadece çılgınca bir tahmin.

Ed mutfak masasının üzerinden atladı, pençeleri onu parçaladı. Duvarlarda daha fazla kan. *Lanet olsun.* Eğer Limon Klanı onu serbest bıraktıysa ve izini sürdürüyse, nerede yaşadığımızı biliyorlardı. Eğer kaçtıysa - ki yara izi bunu gösteriyordu - o zaman kan tazısına dönüşürsem, onu onlara kadar takip edebilirdim. Tabii kendimi ava kaptırmayı ve bir daha asla bulamamayı göze alabilirsem. Kan tazısına dönüşmek tehlikeliydi.

Canavar bana, "*Çirkin köpek*" diye düşündü. *Güzel burun. Yarın ve yarın ve yarın çirkin köpek olmak istemiyorum.*

Ellerimi giysilerimdeki yarıklara soktum ve silahlarımı çıkardım. Bir tahta kazık ve yarı otomatik bir dokuz milimetre. Normal mermiyle doluydu ama onu yavaşlatabilirdi. Nicolle genç bir vampirdi ve onlar her türlü silaha karşı daha az dirençli olma eğilimindeydiler.

Aggie'nin bana gösterdiği kanlı yolu hatırlayarak tereddüt ettim. Ama ben öldürmüyordum. Deli bir vampiri yere seriyordum.

"Nicolle!" Bağırdım.

Her şey durdu. Sonra Nicolle üzerime atladı, tamamen kendinden geçmişti. Silahı kaldırdım ve ateş ettim. Vücudunun ortasına. Ölmedi ama çığlık attı, ölmekte olan ya da öldüğünü sanan bir vampirin o korkunç uluması. Yere düştü, üç noktada dengede duruyordu, üç ayaklı, iki ayağı ve bir eliyle. Kendini yukarı ittiğinde, aşağıdan karnına sapladım, inen aortuna ya da vampirler için her neyse ona vurdum. Düştü. Orada felçli bir şekilde yatıyordu, ahşap zemine sızıyordu. Evimiz bir suç mahalli olsaydı, polisler buranın birkaç düzine seri katilin ana üssü düşünürdü.

Ed ve Eli bitkin bir halde geri çekildiler. Ed neredeyse anında tünediğı yerden kalktı ve Eli'nın yanına gitti. "Seni iyileştirmeme izin ver."

İkincim silahlarını temizlemek için mutfak masasının üzerine koydu ve tişörtünü çıkardı. Koyu renkli göğsü pençe izleri ve çok fazla kanla çizilmişti. Ed bıçağıyla parmaklarını kesti ve kanayan yeri iyileştirmek için işe koyuldu. İki adam da bana

"Biri bana neler olduğunu anlatmak ister mi?" diye sordum.

Edmund burnundan hafifçe soludu. Savaşı ve kendi kan kaybını telafi etmek için nefes aldığından oldukça emindim. "Arka taraftan geldi. Tuğla duvarın üzerinden. Katie'nin evinden." Korku beni çarptı. O tarafa döndüm ve Ed, "Dion aradı.

Herkes iyi. Kızları mutfağı kilitledi ve Nicolle'ün üzerine kutsal su attı."

Onu yana ve omzunda ve boynunda bir yanık olduğunu gördüm. Nicolle bana ters ters baktı. Karnındaki kül odunuyla yapabildiğı tek şey buydu. O ve sızıntı.

"Ve o istedi ..."

"Seni öldürmek için," dedi Eli. "Evet."

Ben de ona başımı salladım.

Alex, "Katie'nin evine koyu renkli bir SUV tarafından bırakılmış," dedi. "Plakaların bir saat önce çalındığı bildirildi."

Onu ve Bodat'ı sığındıkları çamaşır odasından çıkarken görmek için bedenimi öne doğru kaydardım. Çocuk'un elinde bir tabanca vardı. Bodat bir süpürge taşıyordu ve her zamankinden daha solgundu. O da korku kokuyordu.

Alex, "Onu düşmana kadar takip etmenin bir yolu yok," dedi.

"Her zaman bu kadar çok kan olur mu?" Bodat sesi titreyerek sordu.

"Bu bir şey değil," dedi Alex, sesi hafif ama gözleri sertti, belki de kendi ölümünü hatırlıyordu.

"Alex, lütfen Konsey Evi'nin temizlik ekibini çağır." Ed eğilip Nicolle'u kollarının arasına aldı, bu hareket karnındaki kazığın yerini değiştirmiş olmalıydı çünkü Nicolle başını bana doğru çevirdi ve insan olmayan, memeliden çok kertenkeleye ya da kuşa benzeyen o hareketlerden yaptı.

"George benim," fısıldadı, yalan kokusu nefesindeydi, kanı ve limon kokusuyla birlikte ondan sızıyordu. "Birbirimizi seviyoruz. Haftalardır sevgiliyiz." Ben tepki vermeyince, "O benim!" diye bağırdı.

"Des Citronlar tarafından dönüştürüldü," dedim. "Nerede olduklarını bilmemiz gerekiyor. Kaç kişi olduklarını. Planlarının ne olduğunu."

Edmund sanki onu içkiye boğmam için verdiğim sözsüz emri tartıyormuş gibi duraksadı. "Bildiği her şeyi öğreneceğim hanımım, tabii bir şey bildiğini varsayarsak." Bu, dile getirmediğim isteğimi kabul etmiş gibi geldi, yani bu iyiydi. "Rosanne Romanello Sangre Duello'ya katılmamaya karar verdi. Bu nedenle Nicolle'ü gün batımında Sedona'ya göndereceğim."

Nicolle çığlık attı, "Hayır!"

Ed onu oturma odasının derinliklerine taşıdı ve orada güneşten korunan saklanma deliğinin gizli kapısını açıp içeri girdi. Raf ünitesi arkasından kapandı ve kızın çığlığı kesildi.

"Eli?" Ben sordum.

"Ben iyiyim. Dişli şifacıyla birkaç dakika daha geçirebilirdim ama güneş doğduktan sonra." Merdivenleri çıkmaya başlamadan önce pencereden dışarı, yağın yağmura baktı. Sırtına bakarak onu takip ettim. İnsanların dünyasında dikiş atılması gerekirdi. Belki de bir sürü dikiş. Korucuların ve vampirlerin dünyasında ise o kadar da değil. "Ne?" dedi bana, sanki yaralarına baktığımı anlamış gibi.

"Ed biraz kaçırmış. Bir acil bakım merkezine ihtiyacınız var."

"Neden her yerime baskı uygulayıp beni bantlamıyorsun? Ed beni bu gece iyileştirebilir. Acil servise gitmekten daha uygun olur."

Uygun, Eli'nin tıbbi bakım almasını istediğimde kullandığı kelimeydi. Ev tedavileri ilaçlardan daha *uygundu*. Basınçlı ve kelebek bandajlar dikişlerden daha *uygundu*. "Aptal adam," dedim.

Eli omuz silkti, bu da kanamasının hızlanmasına neden oldu ve banyoya giden yolu gösterdi.

- - -

Yorganı başımın üzerine çektim, yağmurun camlara vurduğunu duydum. Düşünmüyordum. Hissetmiyordum. Ama geri döndüm ve boks eldivenlerini yatak direğinden kaldırdım,

Yorganın altında onlara sarılmak. Onorio'nun kokusunu derin derin içime çekiyorum. Keşke Bruiser'a terleme evinden ve geçmişimin ifşaatlarından bahsedebilseydim. Keşke yanımda olsaydı, bana sarılsaydı.

Rüyalar beni sürükledi.

- - -

Bruiser gece 1'den sonra bana mesaj attı. "*Öğle yemeği? Benim evimde mi? Yemek yapmıyorum ama güzel şeyler var. Araba gönderecek.* Alt metin: Yürüyüp bir katille tekrar yüzleşeceğimden endişelenmek yerine araba gönderecek. Tetikçi (en son yürüyüşe çıktığımda ona, bana ya da ikimize birden nişan) hâlâ kayıptı. Limon kokulu olan. Sağdaki.

Mesaj attım, *15 dakika içinde arabayı gönder.* Yeterince uyumamıştım ama beş saatten fazla uyumam . Ayrıca ona Nicolle'un saldırısını anlatmam ve Alex'in Clan Des Citrons ne bildiğini öğrenmem gerekiyordu. Boks eldivenlerini yatağın direğine geri astım ve sürünerek yataktan çıktım.

Kot pantolon, bot deri ceket giydim. NOLA'da hava neredeyse geleneksel kış kıyafetlerimi giyecek kadar serindi. Silahlarımı minimumda tuttum - birkaç kazık, kısa ağızlı gümüş kaplama bir bıçak ve eski ama güvenilir bir H&K ile tek kılıflı bir omuz kemeri. Saçımı bıraktım. Arabanın on dakika kala hazırdım ve yüzden kanepede uyuyan Alex'i uyandırdım. "Güncelleme."

Alex oturduğu yerden kalkıp elektronik cihazlarını uyandırırken yetmiş yaşında bir kadından gelebilecek bir ses çıkardı. "Dominique'i merkezden alan arabanın daha fazla aldım. Bir tanesi arabanın güvenlik kamerası çekimiydi."

Göbeğimin hemen üzerinde, orta bölgemde bir şeyin ağır bir şekilde yerleştiğini hissettim. "Ve?" Yumuşakça sordum.

"Brive-la-Gaillarde, Fransa, Des Citrons Klanı'nın Kan Efendisi'nin avlanma bölgesidir. Adı Julietta Tempeste. İki ay önce turist vizesiyle ABD'ye gelmiş. Dominique ile kaçış arabasında sakso çekiyordu."

"Bilinen son adres?" Ben sordum.

"Charleston, Güney Carolina. Ama kredi kartlarından birini dört gün önce I-10'daki Hampton Inn'e kadar takip ettim. Çıkış yapmış. Muhtemelen şu anda şehirde."

"Muhtemelen memnuniyetsiz yerel sivri kafalıları toplamak için önden göndermiştir."

"Kredi kartı kullanımını izlemeye aldım. Eğer ortaya çıkarsa size haber veririm ve mümkün olduğunca çok sayıda kimlik ve dosyayla çevresinin videosunu alırım. Ama bende daha fazlası var."

"Devam et."

"Cipte başka bir yüz daha vardı."

"Kalabalık."

"Doğru. Ve yüzü de daha önce savaştığın biriydi. Bancym M'lareil."

Cym'i kazığa oturtmuştum ama kaçmıştı. Onu tekrar bulup kellesini almalıydım. Geriyi görmek ve hepsi bu. Pişmanlık çok kötü bir şeydi. "Shoffru'yu öldürüp onu iyileştirdiğimde Dominique'in onu savaş alanından götürdüğüne bahse girerim. Sonra limon kafalara yemin ettiler."

Alex, "Muhtemelen en başından beri düşmanla birlikte çalışıyordu," dedi.

"Teşekkürler, Kid. Bodat?" Sandalyede horladığı yerde onu dürterek uyandırdım. "Ya duş alırsın ya da masayı arka verandaya taşırsın."

"Dün banyo yaptım!"

"Bir gün önce, dostum," dedi Alex.

Bodat içini çekti ve merdivenlere yöneldi.

"Hey, Çocuk," dedim. Alex başını tekrar bana çevirdi. "İyi iş çıkardın." Alex gururla sırıttı ve saf Eli'ye özgü bir hareketle başını bana doğru eğdi.

- - -

Bruiser'ın üçüncü kattaki dairesine vardığımda hâlâ yağmur yağıyordu. Kapıyı açmadan önce çaldım ve yağmura karşı giydiğim Lucchese botlarımı çıkardım. Müziğin sesi kısılmıştı, aynı anda hem bluesy hem de jazz tarzı bir şeyler çalıyordu ve ev cennet gibi kokuyordu. Bruiser kollarını açtığında daha da güzel kokuyordu ve ben göğsüne doğru nefes verdim, bir nevi onun içinde eridim. Uzun boyluydum, çok zayıftım ama sağlam kaslıydım ve skinwalker yeteneklerim sayesinde çoğu erkekten daha güçlüydim. Ama Bruiser daha iri ve uzun boyluydu ve kendi başımın çaresine bakabilecek durumda olmama rağmen, o bana kendimi her zaman daha güvende hissettirdi. Yumuşak flanel gömlek ve yıpranmış kot pantolon giyen bir adamda benim için rahatlık seviyesini yükselten bir şey vardı.

"İyi misin aşkım?"

"Ben sadece . Ve harika kokuyorsun."

Ağzının başımın yan tarafına doğru kıvrıldığını hissettim. "Somon fûme, beyaz şarapla yapılmış balkabağı çorbası, üç çeşit keçi peyniri ve bruschetta var."

"Özür dilerim. Ne? Somon fûmeden sonra kendimden ."

Kıkırdadı ve elimi tutarak beni mutfığa ve adanın önündeki uzun beyaz deri taburelere götürdü. Bugün hava serindi ve Bruiser uzun Fransız kapılarını hava sıcaklığı ve yağmura karşı kapalı tuttuğu için daire rahattı. Bana bir kadeh beyaz şarap doldurdu, dumanı tüten balkabağı çorbasını büyük çorba kâselerine doldurdu ve bir tanesini önüme koydu. Üç çeşit yemek olayını yapıyordu. Muhtemelen bana etten başka bir şey yedirmenin tek yolu buydu.

Gözlerim yaşlarla doldu. Gözlerimi kırıştırtarak onları uzaklaştırdım ama o görmeden ya da koklamadan önce değil.

"Jane?" Ses tonunda endişe vardı.

Ama elimi kaldırdım ve başımı salladım. "Ben iyiyim. Sadece uykusuz ve yorgunum ve kendimi çok ... minnettar hissediyorum? Mutlu mu?" ve ellerini tuttum, başımı eğip sessiz bir teşekkür ederken sıktım. Sözsüzce, hayatımın daha iyi, daha zengin, daha mutlu olduğu yolları sıraladım. Sessizce dua ederken gözyaşlarım yüzümü yaktı.

Durduğumda usulca şöyle dedi: "Ve Jane Yellowrock hayatımda olduğu için sonsuza dek minnettarım. Amin."

Gözlerimi onunkilere diktim ve yansıtan gözyaşlarının biriktiğini görünce irkildim. Ben tuzlu, sümüklü ve lekeli olsam da o hâlâ muhteşemdi. "Mithranlar olmadan hayatta bir hiç olduğuma inandığım bir zaman vardı, Leo ile olan konumum olmadan. Onun kanı olmadan işe yaramaz ve değersiz olurdum.

her türlü. Ve sonra seninle tanıştım, ona karşı durabilecek kadar güçlü, uzun boylu, güçlü ve canlı bir kadınla. Kan içmeye bağımlı olmadan." Parmak eklemlerimi öptü, bir elini bıraktı ve kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı. "Bana Onorio olma cesareti veriyorsun. Jane Yellowrock'a."

"Ve bize," kadeh kaldırdım ve içtim. Ve dedim ki, "Vay anasını, bu çok iyi!" Tekrar yudumladım. "Aslında bunu sevdim. Gerçekten, gerçekten çok iyi! Bu-" Bunu tarif edecek şarap türü kelimelerim yoktu.

"Tereyağlı," dedi Bruiser. "Sen her zaman tereyağlı beyazları seversin. Çorba ile mükemmel olur."

Bez peçeteyle yüzümü sildim ve ağızma biraz çorba attım. Kabak ama bu farklıydı.

"Elmalı. İçinde elma var. Yeşil ve tatlı bir şey. Ve tavuk suyu."

"Anason," dedi Bruiser. Şarap ve güzel yemeklere olan düşkünlüğünü benimle paylaşmaya çalışıyordu. "Anason ya da rezene bitkisinden elde edilir."

Örtüyü kucağıma yerleştirdim, dağınık saçlarımı önümden ve evdeki annelerden birinin beni yapmaya çalıştığı hanımefendi gibi oturdum. "Bunu sevdim."

Yedik. Ve yedik. Çorba bittiğinde, şarap şişesi boşaldığında ve somon balığı kemiklerine kadar ayıklandığında Bruiser sıcak bir havlu aldı ve ellerimi silerek temizledi. Havlu portakal kokuyordu ve öpüp kanepeye götürdüğünde ağzı da öyle kokuyordu. "Otur. Biraz konuşmamız ve çalışmamız gerekiyor."

"Yada yada."

Yanıma oturdu ve üzerimize yumuşak, tüylü bir battaniye çekti. "Yada," diye kabul etti. "Ama sohbet ederken ayaklarını ovabilirim."

"Sen gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaşsın."

Ayaklarımı tuttu ve nazikçe sıktı. "Önce sen."

Kolay şeylerle başladım, ona Aya ve Aggie One Feather'dan bahsettim, her zamanki bilgi alma şeyleri. "Ama başka bir şey daha var. Çocuk Julietta Tempeste'nin izini sürdü. İki ay önce turist vizesiyle ABD'ye gelmiş. Alex onu izlemeye çalışıyor."

"Des Citrons Klanı. Leo biliyor mu?" diye sordu.

"Ona bir güncelleme mesajı attım."

O düşünürken parmakları ayaklarımdaki kıvrımları çözdü. Bruiser kaşlarını çatı, burnunun iki yanındaki çizgiler aşağı doğru çekildi. Bu çizgiler endişeyle ve bize karşı biriken sorunlarla daha da derinleşmişti.

Kaşları yumuşadı. "Benim sıram." Bana şeyler anlattı. "Leo, Caruso'lardan bir mektup almış."

"Eski cenaze evi müdürleri, hortlakları ve hortlak karışımını yaratanlar?"

"Evet. Mektup New Orleans'taki avukatları tarafından tutuldu ve Titus Flavius Vespasianus'un karaya çıkacağı belli olduğunda postalandı. Yıllarca Leo'ya karşı hareket ettiler ve baskı altında ayrıldılar çünkü Laurie'nin kızı Titus tarafından tutuluyordu. Titus'un gizli hortlak iksirinin bulunduğu şişeyi Leo'nun bulması için buzdolabında kasıtlı olarak bıraktılar."

"Kasten mi? Buna kanmamız mı gerekiyor?"

"Avukat kanının akıtılmasını ve Leo tarafından okunmasını kabul etti. Bunun doğru olduğuna inanıyor. Leo, Sangre Duello'yu kazanırsa, mümkünse tüm Caruso ailesini kurtarmamızı istiyor."

"Easy peasy. Değil."

Bruiser hafifçe gülümsedi. "Katie Atlanta'da. Bir düzine Mithran'ın inini işgal etti ve onları uykularında külle kazıyarak etkisiz hale getirdi. Sonra onları gümüş kaplamalı scion hapisaneleriyle dolu bir odaya sürükledi. Bu gece kendi müzakerelerine başlayacak."

"Katie bunu *gündüz mü* yaptı?" Son kelimeyi ettim. "Çünkü vampirler." "Katie sekiz klanın kanıyla uyudu. "Katie sekiz klanın kanıyla uyudu.

Amerika kıtası."

"Yani Leo'nun pozisyonunu isterse ." "Kesinlikle." Ayağımın kemerini daha sert yoğurdu.

İnlemiş olabilirim. "Çok yetenekli parmakların var."

". Ve yakında seni yatağa götürüp bunu kanıtlayacağım." Parmakları baldırımın ortasındaki hassas bir noktaya doğru bastırdı, yuvarlandı, süründü boğumlandı.

"Oh . . . Kutsal moly."

"Bu arada Lawrence iyileşiyor." Göz kapağımı açıp boş boş baktığımda, "Lawrence Hefner. Leo'nun uşağı mı? Saldırıda Leo'yu kurtarmaya çalışırken mi yaralandı?"

Başımı salladım, gözlerimi kapattım. Uykusuzluk beni yakalamaya başlamıştı. "Larry diye çağrılmaktan nefret eder."

"Gee DiMercy ile aynı yatakta olmayı şiddetle protesto etti. Leo, Lawrence ile cinsel bir şey denemesi halinde Gee'nin derisini canlı canlı yüzeceğine dair söz vermeyi gerekli buldu."

Gee yine de bir şeyler denerdi. Zararsız bir şey. Sırf Larry'ye zor anlar yaşatmak için. Gülümsedim ve Bruiser'ın diğer ayağımın dış tarafındaki tendona sağlamak için gerindim.

"Leo bana düello için potansiyel üç adadan bahsetti," dedim, "ama Titus'la müzakereler hepimizin karada değil de uluslararası sularda, bir teknede olmasıyla sonuçlanırsa ne olur? Bu NOLA'yı bir darbe için açıkta bırakmaz mı?"

"Edmund kıyıda bırakılırsa olmaz."

Nefesim neredeyse . Edmund. Leo'nun varisi. Birleşik Devletler'in en iyi vampir savaşçılarından biri. "Leo bu yüzden Edmund'u resmi varisi yaptı. New Orleans'ı korumak için," dedim.

"Ve sen de Karanlık Kraliçe," dedi Bruiser sessizce, parmakları sadece ayaklarımı tutmak için durdu. "İkiniz zaman yürüyüşü şehri ve halkını koruyabilirsiniz."

"Bir ada seçilmezse beni kıyıya bırakmayı planlıyor. Adi herif. Bilmiyordum," dedim, aynı yumuşak sesle, karnıma ve oradaki hafif ağrıya dokunarak. Hazımsızlık olabilir. "Satranç tahtasındaki o hamleyi anlamadım. Beni DQ yapması bencil olduğu için değildi. Çünkü o ..." Durdum. Leo Pellissier'in iyi bir adam olduğunu asla söyleyemezdim. "İyi bir kral."

"Evet. Öyle." Ses tonunda yumuşak ve hüzünlü bir şey vardı, sanki Leo'nun da daha iyi bir adam olmasını diliyordu.

"Ama Titus Ed ve benim hakkımda tüm bunları biliyorsa, şehri tutabileceğimizi biliyorsa, o zaman ..." İki gözümü de açtım ve "O zaman ne olacak?" dedim.

"O zaman dövüşün suda , Leo'nun sahip olduğu ya da en azından sahipmiş gibi görüldüğü karada yapılması için bastıracaktır. Titus Duello'da seni, Edmund'u ve Leo'yu öldürmek isteyecektir."

Gözlerimi tekrar kapattım ve sonuçların içimden geçmesine izin verdim.

Uzun ve keyifli dakikalar sonra Bruiser, "Leo, EV'leri şok etmek ve dehşete düşürmek için Sangre Duello'nun açılış törenlerinde tüm adamlarını çıplak bırakma fikrinden " dedi.

"Tanrıya şükür." Kötü kötü sıırttım. "Çok mu soğuk?"

"Kesinlikle. Yine de seni yarı dövüşçü halinle çıplak göremediği için üzgün olduğunu itiraf etti."

Tek gözümü tekrar açtım ve ters ters baktım. "Bu pis bakış. Böyle devam edersen sana iki gözümle de pis pis bakarım."

"Kendimi uyarılmış sayıyorum." Kahverengi gözleri içimi eritti. Çok ama çok yetenekli elleriyle birlikte. "Laboratuvar, Caruso Ailesi Cenaze Hizmetleri'nde bulunan karışık kan şişesinin içeriği ve DNA'sı hakkında bir ön rapor gönderdi. Beş büyük oyuncunun ve belki de bir düzine daha küçük oyuncunun kanını tespit ettiler, hepsi de çok eski ve güçlü Mithranlar, kimyasalların izleriyle karışmış, uzun bir liste. Ve Mithran kanının normal çürüme ve ayrışmasının aksine, bu kimyasallar kanı uzun süre sabit tutuyor. Aylarca. Belki de yıllar."

Diğer gözümü açtım, böylece onu iki gözümle de görebiliyordum, bu sefer endişeliydi. "İçilebilir mi? İnsanlar ya da vampirler dönüşmek için içebilir mi?"

"Hayır. Ama etin çürümesini durdurur, bakteri öldürücüdür ve iyileşmeyi önemli ölçüde hızlandırır." "ABD ordusunun PTB'leri bu formül için birikmiş sağ testislerini verirlerdi. Eli bana öyle söyledi."

Bruiser'ın gözlerindeki kahkaha daha da derinleşti, sanki bir yığın doğru özel bölgeyi ve uzun bir acı çeken askeri rütbelileri hayal ediyordu. "Herhangi bir ilaç şirketi, herhangi bir yabancı güç, bir vampire bağlanmadan sonsuza dek yaşamak isteyen herhangi bir milyarder gibi" dedi.

Neredeyse "*Bu berbat*" diyecektim ama komik olurdu ve komiklik buraya uymazdı.

"Formül ters mühendislik başardılar," dedi. "Leo şahsen ön testleri tamamladı. Çalışıyor."

"Mmm. Ve Leo bunu miktar olarak çoğaltabilirse, penisilinden bu yana sağlık mesleğini vuracak mali açıdan en kazançlı ve tıbbi açıdan en önemli tek farmasötik ürüne sahip olacak."

"Gerçekten."

Bu da Leo'ya neredeyse sınırsız mali gelir sağlayacaktı, ta ki patent bitene ya da bir başkası tersine mühendislik yapana kadar. Doğru. Ve Leo dış ve iç güçler tarafından korkunç bir tehlike altında olacaktı çünkü böyle bir ürün ve böyle bir ekonomik boğma dünyadaki tüm finans piyasalarını değiştirecekti. Ve Leo tüm bu güce sahip olacaktı. İç çektim. Leo, dünyanın kralı.

"Bu kadar konuşma yeter." Bruiser ayaklarımı kanepeye koydu, sonra ayağa kalktı ve beni kucağına aldı. Ve beni yatağına taşıdı. Gerçekten de bu kadar konuşma yeter.

BÖLÜM 13

Biraz Kan Döküp Birkaç Kişi Öldürdükten Sonra

Birkaç saat sonra, etrafımızda ve arkamızda yastıklarla battaniyelere sarılmış yatarken dedim ki, "Yani Leo tüm çıplaklığı yapmayacak. Ama EuroVamp'ları şaşırtmak için yapabileceği başka bir şey yok mu? Bir şey . . . Bilmiyorum, Amerikan, kaslı arabalar ve *Grease tarzı* saç modelleri?"

Bruiser sertleşti, üzerime yuvarlandı ve beni sertçe öptü. "Sen sadece güzel değilsin, aynı zamanda çok da zekisin. Bu, sevgili kızım, çok hoş bir düşünce." Dirsekleri ve dizleri üzerinde yataktan yuvarlandı, kıyafetlerini aldı ve ben iki kez düşünmeden gitti. Boş duvarlara, "Onorios neredeyse dişlekler kadar hızlı hareket edebiliyor," dedim. Gözlerimi tavana diktim. "Ve benim bir arabam yok. Lanet ."

Ama . . . Bruiser bana güzel dedi. Vay canına. Yorganı üzerime çektim ve uykuya daldım.

- - -

Bir saat daha uyudum ve sonra kendimi harika hissederek yataktan kalktım. E-postaları kontrol edecek, mesajlara cevap verecek ve sesli mesajlara dönecek kadar iyiydim. Ve Clan Des Citronsun başı Julietta Tempeste hakkında biraz araştırma yaptım. Julietta' ve Kan Efendisi olarak seleflerinin limonu sevmesi dışında pek bir şey yoktu -limon çayı, limon reçelleri ve çok miktarda yiyen insanlardan içmek.

Ani bir karar verdim. Louisiana'da limon yetiştiriliyor muydu? Eğer öyleyse, nerede?

İnternette bir araştırma yaptım ve NOLA'ya sürüş mesafesinde üç fidanlık ve iki limon bahçesi olduğunu keşfettim. Bunlardan Lemon Grove Farm and B&B adında büyük bir pansiyonu vardı. Giyindim, telefonlar ettim ve Alex'e her bir yeri araştırttım, özellikle de oda-kahvaltı olanını.

Eve geldiğimde Alex pansiyonun güvenlik sistemini kırmış ve vampirlerin evi ele geçirdiğine dair kanıtlar bulmuştu. Hareket dedektörlerinden kaydedilen görüntülerde, mutfakta yerde hareketsiz iki ceset gördük. İnsanlar oturma odasındaki güvenlik kamerasının önünden hiçbir şey umursamadan geçip gidiyorlardı. Çok net bir görüntü vardı.

Dominique'in. Bir diğeri de Cym'e . Ve sahiplerinin isimlerini öğrendik. Stephensesler, beş kişilik bir aile ve bir köpek.

"Bunlar gözetim tarafından ne zaman alındı?" Ben sordum.

Alex, başını ekranların üzerine eğmiş, "Sonuncusu dün geceydi, dokuz yirmi yedi. Sonra, görünüşe göre sistemi sökmüşler. Tüm kameralar şu anda çevrimdışı. Çoğu insan olan, vampir olmayan insanların kameraları ev aletleriyle dövdüklerine dair görüntüler var. Bir süpürge. Bir lastik demir. Başka şeyler. Bütün kameraları ele geçirmişler. Ama hafızayı silmeyi unutmuşlar."

Daha fazla arama yaptım ve bir ekip topladım. Bir saat içinde, Derek'in en iyilerinden oluşan silahlı bir grup ve ben zırhlı bir minibüs karavanıyla güneye ve doğuya doğru yola çıktık. Eli ve ben şoförün arkasındaki koltuğun tamamını kapladık, teçhizatımız ayaklarımızın dibinde yere serilmişti, iletişim birimleri bağlanmış ve Alex'in B&B'deki gelişmeleri izlediği ve PsyLED'i bizimle orada buluşmak üzere topladığı evdeki ana sisteme bağlanmıştı.

İletişim sistemimize bağlı olan cep telefonumdan Ayataş'a şöyle dedi: "Meşgulsen pembe flamingo umurumda değil. Kız kardeşim ve erkek kardeşim işinizi yapmak için silahlı bir ekiple oraya doğru yola çıktılar."

Gümüş kurşunlu mermilerle *fazladan* bir şarjörü hızlıca dolduruyordum ki sistemden *alevli pembe flamingo* kelimeleri geldi ve sessizce güldüm. Eli'nin gözlerinde eğlence ve gururla karışık bir gülümseme vardı.

"Bu işin başında PsyLED var, Jane değil," dedi Ayatas, sinirli olduğu her halinden belliydi.

"Sen benim

"Kardeşim, biz oraya varana kadar o ve ekibinin saha dışında kalması gerektiğini söyledi."

"Sana gönderdiğim fotoğrafta ölü insanlar var," dedi Alex, sesi sert, katı ve çok yetişkin bir tonda, "ve bu Leo'nun bölgesinde gerçekleşiyor, bu yüzden seni düzeltirsem beni affet. Leo, İnfazcı'sına 'tüm aceleyle' devam için yetki verdi. Onun sözleri. Eyalet polisiyle temasa geçtim ve bilgileri valilik ofisine ilettim. MOC uyarınca, PsyLED kurtarma operasyonuna katılabilir, ancak New Orleans Şehri Efendisi'nin İnfazcısı düşmanla çatışmak için beklemeyecek." Ve bir klik sesi duydum.

"Az önce telefonu FireWind'e mi kapattın?" Eli sordu.

"Evet," dedi Alex, kelime yapış yapıştı. "Bununla bir sorunun mu var kardeşim?" "Hiç de değil. Sadece açıklığa kavuşturmak istedim. B&B'ye tahmini varış süremiz on iki."

Eli elindeki

mikrofon uzağa.

Minibüs, Katrina'dan bu yana pek asfaltlama görmemiş olan yolda sallana sallana, çarpa çarpa ilerliyordu. Çukurlarda çukurlar vardı. Silahlarımızı kuşanıp eski uydu fotoğraflarından alınan çevrimiçi görsellerin üzerinden geçerken kabine hava doluyordu. Wrassler, evin ve arazinin yerinde görüntülerini almak ve bize şu anda mevcut olanlardan daha fazla görsel sağlamak için bir drone fırlatmaya hazırды.

Benim dışımda, giriş ekibinin tamamı eski askerdi ve arazide ve evin içinde bulduklarımıza dayanarak kullanılacak çeşitli ve dinamik tekniklerle hazırlanmış mekanik ihlal araçları ve cihazlarıyla donatılmışlardı. Daha az ölümcül silahların yanı sıra gümüş fléchette mermileriyle dolu av tüfekleri, flaş bombaları ve vampir öldürücülerle silahlanmışlardı. Evin bir olması sayesinde, yüksek konumlu bodrum katının fotoğrafları da dahil olmak üzere çevrimiçi fotoğraflardan mükemmel bilgilere sahiptik.

Pencereler. Güney Louisiana'da bodrum katları nadirdi, Alex'in mevcut resimlere iyice bakmasını sağlayacak kadar nadirdi.

Bir mil gittikten sonra kenara çektik. Kulaklıklarına konuşan Alex sakince, "Ev 1880'lerde inşa edilmiş, eyaletin güneyindeki çoğu evden yaklaşık yirmi metre daha yüksek. Eski bir Kızılderili höyüğünün üzerine inşa edilmiş."

"Mezar höyüğü mü?" diye sordu bir ses.

"Hayır," dedi Alex. "İki bin yıl kadar önceki yerel kabile halkları yaşamak için höyükler inşa ettiler. Bunun pek çok nedeni var ama Mississippi, Atchafalaya ve diğer nehirlerin taşma olasılığı muhtemelen bunun nedeniydi. Hayalet yok" diye ekledi.

Soruyu soran adam sanki bir şakaymış gibi kıkırdadı. Ama sesi rahatlamış gibiydi.

Havalandığında dronun yumuşak vızıltısını duydum ve kaskımdaki video monitörünü kontrol ettim. Wrassler dedi ki, "Monitörlerinizde drone görüntüleri var. Bahçenin her yerinde ve çimlerin üzerinde araç izleri var. Yolda sadece bir araba var. Camları vampir renginde olan hiçbir araç yok."

Bu kötü oldu. Bu, vampirlerin olay yerinde bulunma olasılığının büyük ölçüde düştüğü anlamına .

"Şansımı denedim ve daha yakından bakmak için dronu aşağı indirdim," dedi.

Vampirlerin yaşadığı, yediği, öldürdüğü ve ayrıldığı yerler görmüştüm. Burada, doldurulmuş posta kutusundan çimenlikteki lastik izlerine ve arka taraftaki kullanılmayan ve kirli çocuk salıncağına kadar tüm işaretler vardı.

"Kımıldayın," dedi Eli, sesi acımasızdı. Minibüsten indik ve çalılıkların arasından koşarak yola indik, bir yelpaze halinde ilerledik ve belirlenmiş pozisyonlarımıza geçtik. Eli'yi yukarı, araba garajının yanındaki alçak duvarı kaplayan kış uykusundaki yeşilliklere kadar takip ettim. Hâlâ yasemin kokusu alabiliyordum. Ekip, operasyon isimlerini ve aldıkları pozisyonları söylemeye başladı. Bir ses ekledi, "Meyer limon ağaçları yıl boyunca meyve verir. Bunlar üretiyor olmalıydı ve sadece olgun olanları değil, tüm meyveleri . Son zamanlarda."

Nefes aldım, *ağzımı* açtım, havayı dilimin üzerinden ve burnumdan yumuşak bir sesle çektim. Mikrofonumu kapattım ve Eli'a "Ölüm. Birkaç günlük. Birden fazla insan. Koku almıyorum. Koku almıyorum ya da bir hareketlilik duymuyorum."

kapattı ve "Anlaşıldı. Faaliyet kokusu alabildiğini bilmiyordum."

Omuz silktim. Açıklayabileceğim bir şey değildi. Tuhaf kategorisine giriyordu, tıpkı bir eve girip yakın zamanda orada birinin bulunmadığını anlayabilen insanlar gibi. Hava akımlarının hareketi. Hafif seslerin ya da yankıların varlığı ya da yokluğu. Her neyse işte.

Eli dedi ki, "Bahçedeki izler saatler öncesine ait. Sanırım ." "Ve cesetleri bıraktılar," dedim.

- - -

İkimiz de haklıydık. PsyLED oraya vardığında adli tabibi aramış ve evi beş insan cesedi ve ölü bir köpekle baş başa bırakmıştı. Des Citron'ların pansiyondaki insanlara ne yaptığını düşünmek istemiyordum. Ama şunu biliyordum. Onları bulduğumda öldürecektim.

Alex'e bir mesaj gönderdim. *Bunun rastgele bir öldürme alanı olduğundan emin olun. Leo'ya ya da herhangi bir klana bağlılık yok.*

Geri gönderdi, *anlaşıldı.* Çocuk .

- - -

Des Citrons'la savaşmak için yataktan beş saat sonra Shemmy beni eve bıraktı. Eli eve bir saat önce varmıştı ve şüphesiz aldığı sıcak duşu kışkandım, eve girdiğimde üçüncü kattan gelen çekiç ve testere seslerini ve oturma odasından konuşan adamları duydum. Her iki grup da beni duymadı, ben de kulak misafiri olmak için kapının gölgesinde durdum.

Edmund, "Titus yeri kabul etti ve ilk turdaki savaşçıları önerdi. Onun ve Leo'nun adamları başlamak için bir zaman üzereler. Teşekkür ederim," araya girdi, sanki kendisine bir kadeh şarap ya da gerçekten güzel bir kurabiye verilmiş gibi. "Leo, Derek Lee ve ilk güvenlik ekibini, tüm temizlik ekibini ve dövmeli ve itibarsız görünümlü marangozlar, elektrikçiler ve tesisatçılardan oluşan birleşik ve rengarenk çeteleri kabul edilen eve gönderdi."

Alex, "Güvenlik Jane'in ve Yellowrock Securities'in işi," dedi. "Neden biz gönderilmedik?"

"Derek bir keşif ekibi götürüyor," dedi Ed. "Jane, Des'i aramak için çok önemli.

Citron'lar yeteneklerini marangozların duvarları ve döşemeleri parçalamasını izleyerek harcıyor."

"Ama Jane oradaysa, kapalı bir tesisatımız olmasını sağlayacaktır. Ve sıcak duşlar," dedi Kid.

"Duşlar. Kokuşmuş duşlara ihtiyacımız yok," dedi Bodat.

"Böyle söylediğim için beni bağışlayın," dedi Edmund, "ama bu değil. İkinizin de umutsuzca duşa ihtiyacınız var. Jane size eskiden ne derdi?"

"İki numara mı? Kardeşime bir numara dediğinde mi?"

"Sana bok mu dedi? Dostum."

"Bodat. Kapa çeneni," dedi Alex, sesi yorgun geliyordu. "Ne? Ne dedim ben?"

"Kokuşmuş," dedi Eli, sesi silahlarını temizlerken kazandığı Zen modülasyonu. "Eğer şimdi yukarı çıkıp duş almazsan sana yine böyle sesleneceğiz. İkiniz de."

"Tanrım. Siz insanlar," dedi Bodat.

"Üst katta," diye araya girdi Alex. "Hadi temizlenelim ve sen de toparlan. Otobüsünüz yarım saat içinde eyaletin en ucundaki yaşanabilir son odaya doğru yola çıkacak. Eğer yerinde olmazsan adada telefon, uydu ve Wi-Fi bağlantısı kuramayız."

Yatak odamın kapısına doğru geri adım attım.

"Ama ben ne dedim ki?" Bodat, gölgelerin arasında beni görmeden yanımdan geçerken yakındı.

"Her şey normalden daha ilkel olacak," dedi Edmund. "Evi görmüştüm ama bu altmış yıl önceydi. Eski moda banyolar ve sadece iki tane. Merkezi ısıtma veya klima yoktur. Penceresiz yatak odaları sınırlı, bu yüzden Mithranlar

bir odada birkaç kişi uyuyacak. Hatırladığım kadarıyla insanların seçebilecekleri sadece üç ya da dört oda olacak, çoğunlukla ranza tarzı uyku alanları. Eski mobilyalar."

Eli, "George adaya hızlıca gideceğimizi ve Duello'nun iki günden daha kısa bir süre içinde başlayacağını düşünüyor," dedi. Edmund hiçbir şey söylemeyince Eli, fazla rahat bir tavırla, "Önerilen eleme turları listesini gördün mü?" diye sordu.

Edmund cevap vermedi.

"O kadar kötü mü?"

diye sordu.

"Herkes Jane'le savaşmak istiyor. Avrupalıların her biri," dedi Edmund sonunda.

"Titus'un yardımcı aşçısından baş aşçısına kadar."

Eli çalışırken yumuşak tıkırtılar ve çıtlamalar duydum, her zamankinden daha gürültülüydü. Edmund'un itirafı onu rahatsız etmişti. "Göster bana."

Listeyi görmüştüm. Biraz stres atmamak istedim. Odama girdim ve egzersiz kıyafetlerimi giydim: dar, likralı bir koşu pantolonu ve dolgulu bir spor sütyeni. Çıplak ayakla. Oturma odasına girdim ve Eli'ı işaret ettim. "Spar. Şimdi." Sonra Edmund'a. "Ve ben onu yere serdiğimde, sıra sana gelecek."

Edmund'un dudakları hafifçe kalktı. "Hanımımın istediğı gibi."

Hanımefendinin yorumu için telaşlanmaya bile gerek duymadım. Ayak parmaklarımla ucunda döndüm ve merdivenlerden yukarı, inşaat karmaşasının içinden geçerek boks minderlerinin bulunduğu yatak odasına koştum. Yüzümü kapıdan uzağı, pencerelere doğru . Vücudumun gevşemesine izin verdim. Nefes aldım. Zihnimin durmasına izin verdim. Beyaz bir pus beynimi ve bedenimi doldurana kadar rahatlardım, sessiz değil ama bir yer, bir zihin durumu, görüntüsüz, dokusuz ya da sessiz bir varoluş. Duyguların yokluğu.

Sonra tekrar içime akmasına izin verdim. Ahşap zemini kauçuk bir . Tabanlarımla paspası, yastıklanmış ağırlık algısını, yerçekimini izin . Paspası oluşturan kimyasalları kokladım. Duştan gelen suyun sesini duydum. Ve Eli'nin odaya girdiğini duydum, o kadar sessizdi ki uyanık bir kedi onu duyamazdı. Hava hareket etti. Eli kokuyordu.

Eğildim, düştüm. Gözlerimi açtım. Tek ayağımla ve iki yumruğumla dengemi sağladım. Diğer bacağını dışarı ve etrafına savurdu. Iskaladı.

Göğüs kafesime aldığım bir darbe beni duvara yapıştırdı. Güldüm. Kulağına pek doğru gelmiyordu. Kendimi ona doğru fırlattım. Karnıma bir darbe aldım. Blok blok blok. Vuruş vuruş. Darbe. Blok. Acı beni uyandırdı. Yumruklarım sıkılaştı. Çöküşüm çeyrek inç derinleşti. Ve saldırdım. *Hızlı hızlı*. Canavar boğazımı yardı.

Eli'nin topuğı boğazıma geldi.

Öldürücü vuruş. Kaçacağımı biliyordum. Çünkü Eli'dan daha hızlıydım. Her zaman öyleydim. Zaman durdu.

Ve sonra . . .

Odada duruyordum, gözlerim kapalıydı. kapıya dönüktü. Ve Eli'ın kokusunu aldım. Yere düşüp yuvarlandım ve "Edmund!" diye bağırdım.

Anında kapı aralığındaydı, bir vampirin hızla hareket ettiğini haber veren küçük bir ses patlaması. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Eli, saldırı pozisyonunda bana bakıyordu. Omurgamı duvara çarptım ve duvara dayanmak için ayaklarımı sertçe süründüm.

"Jane?" Eli söyledi. "Ne?"

"Zaman bir şey yaptı. Seninle zaten kavga etmiştik. Ve şimdi yeniden başlıyoruz. Bir var." Başıma bir acı saplandı. Ve geçenlerde Leo'ya garip bir şey yapan zamanı hatırladım. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

Yanaklarımdan aşağı süzöldü. Gerçi olanlardan mı yoksa Stephens ailesinin pansiyonda işkence görmüş bedenlerinin anılarından mı kaynaklandığını bilmiyordum. Kafatasım acıyla zonkladı ve fırlamak istedim. Bir elimi başıma, diğerini de sert ve sıkı hissettiğim karnıma koydum. "Çok, çok yanlış bir şeyler var."

"Çay yapayım, hanımım," dedi Edmund. "Eli. Benimle gel lütfen."

Eli gitmek gibi ama Edmund'u takip etti. Beni orada, dövüş minderlerinin olduğı boş yatak odasında yalnız bıraktılar. Kauçuk kokusu. Ve acıyan bir vücut. Sanki dayak yemiş gibiydim.

- - -

Edmund mutfakta Bunn kahve makinesiyle hızlı bir fincan chai hazırlıyordu. Eli masada oturuyordu. Kanepeden bir yorgan aldım ve Bodat ve pizza kokmasına aldırmadan üzerime sardım. Üşümüştüm.

Onları izledim. İyi görünüyorlardı.

Her zamanki yerime oturdum. Kimse bir şey söylemedi.

Üst katta, bir duş sesi duyuldu. Bu zaman çizelgesinde çalıştığını duymamıştım.

Ed baharatlı çay bardağını koydu. Fincanın bir söz vardı. ÖFKE KONTROLÜNE İHTİYACIM YOK.

SADECE İNSANLARIN BENİ BIRAKMASINI İSTİYORUM. Çayın bir tadı vardı.

Üstünde kalın bir tabaka köpüklü krema. Durmuş olan gözyaşlarım nezaket karşısında yeniden toplandı. Buz gibi parmaklarımı bardağın etrafına sardım ve masadan kaldırdım. Yudumladım. Köpürtölmüş krema onu mükemmel yapmıştı. Çay ve krema çok lezzetliydi ve karnımdaki ağrının hafiflemesine yardımcı oldu. Ed masaya iki Tylenol koydu ve tartışmadan onları aldım.

"Jane," dedi Edmund, bardağımın yarısı boşaldığında, "bize neler anlat."

Onlara yaşadıklarımı adım adım anlattım. Hiçbir şey söylem. Yudumladım. Birbirlerine baktılar. Bu alışverişte bana yanlış gelen bir şey vardı ama ne olduğunu çıkaramıyordum.

"Zaman değişimini Beast mi yaptı?" Edmund sordu. "Antrenman odasına gittiğimde gözlerin altın renginde parlıyordu."

"B-" Düşüncelerimi içime çevirdim. Beast bir an bana baktı, arkasını döndü ve zihnimizin karanlığına doğru *pati pati* ilerledi. "Belki," diye fısıldadım, düşünüyordum. Hatırlayarak. Özellikle de EuroVamps ve bizim tarafımız arasındaki son büyük savaşı, bir hava cadısının fırtınalar yaratmaya ve zaman yürüyüşü büyüsu için arcenciel'leri toplamaya zorlandığı bir depoyu hatırlayarak. Ya zamanı bozan sadece ben değildiysem? Ya Beast de yaptıysa? Ve cadı Adan. Ve aynı gece kristallerin anotunda sıkışıp kalan arcenciel.

Bu olasılık bana bir Mack kamyonu gibi çarptı. Ya ortak zaman çizgimiz boyunca küçük küçük değişikliklerle hepimizin başına ? Başımdaki ve karnımdaki ağrı da buna katkıda bulunuyor olabilirdi, bozulmuş genetiğim açılıp kapanıyor ve ... etrafımdaki şeyleri değiştiriyordu. Pazar gününden itibaren hepimiz altı yönden mahvolmuş olabiliriz.

Edmund kahveyi masaya getirdi ve bana ikinci bir fincan sıcak çay doldurdu. Fincanıma bir köpük krema eklemeyen önce arka planda yeni karıştırma cihazının vınlama sesini duydum. Cool Whip'ten çok uzaktaydım.

nc kattan gelen eki ve testere vızılıtları giderek arttı ve yüksekten düşen bir kereste yığına benzer bir ses evi sarstı. Eli'nin vücudu kıpırdadı ve st kattaki adamları kontrol etmek istediğini anlayabiliyordum ama onun yerine kahvesini , gözleri bendeydi.

"Depodaki kavgayı hatırlıyor musun?" Kremayı içtikten sonra söyledim. "Adan Bouvier büyülü bir kafesin içindeydi, fırtına büyüsü yapıyordu, kana susamıştı, neredeyse delirmişti. Kristalin içine hapsolmüş bir arcenciel vardı. Cerulean. Adan onu zamanı değiştirmek için kullanıyordu. Canavar. Benim Canavar'ım da zamanı değiştirebiliyor. Zamanla hiçbir şey yapmıyordum ama yine de anları kaybetmeye devam ettim. Hemen fark etmediğim ama olayların sırası hakkında emin olamadığım tuhaf küçük şeyler."

"Savaşta böyle şeyler olur," dedi Eli. "zellikle de birkaç çatışmaya girdikten sonra. Bazı şeyleri kaybedersiniz. Anılar durgun sudaki bir taş gibi olaydan olaya atlar. Bazıları ise o kadar detaylı, parlak ve keskin ki, sanki her şeyi yeniden yaşıyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz."

"Tekrar yaşıyormuşsun gibi mi?" diye sordum.

"Bir bakıma. Benim için her zaman açıkça bir anıdır. Ancak yoğun, kapsamlı ve titiz bir ayrıntı olabiliyor."

"Depo kavgasından bu yana, küçük zaman parçaları fark ettim. Ya da farklı şekillerde gerçekleşen iki olay. Ama ikisi de gerçek gibi geliyor." Biraz daha yudumladım.

Edmund başını eğerek, "Soul'u çağırdım, hanımım," dedi. "O ve Gee yakında burada ." Parmaklarım sıcak fincanı sıktı. "Neden?" Cevabını bildiğim halde. "nk onlar ve Brute bildiğimiz diğer tek zaman yürüyüşçüleri."

Sanki Ed'in bana geleceklerini söylediğini biliyorlarmış, sanki bu sözlerin söylenmesini bekliyorlarmış gibi n kapı alındı. Ed onları içeri aldı, selamlama ve açıklama sözcükleri mırıldandı. "Canavar'dan haberleri yok," dedi Eli, sesi o kadar kısıktı ki onu zar zor duyabiliyordum. "Sen konuşurken kalmamı ister misin? Eğer istemiyorsan, sana ayrıcalık tanıyacağım-"

"Kal," dedim. Sesim biraz yalvarır gibiydi, bu da beni kızdırmalıydı ama kızdırmadı.

Başını salladı. Misafirlerimiz mutfağa girerken başımı kaldırıp baktım. Soul soluma oturdu, ayaklarının yanında mora çalan puslu gri tonlarında, uçuşan giysileri vardı. Daha uzun boylu ve kaslı görünen Gee masanın ayak ucuna oturdu, saçları daha uzun ve siyahtı. Değişiklikler cazibesi için kolay bir ayarlamaydı. "Küçük tanrıça evrim geçiriyor" dedi.

"yle ?"

"Birlikte avlandık. Sen benim arkadaşım olarak utun."

Anzu'nun şeklini almış ve Gee DiMercy ile birlikte uzak kuzeye umuştum. İnsanları öldüren yaratıkları avlamıştık. "Sabina sorun olmayacağını söyledi, ama ... skinwalker geleneği bize duyarlı bir varlığın şeklini alırsak bunun karanlığa ilk adım olduğunu ğretir. *U'tlun'ta'ya* mı evriliyorum? Bu zaman değiştirme bu mu?"

"*U'thun'ta* evrimleşmez. Yaşayan bir bedenin şeklini almadınız. Beden canlıyken onu yemedin ki anılarını, hayallerini ve umutlarını da alabilesin. *U'thun'ta'nın* karanlığa doğru yol almak için yaptığı şey budur," dedi Soul, ki bu bana söylenenden ya da kendi başıma çözebildiğimden çok daha fazlasıydı. "Onu bir kurban haline getirmedin. Zamanın akıp gitmesinin nedeni bu değil."

Kayıyor. Ya da zaman yürüyüşçüleri zamanla oynuyorlardı. Ya da, eğer bu mümkünse, gelecek üzerinde kendi değişikliklerini etkilemek için beni bir odak noktası olarak kullanıyorlardı. "O zaman zaman neden kayıyor?"

"Bazı fizikçiler evrenimizin sürekli büyüyen bir evrenler yığınınından biri olduğunu öne sürüyor," diyor Gee, "en küçük bir seçim yaptığımızda bile yeni bir evren yaratılıyor."

Fincanıma baktım. "Doğru ya. Yani farklı bir evrene mi geçiyorum?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Gee. "Bence bunu küçük, kişisel anlarda yeniden keşfediyorsunuz."

"Bilinçsizce," dedi Soul. "Kazara yapılabilir. Ve çok, çok tehlikelidir." Kazara. Bu berbattı.

Bunu düşündüm. New Orleans'a gelip Leo için çalışmaya başladığımdan beri başıma gelen her şeyi. Değişmişim. Belki de çok fazla. Belki de o kadar çok değişmişim ki bazı değişiklikleri geri almaya çalışıyordum, bilinçaltımda, kazara, ya da, *kahretsin*, ya uykumda bile oluyorsa? Hayır. Asla olmaz. Nefes alışımı yavaşlattım, kendimi sakinleşmeye zorladım. Edmund belirdi ve Soul'un önüne bir fincan çay, Gee'nin dirseğine de bir fincan baharatlı kahve koydu. "Sen onların hizmetkârı değilsin," diye tersledim. "Sen Şehrin Efendisi'nin varisisin."

"Ben de misafirlere karşı misafirperverimdir, hanımım." Ses tonunda bir kınama vardı. Hafif ama vardı.

İç çekiş olamayacak kadar sinirli bir nefes verdim ve bardağımı boşalttım. "Özür dilerim." Seramik kupayı küçük bir gümbürtüyle masaya bıraktım. "Haklısın."

Ed kupamı yenisiyle değiştirdi. Chai. Üstünde krema. Tam bir pisliktim. "Teşekkür ederim Edmund," dedim en iyi Bethel Hristiyan Çocuk Evi tavrımla. "Çay çok lezzetli." Ed cevap vermedi. "Ruhum, eğer DNA'm yeni sarmallar oluşturmaya başlarsa, bu benim kasıt olmadan, hatta bilinçsiz bir kasıtle zaman yürüyüşüne geçmemi mümkün kılar mı?" dedim.

Oda çok hareketsizdi. Üst katta iki adam bir ölçüm için tartışıyordu. Biri diğerine bok kafalı diyordu. Bir şey söylemek zorundaydım. Biz bu evde küfretmezdik. Ama ayağa kalkmadım. Onun yerine bardağıma baktım.

"DNA'n nasıl değişti?" Soul fısıldadı. "Fazladan bir iplikçik var. Belki de iki."

"Anlıyorum," dedi Soul. "Bu dünyadan gelen zaman yürüyüşçüleri genellikle tuhaf genetik özelliklere sahiptir. Bazıları zaman kaymasına düşmüştür."

"Onlara ne oldu?"

"Sadece birkaçını tanıyorum. İkisi ortadan kayboldu. Biri çok hızlı etki eden malignitelerden öldü. Diğerleri uzun bir yaşam sürdürdüler ve mutlu bir şekilde, arkadaşları ve aileleriyle birlikte öldüler."

Son kısım kulağa yalan gibi geliyordu ama aynı zamanda kulağa iyi geliyordu, bu yüzden öyle kalmasına izin verdim. "Nasıl hayatta kaldılar?"

"Kendilerini kontrol etmeyi öğrendiler. Hastalığa, acıya, savaşa, salgına ve ölüme rağmen mutlu olmayı öğrendiler."

Ed yumuşak bir sesle, "Çayınızı için, hanımım," dedi.

Çayımı içtim. Özdenetim. Bu, büyürken ev annelerimin bana aşılamaya çalıştığı bir şeydi. "Alabileceğim bir ders var mı?" Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirmeye çalışırken sordum. "Belki online bir kurs? Şu anda biraz meşgulüm ama motivasyonum yüksek ve öğrenmeye hazırım."

Soul bana gülümsedi. "Bu sadece savaşıırken mi oldu? Tehlikedeyken mi? Sevdikleriniz tehlikedeyken mi?"

"Bu sefer Eli tam ayağa kalkarken tekme attı. Ayağı boğazıma doğru geliyordu. Öldürücü vuruş.

Henüz tekmeyi ve çarpmak üzereydi." Eli'nin gözleri gerildi, sanki tek bir siniri seğirmiş gibi küçük bir hareket yaptı. Ona dedim ki, "Evet. Tekmeden kaçınacaktım. Ama beynim aksini söyledi." Soul'a, "Fark ettiğim kadarıyla, yaralanmak üzere olduğumu düşündüğümde bu bir savaş. Kas hafızası devreye giriyor. Savaşıyorum. O zaman işler değişir. Küçük şeyler, ama-" Ayatas'ın beni vurduğu zamanı hatırlayarak tekrar durdum. Beast o zaman zamanı durdurmuştu. Zaman kaymasına ne kadar katkıda bulunduğunu merak ederek kaşlarımı çattım. Konu zamanı durdurmak olduğunda herhangi bir şey önemsiz sayılabilir miydi?

"Odağını kaybetmemelisin," dedi Soul. "Savaşıırken Dünya'ya kalmalısın, ağırlık merkezin Dünya'nınki ile aynı hizada olmalı. Meditasyon konsantrasyonuyla savaşmalısın."

"Zen," dedi Eli. "Savaşın Zen'i. Savaşın etrafınızda gerçekleştiğini bilmek. Siz de bunun tam ortasındasınız. Ama kendi konsantrasyonunuzun dokunulmazlığından ayrılmadan." Eli savaş ve dövüş üzerine kitaplar okudu. Strateji ve taktikler. Savaşçının zihin yapısı.

"Sence bu işe yarar mı?"

"Hayatımda bunu yapabilen birkaç adam tanıdım. Hepsi öldü."

"Uzun bir hayat yaşadılar mı ve mutlu bir şekilde, arkadaşları ve aileleriyle birlikte öldüler mi?" Ben sordum. "Elbette."

Bir yalan. Havada uçuşan bir sürü yalan. Soul ve Gee'ye "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim. "Çabanızı, zamanınızı ve benimle paylaştığınız bilgeliği takdir ediyorum." Ve bu saf Tsalagi'ydi. Ev annelerinin gevezeliklerinden çok daha iyiydi.

Vedalaşıp ayrıldılar, Edmund onları gecenin içine bıraktı ve kapıyı kapattı.

"Hadi ," dedi Eli. "Sen meditasyon pratiği yaparsın, ben de sana zarar verme pratiği yaparım." "Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor ama çayla o kadar doluyum ki ağzım sulanır." Ama ben

Kanlı savaşlar için yepyeni bir savaş yöntemi öğrenecek olmadığını .

"İşemeye git ve benimle antrenman odasında buluş. Ve bu sefer seni incitmek istemediğimi bileceksin. Bunu aklının bir köşesinde tutacaksın. Çatışmadan önce bunu kontrol edebilmelisin." Sangre Duello'yu kastediyordu. Eli ayağa kalktı ve gitti, ayakları merdivenlerde sessizdi.

Edmund masaya geldi. Yanımda durdu ve elini omzuma koydu.

"Sangre Duello yakında sona erecek. İyi ya da kötü, hepimizin hayatı değişecek. Ve sen dinlenebilirsin. Bir . . . Amerikan kelimesi neydi? Geri çekilmek mi? Stratejik bir geri çekilme mi? Bitsa'yı dağlarınıza sürebilir ve iyileşebilirsiniz."

"Bu iyi bir fikir." Bitsa inşa edilirken bir kez ara vermişim. Neredeyse kafam kesiliyordu ve ölüme o kadar yakındım ki iyileşmem uzun zaman aldı. Avlandım, uyudum ve bir sürü av yedim. İyileşmeye devam etmek için ihtiyaç duyduğum sıklıkta yer

"Bitsa'yla döndüğünden beri ona binmedin," dedi Edmund. "Neden?"

"Bitsa özgürlük ," dedim düşünmeden önce. "Sangre Duello bitene kadar buraya bağlıyım. Sevdiğim insanları korumamın tek yolu bu."

"Küçük cadılarınız. Vaftiz çocuklarınız. Mithranların İmparatoru ve homoseksüellerden, Yahudilerden, beyaz olmayanlardan ve cadılardan nefret eden Titus Flavius Vespasianus tarafından öldürülecek ya da alınıp dönüştürülecek çocuklar."

"Pekâlâ. Bunu bilmek harika. Evet. Bu içgörü için teşekkür ederim. İnzivaya çekilmek harika bir fikir. Biraz kan döküp insan öldürdükten sonra. Ama şimdilik Eli'yle merkezimi bulacağım. Zen anımı." Sesim biraz alaycı çıktıysa, gerçekten, beni kim suçlayabilir ki?

- - -

Gece yarısı buz gibi bir düşün altında durmuş, soğuk suyun kaslarımdaki morlukları atmasına izin vermeye çalışıyordum. Zen meditasyonundayken savaşmak acı vericiydi. Zamanın geçmesine izin vermemek beklediğim kadar zor değildi ama tam bir konsantrasyon gerektiriyordu, içgüdüsel dövüş hareketlerini tamamen kas hafızasına ve Canavar'a bırakan bir konsantrasyon. Bu bazı açılardan her zamanki antrenman yöntemlerimden daha iyiydi; diğer açılardan ise her zamanki hızıma ve beceri düzeyime uygun değildi. Parmak eklemlerim sıkışmış ve göğüs kafesim boyunca morluklar oluşmuştu. Dizim titriyordu. Canavar'a iyileşmem gerekiyordu ama zaman yoktu. Zaman. Ha-ha. Vites değiştirme şansım olsaydı bunu değerlendirirdim ama pek olası görünmüyordu. Bu arada Gatorade, sıcak çay, buz torbaları ve çürüklerle savaşan bir düşün soğuk suyu vardı.

Kapımın vurulduğunu duydum ve acil bir durum olmadıkça çocukların beni rahatsız etmeyeceğini biliyordum. Üzerime bir bornoz geçirdim ve kapıyı açtığımda Kid'in orada dikildiğini gördüm. Dedi ki, "Bir sorunumuz var. B&B'deki Stephens ailesi mi? Des Citrons'un mi? Laurie Caruso'nun kanlı uşaklarıymışlar."

Ona kaşlarımı çatarak baktım, bunu mantık ve bir araya getirmeye çalışıyordum.

"Klan oraya tesadüfen ya da sadece limon ağaçları olduğu için gitmedi," dedi. "Bahse girerim Caruso'ların geride bıraktığı kan şişesini arıyorlardı."

"Leo'nun tersine mühendislik yaptıracak kadar uzun süredir elinde tuttuğu şişe," diye nefes aldım. "Caruso'lar başka kaç tane kan hizmetkârı bıraktı?"

"Marigny'de bir aile, Chiswell'ler, koca ve iki çocuk. Ev, Frenchmen Caddesi ile Dauphine'in köşesine yakın. GPS'i hücrelerimize gönderdim."

Kapıyı iterek ve kırmızı derilerimi hızla giydim, bir vampir savaşmaya yetecek kadar silah aldım. Kapımı açtığımda Eli'in merdivenlerden koşarak indiğini gördüm. Takip etti

onu caddeye ve SUV'a götürdü. Bana bir iletişim seti uzattı, ben de ve gümüş kaplama titanyum gorgetimi boynuma geçirdim. "Mekân hakkında istihbarat var mı? Destek?"

"Hiçbir şey." Aracı kükreyerek sokakta ters yöne doğru sürdü. "Tequila'cılar Leo'nun ilk güvenlik işlerini yapmaya gittiler. Ayatas'ın ya da Rick'in telefonu cevap vermiyor. Parmaklarımızı oynatıp bekleyebiliriz."

"Hayır."

"O zaman kendi başımızayız."

Mesaj attım ve hemen cevap geldi. "Hayır, . NOPD'den Jodi ve SWAT ekibimiz var."

"Hooahh."

Eli, "İyi", "Hadi yapalım" ve bir düzine başka şey anlamına gelen bu eski ordu terimini kullanmayalı uzun zaman olmuştu. Bunun iyiye alamet olduğunu düşündüm.

- - -

Eli yavaşladı ve ben de evin videosunu çektim. Chiswell'lerin evi, zemin seviyesinde kemerli pencereleri, ikinci katta dikdörtgen pencereleri ve üçüncü katta kemerli pencereleri olan tuğla bir Creole kasaba eviydi. İşlevsel olmayan panjurlar koyu zümrüt yeşiline, ön kapı ise aynı rengin daha soluk bir tonuna boyanmıştı. Her iki üst katta da demir balkonlar vardı ve ön sundurmayı demir bir kapı çevreliyordu. Çatı dik eğimliydi, yan kalkanları ve birden fazla çatı vardı. Ön tarafta ve her balkonda çok sayıda bitki vardı. Arka tarafta tropik bir bahçeyi çevreleyen bir duvar vardı ama limon kokusu almadım. Kan kokusu aldım, çok değil ama taze.

Cep telefonum çaldı. Aramayı kabul ettim. "Jodi." "Bundan emin misin?"

"Kan kokusu alıyorum. Pazarlık edecek zamanımız yok. Bunu şimdi yapmalıyız."

"Ne demek kokuyorsun? Doğru," diye homurdandı. "Tahmini varış süresi dört. Koku, acil durum ya da kamu güvenliğine tehdit olarak değerlendirilmek için yeterli değil. Dauphine'i aşağı çekin, park edin ve olduğunuz yerde kalın. Bir evrak bekliyoruz." Eve girmek için izin belgesi demek istedi. Ve bu uzun sürebilirdi.

"Tamam." Aramayı sonlandırdım.

Eli arabayı bir park yerine çekti ve biz de indik. "Dört dakika keşif için yeterli bir süre. Senin burnun, benim kızılötesi ve düşük ışıklı kameramla herkesin nerede olduğunu öğreneceğiz," dedi.

Beast'in gece görüşünü ve dünya yeşiller ve kömürle renklendirilmiş gümüş grisine döndü. "Pencereler kapalı, perdeler kapalı. Hadi bir göz . Bakalım kanın yerini tespit edebilecek miyim?" Hemen bir kolumu Eli'nin beline doladım, sanki gezintiye çıkmışız gibi.

Ön kapıya yaklaştığımızda Eli mikrofona dokundu. "Ön verandada kameralar var."

Alex, "Sistemdeyim," dedi. "Ön taraftan geldiler. Hızlı ve vahşi. Dört vampir ve üç insan. Sistem devre dışı kaldı ama yine de geçmişi silmediler."

"Kokusunu aldığım kan evin ön tarafında," dedim köşeyi dönüp Chiswell'yandaki ev arasındaki dar geçitten aşağı kayarken. Kimden

üstümüzde, dehşet dolu bir ılık duyduğum. Bir ocuk sesi. Yatak ve kahvaltı salonundaki cesetleri hatırladım. Durdum. Eli durdu, gözleri her yeri tarıyordu. ılık tekrar geldi, dehşet içinde. Acı içindeydi. "Üçüncü kat," dedim sesi takip ederek. "Evin arka tarafı."

"Arkadaki çitin üzerinden."

"Anlaşıldı," dedim ve mikrofonuma dokundum. "Jodi'yi ara. Ona evde vampirler olduğunu ve üçüncü katta tehlikede olan çocuklar olduğunu söyle. Bunu acil bir durum olarak değeriendiriyoruz. Duvarı aşp arka taraftan gireceğiz. Ona en kısa zamanda evin ön tarafına gitmesini söyle."

"Tamam." Mikrofon sustu. Sonra şöyle dedi: "Jodi çok kızgın ama Frenchmen'in üç ev aşığısına park etmişler. İki dakika içinde girecekler."

Eli saatini kontrol etti. "Canavarın benim sahip olmadığım hislere sahip. Sen önden git." Canavar'ın gücünden ite doğru koştum ve . Beast'in zarafetiyle kendimi yakaladım ve bir fil kulağı bitkisinin yapraklarına doğru kaymadan önce tepeden baktım. Kocaman yapraklardan birkaçını kırmayı başardım. Eli yanıma indi ve birkaç tane daha kırdı.

Küçük arsada dört araba vardı. Eli, "Tamponda kurumuş çamur ve ot var. Kırkayak, tıpkı Stephens'ların evi gibi." Arka kapıya doğru ilerledi ve bir güvenlik ışığı yandı. Tam kapı açılırken yeşilliklerin arasına daldık. Bir vampir kafasını dışarı uzattı, ön camdaki bir kediye gördü, küfretti ve kapıyı kapattı. Kilidin döndüğünü duymadık. Ama çok fazla kan kokusu aldım.

Kits, Beast homurdandı.

"Şimdi içeri giriyoruz," dedim mikrofona. Eli'ye ekledim, "Arkamda kal. Ben senden daha iyi iyileşirim."

Eli hiçbir şey söylemedi ama merdivenleri hızla çıktı ve kapının tokmağını çevirdi. Kapı açıldı. Koşarak içeri girdim ve durdum, sırtım duvara dönüktü. Eli mikrofonuna şöyle mırıldandı: "Arka kapı kilitli değildi. Bir ocuk ılık atıyor. Tekrar ediyorum. Arka kapıdan girdik. Duvar tam önümüzde, merdivenler sağda."

Giriş iyi aydınlatılmış bir çamur odaydı. Kafasını dışarı çıkaran vampir yakındaydı. Kokusunu alabiliyordum. Sessiz olması gerekiyordu. Harekete geçmemesine ihtiyacımız vardı. Ayrıca sorgulamak için canlı olması gerekiyordu. Önce gözlerimi sonra da sol taraftaki kapıyı işaret ederek Eli'a bir göz atacağımı söyledim. On dört inçlik bir vampir katili çektim ve açıklığa doğru ilerledim.

Benden üç adım ötedeki vampir köşeyi döndü. Gözleri benimkilerle buluştu. Simsiyah kanıyordu; dişleri aşağıya indi. . Bağarmaya başladı. Vampir katilini kaldırdım ve doğruca ileri ittim, ayaklarım otomatik La Destreza'ya doğru hareket etti. Bıçağın ucu boğazına girdi ve kesti. Üzerime kan sıçradı. Vampir yere düştü. Arkadaki omurilikte asılı duran bıçak elimi aşağıya doğru sürükledi.

Bıçağı sallayıp gevşettim ve karnına bir kül kazığı . Ama kafasını almadım. Hayatta *kalırsa*, bize bilgi verebilirdi.

Eli dar merdivenleri işaret etti, muhtemelen eskiden hizmetkârların kullandığı merdivenlerdi. Hızla yukarı ıktı. Nokta atışı. Aptal adam. Ben de onu takip ettim. İkinci katın sahanlığındaydık, üçüncü kata çıkan merdivenlere bakıyorduk ki ön verandadan bir gıcırtı duyduğum.

Eli'yi geçerek daha hızlı koştum. Merdivenlerin tepesinde kan kokusunu takip ettim ve kapısı açık bir odayı işaret ettim. Işık koridora yayıldı. İçeri koştuk. On

Odanın hemen içinde yerde boğazı kesilmiş, kanı çoktan durmuş yetişkin bir erkek yatıyordu. Üç kişi yatağın oturmuş ona bakıyordu. Sessiz. Dehşete kapılmışlardı. Arka pencere açıktı. Hemen oraya koştum ve dışarı baktım.

Ön kapı büyük bir gürültüyle içeri girdi. "NOPD! Kıpırdamayın! Silahlarınızı indirin."

Arka çiti tek hamlede bir ceset gördüm. Vampir. Pencereden dışarı atladım. "Jane!" Eli bağırdı. Düştüm ve bir arabanın üzerine indim, tavanı çöktü ama düşüşümü kırdı. Vampirin peşinden duvarı aşarak havalandım. Sokağı yarılamıştım ki evin arkasında bir arabanın çalıştığını duydum. Kapıya çarptı ve hızla uzaklaştı. Diğer yöndekoşan vampir gitmişti. "Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, *kahretsin*." Bu yeterince güçlü değildi. İçeri dönüp ölü bir babayla uğraşmak Travma geçirmiş bir aile. Nasıl düzgün küfür edileceğini öğrenmem gerekiyordu.

Arka kapıdan içeri girdim, kazıkladığım vampirin gittiğini fark ettim, silahımı SWAT OIC'ye bıraktım ve yukarı çıktım. Kadın çocuklarına sarılmış ağlıyordu; çocuklar da feryat ediyordu. Jodi onları sakinleştirmeye çalışıyordu. SWAT memurları her yerdeydi. Jodi kadını soru soracak kadar sakinleştirmeyi başarana kadar köşede durup dinledim. Benim için tek bir cevap önemliydi.

"Bizden şişeyi isteyip durdular. Ama Laurie şişeyi Leo Pellissier için, adamlarının bulabileceği bir yere bıraktı."

"Neden?" Leo'nun aldığı mektubun içeriği hakkında bana onay verip vermeyeceğini merak ederek sordum. "Üslerini korumaya mı çalışıyorlar?"

"Hayır." Kadın başını kaldırdı. Yüzündeki kana ve kucağındaki panik içindeki çocuklara rağmen, az önce söylediklerimden dolayı beni utandıran bir asalet ve duruşu vardı. "Laurie, Leo'nun bunu anlayacağını ve onları kurtaracağını umuyordu. Kendi istekleriyle taraf değiştirmediler. İmparator kızını onlarca yıldır esir tutuyor. Kız körfezdeki o lanet gemide." Gerçek kokuyordu.

Beast bana "*Kitler korkuyor*" diye düşündü. *Jane, Beast'e dönüşmeli ki Beast onları rahatlatabilsin.*

Bu sefer olmaz. Canavar'ın öldürücü pençeleri ve dişleri onları korkuturdu. Canavarın büyük öldürücü dişleri var, diye kabul etti.

Döndüm ve merdivenlerden aşağı indim. Dışarı çıktım. Korku ve dehşetten, kan ve ölüm kokusundan uzaklaştım. Alex'e mesaj attım. Limon klanıyla ilgili tek ipucumuzu kaybetmiştik.

- - -

Alex'in Leo için programladığı zil sesi, Roky Erickson'dan "Night of the Vampire" ile cep telefonum çaldığında evde bir saatten az kalmıştık. Duşun suyunu kapattım, sanki Leo beni cep telefonumdan görebilecekmiş boynumdan dizlerime kadar beni örten bir banyo çarşafına sarındım (sırf böyle anlar için FaceTime'ı hiç kurmamıştım) ve kan içinde kaymakla ilgili hattan gelen çağrıyı yanıtladım. Uygun görünüyordu. "İnfazcı ve Yellowrock Klanı'nın hanımı Şehrin Efendisi'ne nasıl yardımcı olabilir?" dedim.

"Çantayı topla," diye emretti Leo. "Sana ve Gençlere Spitfire Adası'ndaki evde ihtiyaç var. Siz olmadan yapılabilecek her şey yapıldı. Güvenlik önlemlerini tamamlamanın zamanı geldi." Telefon görüşmesi sona erdi. Üst katta bir telefon duydum, Leo çocukları arıyordu. Bugünlerde işini şansa bırakmıyordu.

Hücreyi yüzüstü bir kenara koydum ve saçlarımı bükerek durulama suyunun duştan aşağı akmasına izin verdim. Kot pantolon ve kat kat giyindim - sıcak tutan ipek örgü tişört, tunik kazak ve kısa bir kot ceket. Yün çoraplar. Bir çift yanardöner yeşil yılan derisi Lucchese bot. Kış için sıcaktı ama yine de kıştı.

Büyük çantamı ve bir paket plastik fermuarlı poşeti çıkardım. Bir galon tuvalet malzemesi, bir litre makyaj malzemesi, çoğunlukla farklı türlerde kırmızı ruj, ama rimel ve başka şeyler de koydum. Bir galon gümüş kazık, bir galon dolusu da dişbudak ağacı kazığı koydum. Bir çift dans ayakkabısı. En rahat savaş botlarım. Asılı bir çanta elbise ve kırmızı beyaz deriler. Uyku düzenini bilmediğim için iki çift eşofmanı rulo yaptım ve iç çamaşırları ve çoraplarla birlikte plastik bir torbaya koydum. Tişörtler. Fazladan bir kot pantolon. Terlikler. Yatağın ayak ucunda durdum ve çantayı inceledim. Neredeyse doluydu. New Orleans'a bundan daha azıyla gelmiştim.

Dolabın üstünden tüm sihirli ıvır zıvırları ve sihirli silahları çıkardım ve Glob ve *le breloque*, muhtemelen Karanlık Kraliçe olmama yardımcı olan altın defne yapraklı taç da dahil olmak üzere onları çantaya doldurdum. Banyo kapımın arkasında asılı duran cübbeyi de ekledim. Neredeyse hiç kullanmamıştım ama uyku düzeni yaz kampına benziyordu. Yastığımı ekledim. Yüksek kaliteli yastıklara, yataklara ve çarşaflara bağımlı hale gelmiştim. Hayatım kontrolden çıkmıştı.

Gobag silahlar için çok fazla büyü ve iç çamaşırı ile doluydu, bu yüzden yan tarafa bir yığın başlattım. Odamda patlayan her şeyi temizledikten sonra gobagın üzerine oturdum ve fermuarını kapattım, ama bu çok yakın bir şeydi. Geleneksel kazık çakmaya hiç uygun olmayan bir yere neredeyse kazık saplıyordum. Eli'nin kokusu kapının altından gelip kapıyı çaldığında hâlâ çantanın üzerinde oturuyordum. "İçeri gel."

Kapıyı o açtı. "Leo'dan emirler."

"Bende de var. Mükemmel bir düşün sonunu mahvettiler."

Eli kışımın altındaki çantayı inceledi. "silah var mı?"

Ona büyü şeyeşlerden ve bahislerden bahsedebilirdim ama Eli bu soruyu sorarken patlayan şeyleri kastetmişti. "Hayır."

"Cephane mi?"

"Hayır."

"Dövüş derisi mi?"

Gözlerimi ona diktim. "Asılı çantanın içinde."

Kaşlarını sertçe çattı. "Sakın bana bunun içine kızlara özgü şeyler koyduğunu söyleme."

"Yaptım. Kesinlikle yaptım. Ve utanmıyorum." Çok. Alaycılığın uzaklaşmasına izin verdim. "Söylemem gereken bir şey var. Sen benim kardeşimsin. İkincimsin. Hayatım söz konusu olduğunda en çok kişi sensin."

Eli'nin gözleri benden ayrılmadı ama komodininin üzerindeki basılı kâğıtları fark ettiğini biliyordum. "Vampira Carta ve Sangre Duello çalışıyormuşsun."

"Olması gerektiği kadar değil. Ama La Danza de los Maestros de Sangre diye bir şey var."

"Kan Efendilerinin Dansı." Eli'nin yüzünde bir sırıtma belirdi. Mutlu bir sırıtma değil.

Kana susamış bir sırıtış. Vampir satranç tahtasında şimdiye kadar kaçırdığı bir hamleyi görmüş bir adamın sırıtışı. "Bebeğim." Sırıtışı daha da genişledi. "Leo sinsi bir piç."

"Bana çarşafların yasal tarafında tasarlandığını garanti ediyor. O zamanlar bu önemli bir şeydi. Ama evet. Boşluklar iyi bir şeydir. Ve Leo ileriye düşünüyordu. Çok ileriye."

"Seni kana bağlayamadı ve sen de cadı tılsımlarını bir profesyonel gibi kullanabiliyordun, bu yüzden seni terfi ettirdi."

Küçük bir baş sallama hareketi yaptım.

"Ve seni kendi klanının Kan Efendisi ve Kara Kraliçe statüsüne terfi için, dansı talep edebilirsin."

La Danza de los Maestros de Sangre, Kan Ustaları arasında özel bir dövüş yöntemi. Büyü ve silahlar ve engel tanımayan bir -pençeler ve dişler, silahlar ve bıçaklar, gümüş kazıklar- karma dövüş sanatları, kılıç dövüşü ve büyü'nün hepsi bir aradaydı. Hepsi bir arada. Başımı salladım.

"Ama hala bir kız gibi paketleniyorsun?"

"Ben yaptım. Makyaj ve bir parça dantel resmi ve her şey. Yani benden La Danza de los Maestros de Sangre'yi beklemeyecek."

Eli'nin yüzü sertleşti ve boyun eğmez oldu. "La Danza'da zamanla oynayacaksın."

Başımı salladım.

"Başın ağrıyacak. Mide ağrısı."

"Bu da demek oluyor onu öldürüp bir an önce zamanında geri dönmem gerekecek."

Eli'nin çatık kaşları daha da derinleşti ve ağzındaki çizgileri aşağı çekti. Ben kazanmıştım. Ve artık Sangre Duello'da dört gizli silahımız vardı. Ben yarı formdayken, ben Yellowrock Klanı Kan Efendisi olarak, ben Karanlık Kraliçe olarak ve La Danza.

"Eli," dedim usulca. "Sangre Duello'nun kimsenin bilmediği bir adada olması, bizi takip etmek ve müdahale etmek isteyen vampirlerin işinin daha zor olacağı anlamına geliyor. Sam Amca'nın ICE'si ve diğer yaptırım kurumları da daha zor zamanlar geçirecek. Kazan-kazan."

"Yine de zaman yürüyüşü yapmanın tehlikelerinden daha ağır basmıyor."

Yürüyüp . Haklıydı.

Bir an sonra yarısı dolu silah çantasıyla kapımda yeniden . "Benelli için fazladan mermi almayı unutma."

BÖLÜM 14

Sonra onunla çıkarsın.

Meksika Körfezi altımızda akıp gidiyordu; siyah su ve beyaz dalgalar ve aşağıda ara sıra görülen tekne ışıkları, yukarıda ise yıldızlar ve bulutlu bir ay. Grégoire'ın Vietnam döneminden kalma Bell Huey'si gecenin içinde pır pır ederken, pilot mükemmel zamanlama yaparken rüzgar ve pervane gürültüsü kulaklıklardan boğuk bir şekilde duyuluyordu.

Uçmaktan nefret ediyorum, diye düşündü Beast. Helikopterlerden nefret ederim. Kuş kanatlarından nefret ediyorum. Beast'i helikoptere bindirdiği için Leo'yu ısıracağım.

Evet, evet, . Sadece beni uyar. Bundan zevk almak istiyorum.

Jane'e söyleyeceğim. Ama Leo'yu ısıracağım. Depremden nefret ederim.

Bunu düşündüm ve helikopterin yoğun titreşiminden bahsettiğini anladım. Oldukça korkunçtu. *Bana uyar, ama Sangre Duello'dan sonrasını bekle. Leo'ya canlı ihtiyacım var. Ya da ölümsüz. Her neyse.*

Beast en iyi pusu avcısıdır. En iyi pusu savaşçısı. Beast her şeyde en iyisidir. Jane neden Leo'yu canlı istiyor? Çiftleşmek için mi?

Hayır. Leo, Afrika ovalarındaki büyük bir kedi gibi, diye düşündüm helikopter damarlarımda ve gürleyerek vücudumu titretirken. Zekası, pençeleri ve büyük dişleri var. İyi bir savaşçı. Gerçekten iyi bir lider. İyi bir pusu avcısı. Ona ihtiyacımız var.

Sürüdeki erkek Afrika aslanı gibi mi? Diğer kedilerle savaşmak için büyük kedi mi? Yavruları hayatta tutmak için büyük kedi?

Evet.

Pusu kuran avcı. Leo Jane'i yakaladı ve ondan içti. Leo kazandı. Leo Jane'i yendi.

Leo'nun beni bağlamaya çalıştığı hatırladım. Başımın yanındaki emniyet kolunu kavradım. Ağzım kurudu. *Evet.*

Leo iyi bir pusu avcısı. Leo Jane'i yendi. Beast Leo'yu yendi. Leo, Asad ve Nantale'nin kitlerini canlı tutacak mı?

Kitleri unutmuşum. Leo ve ben bakacağız.

Leo ve biz kitleri canlı tutacağız. Beş dövüştten çok daha fazlası. Yavruları kurtarmak için beşten fazla vampiri ve insanlarını öldüreceğiz. Ve Beast düşmanlarının kanını içecek.

Beş, Beast'in sayabildiği en yüksek rakamdı. Canavar. Kan içmek yok.

Beast cevap vermedi.

Canavar. Kan içmek yok, vampir ya da insan.

Kedi benden , bana sırtını göstererek bir hakaret işareti yaptı. *Lanet kedi.*

Helikopter sert bir şekilde sarsıldı ve yan yattı. Yanımda oturan Alex'in ağzı tıkanı.

Çocuk donuk ışıklar altında yeşil ve terli görünüyordu. Ona özel olarak yapılmış kustumuk torbalarından birini uzattım. Titreyen parmaklarıyla aldı.

Spitfire Adası, üzerinde bir ev bulunan ve hiçbir haritada görünmeyen bir kara parçasıydı. Bariyer adalarındaki Son Ada'nın arkasında ve batısında saklıydı ve *tükürük* ve *ateş* olan bir isim için beklediğimden çok daha büyüktü. Tükürerek geçilebilecek kadar küçük ya da tek bir kamp ateşiyle yerle bir edilebilecek kadar küçük bir ada bekliyordum. Bunun yerine, helikopterin iniş ışıklarında alçak boylu, rüzgârla bükülmüş ağaçlar, rotor yıkamasında dalgalanan testere otu ve palmetto palmyeleri gördüm. Kuşlar korku içinde geceye doğru uçuyor ya da ağaçların altındaki yuvalarını koruyorlardı. Normalde tatlı su yarattığı olan timsaha benzeyen şey Meksika Körfezi'nin tuzlu sularına doğru kaydı. Ve evi gördüm.

Vay anasını. Ev.

Dört yatak odalı bir kulübe hayal etmişim. Kumlu araziye çakılmış düzinelerce devasa direğin üzerine tünemiş yeşil boyalı üç katlı bir ev gördüm, kumdan ön verandaya doğru on iki veya on beş metre yükselen bir merdiveni vardı. Koyu yeşile boyanmış metal panjurlar, geceye ışık saçan gece havasına açık beyaz boyalı pencereleri ortaya çıkarmak için arkaya tutturulmuştu. Evin -malikânenin- üçüncü katının üzerinde basit bir kırma çatı vardı ve çatının üzerinde uzun metal çubuklarla toprağa bağlanmış bir tür metal ızgara bulunuyordu. Izgaranın içine güneş panelleri yerleştirilmişti ve geceye parıldayan tüm ışıklara güç verip vermeyeceğini merak ettim.

Arazide hiç çim yoktu ama kum tertemizdi ve Leo'nun helikopterinini iniş ışıklarında parlıyordu. Alçak ağaçlar sallanan iniş ışıklarını, bükülmüş çalılıkları ve uygun görünen kılıç bitkilerini yakaladı. Ve her yerde insanlar vardı, üçü ellerinde flaşlarla helikopteri sıra sıra mermilerle işaretlenmiş kumlu iniş alanına yönlendiriyordu. Bağımsız iniş ışıkları yoktu. Düzensiz rüzgarlara karşı hiçbir koruma yoktu, helikopter alçalırken ileri geri sallanıyordu.

İniş sarsıcı oldu ve Alex kumun üzerine düştü, midesindeki her şeyi kustu, ki bunların çoğu pizza, sarımsak ve peynirdi. Beklediğimden daha iyiydim, özellikle de Beast'in sinsi kızgınlığı düşünüldüğünde. Beni deniz tutabilirdi ama kısa uçuş boyunca esen rüzgârda ettim. Midem daha uzun bir uçuşta bu kadar iyimser olmaykonusunda uyardı. Kuma bastım, Eli da yanımdaydı. Alex'in ayağa kalkmasına yardım ettik ve her şeyi durgun yaşamın parlak titreşimleriyle aydınlatan fenerlerin kenarında bekleyen kadın ve erkeklere doğru koşarken ağır gobagları omzuma attım.

İnişimizi denetlemek için işi bırakmış olan inşaatçıların hiçbirini tanıımıyordum. Bazılarının bira göbekleri vardı ve çizme giyip kirli katlar giymişlerdi. Kır saçlı bir kadın karnını kaşıyarak duruyordu, diğer elinde bareti vardı. Bir adam dergi kapağından fırlamış gibiydi; uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı; özenle bakımlı saçları, bıyığı ve kalçalarına kadar inen kot pantolonu vardı. Onu tüvit bir ceket içinde, bir üniversite kampüsünde ders verirken hayal edebiliyordum. Dördü vücut geliştiricilere benziyordu, kasları, şekilleri ve formları vardı. İçlerinden biri kadındı ve bir güç kaldırıcı gibi, hala kullanabileceğiniz kaslar için ölmek üzere omuzları vardı. Saçları kuyruk şeklinde arkaya toplanmıştı.

Derek ve adamlarından bazıları iniş alanı ile ev arasında duruyordu. Beast bir an için kontrolü ele aldı ve ben onu durduramadan elimdeki torbayı Derek'e fırlattı. İçgüdüsel olarak onu yakaladı. Gözlerinde kızgınlık parladı. Canavar sevindi. Derek'in gözlerinde benim/bizim gözlerimizin altın renginin yansıdığını görebiliyordum. Yardımcı İnfazcımın da en az benim kadar Canavar'ımdan hoşlanmadığını hissediyordum Fazla insani dişlerimi göstererek ona sıırttım ve "Teşekkürler" dedim.

Onu omzuna attı ve sonra benim silah çantamı ve Eli'nin iki çantasını da aldı. Adam bu kadar güçlü olmak için vampir kanı içiyordu, hem de çok fazla. Bir zamanlar Leo'nun diğer İnfazcısı ekstra güçlü, vampir kanıyla geliştirilmiş fiziğini gizlerdi. Şimdi öyle değil. Sonra dövüş listesini hatırladım ve Derek'in kaç dövüş için sıraya girdiğini merak ettim. Merdivenlerden yukarı çıkıp rüzgâr ve pervane gürültüsünden uzaklaştı, ayakları hafifti, fazladan ağırlığı engellemiyordu. Evet. Çok fazla vampir kanı içmişti. İnsani sisteminin işleyebileceği kadar. Onu suçladığımdan değil. Ölümçül bir yara alırsa benim hızlı iyileşemezdi. Ölmesi çok daha muhtemel . Eli gibi.

Deri değiştirmesem bile normalden daha hızlı iyileşen Skinwalker iyileşmesine rağmen dayaktan dolayı hâlâ ağrım vardı. Derek'e bunu asla söylemesem de eşyalarımı başka birinin taşıması çok yardımcı oldu. Derek'i takip ettik ve Canavar'ın beynimde ve sinirlerimde dolaştığını hissettim, sinirliydim, huzursuzdum, hayal kırıklığıyla tükürüyordum. *Vampirleri öldürmek istiyorum. Vampirleri yemek . Vampir kanı içmek istiyorum.*

Merdivenlerden ön sundurma girişine çıktığımda, arkamdaki inşaatçılar malzemeleri indirirken, gecenin geri kalanında kıyıya dönecek olan insanlar da tırmanıyordu. değişti ve helikopter tekrar havalandı. Ahşap merdivenlerin beni takip eden kadın ve erkeklerin ağırlığı altında gerildiğini hissedebiliyordum.

Açık yükseltiiler arasında, evin altındaki kazıklara bağlanmış, güvenlik ışıklarıyla aydınlatılmış yazlık okyanus ekipmanlarını gördüm. Kazıklara bağlı tel örgülerin arkasında yepyeni şezlonglar, kanolar, kürekler, kürek tahtaları, yeni görünümlü motoru olan orta boy bir sandal vardı. Güneşin altında uzun bir hafta sonu geçirmek için gereken her şey vardı. Evin altında ortada, işçilerin malzemeleri yığıldığı, hamakları astığı ve yemek için bir masa kurduğu açık bir alan vardı.

Yazlık eşyaların yanında ahşap paletlerin üzerine yığılmış kutular ve kasalar vardı. Açılmamış kutuların yanında bir yığın düzleştirilmiş karton ve şekillendirilmiş köpük ambalaj malzemesi, plastik kayışlar ve zimba tellerinin parıltısı vardı. Arka tarafta duvar tahtası, bir malikane daha inşa etmeye yetecek kadar ikiye dört ve ikiye altı, boyasız pervaz şeritleri, beş galonluk kova yığınları ve diğer çeşitli inşaat malzemeleri vardı. Merdivenleri tırmandık.

Birinci kattaki sundurma perdeliydi ve tüm evi sarıyor gibi görünüyordu. Kendi çatı sistemi, tahta zeminleri vardı ve etrafına hamaklar, masalar ve şezlonglar serpiştirilmişti.

İçeride tuzlu su, talaş, tutkal, bira, sigara dumanı ve boya kokuları havayı kaplamıştı ama pencerelerin hepsi açıktı ve tuzlu körfez rüzgârı içeriye doğru esiyordu. Girişin yan tarafına geçtim ve Alex'i duvara yasladım. Eli etrafına bakındı ve burnu biraz kırıştı. İşçiler arkamıza doluşmuştu.

Ellerimi ağzıma götürdüm ve bağırdım, "Millet! Dikkat! Girişte toplanın!" Keşke bir megafonum olsaydı. Akustik korkunçtu.

Vücut geliştirmeci kadın önüme geçti ve ellerini ağzının etrafında birleştirdi. Daha iyi ışıkta makyaj yapmadığını görebiliyordum ama yoğun güneş kremi kulaklarının kıvrımlarında topaklanmıştı. Terlemiş, bronzlaşmış ve kahverengi saçları belirginleşmişti. "Hey! Yellowrock burada. Kıçınızı kaldırıp birinci kata çıkın!" Sözleri duvarlarda ve tavanda yankılandı ve kaşlarım havaya kalktı. Ciğerleri ve projeksiyon yeteneği vardı.

Bir elini uzattı. "Ben Bambi. Mikrofon için bana Mike derler. Ve Bambi'nin ölü geyik/direk dansçısı imajından nefret ettiğim için."

"Nedenini anlayabiliyorum."

"Bütün çocuklar seninle tanışmak istiyor. Bazıları iyi bir biraya ihtiyacın olduğunu düşünüyor. Diğerleri ise seni yatağa atma şansları olduğunu düşünüyor." bir tutamını kulağının arkasına attı ve kahverengi gözleri beni ayak parmaklarımdan topuzuma kadar içine aldı. "Onlara eski primo ile çıktığını söyledim. Cep telefonumdaki bir fotoğrafını gösterdim. Smokin giymiş. Adam çok seksi."

"Oh," dedim, onun konuşmasını nasıl karşılayacağımı bilemeden.

"Geri çekildiler. Ama adamı terk edecek kadar kötü bir zevke sahipseniz, bana doğru sallayın. Erkek arkadaşımdan yeni ayrıldım."

"Uhhh."

Cevabımı beklemeden yana doğru ve çömeldi. "Bebeğim," dedi Eli. "Ağzını kapat."

"Erkek arkadaşıma asıldılar."

"Dürüst biri," dedi, benimle dalga geçtiğini belli eden o küçük gülümsemesiyle. "Bu da onu ilginç kılıyor."

"O zaman onunla çık."

Eli gözlerinde spekülasyonla Bambi/Mike'a baktı. Syl'le bıraktıklarından beri kimseyle birlikte olmamıştı. İstekli bir kadınla bir gece birlikte olsa mutlu Ya da daha fazlasını. "Hmmm," dedi.

Önce Bambi'ye, sonra Eli'ye ve yanımda gizlenerek ona baş parmağımı . Bambi Eli'yi süzdü ve göz göze geldiklerinde havadaki cinsel gerilimi neredeyse hissedebiliyordum. İçimden bir ses ikincimin geceyi Mike adında bir kızla geçireceğini söylüyordu.

Bu düşüncenin hemen ardından ön oda ve giriş, üst katlardan ve dışarıdan gelen işçilerle doldu. Sesler ve ahşap zemine vuran iş botları, testosteron ve İtalyan yemeği kokusuyla birlikte odayı dolduruyordu. Kimse sessiz olmaya meyilli görünmüyordu. Ben de odanın ortasına çıktım ve ayaklarımı omuz genişliğinde açıp ellerimi iki yana açarak ayakta durdum. Eli ve Alex arkamda ve yanımda, her iki birer adım attılar. Sanki bir destek ekibim varmış gibiydi. Bir ekibe ihtiyacım olduğundan değil ama bu, adamlara dinlenmeye değer olduğumu kanıtlamak zorunda daha hızlı ilerlememi sağlayacaktı. Dikkatlerini çekmek için kemiklerimi kırmak zorunda kalsaydım, bu evdeki işleri yavaşlatabilirdi.

Bambi/Mike "Kapa çeneni!" diye bağırdı. Sonra da annelerinin orospu ve fahişe olduğunu ve babalarının kurt adamlarla çıktığını anlatan renkli bir dil ekledi. Genel bir gülüşme oldu ama hepsi sustu ve bana döndü. Bir iki santim ve Alex'in kulağına fısıldadım. "Onunla ilgili tüm geçmişi."

"Bodat ve ben çevrimiçi olmak için gerekli donanımı kurar kurmaz. Bu derme çatma sistemin çalışıp çalışmayacağını bile henüz bilmiyoruz."

Bambi'nin MOC'ta ya da hatta Yellowrock Klanı'nda bir iş isteyip istemediğini merak ettim. Bu çok garip bir düşünceydi.

"Ben Jane Yellowrock." Bir erkekten diğerine, bir kadından diğerine baktım. "Burayı vampirler ve onların insanları için hazır hale getirmek için otuz altı saatten biraz fazla vaktimiz var. Vampirler bir sonraki gece alacakaranlıktan hemen sonra gelmeye başlayacak. Bu da tüm inşaat, sıhhi tesisat ve elektrik işlerinin bitmesi, elektronik ve güvenlik sistemlerinin kurulması, boya, rötuş ve eksiklerin otuz saat içinde tamamlanması anlamına geliyor. Bu da bir sonraki ekibe burayı temizlemek ve düzenlemek için altı saat verir."

"Hanımefendi, böyle bir işin içinde neler olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok." Konuşmacı öne çıktı ve iniş alanından gelen genç, yakışıklı adamdı. Görünüşünü dengeleyecek bir karizması ve cazibesi vardı ve etrafımızdaki baş onun resmi ya da başka bir şekilde bir tür lider olduğu anlaşılıyordu. "Bir inşaat alanının giriş ve çıkışlarına aşına değilsiniz." Evin bir şantiye olduğunu göstermek istercesine eliyle bir işaret yaptı. "Çoğu kadının hiçbir fikri yoktur." Bana en iyi, en çekici gülümsemesini verdi, içinde küçümseme olan bir gülümseme. Haddimi bilmemi istiyordu.

Eli'nin yanımda gerildiğini hissettim, kaslarının gerginliğinde yetersiz bir artış vardı. Manken gibi dişleri, özenli saç tıraşı, temiz, uyumlu katları, ekose tişörtü ve narenciye kokan kolonyasıyla güzel çocuğu inceledim.

Narenciyemsi . . . İçimden bir elektrik şoku geçti.

Pretty Boy devam etti. "Fiziksel ve zihinsel olarak zorlayıcı. İmkânsız teslim tarihleri belirlemek televizyon programlarında kulağa harika geliyor ama gerçekte durum farklı." İçinde boğulacak kadar derin bir küçümseme.

"Neden biliyor gibisin," dedim. " mısın?"

"Evet. Marco." Göğsünü işaret etti. "Madderson İnşaat. Projeden biz ."

"İki numaralı adaminiz kim?"

Cici Çocuk kısa boylu, zayıf, kırışmış, temiz traşlı, güneşten kavrulmuş derin kırışıklıkları olan bir adamı işaret etti. Kıvrılmış kollarının manşetlerinin altından kollarının alt kısmına damarlar yayılmıştı. Bu adamın giysileri tozlu, buruşuk ve terliydi, ancak iş gününe başladığında temiz olduklarına bir his vardı içimde. Pretty Boy'a yaklaştım ve kokusunu çektim. Limon . . .

"Alex," dedim usulca, "Marco'nun ne?" "Agrios."

Son zamanlarda bir yerlerde duyduğum bir isim. Aklıma geldi. Agrios, kuyumcu dükkanındaki saldırıya yardım eden yerel çete Zipsle birlikte çalışıyordu. Andromeda'nın etrafta sorup , Razors'la çalışan kardeşine soracağı bir isim. Belki de yapmıştı. Ve belki de bu yüzden ölmüştü. Sistemimdeki şok, öfkeyle daha da .

"Limon gibi kokuyor," dedim.

Alex, "Geçmiş araştırması mükemmeldi," dedi. "Ama ..." Bu kelimedede bir tiksinti ve kendinden nefret tonu vardı. "Agrios'un Narenciye anlamına gelmesi dışında. Titus bize burun kıvırıyordu. İspanyolcam çok kötü olduğu için anlayamadım." Des Citrons'un içeride bir adamı vardı. Ve

onu yakalayamamıştık. Bir şeye vurmak istedim. Canavar'ımın içimde yükseldiğinden ve gözlerimin parladığından emindim. Marco' gözlerinden birçok düşünce , vücudu gerildi ve kokusu dalgalandı. Belirsizlik, endişe ve bir neşe. *Des Citrons* kelimelerini söylememiştik. İmparator hakkında hiçbir şey söylememiştik. Kokusu sabitleşti, blöf yapmak üzere olan bir adamın kokusu.

"Derek," dedim.

"Evet, İnfazcı," dedi Derek. Tüm bunlardan keyif aldığını görmek için ona doğru baktım. Güzel Çocuk'la çoktan bir karşılaşma yaşamış olduğu hissine kapıldım. "Karamsar arkadaşımızın toplanmasına yardım et ve kıyıya dönmesini sağla. Kovuldu."

Dehşet ve düşmanlık kokusu havayı doldurmuştu. İşçiler Marco'yu sevmeyebilirdi ama bir kadının gelip yönetimi ele almasından daha da az hoşlanmışlardı. Alex ve Eli dışarı çıktılar, omuzları gerideydi. Söylenmemiş bir tehdit.

"Ne için?" Marco ellerini yumruk yaparak sordu. Yüzüme doğru adım attı. "Beni kovmaya yetkiniz yok hanımefendi."

İddiasına cevap verme zahmetine girmedim. Limon gibi kokuyor diye bir insanı bağlayamazdım. Ama onu adadan çıkarıp cevaplarını içebileceği bir vampire . "Derek. Kanının akıtılması ve okunması gerekiyor." Bu sözler Derek'e Marco'nun düşman bir kan hizmetkârı olabileceğini ve bir insandan daha tehlikeli olduğunu söylüyordu.

Derek'in yüzü anlayışla doldu. "Benim için zevkti, İnfazcı," dedi. Derek ve iki adamı, kırmızının hoş ve tatmin edici bir tonuna bürünmüş olan Pretty Boy'un üzerine çullandı. Ardından bir itiş kakış, küfürleşmeler ve Derek ile güvenlik arkadaşlarının adamı ön kapıdan dışarı taşıırkenki görüntüsü geldi. İnşaat işçilerinden gelen düşmanlık kokusu derinleşmişti. Sürü liderinin kaybından ve önceki sosyal düzenlerinin yeniden düzenlenmesinden dolayı tedirgin görünüyorlardı. Sızan kişiyi aralarından seçmiş ve bir anda kendi izlenimimi yaratmıştım, ama bu iyi bir izlenim değildi. Hadi, ben. Evi bitirmek hâlâ belirsizliğini koruyordu. Ekipleri kendime çevirebilirdim ya da her şeyi mahvedebilirdim. Ben genelde her şeyi mahvederim.

"O adam limon kokuyordu. Bunu fark eden oldu mu?"

"Ne olmuş yani?" diye sordu bir adam. Bira göbekliydi ve üzerinde ter lekeli bir tişört vardı.

Tahmin edeyim dedim. Şirkette yeniydi. İki aydan daha az bir süredir sizinle birlikte. Bir gün içeri girdi ve yetkililerin de onayıyla işi devraldı ama inşaat hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Haksız mıyım?"

Adam kirli çenesini ovuşturdu ve omuzlarını kamburlaştırarak düşündü. "Tamam.

Yani?" "Şehrin Efendisi' düşmanları limon kokuyor. Marco bir kan hizmetkârıydı. I Madderson İnşaat'a nasıl bilmiyorum ama zorlamayla olduğunu tahmin ediyorum."

Adam bir şey kaçırmış gibi gözlerini kırıştırdı ve sonra hafifçe küfretti.

"Eve gitmek isteyen başka biri var mı?" diye sordum.

Kimse cevap vermedi.

"Güzel. Sen" numaralı adamı gösterdim- "hiç inşaatta ustabaşı oldun mu?"

"Hayatımın çoğunda," dedi Pretty Boy'un acemice çıkarılmasını izlemeden.

"İsim?" "Renny

Coozer."

"Renny, artık bu projenin resmi Madderson ustabaşısı sensin. Mal sahibinden gelecek her türlü tepkiyle bizzat ben ilgileneceğim."

Renny bir kez başını salladı. Az bir adam. Bu hoşuma gitmişti.

"Söylemeye geldiğim şeye devam edeceğim." Kadınları ve erkekleri taradım. Kapıdan dönüp Renny'ye baktılar. Sonra da bana. Hâlâ mutsuz ifadeler vardı, ama zamanda anlayışlıydılar ve birkaç kişi sevinçli görünüyordu. Tedirgin, mutsuz kokunun üstünde başka bir şey daha vardı. Saygı, belki?

Beast/Jane. Biz alfayız.

Şimdiye kadar, diye düşündüm. *Bakalım para bunu geçici bir hevesten öteye götürecektir mi?* "Burada yeni olduğumu biliyorum. Ve inşaat hakkında bildiklerim bir toplu iğnenin

başına uzun uzun yazılabilir. Ama zor işleri bilirim. Zaten fazla mesai yapıyorsun." ekiplere şöyle dedi. "Şu andan itibaren prim zamanındasınız. Renny'nin hazırladığı plana göre bu evi otuz saat içinde bitirirseniz, her biriniz yıllık baz maaşınızın yüzde onunu kazanacaksınız. Nakit olarak. MOC tarafından ödenecek." Havadaki mutsuz koku hızla , gözler sıkılaştı, gülümsemeler başladı ve her birinin ne kadar para kazanacaklarını hesapladıklarını görebiliyordum. "Birbirinize polislik yapacaksınız," diye devam ettim. "Eğer Derek Lee'ye birisinin kaydardığı ve ikramiyeyi nasıl olsa nakde çevirme planıyla işlerini başkalarına yaptırdığı haberi gelirse, o kişi kıyıya geri gönderilecektir. Sizden çok çalışmanızı, düzenli çalışmanızı, birlikte çalışmanızı ve gerektiğinde mola verip uyumanızı bekliyorum. Kimsenin çökmesini ve yanmasını istemiyorum.

"Her ekibin Renny, Eli Younger ve Derek döndüğünde onlarla bir gelerek neyin hangi sırayla yapılması gerektiği konusunda fikir vermelerini istiyorum. Bu proje, MOC'un onayı ve nakit ikramiyelerin hepsi sizin omuzlarınızda."

Yan tarafa döndüm. "Mike. Evi gezmek istiyorum. Alex, sen de gel. Burayı güvenlik, uydu hücreleri, uzaktan internet, kameralar ya da her ne gerekiyorsa onunla donatmak için neye ihtiyacın olduğunu gör."

- - -

Ev korktuğumuzdan daha iyi, umduğumuzdan daha kötü durumdaydı. Kuma çakılmış direkler evin içine kadar devam ediyordu, bu da mekanı kesilmiş ve küçük hissettirmeliydi, ancak direkler süslü ahşap işçiliğiyle sarılmıştı ve açık bir kat planına izin veriyordu. İlk kat tamamen parti alanıydı, restoran kalitesinde beyaz bir mutfak ve son birkaç yıl içinde güncellendiği belli olan fırçalanmış çelik aletler Alex elini beyaz ve gri tezgâhların gezdirdi ve saygıyla "Carrara" dedi, bu da en üst düzey oldukları anlamına geliyordu. İlginçti. Leo burada olmayabilirdi ama adamları yatırımı devam ettirmişti.

Zorda kalındığında yirmi kişinin oturabileceği bir yemek masası, üç oturma alanı ve yıpranmış kitaplarla dolu bir kütüphane vardı. Mutfak ve büyük masa dışında tüm mobilyalar eski ve yıpranmıştı, ancak sahneleme ekibinin yenilerini getirmesi gerekiyordu. Tavanlar standart yüksekliğin biraz üzerindeydi ve eski preslenmiş teneke gibi görünüyordu.

Hunter Fan Company'nin vantilatörleri hâlâ çalışıyordu ve zeminler inşaat kiri tabakasının altında selvi ağacı olabilirdi. Duvarlar alt kat boyunca krem ya da yumurta kabuğu rengindeydi ve ahşap pervazlar bembeyazdı.

"Pencereler?" Mike'a ne kadar iyi iletişim kurduğunu görmek için sordum. Ya da aklımı ne kadar iyi okuduğunu. Her neyse.

"Üç yıl önce hepsi yeni. Kepenkler de yeni. Antika gibi görünüyorlar ama elektronik kasırga panjurları ve duvarlardaki girintilere kayıyorlar. Kasırga rüzgarlarını dışarıda tutmanın avantajı, aynı zamanda ışık geçirmez olmaları. Yani vampirler gündüzleri güvende," dedi kayıtsızca. Ben cevap vermeyince ekledi: "Tabii biri yanlış bir düğmeye basıp panjurlar açılmazsa. Ama sistemde yirmi saniyelik bir gecikme ve bir alarm var, yani teorik olarak ışığa duyarlı herhangi bir kişi sığınağa gidebilir."

Şüpheli bir onay sesi çıkardım ve o da devam etti.

"Uyku alanı ikinci katta ve dış duvarlara yerleştirilmiş dekoratif yangın merdivenleri var." Mike bizi beklemeden girişin önünde, mutfağın yanında bulunan geniş merdivene yöneldi.

Alex'e "Kameralar ve elektronik aletler mümkün görünüyor mu?" diye sordum.

"Çocuk oyuncağı değil ama bir şeyler bulabiliriz." Bir şeyden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Sangre Duello'nun internette izleme başına ödemeli olarak yayınlanmasını bir sistem kurması .

İkinci kata ulaştığımızda küçük bir ses daha çıkardım. Merkezi duvarla çevrili, kapalı bir alan, geniş bir koridor ve dışarıda uzun dar yatak odaları inşa edilmişti. İçine girilebilir kutular, küçük bir merkezi alan, daha geniş bir açık halka ve daha fazla gibi düzenlenmişti. Merkezdeki alanın vampirlerin uyuması için, dışarıdaki odaların ise insanlar için olduğunu düşündüm. Bana söylendiği gibi, insanlar için dört yatak odası vardı, ikisi evin önünde, okyanusa bakıyordu ve her iki tarafta birer tane vardı. Arka tarafta daha da dar bir oda vardı, yakın zamanda kapatılmış bir sundurma olduğu anlaşılıyordu, arka duvar boyunca sekiz fitten fazla genişliği yoktu. Koridorda bir buz sandığı, birkaç testereli masa, altı katlanır sandalye, çöp ve sineklerle dolu elli galonluk bir çöp tenekesi ve her yerde kola şişeleri vardı.

Bu duvarlar yeni boyanmamıştı ve renk düzeni, birbiriyle çatışan tropik renkler ve çirkin duvar resimleriyle pek de hoş değildi. Alex, "Burası ilkokul çocukları tarafından boyanmış olabilir," dedi ve haklıydı. Bu kat ayrıca, pencereler gece havasına açık olsa bile küf kokuyordu.

Bazı odaların duvarları ve duvar tahtaları eksikti, bir banyonun genişletildiği ve üzerine ekleme yapıldığı yerde geçici çiviler görünüyordu. Suyun nereden geldiğini ya da tesisatın aktığını sormadım. Gerçekten bilmek de istemiyordum. Ama banyolar çoğunlukla ham borulardan oluşuyordu. İki adam yanıma geldi ve biri şöyle dedi: "Ben Jake. Usta marangoz. Zaman kısıtlaması nedeniyle hiçbir şey özel değil ama hazır dolaplar bugün teslim edildi. Onları elimden geldiğince hızlı bir şekilde yerleştirip düzleştireceğim. Ahşap zemin sistemi düzensiz ve burada şakülünde tek bir duvar, zemin ya da tavan yok, ama onları halledeceğim." Jake yanındaki Afro-Amerikan adamı işaret etti. Gömleğinin üzerindeki isim Trevis'ti. "Trevis musluk ve giderlerin bağlanması dışında tüm tesisatı tamamladı. Armatürler birinci katın altında, kumun üzerinde."

Trevis sessiz bir şekilde bana başını salladı.

Alt kattaki kutuları ve istiflenmiş sandıkları hatırladım. " bir vampir ve insan grubunun onsuz yapabileceği pek çok şey var, Trevis. Tesisat bunlardan biri değil."

Mike, "Renny birinci katın altındaki kumun üzerine dövüş minderleri koymamızı önerdi. Kanalizasyona gerek kalmayacağı için dışarıya bir duş ekleyebiliriz."

Sangre Duello'nun dövüş ve kan içereceğini biliyorlardı ve ileriye düşünüyorlardı. Alex homurdandı. Eli kaşlarını çatı.

Trevis ekledi: "Aşağıda dövüşüyorlar, kum dövüşler arasında temizliği kolaylaştırıyor. Duş, kanlı pisliğin bir kısmını evin dışında tutacak, kanı, teri ve vahşeti merdivenlerden içeriye taşımak yerine dışarıda yıkamak için kullanılabilecektir."

Fikir harikaydı. "Ve?" diye sordum. "Ve

Marco hayır dedi," dedi Jake.

"Dövüş alanını ve duşu evin altında mı istiyorsun?" Trevis bana sordu.

"Bence çok şık. Bir açık hava duşu kurdurmak ve yine de zaman çizelgemize uymak mümkün mü?"

"Yapabilirim," dedi Trevis ve koşarak Renny'yi çağırdı.

O ayrılırken, beş adam ve daha önce gördüğüm tıknaz kadın merdivenlerden yukarı çıktı. Elllerinde çekiçler, ağır mezuralar, testereler ve kararlı bir hava vardı. Saniyeler içinde geçici yanına kalıcı çivileri çakıyor, duvar tahtalarını asıyor ve kuru havada üç gün süren son kat macunu kurumadan duvarları bitirmenin yollarını . Son kat macununu biliyordum. Dikişlerin çatlamasını önlemek için duvar tahtası bandının altına, üstüne ve etrafına sürülen malzemeydi. Eli'nin bunu çeşitli ev onarımlarında kullandığını görmüştüm. Eskiden bedava olan evde çok sert davranmıştım.

Mike'a baktım ve çenemi eğerek onayladım. "Para konuşur," dedi.

"Umarım öyledir." Özellikle de Leo'nun muhasebecisi Raisin'e masrafları onaylatmadığım için.

Sözüm Mithran'ın kasasına bir tokat inecekti. "Vampirlerin uyku odalarını görelim."

Merkez alan dört küçük, kare odaya ayrılmıştı ve hepsi de bir tür fuayeye açılıyordu. İki resmi kapı ve bir gizli delikten dışarıya açılan bir kaçış kapağı vardı, bu da kumlara doğru uzun bir düşüşe yol açıyordu. Pencere yok. Ekstra kalın duvarlar. Mike kaçış kapağını kaldırdığında eski kan kokusu aldım. Uzak geçmişte bir vampir ağır yaralı olarak buradan düşmüştü. Alet çantaları ve merdivenler taşıyan iki elektrikçi arkamızdan geldi ve çalışmaya başladı.

"Tüm ekip buraya geldiğinde orta odalar çoktan yerleştirilmiş ve duvarlar ses geçirmez hale getirilmişti," dedi Mike, "bir süre önce tamamlandı ve renklendirmeye hazır. Yeni banyo duvarlarının sonuncusu da yerleştirilir yerleştirilmez boyayı üfleyeceğiz. Tüm evi yaklaşık üç saatte boyayacak kadar ekipmanımız var. Güneş enerjimiz biterse jeneratörümüz de var. Boya, elektrikçilerin aydınlatma yerleştirmesi için sekiz saat içinde yeterince kurur ve hazırlama ekibiniz ıslak noktaların etrafında çalışabilir. Boyacıların gerektiğinde rötuş yapmak için etrafta kalmasını sağlayabilirsiniz."

Mike iyiydi, ben sormadan sorularına cevap veriyordu. Bizi koridora geri götürdü, çömeldi ve boyanmamış duvar tahtasını gösterdi. "Bitirme macunu

Zamanla iyileşir. Bir ya da iki gün iyi görünecek ama ıslak havada, geri gelip bandı sökmez, duvarları yeniden yapıştırılmaz ve yeniden boyamazsak küflenecek ama yapabileceğimizin en iyisi bu." Bana baktı, gözlerinde spekülasyon vardı. Yüz ifadesini çıkaramadım. Beast başını kaldırdı, kokladı ve oturdu, belli belirsiz ilgiliydi ama nedenini söylemedi. Ben bir şey söylemeyince, "Çok konuşmuyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz." Yukarı çıkan merdivenleri işaret ettim. "Üçüncü katı görelim."

Üçüncü kat, çatı sistemini ayakta tutan ve evin içinden geçerek aşağıdaki kumun derinliklerine kadar uzanan devasa ahşap sütunların bulunduğu, işçilerden arındırılmış kocaman bir alandı. Oda, yıpranmış gri tonlu dilli ve oluklu tahtalarla tonozlu ve büyüktü, Yavaşça dönen, bakır yelpazeler, verdigris ile yeşil. Boyanmamış merteklerde ve kirişlerde ilginç gölgeler oluşturan gizli ışıklar vardı. Duvarlar soluktu, belki de bir zamanlar beyaza boyanmıştı. Zemin, her biri La Destreza dövüş halkaları şeklinde olan üç yerde daha koyu renkli ahşap kakmalı sedir tahtalarından oluşuyordu. Modern dövüş ringleri değil, kitaplarda gördüğüm gibi sekizgen dövüş ringleri. Tüm pencereler gece havasına açıldı ve çok sayıda pencere vardı. İlk kez her pencerenin ve etrafı saran verandanın gündüz nasıl bir manzaraya sahip olacağını düşündüm. Muhteşemdi. Evin kasırgalara ve sellere nasıl dayandığını merak ettim. İnanılmazdı.

"Bu odayı seviyorum," dedi Mike, sanki tüm manzaraları görüyormuş gibi bir daire çizerek. Dengeliydi, kök salmıştı, duruşu Canavar'ı yüzeye çıkarıyor, dikkatimi kadına çeviriyordu. Hareketlerinde bir şey vardı. Bir dansçı mı? Buz patencisi mi? "Burada sonsuza kadar yaşayabilirim," dedi.

Alex bana bakarak, "Nedenini anlayabiliyorum," dedi. "Dibs?"

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Hayır. Bu odayı talep edemezsin."

"Bu odada resim yapmayı hayal edebiliyorum," dedi Mike, sesi neredeyse rüya gibiydi. "Tuvaller şurada ve şurada"-işaret etti-"ışıkta için. Gündüzleri muhteşem oluyor. Yumuşak ve ruhani."

Kemerindeki çekiç ve büyük boy mezuraya rağmen Bambi özünde bir sanatçıydı ve inşaat işçilerine söylediklerinden daha eğitimliydi.

Ne yazık ki hayranlıkla baktığı oda sanatçıları ya da tuvaller için değil, savaşmak içindi.

"Bir sanatçının atölyesi olarak kullanılabilir," dedi. "Çatı katı olabilir. Burada zemin örtüleri veya hamak asmak için tüm desteklerdeki halkalarda ağır hizmet tipi çelik vidalar."

Esinti değişti. Pencerelerden gelen limon kokusunu yakaladım. Üç kat yukarıda.

BÖLÜM 15

Jane Zamanda Yürüyüş'ten Hastalandı

Canavar hareket etti. *Hızlı hızlı*. Alex'i sol eliyle yakaladı ve dönerek onu tehlikeden uzaklaştırdı. Bir cisim pencereden içeri girdiğinde hâlâ havadaydı. Ben/biz sıçradık. Beast ve Jane mükemmel bir uyum içinde. Onu yakaladım. Beni sallamasına izin verdim ve aynı hareketle başka bir pencereden dışarı fırlattım. Garip patlama sesleri duydum. Cihazı ancak elimden/elimizden çıktıktan sonra tanımlayabildim. El bombası. Pencerenin hemen dışında patladı. Enkaz odanın içine dağıldı.

Elim uyuştı. *Hecelendi mi?* Düşündüm. Alex yere indi, merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Bağırıyordu.

Daha çok patlıyor. Silah sesi. Bambi/Mike korunmak için yere düştü.

El bombasının geldiği pencereye . Açıklıktan dışarı, gecenin içine doğru süzüldük.

Ve Marco'nun aşağıdaki verandanın çatısına doğru düştüğünü gördü.

Canavar hızlıdır. O devraldı. Havada dönerek penceredeki ışıktan uzaklaştı. Marco teneke çatıya indi. Döndü, kanlı bir uşak kadar hızlıydı. Karanlıkta bir bulanıklık.

Bir silah kaldırdı. Az önce çıktığımız pencereye ateş etti.

Canavar yanına indi. Elini yumruk yaptı. Marco'nun çenesine vurdu. Aparkat. Tüm ağırlığı ve kudreti tek bir darbenin arkasındaydı.

Marco geri çekildi. Çatıdan düştü. Aşağıdaki kuma düştü. *Canavar en iyi avcıdır!*

Ben/biz geri döndük. Sundurma çatısının kenarına takıldı. Metal ve ahşap. Pençelerini uzattı.

Ağırlığı yakaladı. Sundurmaya doğru savruldu, parmaklıklara kondu. Orada duran adam gıcırdadı. Herkes yere yığıldı. Siper alıyorlardı.

Bana bedenimi geri verirken Canavar'a *teşekkürler* diye düşündüm.

Son mesafeyi de atlayarak kuma ulaştım ve Marco'nun cansız bedeninin yanına diz çöktüm. Nefes alıyordu. Kolunu tuttum ve onu yuvarladım. Dizimi sırtına koydum. Kollarını tutmaya çalıştım ama elim işe yaramadı.

Eli'nin ayaklarının basamaklardaki kendine özgü vuruşunu duydum, dümdüz koşuyordu, her seferinde üç basamak. Eli'nin kokusunu aldım. Dokuz mil ve bir avuç fermuarlı şerit görüş alanıma girdi.

"Yapamam," diye nefes aldım. Elimi ve kolumu kaldırdım.

Marco kendine geldi ve kendini bir köpek gibi salladı. Tekrar dövüşmeye başladı ya da denedi. Eli devraldı ve Marco'nun bileklerini birbirine bağladı. Çılgılık atan, yumruk atan, deli

bir kanlı uşakla, bacakları kırılmış biriyle bunu yapmak görüldüğü kadar kolay değildi.

Düşüşü, onun altında. Tek elimle başını yere vurdum, belki de onu zapt etmek için gerekenden daha sert bir şekilde. Eli ayak bileklerini botlarının üzerinde ağır hizmet tipi fermuarlı şeritlerle birbirine bağladı.

Onu sonra Marco'nun silahlarını aldım. Her şeyini. Baldırına bağlanmış gümüş kazığa kadar.

Marco'nun üzerine oturdum, zor nefes alıyordum. Dudağımdan kan damlıyordu. Gündelik kıyafetlerime kan , lanet olsun. "Nasıl kurtuldu? Üçüncü kata nasıl çıktı?"

"Benim hatam," dedi Derek, karanlığın içinden çıkarken, havada kan kokusu vardı. "Onu LZ'de kontrol altına aldığımızı sanıyordum. Orospu çocuğu serbest kaldı. Askerden beri görmediğim bir hareket yaptı, hem de çok hızlıydı. Kafama vurdu. Adamlarım da yerde. Yaşıyorlar, ama dışarıdalar." Sanki başı dönüyormuş gibi kumun üzerine oturdu. Burnundan ve başının arkasından kan damlıyor ve yakasına yapıştıyordu. Sağlam elimle onu öne çektim ve yarasını inceledim. "Ah," dedi, sarsılarak uzaklaştı, ancak tekrar başını tuttu, mide bulantısının kokusu havaya yayılmıştı.

"Beyin sarsıntısı," dedim. Bir insanın dikişlere, karanlık bir odaya ve sarsıntı protokolüne ihtiyacı olurdu. Derek güçlü vampir kanı içiyordu. Muhtemelen iyi olacaktı.

Dedi ki, "Bazı pencerelerin altında yangın merdivenleri var. Onları kullanmış olmalı. Sabah ilk iş dışarı çıkmalarını sağlayacağım." Lanet okudu, başını bir an tuttu ve bir elini eve ve verandada toplanmış işçilere doğru kaldırdı. "LZ'de ışığa ihtiyacımız var, hemen!"

Uzaktan rotor kanatlarının sesi havayı kesiyordu. Helikopter ışsız iniş alanına yaklaşıyordu. İnsanların iniş alanına doğru koşuşturduğunu görmekten çok hissettim. Işıklar yandı. Bir jeneratör kükreyerek helikopterin sesini gizledi. Parlak ışıklar geceyi yarararak iniş alanını aydınlattı. LZ. İniş bölgesi. Sağ taraf.

"Alex. İyi misin?" Eli aradı.

"Jane tabletlerimi kırdı," dedi Alex ön kapıdan. "Ve belki burnumu da." Eli başını kaldırıp kardeşine baktı. "Hayır, kırmadı."

"Hayır ama ," dedi somurtarak merdivenlerden bize doğru gelirken. "Jane beni merdivenlerden aşağı attığında iyi davranmıyordu."

"Büyük kediler iyi oynamaz," dedi Beast benim ağzımdan, sesi büyümüştü. İki genç de taş gibi hareketsiz kaldı.

Canavar'ı geri yuttum. "Özür dilerim. Ama kolum kırıldı. Pencereye attığı el bombasını aldım ve sonra aynı kolla Marco'ya vurdum. Sanırım el bombası hecelenmişti." Kolumu kaldırdım. Alt kolum önce bir tarafa sonra diğer tarafa doğru büküldü.

Eli bir baktı. "Vay canına, Janie. Bu kırık bir kol. Her iki kemikte de parçalı kırık var. Hey, sen" -verandadaki bir adamı işaret etti- "git benim gobagımı getir." Adam gitti. Eli, "Ben atel yaparım," dedi.

"Ortopedi konusunda tıbbi bir ders verdiğim için ne kadar mutlu olsam da," diye fısıldadım helikopterin ve jeneratörün sesi altında, nefes nefese, "acıdan bayılmak üzereyim. Yer değiştirmem gerekiyor. Mahremiyete ihtiyacım var ve ayrıca Bambi/Mike'ı kontrol etmem gerekiyor."

"Kolumu sabitledikten sonra seni üçüncü kata çıkarıp vardiyaya alabiliriz, böylece iki kuş vurmuş oluruz. Elin de kırıldı," diye devam etti kot pantolonumun kemerine sokarak destek verdi. "Olduğun yerde kal." Eli, Marco'yu kollarının arasına aldı ve

Omzunu, daha önce de yaptığını gördüğüm bir yuvarlanma/yükselme hareketiyle, hepsi bir arada. Şişmiş elimi işaret . "Hemen dönüp onu atelleyeceğim. Ciddiyim, Janie. Olduğun yerde kal." Eli saldırganı iniş alanına doğru taşıdı, Alex de topuklarında Eli'nin dokuz millerinden birini taşıyordu.

"Olduğun yerde kal? Ben senin yavru köpeğin değilim." Eli beni duyamayacak kadar uzaktaydı. Derek kıkırdadı ve sonra kusarak kumun üzerine kustu.

Koku beni neredeyse öldürüyordu. Hiçbir şekilde yerimde . Çenemi öğüren Derek'e doğru uzattım ve yanımdan geçen bir marangoza, "Onu içeri getirin. Kafasına biraz buz koyun."

Kolumu ve elimi kucakladım ve sürünerek ayağa kalktım. Merdivenlerden verandaya çıktım, nefes nefese, sancılar içinde, işçileri geçerken bayılmamaya çalıştım, çünkü bu benim belalı imajımı mahvederdi. *Tamam*. Acı içinde üçüncü kata çıktım, Canavar'a dönüşmeye ve kırık kolumu iyileştirmeye hazırdım, en son pencereden atlarken gördüğüm büyük odaya. Son basamakları kan kokusu beni karşıladı. "Eli!" Çığlık attım. "Bana!"

Bambi/Mike yerde yatıyordu, kanı geniş bir havuzun içindeydi. Yanına diz çöktüm. Hâlâ nefes alıyordu ama onu uzun süre hayatta tutmaya yetecek kadar kan kalmış olamazdı.

Eli merdivenleri hızla çıktı, sahneyi bir bakışta kavradı ve bağırarak emirler yağdırmaya başladı. "Helikopteri tutun. Leo'yu helikopterin iletişim sistemine bağla. Bir sağlık kitine ihtiyacım var, hemen!" Çıplak elleri, ceplerindeki malzemeler ve basınç dışında hiçbir şey olmadan Bambi/Mike'ı stabilize etmek için çalışmaya başladı.

Alex bağırarak emirleri tekrarladı. İnsanlar üçüncü kattaki alana doluştu.

Eli'nin yanına bir adam indi, büyük boy kırmızı bir çantayı yere bıraktı ve metal ile plastiğin keskin çıt çıtlarıyla mandallarını açtı. Az önceki tişörtlü, göbekli adamdı ve elinde kocaman bir acil durum kiti . "Ben bir acil tıp teknisyeniyim," dedi, paketleri yırtmaya başlamıştı bile. "Kıyafetlerini kesip açın. Tamponlar." Eli'a bir avuç dolusu paket uzattı. "Kuyruğunu dışarıda bırak. Sonra Gelfoam. Köpüğü içine koymayın. Damar içi bölmeler olabilir. Emboli riskini almak istemeyiz."

Eli adama sahada tıp eğitimi aldığını ve ürünleri daha önce savaş alanında kanamayı durdurmak için kullandığını söyleme zahmetine girmedi. Sadece Bambi' kıyafetlerini yırttı ve gövdesinde, karnının alt kısmında ve sol kolunda üç giriş deliği buldu. Her birine bir tampon yerleştirmiş.

Onu ters çevirdi ve sırtındaki her bir çıkış deliğine üç tampon soktu. Gelfoam pedleri çekip açtı ve yaraların üzerine yerleştirdi. Ardından hijyenik pedler geldi. Onları ağır yapışkan bantla sardı. Diğer adam koluna bir turnike bağladı ve serum takmaya başladı. Çabuk. Ben de acil yardım eğitimi almıştım ve plazma genişletici olan Ringer laktatı tanıdım. Kanın yerini tutmazdı ama şoku yavaşlatırdı. Dışarıda helikopter indi.

Yere çöktüm. Acım fark edilmedi. İzliyordum.

"Tıbbi helikopter çağıralım mı?" diye sordu göbekli adam. "Kan taşıyorlar."

"Vakit yok. Onu helikoptere götürelim. Yolda haber verebilirsin. Sen de onunla gidiyorsun."

İki işçi yere bir kapıyı destek tahtası olarak yerleştirdi ve Bambi/Mike'ı bunun üzerine yüklediler. Birisi onlara bir uyku tulumu fırlattı ve onu ölüm kadar solgun kadının etrafına sardılar. Sonra uyanık olduğunu fark ettim. Sessizdi. Gözleri Eli'nin üzerindeydi.

"Anladım Mike," dedi. "İyi olacaksın." "Ölüyorum,"
diye fısıldadı.

"Asla olmaz. Leo'nun kendisi sizinle kıyıda buluşacak. Onun kanı sizi iyileştirecek. Bunu garanti ederim. Tek yapman gereken anakaraya kadar hayatta kalmak. Anladın mı?"

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar. Bir parça kek. Onu LZ'ye götürelim çocuklar," dedi.

Birlikte kapıyı kaldırdılar ve onu aşağı taşıdılar. Ve ben yalnızdım. Merdivenlerden aşağıya ve dışarıya doğru koştuklarını duydum. Helikopterin rotorlarının hızlandığını duydum.

Yalnız başıma, eski döşemenin üzerine uzandım ve kolumu kavradım. Gray Between'in içine gömülmeye çalıştım ama . Hayatımdaki Zen'e dair her şey buraya . *Canavar. Yardıma ihtiyacım var.*

Canavar acı reseptörlerime baskı yaptı ve kan dolaşıma endorfin gibi bir şey göndererek acıyı hafifletti. Kıyafetlerimi asla çıkaramayacaktım. Kıyafetlerimi değiştirmem gerekecekti ve botları mahvedecektim. Onları giyerken ne düşünüyordum ki? Plajda bot mu?

Ayak seslerinin takırdarak merdivenlerden yukarı çıktığını duydum, Eli kasten gürültü yapıyordu ama kafası zemin seviyesinin üzerine çıkmadan durdu. "Hâlâ insan mısın?"

"Ne yazık ki evet."

"Kıyafetlerini için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Botlar mı?" Ben de sordum.

Eli yanıma kadar geldi ve diz çökerek yaralarımı inceledi. Ellerini yıkamıştı ama bileklerinde hâlâ kan lekeleri vardı. Yer değiştirdi ve beni ve kırık kemiklerimi sarsmadan botlarımı teker teker çıkardı. Bot kılıflarımdaki kazıkları ve bıçakları çıkarıp kenara koyarken, "İyi bir ikinci değilim," dedi.

Gülümsemeye çalıştım. "Sen harika bir ikincisin. Yer ama botları mahvederdim. Bu çifti sevdim."

"Kız gibi sert davranıyorsun. Dövüş derilerine sert davranıyorsun. Sert davranmadığın tek bir giysi parçası bile düşünemiyorum."

"Lucchese botlar," dedim hemen, ayak parmaklarımı ona doğru sallayarak.

Eli eğlenerek ofladı. "Kolunu oynatabilir misin? Kemerine ulaşmama izin verir misin?" Kırık kolumu ve elimi destekleyip kaldırdım. Metodik bir şekilde kıyafetlerimi gevşetti. "Yer değiştirebilirsin ve bacakların pantolondan dışarı kayar ama gömlek ve ceket oldukça kalın." dedi.

"Onları benden kesin. Gardırobumu kaybettiğim için ağlamamaya çalışacağım."

Huysuzca, alaycı bir ses tonuyla, "Güzel. Sızlanmandan nefret ediyorum." Eli kollarını sırtıma ve omuzlarıma doladı ve beni dik oturttu. Acıdan öğürdüm. Tıraş olmak için yeterince keskin görünen bir bıçak çıkardı. "Önce iyi kol." Yaralanmamış kolun kollarını ve boyun açıklığına kadar kesti, ancak yakayı yerinde bıraktı. Ceketini ve gömleği omzumdan indirdi ve sırtıma doğru sıyırdı. Yaralı tarafın yakasından başlayıp omzuma kadar kesti ve kesilen tüm kumaşı öne doğru çekerek kesilen kıyafetlerle modifiye bir askı oluşturdu ve destek olarak kırık kolumun altına yerleştirdi. Dağınık askıyı düğümler ve fermuarlı bağlarla sabitledi.

"Zekice," dedim. Hava şartlarına çirkin, ağır spor iç çamaşırları giydiğim için memnundum. "Tabii ki."

"Mike'la için mutsuz musun?"

"Oh, ama planladığım şekilde değil. Yine de biraz bekleyebilirim. Hastane randevuları garip oluyor."

Yaptığı küçük şakaya sıırtmaya çalıştım ama yüzüm buruştu.

"Seni helikopterin iletişim sisteminden duydum. Beni bilgilendir."

"Leo çok kızgın. Anakaradaki LZ'ye doğru yola çıktı. Şu anda iki helikopterle mekik dokuyor."

Birisi bu gece Marco'yu okuyacak. Leo Bambi'yi iyileştirecek. Del, Madderson İnşaat'ın CEO'sunu kontrol etmek için silahlı bir ekip gönderiyor - işbirliği yapmaları ya da başlarının belada ihtimaline karşı silahlı. Merkez işi şansa bırakmıyor." Eli ayağa kalktı ve merdivenlere doğru yürüdü, ayakları eski zeminlerde sessizdi. Aşağı inerken durdu ve sesi tonozlu odaya geri döndü. "Edmund da yolda." Cevap veremeyecek kadar canım yanıyordu. "Bebeğim. Alex onu merdivenlerden aşağı attığını söyledi. Kavgaya katılamadığı için çok kızgın." Hiçbir şey söylemedim. Eli daha yumuşak bir sesle, "Onu koruduğun için teşekkürler," diye ekledi.

"Benim için zevk. Scoot."

Merdivenlerden inmeye devam etti. Ve bir kez daha Gri Aralığı aradım. Orası serindi, ışıklar gümüşü griydi ve içinden daha koyu gri motifler fışkırıyordu. Kendi büyülerim, şimdi içimde bir yıldız düzeninde hareket edenler, genişledi.

Vardiya başladı. Acı koluma çarptı. Pençeler derimi yırtıyordu. Çiviler kırık kemiklerime saplanıyordu. *Acı-acı-acı . . .*

- - -

Jane'in kıyafetlerine dolanmış bir şekilde uyandım. Pantolon ve pantolon içi, kesik gömlek ve aptal dar gömlek içi. Aptal insan kıyafetleri. Ön bacağın etrafına bağlanmış çizik bez. Pençeleri beze . Hırladı. Pantolonu ve iç pantolonu . Ama gömleğin içini . Gömlek Jane jog ve sütyen dedi. Sıkışmıştı. Hırladı. Eli'yi aradım. Eli gelmedi. Daha yüksek sesle hırladı. Eli gelmedi.

Islıkla kit çağrısı. *Eli! Eli! Eli! Eli! Eli! Eli!*

Eli gelmedi. Eli kit çağrısını bilmiyordu. Kit çağrısı diye bağırdı. *Eli! Eli! Eli! Eli! Eli! Eli!* Eli aradı, "Jane? Beast?" Korkmuş gibiydi.

Eli korkmalı. Beast en iyi avcıdır. Ama Eli, Jane'in sütyenindeki Canavar'ı görünce kahkahalarla gülerdi. Daha yumuşak hırladı. Pencereden atlamayı düşündü. Acıkmıştı. Jane'in körfez suyu dediği kıvrılan suda balık avlamak istiyordu. Su, nehir suyu gibi tek yöne akıyor, her yere ve karaya doğru yuvarlanıyordu. Garipti. Ama. Sütyenini çıkarmak istedi. Canavarın göğsünü çok sıkıyordu. Jane'in neden sütyen giymek istediğini bilmiyordu. Tekrar hırladı, emin değildi.

"Yukarı gelirsem beni yemeyi mi planlıyorsun? Çiğ bifteğim var." Beast'in kulakları diken diken *oldu. Eli'nin ölü ineği mi var?*

Canavar merdivenlere , *pawpawpaw*. Havada ölü inek kanı kokusu vardı. Sıcak et. Kafasını merdiven duvarından uzattı ve Eli'nin elinde bir tabak ve küçük bir etle merdivende oturduğunu gördü. Alex alt merdivende elinde beyaz adam silahı ve tabletlerle oturmuş çalışıyordu. Canavar'ın inini koruyor. *İyi takımlar. İyi muhafız.*

Çekiçli insanlar yüksek sesler çıkarıyordu. Canavarın kulaklarını acıttı. Testerenin yüksek sesli çığlığı da canını yaktı. Öldürücü dişlerini göstererek hırladı.

Eli kaskatı kesildi. "Jane?"

Ben Canavar'ım! Jane değilim!

"Canavar mı? Tamam. Beast. Neyin ? Kolun mu? İyileşmedi mi?" Eli, yavru kediler için anne büyük kedi gibi endişe . "Bakabilir miyim?"

Tekrar hırladı ama geri . Eli gülerdi. Canavar pençeleriyle ona vurur, pençeleri kınından çıkar ve onu yere sererdi. Sonra da bifttek yerdı.

"Oh." Eli yerde durmuş, Canavar'a bakıyordu. İnsan kahkahasının kokusunu İnsan kahkahası duymadı. Eli'in yüzünde insan kahkahası görmedi. Eli'in yüzünde savaşçı ifadesi vardı. İfadesizdi. İyi bir . Eli çiğ et tabağını yere koydu ve çelik pençesini çekti. "Sütyenini kesmemi ister misin?"

Canavar daha sert hırladı. Ama Eli gülmedi. Canavar yaklaştı. Oturdu, ön ayakları dik, başı yukarıda. Ağzı açık. Hafifçe soluyordu. Öldürücü dişleri açık ağzından görünüyordu.

Eli yaklaştı, çelik pençe keskin. Eli dizlerini yere koydu. Sütyeni kesmeye başladı. "Özür dilerim. Sütyeni kesmeyi düşünmeliydim. Benim hatam."

Başını çevirdi ve Eli'a baktı. Koyu renk teni parlıyordu. Siyah giysiler gece avı için iyiydi. Bir gece Eli'yi ava götürmeliyim. Eli testereyle kesti. Sütyen gevşedi ve Eli sütyeni canavarın bacaklarından aşağı sıyırdı. Sütyen ölmüştü. Jane sütyenleri öldürmeli.

Canavar Eli'nin etrafında dolanıp tabağa gitti ve yemeği parçaladı. Tahta zemine uzandı ve inek parçasını kedi ayakları ve pençeleri arasında çekip kopardı, çiğnedi ve yuttu. Yoğun kanlı taze et yerine, insanların et sevdiği gibi su kanlı bir inekti. Ama güzeldi. Canavar inek etini ve tabaktaki ve patilerindeki su-kanını yaladı, dili postunu temizledi. Jane, Beast'in dilinin kumdan yapılmış kâğıt gibi olduğunu söylemişti. Beast daha önce hiç kumdan yapılmış kâğıt görmemişti.

Eli oturmuş, izliyordu. Canavar Eli'ye kafasıyla vurdu. Eli yere düştü. Canavar kahkahalarla güldü. Canavar kafasını ve çenesini Eli'nin kafasına sürttü. Eli'nin inek ve canavar gibi kokmasına neden oldu. Güzel . Eli üfleme sesleri çıkardı. "Sevgin için teşekkürler derdim ama adada henüz duş olmadığı için belki de demezdim."

Canavar sevindi. Açık pencereye doğru koştu. Ön pençeleriyle çıkıntıda ve dışarı baktı. Ay yüksekti. Bir günlük ay değil. Hamile ay değildi, gençlerle doluydu. Ama sahili ve Canavar'ın dili gibi kıvrılan suyu görecekt kadar parlaktı. Eli'a baktı. Şaşırdı. Gece dışarı baktı. Tekrar Eli'ye. Eli hareket etmedi. *Aptal Eli*. Dışarıya ve arkaya baktı ve mutlu oldu.

Eli'in yüzü buruştu. "Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

Canavar küçük bir zevk sesi çıkardı, tıpkı ilk yürüyüşteki gibi. Pencereden dışarı sıçradı ve aşağı indi. Verandanın çatısına çarparak indi. Tekrar yukarı baktı. Eli penceredeydi.

"Bana bir dakika ver. Hemen geliyorum."

Canavar yine mutlu bir ses çıkardı. Aptal insanlar farklı havlamaları anlamazdı ama diğer sesleri anlardı. Canavar yere sıçradı, pençelerini uzattı ve derin kuma indi, önce ön pençeleri, sonra arka pençeleri. Gölgelelerin arasından sahile doğru yürüdü. Tuz kokusu aldı. Ölü balıklar. Tuzlu su. Evden her iki tarafı da görebiliyordum. Canavar sahili severdi. Oturup Eli'yi bekledim. Suyun kenarında, küçük iskelenin yanında birçok küçük balık görebiliyordu. Suda yüzen, uyuyan bir kuş görebiliyordu. Kıyıdaki alçak ağaçların altında daha çok kuş. Daha büyük balıklar daha derin sularda mı? Eve baktı. Eli merdivenlerden geceye doğru koşuyordu.

"Jane?"

Chuffed. *Am Beast. Jane değil. Eli aptal bir kit.* Ama Eli, Beast'in ilgilenmesi gereken bir kitti.

Eli'in yüzüp yüzemediğini bilmiyordu. Beast suyu sevmiyordu ama yüzebiliyordu. Balık yakalayabiliyordu.

"Hey, kedi. Su güzel ve soğuk görünüyor. Sen ben de dalayım."

Canavar sevindi. *Evet. Kedi. Canavar. Jane değil.* Eli dışarıdaki giysilerini çıkardı ve iki ayağını gürültüyle suya soktu. Soğuk suda baykuş gibi, *hoooo* gibi sesler çıkardı. Dalışa geçti. Kafası suyun içinde yüzmeye başladıBalık arıyordu! Ama kollarını havaya kaldırıp suya sıçratarak balıkları . Canavar kıvrılan, yuvarlanan, tekrar kıvrılan ve hiçbir yere gitmeyen suya girdi. Derinlere kayd, pençelerini açtı ve Eli'nin peşinden suya girdi. Su soğuktu. Canavar'ın kürküne iyi geldi.

Eli balık yakalamak için derinlere daldı ve ıskaladı. Birçok sıçramayla sudan . "Bu ya dondurucu ya da serinletici," diye bağırdı.

Canavar . Eli'in bağırmasına gerek yoktu. Balıkların hepsi gitmişti. Eli gürültülü bir takımdı. Bugün balık yemeyecekti. Canavar burnundan homurdandı, çenesini ve ağzını yaladı. Eli Canavar'a su sıçrattı ve güldü. Canavar sevindi. *Aptal yavru.* Eli'ye doğru yüzdü ve pençesini omzuna koydu. Aşağı itti. Eli suyun altına girdi. Suyun altında gülme sesleri çıkardı ve yüzerek uzaklaştı. Canavar'ın diğer tarafına . Canavar'a tekrar su sıçrattı. Güvercin. Eli, Beast ile oynuyordu!

Eli ile uzun süre oynadı, su sıçrattı, suya daldı ve batırdı. Sonra kıyıya yüzdü ve derisindeki suyu silkeledi. Eli üşümüştü. İnsan kıyafetleri giymek için Canavar'ı kıyıda bıraktım. Ve inmekte olan yeni helikopter-kuşu izlemek için. "İşimi halletmem gerek, Beast. Sonra konuşuruz." Eli metal kuşun yuva yaptığı yere gitti.

Canavar süründü, göbeği kumda, *pençe pençe*, ağaçların altında uyuyan kuşlara. Pençelerini yaklaştırdı. Ve sıçradı! İki kuşu pençeleriyle yakaladı. Tüyler uçuştı. Kuşlar ölüm sesleri çıkardı. Diğer kuşlar uçarak uyarı çığlıkları attılar, "Tehlike! Tehlike! Tehlike! Canavar burada!"

Canavar kuşların boyunlarını . Ölü kuşları yemek için suyun kenarına taşırdı. Canavar en iyi pusu avcısıydı.

- - -

Eli Jane için giysilerle geri döndüğünde güneş gökyüzünü aydınlatmış ve helikopter tekrar havalanmıştı. Eli kıyafetleri çalıkların altına, yumuşak kumların üzerine yerleştirdi. Beast Jane'i dikenli yaprakları olan çalıkların altında uyandırmak istedi. Ama Eli Çirkin'e baktı ve "Jane ile oyun oynamak yok. Yer değiştirdiğinde canı yanıyordu." Canavar kaçırıldı. Eli kedi değildi. Eli iyi bir balık avcısı değildi. Eli yüzerken su sıçratır ve balıkları korkuturdu. Ama Canavar Eli ne isterse onu yapardı. Bazen Eli yavruydı. Bazen Eli yavruydı. İnsanlar kafa karıştırıcıydı.

Canavar kuma uzandı ve Jane'i düşündü. Dünyadaki tüm canlıların merkezindeki yılanı baktı. Jane'in yılanı, ev kedilerinin oynadığı iplik yumağı gibi birbirine dolanmıştı. Jane zaman içinde yürümekten hastaydı. Jane'in kalp yılanı iyileşmezse Jane yakında ölecekti. Beast bunu düşünecekti. Beast gözlerini kapattı ve Jane'in Jane olmasına izin verdi.

Yüzümü güneşe döndüm, kumların üzerine uzandım, sudan serin bir esinti geliyordu. Titredim. Soğuk dışında, uyandığım yer bir kez olsun dikenli çam iğnelerinin üzerinde, çamurda yatmak ya da aç bir timsahın ağzının içine bakmak rahattı. Beast'in espri anlayışı bazen tuhaf olabiliyordu. Onun bedeninde uyanık olmadığım için uzun süredir Beast olmadığımı düşündüm. Ya da Beast benim bilmemi istemediği sinsi ve kötü bir şey yapıyordu ve bu yüzden beni uyutuyordu. Kedi formundayken beni faaliyetlerinden habersiz tutabilmesi ilişkimizin tuhaf bir parçasıydı, ancak insan formundayken onun üzerinde neredeyse hiçbir kontrolüm yoktu. Bunun nedeninin kedi olarak geçirdiğimiz on yıllar olduğunu düşündüm, Beast bizden tamamen sorumluydu, ilk kez kazara kara büyü yaptığımda ve onun bedenini ve ruhunu çaldığımda. Saçlarımı şık bir sesle yolumdan ittim, dizlerimin üzerine yuvarlandım ve kumu fırçaladım, kemik yerleşimi için kolumu ve elimi kontrol ettim. İyi görünüyorlardı, güzelce iyileşmişlerdi. Acı tamamen geçti.

Birisi havlunun üzerine düzgünce katlanmış bir yığın kıyafet bırakmıştı. Düşünceli. Kesinlikle Eli. Eşofman altımı ve tişörtümü giydim, ayaklarıma terlik geçirdim, havluyu katladım ve saçlarımı geriye attım. Eve doğru yürüdüm. Esneyen kadın ve erkeklerin yanından geçtim, bazıları baret taşıyordu, bazıları taşımıyordu, hepsi yorgun görünüyordu, hepsi seyahat kupaları taşıyordu ve sanki hayat nektarıymış gibi kahvelerini höpürdeterek içiyorlardı. Pastırma yumurta, akçaağaç şurubu, bal ve üzüm jölesi kokusu aldım ve kendimi merdivenlerden hızla çıkıp eve girerken buldum.

Eli yemek dolu bir tabağı kaldırdı ve önünde alçak bir masa olan bir kanepeyi gösterdi. Küflü kanepeye oturmaktan nefret ediyordum ama yemeği istiyordum. Oturdum ve yemeğe yumuldum. Çok lezzetliydi. Bir tabak domuz pastırması, bir düzine yumurta ve bir yığın krepten sonra arkama yaslandım ve Eli'dan bir fincan çay aldım. Beni eğlenen bir şefkatle izliyordu.

"Ne?"

"Beast ve ben dün gece yüzmeye gittik."

"Beast sudan nefret eder."

"Benimle 'insan smaç' oynadı. Oldukça iyi yüzüyor."

"Hmmm." Oyuncu bir Canavar nadir bulunurdu. Ya da belki de sadece bana karşı kedi gibiydi. "Tamam o zaman. Alex nerede?"

" meşgul, anakaradaki Bodat'la konuşuyor. Sadece ikisi arasında olsa bile iletişimleri var."

Başımı salladım. "Güncelle."

"Üçüncü katın boyanmasına saat on başlanacak, kirişlerden, çatı kirişlerinden ve zeminden sıçrayan boyayı uzak tutmak için burayı çadırla kapatabilirlerse. İkinci kattaki banyolar yerden tavana kadar döşeniyor ve armatürler bu öğleden sonra takılacak. Alt kattaki duş hava karardığında hazır olacak ve işçiler üç duşu da test etmek için kura çektiler."

Kokuşmuş kanepede arkama yaslandım ve bacaklarımı uzatıp ayaklarımı bileklerimden çaprazladım. O kadar çok yemiştim ki göbeğim gömleğimin altına bir futbol topu saklamışım gibi görünüyordu. Okşadım. Ve usulca geçirdim. "Aşçı kim?"

"Leo dün gece bize Deon'u gönderdi."

"Deon" mu? Katie'nin Deon'u gibi mi? Benden çok daha iyi makyaj yapan, pırıltılı ve ışıltılı giyinen mi?"

Karşımdaki ahşap salıncağa oturan Eli'nin dudakları kıpırdadı. "Şantiyedeki diğer tüm erkeklere teklifte bulunmayı başardı. Bazıları rahatsız, ama onları beslediği için şikayet etmiyorlar. Hem de çok."

"Tamam. Ama içlerinden biri Deon'a zarar vermeye kalkarsa bunun bedelini çok ağır öderler."

"Not edildi ve çoktan . İkinci katta boyanmaya hazır olan duvarlar bu öğleden sonra yumurta kabuğu renginde boyanacak. Derz dolgusunun yeterli kürlenme süresine sahip olmaması nedeniyle daha sonra yeniden yapılması gerekenlere ise, ıslaklığı en aza indirmek ve mücadele sona erdiğinde kolayca bulunabilmelerini sağlamak orta kömür renginde sprej sıkılacak."

"İyi düşünmüşsün."

"Kameraların yaklaşık yarısını yerleştirdik. Alex ve iki donanım uzmanı ada genelinde George'un teknesine bağlanacak bir uydu ve Wi-Fi ağı oluşturuyor. Ya da bir uyduya. Tartışıyorlar. Bana detayları sorma. Üç kelimeden birini bile anlamadım."

"Merak etmeyin. Ve beni teknik uzak tut."

"Eski eşyaların yerini alacak mobilyaları ve malzemeleri taşıyan bir mavna yolda. George'un teknesi bu öğleden sonra geç saatlerde varacak ve bir sandal feribotuyla açıkta demirleyecek."

Hiçbir şey söylemedim ve Eli sırtıttı. Ve bekledi. Kaşlarımı çattım. "Peki. Soracağım. Bruiser kıyıya geliyor mu?"

"Evet, Bruiser kıyıya geliyor o zaman."

"Peki ya Marco?"

"Leo'nun adamlarından biri onu içerek öldürdü. Julietta Tempeste onu ve Kan Efendisini Madderson İnşaat'ın CEO'sunun evine gönderdi. Ertesi gün Marco işe alındı. İnşaat şirketi elli yıldan fazla bir süredir Leo ile iş yapan yaşlı Madderson, Leo'yu hayal kırıklığına uğrattığı için üzgün ve ayrıca bir vampirin zihnine ve iradesine bu ölçüde erişebildiği için dehşete düşmüş."

"Bambi/Mike?"

Eli'nin dudakları çok az bir miktar aşağı doğru ve bunun iyi bir haber olmadığını anladım. ". Helikopter indiğinde ona kalp masajı yapıyorlardı. Leo onu çevirdi, imza kağıtlarındaki isteğine göre."

Başka tarafa baktım. Eğer devoveo'dan, yani bir vampirin dönüştükten sonra geçirdiği delilik yıllarından kurtulursa, Bambi bundan iki, on ya da yirmi yıl sonra gördüğü her insanı içmek için vahşi bir istekle uyanacaktı. "Pekâlâ. Ne yapmalıyım?"

"Dinlen. Uyuyabildiğin uyu. Bu geceden itibaren dişlek saatlere geçiyoruz. Üst kattaki boya yeterince kurur kurumaz spor yapacağız. Kılıç çalışacağız," diye ekledi ben şaşkın şaşkın bakarken. "Zen olacaksın. Ben de senin kışını ."

"Deneyebilirsin."

Bütün gün savaştık, pratik yaptık ve tekrar savaştık, kendimizi hayatta tutmak için planlar yaptık. Harika yemekler yedik ve verandada uzandık, kameraları monte ettik ve onları test ve hatta uyumayı bile başardık. Eğer üzerimizde Sangre Duello ve ölümlerimiz olmasaydı, her şey harika olurdu.

- - -

Gece esintileri açık pencerelerden içeri giriyor, boya, zemin temizleyicileri ve diğer zehirli şeylerin kokusunu dışarı taşıyordu. Deri döşemeli bir bankın üzerine uzanmış, yüzüm yukarı dönük, dilli ve oluklu tavana bakıyordum. Nasıl nefes hatırlamaya çalışırken göğsümün daha rahat hareket edebilmesi için kollarım dışarıdaydı ve boğulmamak için hava emmeye çalışıyordum. Kendimi savunmak için kullandığım dolgulu ahşap alıştırma kılıçları yanımda, yerde duruyordu. Ter altımda birikmiş ve deri koltuktan akarak yanlarında su birikintisi oluşturmuştu.

Üçüncü katın duvarlarının dört yanına yerleştirilmiş, on farklı renkte deriden yapılmış elli adet bank vardı. Mobilyaların bir parçası olarak mavnadan indirilmişlerdi. Sert ve kaskatıydılar ama burada uyumak zorunda kalabilirdim çünkü bir daha asla hareket edemeyebilirdim. Ellerim ve ayaklarım karıncalanıyordu. Öleceğimden oldukça emindim.

Eli yanımdaki banka çöktü, ter kokuyordu ve kendine gelmeye çalışıyordu. Bruiser ve B-ikizleri bizi yorgunluktan bitap düşürmüşlerdi. Balım başımızda durdu, terliyor ve üflüyordu, nefesini geri almaya . "Kendinizi geliştirmişsiniz. Ve neyse ki," dedi Bruiser, "meydan okunduğu için silah seçme hakkınız var."

"Ayrıca, ikinciniz, primo'nuz ya da Enforcer'ınız sizin için savaşabilir ve primo'egzersize çok ihtiyacı var," dedi sıkılmış bir ses. "Ayrıca Amerika'daki en iyi kılıç ustası olarak Grégoire'ı geçmek için hırsı ve bazılarına göre de yeteneği var." Edmund bir çatı desteğinin arkasından çıktı. "Bu," dedi keyifli bir sırıtişla, "destansı bir savaş olacak."

Ben de sırtımayı başardım ve sonra hayatta kalmaya odaklandım. Orada yatarken, tavana bakarken, ölmeyeceğime karar verdim. Bugün değil. Ne de yarın. Bu Sangre Duello'da hiç ölmeyecektim. Hayatta kalmak zorundaydım. Arkadaşlarım için.

- - -

Güneş doğarken kumların üzerinde oturmuş, karanlık ve öfkeli bulutların uzak sulardan gökyüzüne doğru ufku dolduruşunu izliyordum. Dalgalar yumuşak ve alıştırıcıdan, üzerime tuz püskürten, kıyafetlerimi ve örgümü ıslatan yüksek bir sörfe dönüşmüştü. Dövüş listesini inceledikten, rakiplerin zayıflıklarını ve dövüş tarzlarını araştırdıktan sonra yalnızdım, dinleniyordum. Beast'in iz sürmek, av avlamak, izleri takip etmek, su üzerinde uzun bir dal bulmak dediği şey buydu. *Pusu!*

"Bu Dövüş Kulübü," demiştim hepsine, "ama kılıçlar ve bıçaklarla. Ve hile yapabiliriz. Anladım." Bunun dışında, Titus'un en güçlü vampirlerinin dövüş zayıflıklarını tartışırken bile, derimin altında sürünen bir panik hissettim. Sevdığım insanların öleceğini . İnsanlar benim için tasarlanmış zorluklarla savaşıyor. Ve eğer Leo son savaşı kaybederse

Titus, eğer kendi dövüşlerimi kazanamazsam, Birleşik Devletler'deki cadılar EV'lerle . Kazanabilirlerdi ama daha çok büyük bir paranormal soykırımda öldürülürlerdi. Vaftiz çocuklarım ölecek. Bir noktada ordu vampirlerle savaşıyordu ama muhtemelen vampirlerin karaya çıkmasını engelleyecek kadar zamanları olmayacaktı. Bunu düşünmemeye çalışmışım. Bu konuda duygularımı ifade etmemeye çalıştım. Ama Sangre Duello korkunçtu. Bu, EV'lere karşı son savaşı. Yeryüzündeki en büyük, en kötü çirkinler bizi öldürmek için karaya çıkıyorlardı.

Ben de kumların üzerine oturup şafak vakti yaklaşan fırtınayı seyretmek için oradan uzaklaştım. On iki saat içinde vampirler burada . Önce Leo ve adamları. Sonra Titus. Ve hepimizi öldürmeye çalışacak vampirler.

Belki ilk başta İnfazcım Gee DiMercy ya da primo'm Edmund Hartley maçlarımı alır ve düşmanlarımı yenerdi. Ben de bir korkak gibi onlara izin verirdim. Ve belki bir ya da iki ya da yedi maç kazanırlardı. Ama sonunda, daha yaşlı ve daha iyi bir dövüşçüyle yaptıkları bir maçta kaybederlerdi. Biri ya da diğeri ya da her ikisi de sakat kalır ya da ölürdü. Çünkü benim için savaşmalarına izin verdim. Eli bana rütbeyi açıklamaya . Artık homurdanan bir asker olmadığımı, ön saflarda savaşmadığımı anlatmaya çalışmıştı. Moral konuşması işe yaramamıştı.

Çünkü en iyi kılıç dövüşçüleri yenildikten sonra Eli benim için dövüşmeye çalışacaktı. Tekrar savaşmak için sabırsızlanıyordu. Bu yüzden geride tutmak için etkisiz hale getirirdim. Ve sonra, onu saf dışı bıraktığım için bana küfrederken, ben dövüşürdüm. Ve listelerde yükseldiğimiz için, bu hepsinin en iyi dövüşçüsü olacaktı.

Canavar en iyi avcıdır. Beast en iyi pusu avcısıdır.

Gökyüzü şafakla birlikte aydınlanmak yerine kararırken yaklaşan fırtınaya baktım. Yağmur sıçradı ve kumu çukurlaştırdı. Ve Canavar bana uzun dalların ve yükselen kaya yüzlerinin görüntüsünü gönderdi, yağmurla ıslanmış, ağaçlar rüzgarla kırbaçlanmıştı.

Canavar içime fısıldadı, *yarı biçimli dişler, sivri dişler ve pençeler. Ve Canavar düşmanlarının kanını içecek ve kalplerini yiyecek. Canavar büyük bir kedi. Canavar düşmanlarının boğazlarını parç.*

Ve beni kan ve ölüm yolunda daha da ileriye götürür diye düşündüm. *Çünkü o yoldan nasıl çıkacağımı ya da yönümü nasıl değiştireceğimi bulamıyorum.*

Ya da belki melek Hayyel gelir ve beni kurtarır.

Doğru. Tabii. Hayır.

Canavar keyifle güldü.

"Jane," diye bağırdı Alex evden. "Cep telefonun çekiyor mu bir bak. Eğer , kıyıda birini ara ve ulaşip ulaşamayacağına bak."

Yuvarlandım ve Gee DiMercy'nin numarasını çevirdim. Arama gerçekleşti. Ve İnfazcıma talimatlar, yönergeler ve tartıştığında da emirler verdim. Titus'un kazansa da kaybetse de anlaşmalara ihanet edeceğine dair bir inanç geliştirmiştim. Ve bunu nasıl yeneceğime dair bir fikrim vardı.

BÖLÜM 16

Deli Bir Cadı Asla İyi Bir Cadı Değildir

Açık hava duşu çalışıyordu, yıkananların mahremiyeti fiçı tahtası duvarlar ve kıvrımlı sığır çukuru tarzı bir girişle güvence altına alınmıştı. Etrafına ve evin etrafına peyzaj olarak küçük ve orta boy palmiye çeşitleri dikilmişti. Vampirlerin ve insanların ayın doğuşunu izleyebilmeleri için plajın birinde kumların üzerinde şezlonglar vardı. Bir diğerinde daha fazla sandalye vardı, böylece insanlar güneşin doğuşunu izleyebiliyordu. Ve gün batımını izlemek için üçüncü bir yerde sandalyeler. Böylesine küçük bir adada plajların çoğu birbiriyle görüş mesafesi içindeydi.

Ada güzel görünüyordu. Daha da önemlisi, artık üçü üçüncü katta, üçü de evin altında sert kum üzerinde olmak üzere altı dövuş halkamız vardı. Bunlar römorkörlerle getirilen ve yarısı kuma gömülen nehir taşlarıyla döşenmişti. Işıklar monte edilmişti.

Açık hava dövuşleri halihazırda sahada olan vampirlere eğlenceli gelmişti ve oldukça şık görünüyorlardı, ancak kumda, hatta evin altındaki gibi sert kumda dövuşmek zordu. İnşaatçılar ikramiyelerini hak etmişlerdi.

Ev düzenlenmişti. Mobilyalar yerli yerindeydi: kanepeler, sandalyeler, masalar, lambalar, yataklar. Bir sürü yatak, çoğunlukla ranzalar, ama birkaç kral ve vampirler için kraliçe ranzalar. Yarım ton ağırlığında bir bilardo masası vardı. Yiyecek, şarap ve alkol getirilmişti. Zevkle yerleştirilmiş halılar ve yeni boyanmış duvarlara asılmış sanat eserleri vardı. Çarşafklar getirilmişti. Kat hizmetleri personeli yatakları hazırlamış, banyolara havlular, lifler, sabunlar ve otel ölçülerinde banyo malzemeleri koymuştu. Her yerde çiçekler bile vardı, canlı eğrelti otları ve yapraklı şeyler. Ayrıca mutfığın her yerinde kristal vazolar içinde kesme çiçekler vardı.

Tüm ada muhteşemdi. Ev .

Saat 16:00'dan beri iki helikopter ve iki kiralık tekne inşaat malzemelerini kıyıya geri götürüyor ve insanlarımızı getiriyordu. İnsanları ve inşaat ekipmanlarını taşıyan son helikopter, ufukta alacakaranlık çökerken rotor gürültüsü ve ışıkların yanıp sönmesiyle havalanıyordu. Bir sonraki helikopter vampirlerin transferine başlayacaktı.

Yakında ev ve tüm ada dolup taşacaktı. İnşaat ekibi gitmiş olsa bile, çok fazla insan, yaratık, varlık olacaktı, kokuları birbirine karışmış, karışmış ve sarsıcı, ezici bir pong haline gelecekti, ancak sürekli esintiler ve körfez yağmurları bunların ve yıkayacaktı. Helikopterlerin gürültüsü, sesler, ayak sesleri ve şikâyetler kulaklarımı acıtmaya başlamıştı bile. Herkes

Yerleşmek, eşyaları depolamak için koşturup duruyorduk. Birbiriyle çelişen kokular, sesler ve renklerden oluşan bir karmaşaydı.

Bir heyecanı , dövüşleri dört gözle bekliyordu. Bu yanımin deli olduğunu düşündüm. Geri kalan yanımin ise NOLA'ya geri dönmek istiyordu. Bir yunus kemiğim ya da köpekbalığı dişim olsa belki yüzerek geri dönebileceğim aklımdan geçti. Ama . . .

Sangre Duello'nun başlangıcı bize bildirilmişti. Sadece birkaç saat sonra, saat onda Titus, ilk tur savaşçıları, güvenliği ve kan hizmetkârları karaya çıkacaktı. Müzakerede olduğu gibi ön hazırlık olmayacaktı. Uzun unvanlar ya da laf kalabalığı olmayacaktı. Yarı kibar ya da keskin tartışmalar olmayacaktı. İkincilerin ilk müsabakaların son düzenlemelerini onaylaması, ilk rauntta kullanılacak silahların seçilip denetlenmesi ve dövüş ringlerinin belirlenmesi iki saat gerekecekti. Titus ve yordakçılarına yemek yedirilecek, ardından merdivenlerden üçüncü kata çıkarılacak, banklara yerleştirilecek ve gerektiğinde zırhlarını giyip ısınmaları için zaman tanınacaktı.

Bu gece yarısı ilk karşılaşma başlayacaktı.

Hazır değildim ama Gee DiMercy'ye paketleyip göndermesini söylediğim şeyler de dâhil olmak üzere tüm teçhizatım buradaydı. Leo, PsyLED'in istediği gibi adada olmasa da Ayatas ve Rick'i de işin içine katarak Titus'un ihanetini boşa çıkarma fikrimi onaylamıştı. Belki de vampirler gibi sinsice dolaşmayı ve üst üste binen katmanlarda strateji geliştirmeyi öğreniyordum. Ya da Beast gibi. Bir telefon görüşmesi sayesinde son planlarım devreye girmişti.

- - -

Tanıdık bir *tıkırtı* duyduğumda seçtiğim ranzanın yanında dizlerimin üzerindeydim - topukların ahşap zemine *vuruşunu*, merdivenleri tırmanışını. Kıçımın üstüne düştüm, sırtım kapıya dönüktü. "Hayır," diye fısıldadım. Ama tanıdık tempo hâlâ tırmanıyordu, ardından ne olduğunu anlayamadığım bir *güm güm sesi* geldi. Kapıya doğru ilerledim ve en iyi arkadaşım Molly'nin ikinci kata son adımı attığını gördüm, kızıl saçları tuzlu nemle birlikte sıkı bukleler halinde yayılmaya başlamıştı bile. Büyük bir çantayı sürüklüyordu, ondan portmanteau diye söz ettiğini duymuştum. Çanta iki parçaya ayrılıyordu ve yarısı giysiler, yarısı da büyü ıvır zıvırlar için tasarlanmıştı. Basamaklarda gümbürdeyişinden, büyü ıvır zıvırları çok fazla koyduğunu anladım.

Molly'nin burada olmaması gerekiyordu. Sangre Duello'nun tarihi ve saati ona söylenmemeliydi. Emirleri ben vermiştim. Bağlı kişi arkasından tırmanırken, basamakların yarım başka bir kafa belirdi. Bu da tanıdıktı, düz uzun kızıl saçları ve yandan bakıldığında sivri burnu vardı. Molly'nin yeğeni. Shiloh. Teknik olarak, onun klan lideri olarak, benim veliahtım.

"Benim odam penceresiz odalardan biri. Seninki de orada." Shiloh'nun eli benim işaret etti. "Ve daha söylemedik."

"Evet," dedim, bacaklarımı açıp beni dikleştiren, ellerimi serbest bırakan tek bir bükülme hareketiyle ayağa kalktım. "Bana yemin eden scionlarım. İkinizin de burada olacağını bana söylememiştiniz. Hem de ben bunu açıkça yasakladıktan sonra."

Molly'nin gözleri parladı ve her şeyi ettiğimi anladım. Molly kendisine ne yapacağını söylenmesinden hiç hoşlanmamıştı. "İnfazcınız ve primo'nuz emirlerinizi iptal etti," dedi.

kelimeler kesin. "New Orleans cadı meclisinin lideri Lachish Dutillet de öyle. Adan Bouvier o gemide imparatorla birlikte olan tek cadı değildi, tutsak olan tek cadı da değildi. Körfezden gelebilecek saldırılara karşı büyülu bir korumaya ihtiyacınız var."

Ona dehşetle baktım. Ona Adan'dan, ona yapılanlardan bahsetmemiştim. Onu Titus'un vampirlerinin cadılara yaptıklarının korkunç gerçeğinden korumaya çalışmışım.

"Hımm," dedi Molly, ses tonundaki sertlikle. "Evet. Onu Lachish'ten, vampir hava cadısı Adan'dan duydum. O da başka birinden duymuş." Ses tonu Adan Bouvier'i benden duymuş olması gerektiğini . Haklıydı da. Gözlerimi indirdim. "Jane. Savaşırken seni güvende tutmaları için cadılara ihtiyacın var. Cadıları güvende ve hayatta tutmak için Leo'nun ve Yellowrock Klanı'geri kalanına ihtiyacımız var. Leo ölürse hepimiz mahvoluruz."

Yüzüm bir şeyleri ele vermiş olmalıydı çünkü Molly portmantosunu koridor boyunca bana doğru sürükledi, gözleri benimkilere dikilmişti ve konuşmaya devam ederken sesi yükseliyordu. "Titus bu aptalca"-bağırdı-"aptalca"-daha yüksek sesle bağırdı-"kan meydan okumasını kazanırsa cadıların bize, ailelerimize ve çocuklarımıza ne olacağını bilmediğini mi sanıyorsun?"

Odama geri , açık pencereye doğru. Kaçışa doğru. Molly de beni takip ederek çok küçük odaya girdi. Ağır, iki kapılı çantanın, zemindeki her engebeli yerde gıcırdayan ve küçük tekerlekleri vardı. Molly derin, koyu, kan kırmızısı bir kış elbisesi, küçük siyah bir ceket ve siyah topuklu ayakkabılar giymişti. Kırmızı genelde Moll'un rengi değildi ama bu ona çok yakışmıştı. İnci bir kolye takmıştı ve diğer elinde küçük bir biberiye bitkisi taşıyordu. "Bana bak," dedi Molly.

Molly bir yırtıcı, diye düşündü Canavar, sözlerinde hayranlık vardı.

Molly kızgın, düşündüm. *Ve deli bir cadı asla iyi bir cadı değildir.*

"Jane!"

Gözlerinin içine . "Bana ihtiyacın burada değilim," dedi. "Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Buradayım çünkü halkımın bana ihtiyacı var."

"Hamilesin," diye ağızımdan kaçırdım.

Kits, Beast mırıldandı.

"Fark ettim," dedi, tüm heceleri kesici bıçaklar ve tıslayan yılanlar gibi telaffuz ederek. "Ben perde arkasında olacağım, ön tarafta değil. Gerçekleşebilecek herhangi bir cadı-büyü savaşının ortasında değil. Benim araya giren büyülu faaliyetleri izlemek ve diğerlerini uyarmak. Lachish, Shiloh ve Ailis savaşmak için buradalar. Ve Soul da burada bir yerlerde, başka bir zaman yürüyüşçüsüne sahip olmaları durumunda yardım etmek, bu türden herhangi bir müdahaleyi tespit etmek ve durdurmak için. Ben *dikenli bir çitin* altında olacağım, en yenisi B-" Durdu. Neredeyse Büyük Evan diyecekti, henüz dolaptan çıkmamıştı. "Bunu yapabilirim. *Dikenli 3.0.*

Sangre Duello kurallarında gibi, bulunan diğer modifiye edilmiş, taşınabilir çitler ve ters çevrilmiş *çitlerle*, hepsi de savunmaya yönelik. Bu adadaki en güvenli kişi ben olacağım. Ancak EV'lerin hile yapmadığından ve saldırmak için cadı büyüsu kullanmadığından emin olmak için hepimize ihtiyacınız var."

Dövüş ringlerinin dışında hile yapmak yasaktı. La Danza dışında bir Sangre Duello'nun yakınında büyü ile hile yapılmasına izin verilmezdi. Ringde ve maç içinde silahlarla ve taktiklerle hile yapmak tamamen farklı bir konuydu. Tüm paramla bahse giriyordum.

Sahip olduğum ve olduğum tek şey, içeriden bir silah hilesi. Ama Moll haklıydı. Sangre Duello'nun büyüğü gözetime ihtiyacı vardı. Ve büyüğü bir saldırı durumunda, biz onunla başa çıkana kadar bir saldırı büyüünü saptırabilecek birine ihtiyacımız olacaktı.

Ama . . . Molly. Ona söylemediğim şeyler vardı. *Saçmalık*.

Dünyadaki en iyi arkadaşım bana doğru eğildi ve sözlerini örtmek için bir sessizlik büyüü başlattığında tenimde büyüler hissettim. O kadar yumuşak fısıldadı bir dişlek bile . "Ve eğer her şey kaybolursa benim özel büyülerim günü kurtaracak."

Onun özel büyüleri. Ölüm büyüleri. ötedeki tüm ölümü ve ölümsüzlüğü büyüler. Etrafından dolandım ve koridordaki insanların yanından geçerek dışarı çıktım.

Arkamda Molly benimkinin altındaki ranzayı sahiplendi. Molly koridordaki birine, "O iyi olacak," dedi.

Ama ben yapmazdım. Moll'a bir şey olursa olmaz. Koca Evan hamile karısını gözünün önünden ayırarak ne düşünüyordu?

Merdivenlerden çıkan insanların ve vampirlerin arasından geçtim. Düzinelerce insan. Dışarı çıkmak istedim ama yapmam gereken bir iş vardı. Son bir iş. Molly'yi güvende tutmak için Leo'yu güvende tutmak. Bu yüzden kaçmak yerine ikinci katta dolaştım, düzenlemeleri kontrol ettim, dövüş halkalarının içindeki hileleri düşündüm.

Leo ve soyundan gelenler merkezdeki küçük odalardan birini paylaşıyorlardı. Koun, Gee, Tex ve Edmund -vampirlerim- ikinci bir . Üçüncü odada Dacy Mooney, Mearkanis'li Ming Zoya ve Glass'lı Ming Zhane için ranzalar vardı. Dördüncü odada ise Sabina Delgado y Aguilera ve Shiloh Everhart Stone vardı. Shiloh'yu adadan uzak tutmaya çalışmışım. O benim sorumluluğumdaydı, Shiloh öyle düşünmüyor gibiydi. Vampirlerin yerleştirilmesi dikkatlice düşünülmüştü, en zayıf vampir dış klan rahibesinin koruması altındaydı.

Odaların dış halkasında insanlar, Leo'nun ve benim insan personelime cinsiyetlerine göre ayrılmıştı. Büyük odalardan birinde Lee, Leo'nun asistanı Scrappy ve dört kan bağışçısı vardı: Tia, Ipsita, Christie ve Edmund'un insan sevgilisi ve kan hizmetkârı olan Maryanne. Maryanne, Edmund benim primo'm olduğundan beri pek ortalıkta görünmüyordu ama onu her zaman soğukkanlı ve sakin bir kadın olarak görmüştüm.

Vampir olmayan kadınlar için ayrılmış ikinci odada NOLA'nın cadı meclisinin başı Lachish Dutillet ve Bliss-aka Ailis Rogan, eğitimdeki bir cadı vardı. Lachish beni kapıda gördüğünde bana ters ters baktı. Benden pek hoşlanmıyordu. Benden nefret etmiyordu ama kendi kızını öldüren vampirleri öldürmüş olmama rağmen benden hoşlanmıyordu. Benim bir baş belası ve işgüzar olduğumu düşünüyordu. Onu suçladığımdan değil. On iki yaşında, çıplak, kurşun yaralarının izleri ve bir altın külçesiyle ormandan çıktığımdan beri her ikisiyle de anılıyordum. Çoğunlukla lakabı hak ediyordum. İki cadıyla aynı ranzada yatmak Soul'du. Arkenciel resmi PsyLED sıfatıyla değil, Titus'haydutlarının yakalayıp köleleştirmeye çalıştığı gökkuşağı ejderhalarının gayri resmi lideri olarak oradaydı. Lachish bana sırtını döndü ve Soul'a şöyle dedi: "Bu bir *wyrd* büyüü, kristalleri içeriden kıran bir büyü. Ama bunu test etmek için bir kristal büyüünün içinde olman gerekir."

"Hayır," dedi Soul. "Böyle bir şey ."

Titus'un adamlarının ve gemideki cadıların Soul'un ne olduğunu kokusunu alamayacaklarını bilmiyordum. Ne kadar güvende bilmiyordum. Ama Leo son maçı kaybederse hiçbirimiz güvende olmazdık.

Lachish katlanmış bir kâğıt uzattı. "Sen inatçı bir kadınsın. İşte büyü, *wyrd* ve bir kristali kırmak için talimatlar. Eğer yakalanırsan, dene. Eğer rafine edilmesi ve denememize izin vermediysen, bu senin suçun." Lachish sinir bozucu ama özlü bir kadındı.

Soul cevap vermeden önce sıvıştım. Kendime ait bir odam olmayacağını biliyordum. Başkalarıyla, en azından Del, Brenda Rezk ve Katie'nin İnfazcısı Ro Moore ile birlikte biliyordum. Brenda Atlanta'ya atanan bir güvenlik uzmanıydı ve Ro da bir kafes dövüşçüsü ve karma dövüş sanatları uzmanıydı. Ro yakın zamanda merkezdeki bir kavgada neredeyse ölüyordu. Henüz tam dövüş formuna ve Leo'ya ikisini de getirdiği için kızmıştım. Molly beşinci oda arkadaşı . Umarım hamile olması horlamasına ya da gün boyu işlemek zorunda kalmasına neden olmazdı. Diğerlerini sessizliğe itebilirdim ama Molly'yi o kadar da değil. Biri boş olmak üzere duvardan duvara ranzalarımız vardı. Eninde sonunda birinin boş ranzayı dolduracağını düşündüm.

Üçüncü, en küçük yatak odasını kontrol ettim. Tabandan tavana kadar uzanan dar duvar boşluğunda Bruiser, Brian ve Brandon'a ait bavullar düzgünce istiflenmişti. Onoro'lar neredeyse küçük bir yatağın sığabileceği kadar büyük bir alanda birlikte yatıyorlardı. Rahattı. Doğru. Rahat. Klostrofobik. Sıkışık. Bagajlara baktım ve silah çantası görmedim. Bu bir soruyu cevaplıyordu. Onoriolar dövüşmeyecekti. Hakem ve jüri olacaklardı, dövüşçü değil. En iyi dövüşçülerimizden bazılarının kenara itilmesinden memnun değildim ama pazarlıklar çok yoğun geçmişti. Leo iyi bir sebep olmadan onları dövüşçü olarak bırakmazdı. Leo bunun karşılığında Titus'un önde gelen üç dövüşçüsünü göndermeyi ayarlamış ve ev sahibi avantajına sahip hakemler kazanmıştı. Ama eğer sakatlanırsam Bruiser'ın hakemlik unvanını bir kenara bırakıp beni koruyacağını biliyordum. Bruiser gözlemci ve hakem olarak hareket etme yemininden dönerse kendinden nefret ederdi.

Hayatta ve sağlıklı kalmak için bir neden daha. Yavaşça uzaklaştım ve kapıyı arkamdan .

Arka taraftaki büyük oda diğer kan hizmetkârlarının ranzaları için ayrılmıştı ve bu oda tam bir tımarhaneye dönmüştü; küfürlerin, bağırış çağırışların ve gümbürtülerin çoğu . Vardiyalı olarak uyuyacaklardı ve bazılarının ranzaları değiştirmesi gerekecekti ama kimse yerde uyumak kalmayacaktı. Eli, Alex, Troll ve Wrassler odanın ucundaydı. Derek ve güvenlik görevlileri kapının yanında konumlanmıştı: Angel Tit, Chi-Chi, Tequila Sunrise, T. Sweaty Bollock, T. Jolly Green Giant, P. Shooter. Votka çocuklarından üçü. Hepimizin baş aşçısı ve şişe yıkayıcısı olarak görev yapan Deon'un kendisi için perdeli bir alt ranzası vardı. Aynı zamanda temizlik ekibi ve sağlık ekibi olan on iki erkek kan hizmetkârı, vardiyalı olarak uyumak için karyolaları değiştirerek üç set ranzayı paylaşacaktı. Uzun ve dar odanın hemen hemen tamamı duvardan duvara ranzalardan oluşuyordu. Gündüz ve gece buradaki hava horultuların ve ter, kokusu, BO ve kirli giysilerin yığınla kokusunu taşırdı.

Mevcut konaklama yerimden memnun bir şekilde insanların arasından geçerek merdivenlerden indim. Ana oda mükemmeldi ama çoğu kanepelerde uzanmış, ellerinde cep ya da tabletlerle yeni Wi-Fi bağlantısını kontrol eden insanlarla doluydu. Çok yavaştı. Bir sürü şikayet. Arka kapıdan çıktım, daha fazla insanın olduğu perdeli verandaya geçtim.

Yeni dış mekan mobilyalarında ya da hamaklarda ve dışarıda uzandım. Yaratık kokusu beni çarptı.

Kurt adamlar dışarıda, evin altında, kumların üzerinde ya da hamaklarda uyuyorlardı, tabii büyük bir gelgit yüksek su getirmediyse, bu durumda düellolar için kullanılmadığı zamanlarda üçüncü katta uyuyorlardı. Kurtlar arasında Brute, tüm kurt sürüsü kamera ekibi ve iki grindylow vardı.

Kurtadamlar çirkindir.

Dar merdivenlerden aşağı indim. Daha geniş olan ön merdivenlerden daha eskiydiler ve her adımda gıcırıyorlardı. *Evet, öyle. Nasıl böyle düşünebileceğinizi anlayabiliyorum.*

Kurtlar ve köpekler.

Kurtadamlar sürüye dönüşmezler. Kurtadamlar Leo'ya sadıktır.

Yavaşladım. *Bunu nereden biliyorsun?*

Canavar, kurtların ihanet kokusunu alabilir. Canavar kurtların ihanet kokusunu alamaz.

Bunu bilmek güzel olurdu, diye düşündüm, planladığımdan çok daha fazla alay ederek.

Canavar çok mutlu. *Beast hala çirkin köpekten iyi burun kullanmayı öğreniyor. Yeni kokuları öğrenmek zordur.* Canavar benden uzaklaştı, zihnimin derinliklerine doğru. Burada resmi sıfatla hiçbir polis yoktu.

Evden uzaklaştım ve karanlığın görece sessizliğine doğru ilerledim. Dinlenmek için rüzgâr ve fırtınadan yıpranmış bir ağaç buldum ve alçak dalına oturup okyanusa baktım. ABD Donanma gemilerini göremedim. Belki de Leo onları kıyıda uzak tutmanın bir yolunu bulmuştu, yine de sıcak bedenlerin burada olduğunu bilmeleri gerekiyordu çünkü savunma *çitleri* henüz yerinde değildi. Ordunun uyduları ve ısı izlerini takip etme yeteneği vardı. Birkaç saat içinde, bu tek adada, dünyadaki en güçlü Mithranlar toplanmış olacaktı. Eğer ordu, Lachish ve diğer cadılar tarafından *dikilen dikenli çitleri* tarama yeteneğine sahipse, bir füze kazası olasılığı mevcuttu; kazara bir adayı ve adada hiç görünmeyen bir evi yok eden bir füze kazası.

haritalar . . . Fırsat oradaydı. Ordu, gelen ve giden tüm botları ve helikopterleri izleyebilirdi. Askeri uydular sivillerin göremediklerini görebilirdi. Leo'nun ve barışçıl statükonun korunması şansını kullanacaklar ? Yoksa Sam Amca hepimizi yok mu edecekti? Paranoyak bir komplo teorisyenine dönüşüyordum.

Alaycı yanımla hükümetin günlerce oyalanacağını, gevezelik , falan filan yapacağını ve bu noktada Sangre Duello'nun iyi ya da kötü sona ereceğini söyledi. *Gerçekten* alaycı olan tarafım ise bizi havaya uçuracaklarını söylüyordu. Yağmur yağmaya başladı, buz gibi bir tufan beni iliklerime kadar dondurdu. "Harika."

- - -

Helikopter indiğinde, rotorları geceyi yararken, küçük koluma geri dönmüştüm, dans ayakkabılarım fırtınanın ıslattığı kuma gömülmüş, ipekli popom rüzgârın aşındırdığı ağaç kabuğuna dayanmıştı. Bunlar son teslimatlar olacaktı. NOLA vampirlerinin hepsi artık Spitfire Adası'ndaydı. Personel bagajları helikopterden indirmek için acele ediyordu. Bir an için birkaç yağmur damlası sıçradı, kumda yıldız desenleri bırakan büyük sıçramalar.

Leo'nun helikopterden inişini gölgelerin arasından izledim; gecenin içinde siyah bir gölge gibiydi, saçları rotorların yıkamasında uçuşuyordu. Seyahat için siyah kot pantolon, siyah spor ceket ve beyaz gömlek giymişti, onu gördüğümü hiç hatırlamadığım kadar rahattı. Eve ve bekleyen kan hizmetkârlarının sırasına doğru yürürken durdu. o insani olmayan şekilde döndürdü, burun delikleri titriyordu. Ve gözleri karanlıkta bana dikildi.

Aniden rotasını değiştirdi ve kumun üzerinde zarif adımlarla yürüyerek yanıma geldi. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu; mürekkep, papirüs ve karabiber kokusu, Leo'nun kokusuydu. Gücü, alevli kadife gibi dikenli ve yoğun bir şekilde onun ardından dönüyordu. Rüzgâr yön değiştirdi, helikopterin sesini konuşacak kadar uzaklaştırdı. "Jane'im. Karanlıkta oturuyorsun.

Henüz ölüm gerçekleşmemişken yas tutuyor musunuz?"

"Sevdiğim insanlar önümüzdeki bir ya da iki gece içinde ölecek.

Sevdiğin insanlar." "Savaş her zaman zordur. Ölüm kaçınılmazdır,

Mithranlar için bile."

"Beni rahatlatmanı seviyorum."

Leo güldü, güçlü olanların kullandığı, insanın tüylerini diken diken eden ve havada sihir dansı yaptıran o harika kahkaha. "Savaşta rahat yoktur, Jane'im. Ne de ölümden. Savaşla yüzleşen birini teselli etmeye kalkışmam. Kelimelerde sadece basmakalıp sözler vardır."

Belki de hala basmakalıp sözler isteyecek kadar insandım? Ama

söylemedim. "Korse tarzı sana çok yakışıyor," dedi.

Uzandım ve Madam Melisende, Modiste du les Mithrans tarafından tasarlanan kırmızı korse tarzı üstlüğün dekoltesine dokundum. Altın rengi dantel ipek iplikten yapılmıştı ve cennet kadar yumuşaktı. Göğüslerim, olduğundan çok daha fazla göğüslere sahipmişim gibi görünecek şekilde yukarı kaldırılmıştı ve iki katına çıkarılmış gorgetlerim tümsekli etin üzerinde duruyordu. Siyah eteğim dans, silah ve savaş için tasarlanmış bir dövüş kıyafetiydi ama ilk bakışta yumuşak ve kadınsı görünüyordu.

Savaş botlarım, kırmızı derilerim, yepyeni bir iç çamaşırı ve beyaz, domuz derisi kadar yumuşak moto-cekete dövüş derilerim ranzanın üzerine yayılmış, değişmek için doğru anı bekliyorlardı. Deriler Dyneema kumaşla desteklenmişti ve katmanlar arasında sert plastikleştirilmiş zırh vardı. İpekle astarlanmışlardı ve dokunmuş savunma büyüleriydi. Her iki deri seti de ayarlanabilirdi, böylece yarı forma geçtiğimde benimle birlikte değişecek, genişlediğim yerde esneyecek ve küçüldüğüm yerde büzülecekti. Ama derileri giymiyordum. Onun yerine seksi ve resmi kıyafetler giymiştim, silahlar açıkta kalan etlerime sürtünüyordu.

Ben konuşmadan helikopter yapay rüzgâr alçak dalları kırbaçlıyor ve kum fırlatıyordu. O uzaklaşırken diğer helikopterin yaklaştığını duydum. Personelin her birkaç dakikada bir yeniden toplanması gerekmesin diye kademeli bir iniş düzeniydi bu ve bütün akşam devam etmişti. Ama Leo'nunkinin sonuncusu olması gerekiyordu. Hepimiz için bir sürpriz mi? Habersiz biri mi? Tüm Sangre Duello'yu anlaşılmazlığa sürükleyecek biri mi? Elbette. Neden olmasın? Bazen Leo'nun benden daha kedi olduğunu düşünürdüm. Kasıtlı olarak bunu sormadım. Onun yerine, "Beyaz derileri seviyorum. Farklılar. Ama bu kafa karıştırıcı bir etki yaratacak."

"Doğru. Ve savaştığında tek kar tanesi sen olacaksın."

Kar tanesi. Beni yemliyordu. Yine cevap vermedim.

"Belki de iyi yontulmuş beyaz kuvars bir kılıç daha iyi bir benzetme olabilir."

Helikopterin ışıkları kumun üzerinde dans ediyordu.

"Neden bu kadar üzgün olduğunı biliyorum Jane," dedi beklenmedik bir şekilde. "Korku kırmızı bir ata biner, kan rengindedir, savaşın ve kaybın rengidir. Korku en büyük düşmandır."

Yeni helikopter, ışıkları her yere değerek daireler çizerken kaşlarımı çatıttım. "Herkesin benden istediği gibi savaşıyorum," dedim sonunda. "Eli'nin bahsettiği o Zen meditasyonuna girmek vurmak ya da ıskalamak demek. Vurduğumda da insanları doğruyorum." Callan gibi. "Ve Zen'de dövüşmediğimde, zamanın bir kısmını kaybediyorum."

"Hiç savaşmak zorunda kalmayabilirsin. Ama dövüşmek zorundaysan, dans eder gibi dövüş," dedi, gözleri karanlığı delip , saçları ıslak havada çoktan kıvrılmıştı, "ve kedinin avlandığı gibi. Dengeniz, kas hafızanız, pençeleriniz ve dişleriniz var. Bir dans partnerinin nasıl hareket ettiğini, nefes aldığını ve bir sonraki adımının ne olacağını sezdiğin gibi, bir düşmanın nasıl hareket ettiğini ve nefes aldığını derinlemesine algılayabiliyorsun. Kalp atışları arasındaki boşlukta bir rakibi kavradığınızı ve onun zaaflarını, zayıflıklarını ve güçlü yanlarını ölçtüğünüzü gördüm. Zamanlamanız, gizliliğiniz ve hareketten aldığınız keyif var. Tüm bunlar senin eğitimin ve doğanda var, Kara Kraliçem. Yapabildiğinizi yapın ama şimdi değiştirmeye çalışmayın. Kendi yolunuzda savaşın. Hiçbir Avrupalı böyle bir şey beklemeyecektir." Bir elini uzattı. "Gelin. Son gelenleri selamlayalım."

"Eğer bir , umarım seninle yatabilir. Yerimiz kalmadı." "En azından bir tanesinin benimle kalmasını bekliyorum."

Hmmm. Elimi onun elinin içine koyup beni bekleyen personel sırasına götürmesine izin verirken zihnim kayıp vampirleri listeledi. Helikopter sonunda indi. Ve Katie kuma ayak bastı.

Helikopterden atlayıp kendini Leo'nun kollarına atmasını ve ellerimizin birbirinden ayrılmasını izledim. Dönüp suya baktığımda baş ve kık taraftaki ışıkların dalgalar üzerinde bir aşağı bir yukarı sallandığını gördüm. Bu, Avrupalıların besin kaynaklarını kıyıya taşıyan ilk küçük tekneydi. Kan hizmetkârları. Hâlâ ölmemiş olan en eski vampirlerin içkisini içen, bir yüzyıldan uzun bir süre ortalıkta dolaşmış insanımsı insanlar. Halkımın ölmesini isteyen kan-adamlar. Bu kan düellosunu sonuna kadar izleyebilecek kadar uzun süre hayatta kalabilmek için öldürmek zorunda kalabileceğim insanlar. Helikopterden ve sahilden uzaklaştım ve fırtınanın ıslattığı kumların üzerinden eve doğru ilerledim.

Merdivenlerin dibinde Molly, Ailis ve Lachish'i gördüm. Evi çevreleyen çembere, yeni ateş çukuruna ve oraya buraya inşa edilmiş tuzaklara, *dikenli çit 3.0* için küçük küreklerle elle kazılmış çemberlere son rötuşları yapıyorlardı. Kahkahaları rüzgâr tarafından yırtıldı ve kıyı boyunca ses parçacıkları gönderdi. Üç cadı adada başka savunmalar hazırlamışlardı, bana iki nedenden dolayı bahsetmedikleri şeylerdi bunlar: tuzlu suda ne kadar işe yarayacaklarından emin olmadıkları için ve Molly en iyi ihtimalle şüpheli bir şeye korktuğu için. Hazırda üç ya da dört güvenilir savunma sistemi vardı; diğerleri daha az güvenilirdi. Ellerinde tek bir saldırı aracı vardı ama onu kullanmak savundukları her şeye ters düşüyordu.

Bunu sadece son çare olarak kullanıyorlardı ve yine benimle bu konuda konuşmuyorlardı. Benim işim kablesiz ağ güvenliği, savaşmak ve öldürmektir, cadılıkla ilgili şeyler değil.

Ama Molly'ye söylemediğim şeyler vardı. Bir kardeşim olabileceği gerçeği gibi şeyler. Cym'in New Orleans'ta olması gibi şeyler. Ama tüm bunlar bittikten sonra mutfağında güzel bir fincan çay eşliğinde yüz yüze gelene kadar ona anlatmak zorunda kalmayı beklemiyordum. Molly'nin burada olmaması gerekiyordu. Ona doğru adım attım ve Moll elini kaldırarak bana bir gülümseme sundu. Ben karşılık vermeyince gülümsemesi soldu. Kaşlarını çattı ve "Ne?" diye sordu.

"Birkaç şey var. Birincisi, Bancym M'lareil'in adada olabileceğinden ya da buraya gelebileceğinden korkuyorum."

Molly hafifçe solmuş olabilir. Cym ve Jack Shoffru'nun pek çok kara büyüye erişimleri vardı ve Molly'nin ölüm büyüünü kontrol etmeye çalışmışlardı. Cym, Molly'yi kaçırmıştı. Molly'ye zarar vermişti. Hem de korkunç bir şekilde. "Cadı cadı," küfretti. "Bunu bana ne zaman söyleyecektin?"

"Ummm. Hiç mi? Burada olmamanız gerekiyordu."

Molly'nin gözleri ateşle parladı ve bana doğru yaklaşırken neredeyse kuyruğumu kıştırıp kaçacaktım.

Yırtıcı duruşuyla dikkatini çeken Canavar ona doğru baktı. *Molly bir avcı.*

Evet. Ve korkutucu.

"Beni koruyor muydun?"

"Hemen hemen." Rahatsız bir şekilde omuz silktim. "İkiniz de adadayken, onun başlıca hedeflerinden biri olacaksınız. Tek yapması gereken ölüm büyülerinizi kontrol etmek, onları Leo'ya doğrultmak ve puf, Titus istediği her şeye sahip olur. Ya da Leo ve Titus'u ortadan kaldırır ve o zaman Dominique'le birlikte kontrolü ele alır."

Molly uzanıp çenemi kavradı ve yüzümü kendi yüzüne çevirdi. Yumuşak bir , "Sihrimi kontrol etmeyi öğrenmeme yardım ettin. Eğer Cym bana yaklaşırsa, onu kuruturum."

"Ama tanıdığın yanında değil." Bu da onun kontrolünün optimalden daha az anlamına geliyordu.

Beast devrıldı ve benim ağzımdan konuştu. "Molly-avcının kediye ihtiyacı olursa, Beast Molly'nin tanıdığı olacak. Beast en iyi büyük kedidir."

Molly gözlerimin/ gözlerimizin içine baktı. "İyi. Ama benden bir şeyler saklama, koca kedi. Anladın mı?"

"Jane ve Beast'in ben/biz anlayışı."

Molly'nin ifadesi suçlayıcı bir hal aldı, parmakları çenemde acıyla sıkıldı. "Orada ne yaptığını fark etmediğimi sanma. Benden bir şey saklamayacağına söz ver. Söz ver bana."

Bir nefes verdim. "Söz veriyorum. Canavar söz verir."

"Yeterince iyi. Başka ne var?"

"Neredeyse benimle bir kardeşim , bir Skinwalker. PsyLED için çalışıyor."

Moll'un ağzı bir açılıp bir kapandı. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Bu çılgın partiden sonra dinlenmek için iyi bir hikâyeye benziyor. Eğer hamile olmasaydım, Koca Evan'ı çocuklarla gönderip bir şişe şarap bile açabilirdim." Gözlerini hafifçe kısarak bana baktı. "Sen ve bu kardeşin iyi misiniz?"

"Sanırım öyle. Ya da o tarafa doğru gidiyoruz."

"Güzel. Onunla tanışmak istiyorum." Moll işine geri döndü.

Çenemi sıkıştırdığı yer . "Evet. Moll korkutucu."

Verandaya tırmandım. Alex kamera teçhizatı ve Eli'nin gece savaş teçhizatıyla orada çömelmiş, feribottaki her bir kan hizmetkârını katalogluyor ve düşük ışıklı ve kızılötesi kameralarla fotoğraf çekiyordu. Arkasında omzuna monte edilmiş kamerasıyla bir kameraman -kamera kurdu- vardı. Henüz tanımadığım bir kurtadam olan Scout'un omzunda yeşil bir grindy vardı. Bana hırladı, etrafta bu kadar çok insan -kurtadam öfkesinin potansiyel kurbanları- varken stresli görünüyordu.

Scout kumsalın görüntüsüne odaklanmıştı ve kulaklığından Champ'in konuştuğunu duyabiliyordum, renk ya da genel bakış ya da adına ne dersiniz deyin, bozulmamış İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Kurt adamların lideri, prodüksiyon odası/güvenlik odası için ayır bir dolaptaydı ve adadaki duvara monte edilmiş ve omuza monte edilmiş her kameradan neredeyse duvardan duvara ekranlar vardı. Hepimizin iletişim ekipmanına izin verecek kadar bant genişliği yoktu ama ada o kadar küçüktü bir uçtan bir uca iyi bir çığlık duyabilirdik.

Her kusur, her hata, her yara ve ölüm, önümüzdeki iki gece boyunca olan her şey filme alınacak ve Leo ile kurtadamlar ve Titus arasında kararlaştırılan izleme başına ödemede canlı olarak yayınlanacaktı. İzlenme başına ödemeye, kumara ve belki de sonrasında belgesellere çok para yatırılacaktı.

Gözlerimdeki tuz ve kumu kırıştırdım ve evin içinde yürüdüm, vücudumun her kasında yorgunluk hissediyordum, orta yerimde antiasitleri çağıran bir ağrı vardı. Bandit ve Rocky mutfakta bir şeylerin tadına bakıyor ve Deon'a önerilerde bulunuyorlardı. Ro ve Brenda, Katie'nin maiyeti, bir güvenlik ekipmanı şemasının üzerine eğilmiş, önerilerde bulunuyorlardı. Vampir, kurt adam, seks, kan ve adrenalin kokusu, öğürtücü bir pis kokuyla birbirine karışmıştı. Ev ve arazi hepimiz için çok küçüktü.

Gece yarısına sadece saatler kaldı. Bizim taraf biraz uyuyabilirdi.

- - -

Titus ya da maiyeti karaya çıkıp eve giden merdivenlere doğru yürürken ne bekliyorlardı bilmiyorum. Alkış mı? Selamlama ve el çırpma mı? Ön ayaklarımızın çekiştirilmesini -ki bu başımızın önündeki saçların çekiştirilmesi anlamına geliyordu. Elbette savaş zırhı bekliyordu. Yaklaştığında gördüğü şey, Eli ve benim geçit töreninde ayakta , deri giymediğimiz, ancak çift uzun kılıç, patlayan şeyler ve her biri iki şişe kutsal su ile tamamen silahlanmış olduğumuzdu. , Bruiser'ın hediyesi olan kınlı Babür İmparatorluğu sulanmış çelik hançerim vardı. Birbiriyle örtüşen zaman dilimleri için yürüyen bir reklam gibi görünüyorduk. Ben on dokuzuncu yüzyıl tarzı korseli bir üst ve resmi bir etek giymiştim ama silahlıydım, Eli kot pantolon ve kaslı bir tişört giymişti ve daha da fazla silahı vardı. Çıplak ayakla. Eli ve ben de savaş yüzlerimizi takmıştık. İki kişilik tuhaf, hoş karşılanmayan bir komite. EV'ler bizi beklettiği için ay ışığında neredeyse bir saattir yerimizde duruyorduk. Şimdiden oyun oynamaya başlamışlardı.

Uzatılmış bekleme süresi Scooter tarafından bir kum tepesinin telaşları ve deniz yulafları içinde filme alınıyordu. Son derece sıkıcı bir işti. Şimdiye kadar.

Titus bugünün standartlarına göre ufak tefek bir adamdı, elbise ayakkabıları ve siyah smokiniyle boyu 1.80'i bulmuyordu. Tıraşlıydı, gözleri oyuncak ayı kahverengisiydi, aldatıcı bir şekilde tehditkâr değildi ve saçları gördüğüm portrelerdeki eski moda değil, modern bir tarzda yapılmıştı.

Gücü önüne geçti. Bana çarptı, buz gibi bir yoğunluk patlaması, aynı anda hem yakan hem de donduran bir enerji patlamasıyla etimi paramparça etti. Beklemiyor olsaydım beni dizlerimin üzerine . Canavar görüşünde, kumdaki *dikenli çitin* temelinde parladı.

Leo'nun gücünü, kontrolünü kaybetmek üzere olduğu ya da çevresindeki tüm vampirlerin gücünü akıttığı bir anda ona yakın durduğumda hatırladım. Biri ya da diğeri. Ya da ikisi birden. Bir beslenme çılgınlığının başlangıç anlarıydı, asla görmek istemediğim bir şeydi.

Titus'un gücü böyleydi ama daha fazlasıydı. Bir sergi. Bir gösteri. Dokundukları yeri buzlandırıran, için için yanan dikenlerden acı verici bir yağmur. Yavaş bir nefes aldım. Eli'nin gözleri kendi rahatsızlığından dolayı kısılmıştı.

Titus evi taramak için başını çevirdi. Altın bir zincir boynunda parlıyor, yakasının içine düşüyordu. Parmaklarında altın vardı. Bileklerinde. Sahilden esen rüzgâr ve evin ışıkları buklelerini yakaladı. Kıkırdamak istedim ama sesimin korkudan titreme çıkmasından korktuğum için kendimi tuttum.

Grup yaklaşırken olduğumuz yerde kaldık ve merdivenlerin dibini kapattık. Hepsine bakıyorduk. Titus'un İnfazcısı, Glacie adında iri yarı bir dişi Viking vampirine bakıyordum, gerçi onun aslında bir Gertruda ya da Hilda olduğundan şüpheleniyordum. Titus'un primosu Taviano'ya, bana meydan okuyan insan savaşçılardan birine bakıyordum. Ona baktım ve sonra bizi açıkça görebilecekleri kadar yaklaştıklarında görmezden geldim. Yollarını kesmemiz çok bariz bir hakaretti. Taviano, bize ulaştıklarında yolu kesmeye hazırmış gibi iki elini de kılıçlarının üzerine koydu. Yine de kımıldamadık.

Dünyadaki tüm sivri dişlilere hükmettiğini iddia eden adam önümüzde tamamen durmak zorunda kaldı. Çünkü burası Sangre Duello'ydu. Nezaket ve vampir görgü kuralları, korkutmak ya da şaşırtmak için eğilip bükülebilen uzak kurallardı. Titus bize baktı, göğüs etine sivri ve kınayıcı bir bakış attı. Ama tavrı Eli ve benim onun gözünde önemsiz olduğumuzu ilan ediyordu. Yine de kımıldamadık.

Taviano ve patronu merdivenlerin kapalı olmasının temsil ettiği hakarete tepki veremeden Eli ve ben topuklarımızın üzerinde dönerek yanlara doğru adım attık. Leo üstümüzden gürledi, "Titus! Yukarı gel dostum. Biramız var." Gözlerimi Leo'ya kaydırdım. Bir elinde kahverengi bir şişe, yere indiğinde giydiği kot pantolonun aynısıyla orada duruyordu.

Ve yalınayaktı. Tıpkı benim önerdiğim 50'ler Amerikası gibi.

Katie onun yanındaydı, üzerinde kabarık bir elbise ve terlikler vardı ve rolünün kaba, sofistike olmayan ve belli belirsiz bayağı olmasına rağmen heyecanlı görünmeye çalışan bir ifade takınmıştı. "Elimizde koca bir fiçı ... biramız var."

Katie'nin yüzyıllardır bira emindim. Genelde sofistike olan ağzında tüm cümle garip geliyordu.

Titus'un yüzü vampir normalinden daha solgunlaştı. Ağzı açıldı. Gözleri vampir gözleri gibi değil, insan gözleri açıldı. Ve gücü kekeledi ve düştü. "Bira mı?" Titus tekrarladı. Sonra Taviano'ya Fransızca ve İtalyanca olabilecek bir şeyler bağırdı. Ses tonunda şok ve öfke vardı. Hakaret. Kafa karışıklığı.

"Yukarı gel!" Leo tekrar bağırdı. MOC ve varisi dönüp Titus'tan uzaklaşırken Katie'nin terlikleri ahşap verandaya çarpıyordu. Üç kamera her kelimeyi ve hareketi yakaladı. Eğer bu gece hayatta kalabilirsem bir gün bunu izlemek zorunda kalacaktım. MOC ve Katie ilk duygusal üstünlüğü ele geçirmeyi başarmıştı. Leo'ya bir puan.

Sonra bir limon kokusu aldım ve Titus'un en yakınındaki kadına bir göz attım. Julietta Tempeste, Des Citrons Klanı'nın Kan Efendisi. Arkasında Dominique vardı.

Canavar beynimin önüne sıçradı. *Düşman*, diye düşündü bana.

Evet. Düşmanlar. . Julietta'ya baktım ve başını kaldırdığında ona sııttım, çok fazla diş gösterdim, gözlerim altın renginde parlıyordu. Bocaladı. Ve ben güldüm, sesim kısık bir hırıltıya dönüştü.

Sesle birlikte Avrupalılar Titus'un etrafında kenetlendi, bir grup erkek ona yaklaştı ve yarım daire şeklindeki kadınlar da arkasına geçti. İmparator, *Dikenli Çit 3.0*'ın kalıntıları arasından adımını attı, bireysel güç imzası Beast'in görüşünde noktalı bir enerji çizgisi olarak parladı.

Ve sonra bir şey oldu. Ne olduğundan emin değildim. Sadece farklı bir şey. Beklenmedik. Büyü üzerimde dolaştı, tanıdık, gri ve siyah, kırmızı motiflerle. Ortamımdaki büyüler tepki verdi, içimdeki yıldızın Vitruvius deseninde hızlandı. Ve sonra kayboldu ve Titus'un bir şey yapmış olması dışında ne olduğundan emin değildim Ve sonra bu düşünce uçup gitti.

- - -

Ön oda rahat giyimli insanlarla doluydu, okuyor, cep telefonlarıyla konuşuyor, mesaj gönderirken başparmakları havada uçuşuyordu. İki adam halının üzerine yüzükoyun uzanmış, aralarında hararetli bir dama oyunu oynuyordu. Çoğu yaşlı vampirin satranç oyunu değil, Amerikan oyunlarından biri. Her yerde bira şişeleri vardı. Bira kutularından bir piramidin ilk iki sırası bir pencerenin dibine inşa edilmişti.

Deon mutfaktan bağırdı, ada ağzı bal ve viski gibiydi, "Titus, tatlım, gel de kendine bir mısırlı sosisli al. Dip için üç hardalımız var. İçinde. Batır!" Deon bir sosisliyi küçük bir Grey Poupon kabına daldırıp ucunu ısırarak gösterdi. Bu kesinlikle cinsel bir hareketti, Deon en şaşırtıcı haliyle, Katie's Ladies'de akşam eğlencesine katılmayı seçtiğinde yaptığı türden bir şov sergiliyordu. Çiğneyerek, Carrara mermeri kaplı adanın arkasından zıpladı ve imparator ile adamlarına el salladı. Şef tepeden tırnağa tüyler, pullar ve yapay elmaslarla bezenmiş, Bollywood ve Brezilya Rio Karnavalı'nın aşk çocuğu gibi görünen bir kıyafet .

Titus'un -tarihin asla doğru anlamadığı homofobik- düşündüm.

Roma'da cinsellik ve cinsel ifade modern zamanlara kıyasla çok daha açık ve çeşitliydi, ancak Titus hiçbir zaman playboydan çok papa olarak katılmamıştı. Titus'un

İfadesine bakılırsa, imparator hâlâ düz ve muhafazakâr bir adamdı.

"Sosisli sandviçini ve biranı al ve yukarı gel, hoss." Tex bir sonraki merdivenin dibinde duruyordu, Brute da onun yanındaydı. Beyaz kurt adam Titus' bakıyor, nefes nefese kalıyor, sanki biraz tatmak istiyormuş gibi ağzından salyalar akıyordu. "Yapmamız gereken bir dövüş var."

Deon bir çubuk üzerinde karnaval ikramı uzattı. Cesur Titus.

Titus sosisli sandviçi almak için uzanınca Taviano aralarına girdi. Deon köpeği adadaki kâğıt tabağın üzerine bıraktı ve iki elini kalçalarına götürdü. "Şekerim, eğer kink-ly türünü zehirlemek , bunu Earl Grey çayıyla yapardım, bir mısır köpeğiyle değil. Bu düpedüz dine saygısızlık olur." Deon kâğıt tabağı aldı ve Taviano'nun göğsüne vurdu. "Şimdi o yemeği al ve ye." Ziggy bir elini sersemlemiş primo'nun etrafından dolaştırarak Titus'un eline bir şişe bira tutuşturdu.

Titus'un sekundo'su eğildi ve krala o yabancı, İtalyanca, Fransızca konuşmasıyla bir şeyler fısıldadı, sonra onu merdivenlerden yukarı çıkardı. Deon kötü kötü sıırttı. Çok eğleniyordu. Arkamdan Ziggy, "Tatlım, senin oynayacağını bilseydim Kraliçe Kaltak'ı ve yardım ederdim. Eğlenceli görünüyordu."

O yaşlı adamın hak ettiği buydu," dedi Deon.

Titus'un omuzları geriye düştü ve merdivenlerden yukarı, doğruca bir kameranın ve dünyanın görüşüne doğru adım attı. Leo, yüzünde belli belirsiz bir memnuniyet gülümsemesiyle onu takip etti. Onlar geçerken Katie bana göz . Göz kırptı. Bana.

Leo'ya iki puan. Ve Shakespeare'e. Leo'nun açılış salvosu Petruchio'dan çalınmıştı, yanında kendi Kate'i vardı. Birden sıırttım, dişlerimi gösterdim. Daha fazla gurur duyamazdım. Bu, *Hırçın Kız*'dan çalınmış bir temaydı. Kot pantolon ve sweatshirt giyen Ro ve Brenda, Katie ve Leo'yu takip etti. Ve sonra NOLA maiyetinin geri kalanı.

Bu küçük gösteri kesinlikle beri benim hatamdı. Hadi, ben.

BÖLÜM 17

Burnunu kasıklarına soktu.

Üçüncü katta duruyorduk, pencereler serin gece esintisine açıldı, paslanmış vantilatörler tepemizde dönüyordu. Hava tuz, duman ve vampir kokuyordu; otların, kanın ve seksin tuhaf bir karışımı, harika yemek kokusunun altında zayıf bir şekilde gizlenmişti.

Ağır ordövrler için masada daha fazla sosisli sandviç; Louisiana acı soslu beanie weenies dolu bir yavaş pişirici; battaniyedeki domuzlar; ve her biri biraz farklı olan ve biri suşide kullandıkları yeşil horseradish benzeri şeyle yapılmış üç tabak haşlanmış yumurta vardı. Biri zencefil ve soya ile yapılan iki çeşit lahana salatası ve bamya turşusu, pancar turşusu, turşu turşusu ve mısır koçanı da dahil olmak üzere pek çok çeşni vardı. Çörekler. Ve içinde yıkanabilecek kadar büyük, devasa bir kase boudin, bir kraker tabağının üzerinde oturuyordu. Yanındaki tabakta ise mangalda pişirilmiş bütün bir domuz ve Güney Carolina'da PuckerButt tarafından üretilen ve dünyanın en acı biberi olan Carolina Reaper içeren iki şişe de dahil olmak üzere Güney'in dört bir yanından gelen en az on şişe çeşitli acı sos vardı. Şişeleri elime aldığımda I DARE YOU STUPIT ve REAPER RACHA SAUCE'u gördüm. Hayal gücümünden kaynaklanıyor olabilir ama ellerim camın bile biberlerden karıncalandı. Eğer masa soslardan alev almasaydı, yemeklerin ağırlığından ölebilirdi. Ben uzaklaşırken inlediğini duyduğuma eminim.

Bar, odanın arka tarafına yakın bir yere kurulmuştu. Buz ve bira şişeleriyle dolu beş büyük kova vardı, alüminyum şişeler yere serilmiş gazetelerin üzerine yoğunlaşma suyu sızdırıyordu. Kola yoktu. Su yoktu. Meyve suyu yok. Süslü şaraplar yok.

Barın yanındaki masada ev yapımı dondurma, çifte çikolatalı kek ve rüzgârla birlikte tütmede olan ateş çukuruna götürmek için s'mores malzemeleri vardı. Sağ tarafımda kurtadam sürüsü lideri/yorumcunun yemeği "ay ışığında sıradan bir Amerikan pikniği" olarak tanımladığını duydum. Champ'in kelimelerle arası iyiydi.

"Deon," diye mırıldandım, "sen harikasın. Harika bir şefsin. Kendi pelerinine ihtiyacın var." "Ancak sihirli bir değnek de ," dedi Deon arkamdan. "Oh, bekle." Elinde bir parmağını dudaklarına götürdü. "Sihirli bir var." Kalçaları uzaklaştı. "Gözlerimi bıçaklamak zorunda kalabilirim," diye fısıldadı Eli.

Başımın imparatoru işaret . Mısırlı sosis yiyordu. Uluslararası ücretli televizyonda. Tabağında wasabili haşlanmış yumurta vardı. Ve bir yığın boudin. Bir fişkırma sıcak

sos kıvrılmıştı. Bir an bunun PuckerButt sosu olup olmadığını ve fanghead kralının biraz yerse alev alıp almayacağını merak ettim. Dileyebilirdim.

Vampirler insan yemeklerini pek sık yemezlerdi. İçimden bir ses Titus'un modern baharatlara hazırlıklı olmadığını ve Deon'un da bu aşinalık eksikliğine, kostümünü ve tavrını bir homofobiği kızdırmak için hazırladığı kadar özenle hazırladığını söylüyordu. Titus bir krakerin üzerine bir boudin sıyırdı ve bir ısırık aldı. Tuhaf bir ses çıktı, bir tür nefes alma/öğürme/gasp.

Kralın bir düzine insanı etrafını sararak onu gözden gizledi. Leo bunu gördü ve işaret parmağını kaldırıp indirerek birine küçük bir parmak işareti yaparak yana kaydı. Bir uyarı. Tatlı masasının arkasına geçip bir şey alırken gözlerim bir an için MOC'yi takip etti. Kılıçlarının uçları masanın altında, her iki yanda birer tane olmak üzere, çoğunlukla gözden uzakta belirdi. Film ekibi geri çekildi.

EV imparatorunun insanların hepsi geleneksel olarak muhteşemdi. hepsi smokin giyyordu; kadınlar ise etek uçları yere kadar uzanan muhafazakâr siyah elbiseler . Evet. Titus hâlâ cinsel ifadelere, yaşam tarzlarına ve aktivitelere takıntılıydı. Leo Titus'un cinsel eğilimlerini biliyordu. Tabii ki biliyordu. Ve Leo, Deon'la birlikte, belki de aylar önce, çok düzeyli, uzun görüşlü, üç boyutlu satranç oyunu gibi politik, sinsî zihninde süzülen diğer stratejilerin parçası olarak tüm bunları ayarlamıştı.

Dalga dalga yayılan insan kanı kokusu odaya ve tuzlu rüzgâra karıştı. Dövüş odasındaki büyü değişti. Leo, silahları hâlâ görüş alanının dışında, yavaşça vampirleşmeye başladı. Sundress elbisesi içindeki Katie, Leo'nun yanında belirdi, piç kılıcını iki eliyle kavramıştı. Edmund yanımda belirdi, yer değiştiren havanın yumuşak duyabileceğim kadar yakındı. Gee diğer tarafıma . Eli'n kokusunu yakınlarda bir yerden alabiliyordum ama dönüp bakmadım.

İnsanlar Titus'tan uzaklaştı, sonra vampirler, dişiler ve erkekler gruplar oluşturdu. İmparator orada duruyordu, soğuk ve alaycı bir tavırla, PuckerButt sosunu ısırdığı ve onu haşladığı için ağzının kenarları kıpkırmızı olmuştu. O da Leo gibi iki kılıçla silahlanmıştı. "Hükümdarınızla saygısızca konuşuyorsunuz," dedi yapmacık bir İngilizceyle. Bu sözler üzerine tüm vampirleri kılıçlarını çekti.

Nedenini anlamaya çalıştım ve Titus'un Sangre Duello terminolojisini değil, anlaşma yapma üslubunu kullandığını fark ettim.

Brandon hepimizin aksine smokin giyerek öne çıktı. Sakin bir şekilde şöyle dedi: "Müzakere çağrısı yapılmadı. Avrupa Mithranlarının İmparatoru Titus Flavius Vespasianus'un soyundan gelenler, Amerika Birleşik Devletleri'nin göçmenlik yasalarını ihlal ederek, New Orleans Şehri ve Büyük Güneydoğu'nun Efendisi'nin yasal emri olmaksızın Leo Pellissier'in topraklarında karaya çıktıklarında müzakere geçersiz ve hükümsüz kılındı. Söz konusu soylar, New Orleans'ın soylarına ve insanlarına saldırırken uygun bir onur olmadan ve Vampira Carta'nın dışında hareket etmişlerdir."

Kaşlarım havaya kalktı. Bu bir ağız dolusu yasal saçmalıktı.

Brandon sözlerini şöyle bitirdi: "Tedavi yok. Görüşme yok. Bu Sangre Duello." Brandon geri çekildi.

"Aptalca oyunlar oynuyorsun," dedi Titus Leo'ya. Kollarını yukarı kaldırdı, uzun kılıçlarının çelik kenarları tepedeki ışıktaki parlıyordu, bıçakların geri kalanındaki gümüş kaplama

yanıp sönüyordu. O kadar büyüğü bir zırh giymişti ki, Canavar görüşünde parlıyordu. "Mithranların ve Natureza'nın imparatoruna meydan okudun. *Gardını al.*"

Vampirlerimiz içeri daldı. İnsanlarımız kaçıştılar.

Hâlâ kot pantolon giyen Leo, bıçakları açık bir şekilde masanın etrafında hareket etti, iki en iyi arkadaşı da onun yanındaydı. Katie vampir gibiydi. Grégoire bir dansçının zarafetiyle hareket ederek üçüne bale güzelliği kattı. Leo'nun yüzündeki ifade dövüşmeye hazır olduğunu gösteriyordu, düelloların sırasına ilişkin anlaşmalar lanetlenmişti. Kılıçları dönmeye başladı. Grégoire'in mavi gözleri kısıldı. Üçü de ölümcül görünüyordu. Ama Titus'un adamları dağıldı. Merdivenleri kapattılar.

Diğerleri insanlarımızla yüzleşti, çatışmaya hazırıldılar, ölümüne bir bar kavgası. Her iki tarafta da daha fazla silah hazır. EV'ler saldırmak ve her şeyi çabucak bitirmek için bir fırsat kolluyorlardı.

Çekim devam ediyordu ve kamera ekibi kısa menzilli kulaklıkları aracılığıyla birbirleriyle konuşuyordu. Birinin ayağı takıldı. Yankılanan bir gümbürtüyle yere çarptı. Titus ona doğru döndü, kılıcını kaldırdı.

Titus'un bu işi hemen şimdi bitirmekle ne çıkarı vardı? Sonra bir büyü ürpertisi tenimi sardı. Titus zihin büyüleriyle işlenmiş bir muska mı takıyordu? Bilmiyordum ve bunu şansa bırakamazdım.

Beast'in çığlığını içime çektim ve "Dur!" diye bağırdım. Sözcük kırışlarda yankılanırken her şey hareketsiz kaldı. Leo gözlerini kırptırdı, yüzü irkilmişti ama bana kızgın görünmüyordu, bu iyiydi. Ama şimdi onların dikkatini çektiğime göre ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, sıksa bir kız, elinde gerçek bir savaşta işe yaramayacak törensel bir kılıç tutuyordu. Pantolonumun koltuğuyla uçuyorum. Yine. Ama en azından saldırganlığın tırmanışı durmuştu. "Talep ediyorum ..." Sözcük bana sadece bir vuruş geç geldi. "Telafl. Bu insan" -kelimeyi bir gibi söyledim ve Mughal kılıcımı Titus'un primerine doğrulttum- "küçük Tavi, New Orleans Şehri Efendisi'nin İnfazcısı'na meydan okudu. Meydan okumasını kabul ettim ve reddedilmeyeceğim." Kavisli Babür kılıcı hariç tüm silahlarımı kınına sokarak Taviano'ya doğru ilerledim.

İnfazcım aramıza girdi. Gee, ses sistemi öncesi bir oyundaki aktör gibi telaffuz ederek, "Bu insan meydan okumasını ben karşılayacağım, hanımım," dedi. Onun bu sözleri üzerine kameralı kurt adam yuvarlanarak yoldan çekildi, ayağa kalktı ve tehlikeden uzaklaştı. Gee kılıçlarını çekti. "Kılıcını bu insan yaratığın zayıf, sulandırılmış kanıyla kirletmeni istemem."

Canavar sevindi. *Sully. Güzel kelime. Ama insanlar kanı sulandırılmış et sever.* "Sully?

Bu ne cüret!" Taviano kılıçlarını çekmiş, Gee ve bana ilerliyordu. "Yeter!" Bu kelime çatı kırışlarını salladı ve tepedeki vantilatörlerin sallanmasına neden oldu. Sabina Bir vampiri ve iki insanı sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi dirsekleyerek kenara çekti ve aramıza girdi, büyüğü aynı anda hem sıcak hem de donmuştu, işgal ettiğimiz alanı çok küçük, çok dar, havasız gösteriyordu. Ortam o kadar sessizleşmişti ki, kolalı beyaz giysisinin şıptısını duyabiliyordum. Elleri eteğinin bol ceplerinde saklıydı. "Outclan rahibesi son anlaşmaları imzaladı. Dolayısıyla ben hem son tanık hem de yargıcım." Sabina eldivenli ellerini ceplerinden çıkardı. Birinde yedi inç uzunluğunda, bir ucu kazık gibi keskin, diğer ucu ise aşınmış pürüzsüz bir tahta parçası vardı. Odadaki enerjiler yön değıştirdi: sıcak/soğuk/dumanlı/ekşi, soluk altının büyüğü parıltıları ve korkutucu siyah motifler. Odanın

Ölümsüzlerin kokusu arttı; cenaze çiçeklerinin, kurutulmuş otların ve limonların mide bulandırıcı tatlı kokusu.

Sabina'nın elinde tuttuğu silah, vampirlerin tarihi, lanetli, büyülü köken elementi olan Kan Haçı'nın büyük bir parçasıydı. Bu, rahibenin elini kemiğe kadar yakan haç şeklindeki parçadan daha küçüktü ama de gördüğüm diğer tüm parçalardan daha büyüktü. Bunu nereden bulmuştu? Bir keresinde saklandığı , gündüzleri uyuduğu -ya da uyumadığı- mezarın içine bakmıştım. Bunu görmemiştim. Ve bana ödünç verdiği küçük olanı da Glob'un içine mahvetmiştim. Sabina kutsal lanetli tahtayı başının üzerinde tuttu ve insanlar geri çekildi, odanın ortasında sadece ana meydan okuyucular, TV ekibi ve Sabina kaldı.

"Vespasianus," dedi. "Outclan rahibesi böyle konuşuyor. Ünvanlı meydan okuyucuya karşı usulsüzce silah kaldırdın. Pellissier, sen de savunma amaçlı olsa da silah kaldırdın. Başlıca yarışmacıların ikisi de odanın iki tarafında yerlerini alacaklar. Ben izin vermedikçe konuşmayacaksınız." Şahin bakışları odadakileri delip geçti ve lisede kütüphanecim olan, öğrencilerin ellerine olmasa bile masalara vurmak için cetvel taşıyan sert yüzlü kadın aklıma geldi. "Halkınız ayrılacak ve oturacak. Vespasianus'un adamları orada." Sol tarafını işaret etti. "Pellissier'in adamları orada." Sağını işaret etti.

Kimse kımıldamadı. Sabina elini bıraktı ve Kanlı Haç'ın kıymığını Titus Flavius Vespasianus'a doğrultarak *Harry Potter* filmlerindeki bir asa gibi tuttu. "Şimdi!"

Titus'un adamları geri , insan ayakları yerde kayıyor, vampir ayakları sessizdi. Onlar yer değiştirdikçe Leo'nun adamları da yer değiştirdi, ta ki aralarında yirmi metrelik bir boşluk kalana kadar. Sonra otuz. Daha önce sadece insanların olduğu yerde dövüş halkaları ortaya çıktı. Titus bir bankta oturmuş, muhteşem ama şaşkın görünüyordu. Leo da öyle, görünüyordu.

Sabina, "İlk üç raunttaki tüm savaşçılar dövüş zırhlarını giyip geri dönecek," dedi. "Size beş dakika veriyorum, daha fazla değil. Gidin."

İnsanlar merdivenlerden aşağı fırladı ya da gözden kayboldu. Üçüncü katta kalan hiç kimse kıpırdamadı, vampirler ölümsüzler arasında yaygın olan o mermer gibi hareketsiz şeyi yapıyordu.

Sadece insanlar, wereler ve ben nefes alıyorduk. Beyaz zırhımı giymek için merdivenlerden en son ben indim. Merdivenlerin yarısına geldiğimde korsenin arkadan bağlı olduğunu fark ettim.

Neyse ki Deon bana katıldı ve korsenin bağını çözerek dövüş kıyafetlerimi giymeme yardım etti. Beast-speed'i açtım ve Deon'un deyiimiyle kostüm değişimi sadece iki dakika sürdü. Dört dakikadan biraz fazla bir süre içinde hepimiz üçüncü kata dönmeye başladık. Kız kıyafetleri ve şimdi de beyaz deriler giyerek insanların dövüşme yeteneğim olmadığını düşünmelerini umuyordum. İlk izlenimler falan.

Tam beş dakika sonra Sabina başını o tuhaf, insandan çok kertenkeleye benzeyen hareketlerden biriyle çevirdi ve odaya baktı. "Sen," dedi Shiloh'u işaret ederek ve cüppesinin cebinden bir kâğıt parçası . "Duruşma sırasını okuyacak ve dövüşçüleri açıklayacaksın. İlki şimdi başlayacak." Sabina bir banka oturdu, etekleri sessizlikte cızırdıyordu.

Shiloh vampirler ve insanlar arasında kaydı. Yüzü bu çağrının beklenmedik olması için fazla sakindi. Yarı cadı yarı vampir olan Shiloh, vampir rahibeyle bir şeyler planlıyordu. Bu bir sürpriz olmamalıydı. Outclan rahibesi pozisyonu

her zaman bir cadı ya da şamana dönüşmüş bir vampir tarafından tutulmuştu ve Shiloh, Yellowrock Klanı'nda yer almayı de bu tanıma tam olarak uyuyordu. Hay aksi. Eğer bunu yaşarsam ele almam gereken başka bir şey daha var.

Shiloh kâğıdı aldı ve açtı. "İlk meydan okuma," dedi, "Concetta Gallo'dan Jane Yellowrock'a. Meydan okuyan ve meydan okunan, orta halkaya yaklaşın." İçeri girmeye başladım ama Gee benden önce davrandı. "New Orleans Şehri'nin Efendisi Leo Pellissier' İnfazcısı için meydan okumayı kabul ediyorum."

"Peki bu meydan okumayı hangi hakla kabul ediyorsun?" Sabina sordu.

New Orleans vampirlerinin cimri efendisi Gee DiMercy yüzünde mutlu bir ifadeyle, "Ben Yellowrock Klanı'nın İnfazcısıyım," dedi.

"Klan-" Titus ayağa fırladı. "Bu bir rezalet! Hiçbir insan Kan Efendisi olamaz."

Sabina ona baktı. Bir an için hiçbir şey olmadı. İmparatora bir dış klan rahibesi tarafından konuşmaması söylenmişti. Krallar önemliydi. Eğer halklarını toplarlarsa bir rahibeyi gerçekten öldürebilirlerdi. Bire birde rahibeler daha güçlüydü. Titus sessizleşti ve saygınlığını bir pelerin gibi üzerine çekti. Başını kraliyet selamıyla hafifçe eğdi.

Sabina, "Bir konuya değinmek istiyor musunuz? Eğer öyleyse konuşabilirsiniz."

"Evet. Mitran olmayan birinin bir klanın Kan Efendisi olmasına itiraz ediyorum."

Savaş zırhını giymiş olan Edmund, Gee'nin yanına geldi. Sabina'ya şöyle dedi, "Bu konuda konuşmak izin istiyorum."

Sabina gözlerini Titus'tan ayırmadan başını salladı.

Edmund, "Ben Edmund Hartley, usta bir Mithran'ım, eskiden Laurent Klanı'nın Kan Efendisiydim - klanım antlaşmayla şimdi Laurent Klanı'nın efendisi olan Bettina'ya verildi." dedi.

Bekle. Antlaşma mı? "Ne antlaşması?" Ben talep ettim.

Edmund konuşmaya devam etti. "Ben aynı zamanda New Orleans Şehri' Efendisi'nin ve Pellissier Klanı'nın varisiyim. Güçlü biri olarak konuşuyorum. Daha birkaç gün önce Jane Yellowrock, usta bir Mithran olan benim üzerimdeki kan bağını tamamladı ve beni Vampira Carta'ya göre onun primo'su yaptı."

Odanın uzak tarafındaki her bir vampir şok içinde nefes aldı. İyi ki pencereler açıktı, yoksa insanlar için hava Kendi adıma, nefes almayı unutmuştum.

Edmund'a sahip çıkmak istememiştim. Hayatını kurtarmanın tek yolu buydu.

Ed, "Böyle bir bağlama Yellowrock'a bir klan lideri olarak atanma hakkı verir. Jane Yellowrock artık Yellowrock Klanı'nın efendisi. Ve ben de artık onun primo'suyum."

Titus soğuk bir ifadeyle, "Devasa toprakların varisi usta bir Mithran hizmetçi pozisyonunda mı? Hayır. Bu çok saçma. Buna izin vermeyeceğim."

"Outclan rahibesi buna izin veriyor," dedi Sabina, sözleri kesiciydi. Titus tekrar konuşmaya başladı ama Sabina devam etti. "Silah seçimi meydan okuyanlara ."

Gee dedi ki, "Çift kılıç. Kalkan yok. İsteğe göre daha küçük kılıçlar." "İlk kana mı yoksa ölüme mi?" Sabina dövüşçülere sordu. Odanın arka tarafında oturan biri "Kan" diye cevap verdi.

"Bıçaklar ve ilk kan. Başlayın." Metalik boyalı plastik zırh giyen Gee ve Concetta Gallo dışında herkes geri çekildi. Ufak tefek kadın, tıraşlı kafası, zeytin

İki yüz yaşını aşmış olmasına rağmen on dört yaşında görünüyordu. Zırhı gümüş yeşili ve parlaktı ve usta bir kılıç ustasıydı.

Savaşçılar kılıçlarını çaprazladılar, yarım yaylar verdiler ve bir yerden tavanda yankılanan tek bir çan sesi duyuldu. Saldırdılar. Kılıçlar çarpışıyor, parlıyor, yanıp sönüyor, ilerliyor ve geri çekiliyorlardı. Sekizgen dövüş ringinin etrafında İspanyol Çemberi dansı yaptılar. Gee kesti, kontrollü bir ağırlık ve denge transferi, o kadar yumuşaktı ki sanki hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu. Derin bir kesik kadının yüzünü keserek yanağını kulaktan buruna kadar ikiye ayırdı. Tüm kafa yaralarında gibi anında sıırıslık kanadı, et zaten şişmiş ve sarkmıştı, yaranın içinden kanlı dişler ortaya çıktı. İkisi de geri çekildi, ringin dışına çıktılar ama bunu ister gibi değil, diğerinin ilk kan kurallarına uyacağına güvenir gibi de değil. Dövüş beş saniye kadar sürmüştü. Belki de sadece dört.

Film ekibinden biri, muhtemelen hızından dolayı hafifçe küfretti.

Hızlı, dedi Canavar, içimde, büyülenmiş. *Çelik pençelerle hızlı dövüşmek istiyorum.*

Brandon, "Bu düellonun sonuçları Onorios için kabul edilebilir." dedi.

Sabina, "Pellissier ilk kanı döktüğüne göre, sıradaki rauntlar hızla devam edecek," dedi Shiloh'ya baktı. "Amerikalıların dediği gibi, arka arkaya gerçekleşecek olan sonraki üç maçı çağırın."

"Hayır," dedi Titus ve *"Es una locura"* gibi bir şey ekledi. Sonra İngilizce olarak ekledi, "Bu bir kargaşa. Kabul edilemez."

Birisi Titus'a bu ifadenin, dövüşçülerin mücadele ederken arka arkaya durması değil, müsabakaların birbirini takip etmesi anlamına geldiğini açıklarken bekledik.

Titus başını salladı ve yabancı kelimeleri sıraladıktan sonra ekledi: "Bu saçmalığın ardından Amerikalılara yerlerini öğretmek ve bu ihmal edilmiş kıyılara uygun düzen, edep ve protokolü geri getirmek bir ayrıcalık olacak." Hakaretler arasında bu iyi bir tanesiydi. Titus'un elinde notlar olup olmadığını merak ettim. Akıllıca davranarak bu soruyu sormadım.

Leo gözlerini kıstı ama o da konuşmadı. Bunun film ekibiyle ya da Bruiser'in omzundaki MOC'yi koltuğunda tutan eliyle bir ilgisi . Ya da rol yapıyordu. Leo bu geceyi belki de yüzyıllardır planlıyordu.

Shiloh, "Nibolio Mancini, Jane Yellowrock'a meydan okuyor. Simon Costa, Jane Yellowrock'a meydan okuyor. Lanbros Alafouzoz Eli Younger'a meydan okuyor."

Kalbim bir dalış yaptı. Lanbros üç yüz yaşında bir vampirdi. Baştan aşağı bir katildi. Eli ölmüştü. İlerlemeye başladım ama biri beni geri çekti. Leo'nun ve benim geri çekilmemizdeki ironi gözümünden kaçmamıştı. Hırladım ve kolumu serbest bıraktım ama bekledim.

Gee, "Nibolio Mancini ile karşılaşma onuru bana ait." dedi.

Edmund, canı sıkılmış bir haydut gibi, "Sıkıntıdan öleceğim ama Simon Costa'yla karşılaşma *onuru* benim olacak," dedi. *Bu onuru* söyleme şeklinden Edmund ve Simon'ın birbirlerinden pek hoşlanmadıklarını anladım.

"Adım doğru olarak *See-MOH-neh* telaffuz edilir," dedi adam Edmund'a, "senin de çok iyi bildiğin gibi. Eski bir köleyle dövüşmek onursuzluk olsa da, efendime ve imparatoruma duyduğum büyük saygıdan dolayı bu dövüşün aşağılanması kabul ediyorum."

Edmund'un ölümsüz yüzünü izliyordum. Evet. O bir köleydi. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmasa da, bu geçmişi kabullenmek hâlâ zordu.

Merdivenlerden gelen bir ses "Lanbros Alafouzos'la karşılaşma onuru bana ait" dedi. Koun'un üçüncü kata çıktığını gördüm. Zırh ve çoğunlukla çıplaktı, sadece bir peştamal vardı, vücudunda Kelt sembolleri söylenen mavi ve siyah boyalı dövmelemler vardı. "Ben Yellowrock Klanı'nın baş stratejistiyim," dedi, bir kameraman etrafından dolaşıp önden ve arkadan tam altmış üç görüntü alırken. "Kimse bana karşı gelemmez."

Koun yanıma geldi ve tek dizinin çöktü. Odanın uzak tarafındaki hiçbir vampirin duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde Koun, "Tüm onurumu sana teslim ediyorum," dedi.

Gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde, Koun çömeldiği yerden sıçradı, hala ayakta olanların başlarının üzerinden yükselerek Sabina'nın önüne indi, bir dizi yerdeydi, iki eli denge için yere değiyordu, sarışın başı eğikti. "Anne beni kutsa, çünkü günah işledim."

Sabina Koun'un başına dokundu. "İyi iş çıkardın oğlum. Eski yöntemleri hatırlayan tek savaşçı sensin. Bir zamanların imparatoru bile bu kadar düzgün davranmamıştı."

Titus hırladı.

Sabina sözlerini şöyle bitirdi: "Kutsamalarım senin üzerine olsun, Keltlerin ve Yellowrock Klanı'nın Koun'u." Ve sonra Vampira Carta'nın Sangre ile ilgili nadir bir maddesini hatırladım

Duello. Tüm dövüşçülerin, adına dövüştükleri Klan Kan Ustasına ve ardından orada bulunan herhangi bir dış klana saygılarını sunmaları gerekiyordu. Başkasına değil. Aklı başında hiç kimse bir dış klan rahibesine hakaret etmezdi ama Titus'un savaşçıları bunu unutmuştu. Leo'nun ve benimkiler de öyle, büyük olasılıkla silahların sıra dışı çekilmiş olması sayesinde. İki tarafın da aleyhine.

Gee ve Edmund hızla benim ve Sabina'nın eğildiler, ardından Titus'un adamları liderlerinin ve sonra da rahibenin eğildiler. Sabina zemine işlenmiş sekizgenleri işaret etti ve üç gruba yerlerini almalarını söyledi. "Gee DiMercy. Silahlar?"

"Tek kılıç," dedi Gee sıkılmış bir sesle. "Sadece sol el." Bunun "Seni tek elim arkamda bağlıyken yeneceğim "in Mithran'daki karşılığı olduğunu düşündüm. Ancak hile yapmak serbestti, bu yüzden gizli silahlar da kullanılabilirdi.

Sabina sordu, "Nibolio Mancini. İlk kan mı yoksa ölüm mü?"

Nibolio, Rönesans seyyar satıcısı ya da meyve satıcısı gibi dolgun sakallı, esmer, kıllı bir adamdı. "Tek elle dövüşmek korkaklıktır. İlk kan. Bu zayıf herif benim elimde ölmeyi hak etmiyor."

Sabina dedi ki, "Edmund Hartley. Silahlar?"

"İki kılıç," dedi Ed. "Kalkan yok."

Sabina sordu, "Simon Costa. İlk kan mı yoksa ölüm mü?"

Simon, kartpostallardaki deniz kadar mavi gözleri olan bir Rönesans meleğiydi. "Ölüm." Kalbimin atışı durdu ama Sabina devam etti. "Koun. Silahlar?"

"Çift başlı baltalar. Çelik bıçaklar."

"Lanbros Alafouzos?" Sabina sordu. "Ölüme mi yoksa kana mı?"

"Geri çekiliyorum. Ben paganların ve barbarların bahçe aletleriyle savaşmam."

"Yellowrock ve Koun," dedi Sabina, "Alafouzos'un meydan okuması geri çekildi ve Sangre Duello'dan ismi çıkarıldı. Ölüm maçı alt katta, kum halkalarının üzerinde yapılacak. Şimdi gidin ve beni bekleyin." Simon ve Ed sessizce merdivenleri çıktılar.

Koun bana doğru adım attı, insanlar onun geniş çıplaklığına yol açıyordu, gözlerinde Lanbros'un geri çekileceğini bilerek silahları seçtiğini gösteren bir parıltı vardı. Hiçbiri

Kamera ekibi yakınlardaydı, de ona mırıldandım: "Yellowrock Klanı'nın baş stratejisti," dedim. "Güzel unvan."

Koun başını eğerek onayladı ve mırıldandı, "Savaş alanı terfisi, efendim. Kendi kendini ödüllendirdi." , Eli' yanındaki yerini aldı. Temiz zil sesi duyuldu ve elinde cilalı bir üçgen zil ve metal bir çırpıcı tutan, tanımadığım bir kadına gözüm takıldı. Çilek sarısıydı, kısa boyluydu ve soğuk yeşil gözleri vardı. Ve sol elinin üç parmağı yoktu, kalıcı bir sakatlık gibi görünüyordu, belki de dönüştürülmeden önceki bir sakatlıktı.

arkasında ve yan tarafta, banklara dizilmiş, dövüşmeyen insanlarımızın çoğu vardı. Patlamış mısır yiyor ve bira içiyorlardı. Titus o tarafa baktı ve dudağı kıvrıldı. Daha fazla Hırçın Kız. Hadi, insanlar. Titus'un dövüşmeyen insanları zil sesinin uzak tarafındaydı, hala resmi kıyafetler giymişlerdi ve yapışkan kış okyanus esintisinde rahatsız görünüyorlardı.

Nibolio Mancini ve Gee, ilk çarpışmada kılıçları şakırdatarak sol elleriyle dövüştüler. Bir saniye sonra Gee, Nibolio'nun sakalını kesti ve boğazına sapladı. Sakal kılları ve kan saçıldı. Nibolio dizlerinin üzerine düştü. Başka bir vampir onu sekizgenin dışına sürüklemek için koştu. Bir vampir için ölümcül bir yara değildi ama yakın zamanda dövüşemeyecekti. Gee uzaklaştı. Bu iki saniyelik bir düelloydum.

"İğneyi vuruldun mu?" diye sordu küçük bir İngiliz sesi.

"Anladım. Altın," diye yanıtladı kıllı kamera kurdu Bear.

"Alt katta," dedi Sabina. Çok sayıda vampir gibi o da aşağı indi.

İnsanlar merdivenlerden aşağı koştu. Pencereden , metal çatıya . Bir elimin parmakları ve ayak parmaklarım üzerinde dengede durarak aşağıya, kumların üzerine indim. Kalbim boğazımda, Canavar'ın hızını çektim. Kayalarla çevrili dövüş alanlarına koştum.

Zil tekrar çaldı. Kusacağımı sandım.

Edmund ve *See-MOH-neh* aynı anda saldırdılar. La Destreza olan ölüm kafesi, aralarında havada çizilmişti, alçak ışıkları yakalayan parlayan çelik, kesik kesik, görülemeyecek kadar hızlıydı. Kan sıçramıştı. Edmund'un gözünün üstündeki kesikten kan akıyordu.

Vay anasını. Ölümüne. "Hayır," diye fısıldadım, kelimeyi uzatarak.

Edmund'da bir sorun vardı. Yavaş hareket ediyordu. Onu dövüşürken görmüştüm ve bu doğru değildi. Neredeyse sakar görünüyordu. Koun eğildi ve bana mırıldandı, "Strateji, efendim. Strateji. Korkma."

Kavgadan gözümü ayırmadım. Edmund bir kesik daha aldı, bu seferki ön kolundaydı. Simon güldü, ölümüne düello eden bir vampir değil de oyun oynayan sarışın bir çocuk gibi görünüyordu. Kılıçları karmaşık bir ölüm kafesinde savrulup . O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki bulanıktılar. Kes, kes, hamle yap, kes, Canavar görüşüyle bile görülemeyecek kadar hızlı.

Ellerimi ceketimin ceplerine soktum. Sol yumruğum bir şeye çarptı, açıldı ve onu çevreledi. Glob'un cebime nasıl girdiğini merak ettim. Glob, büyülü ıvır zıvır koleksiyonumdan biriydi ve adı ne olursa olsun, güçlü bir *objet de magie* idi. Kanlı Haç'ın benden başkası tarafından kullanılmak üzere mahvettiğim küçük parçasından, Golgota'nın demir çivisinin bir parçasından ve kanlı elmasan oluşuyordu, hepsi bir getirilmişti. Elmas, kurban edilenlerin gücüyle dolu bir tılsım olarak başlamıştı.

Sadece birkaçını kurtarabildiğim cadı çocuklar. Glob beni ele geçiren sihirdi. Kanım ve bir cadının yıldırım lanetinin enerjisi tarafından şekillendirilmiş ve harekete geçirilmiş bir büyü. Küre elimde , yakıcı bir elektrik enerjisi fışkırdı ve hızla yok oldu. Sonra Glob'un yardım almadan cebime girmiş olabileceğini fark ettim. Glob güçlü büyülü nesnelerin bazen kendi iradeleri vardı

Ed bir kesik daha aldı. Tökezledi. Bir dizinin üstüne düştü. Başını eğdi. Sırtını eğdi. Ve Simon'ın sağ dizinin dış tarafına elinin tersiyle bir kesik attı. Bunu iki vuruşu engelleyerek ve ardından Simon'ın yan tarafına ters bir kesik atarak takip etti. O kadar sert, o kadar yumuşak ve o kadar mükemmel bir şekilde yapılmıştı ki, etin içinden geçiyormuş gibi göründü ve sadece vampirin omurgasına ulaştığında durdu. Tuhaf telaffuzlu Simon kılıçlarını düşürerek yere yığıldı. Edmund vücudunu yana kaydırды, yüzünde bir şok ifadesi vardı. Sanki rakibini öldüreceğini tahmin etmemiş gibiydi. Kameralara mı oynuyordu? Ya da yapabileceklerini EV'lerden mi saklıyordu?

Simon yere indi. Neredeyse iki parçaya ayrılmıştı. Kan geniş bir sprey halinde her yere sıçradı, vücudunun altında birikti, kuma battı, hava vampir kokusuyla - yabancı güller ve yosunlarla - kokuyordu. Edmund ayağa kalkmak için mücadele etti. Vampirin kafasını aldı. Kılıcı bir balta gibi, hantal ve beceriksizce üç kesik attı. Primo'mun kılıç kullanırkenki zarafeti ve güzelliği hiç de öyle . Ama güzel sarışın meleğin kafası yana doğru yuvarlandı. Kum daha fazla kan emdi. Gece esintisi evin altından geçti, tuzlu, temiz, taze. Dövüş arenasını, hızlanan kalp atışlarının bir düzinesi kadar süren bir süre boyunca tamamen sessizdi.

Bu ilk ölümdü. Kan sporlarını sevenler, kameralar aracılığıyla tüm dünyaya gönderilirken, evlerinde çılgınca eğleniyor olacaktı. Anlık tekrarları izleyeceklerdi. Halkımız durdu, baktı. Titus'un ölümsüzleri ve onların kanlı yemekleri duruyordu. Belirsizliğin kokusu havaya yayıldı, dişlek kanının melodisinin altında bir koku inisi. Ve sessizlik sona erdi. Sürüdeki balıklar gibi hareket eden Titus'un adamları, kafayı ve vücudu toplayarak içeri daldı.

Brandon, Sabina ile birlikte jüri olarak görev yapan Onorios . Brandon sözcü gibi görünüyordu. "Bu düellonun sonuçları Onoriolar tarafından kabul edilebilir." dedi.

Sabina, "Bir sonraki düello on beş dakika içinde" dedi.

Bruiser'ın gözlerini yakalamaya çalıştım ama bana doğru dönmedi, üçü konuşurken başını B-ikizlerine eğdi. Bazı vampirler sahilde yıldızların altında yürümek için dövüş alanından ayrıldı. Ed topallayarak yanıma geldi. "Beni korkuttun," dedim.

"Kalbim hem üzüntü hem de sevinçle dolu," dedi. "Hanımımı korkuttuğum için üzgünüm. Hanımım umursadığı için sevinçle dolu."

"Uh-huh. Devam et, Eddie Boy."

Dönmeye başladım ve Titus'un gözlerini üzerimde yakaladım. Gözlerinde birçok duygu okuyabiliyordum: açgözlülük, merak, nefret, sarışın melek Simon'dan ne kadar hoşlandığını anlamamı sağlayan soğuk bir öfke. Ve vampirin ölümü için beni ne kadar suçladığını. Ve beni iki sınır içinde dört hikâyeye denk gelen bir sıçrama yaparken görmüş olması. *Güzeldi.* Düşüncelerimi gözlerime yansıtım. *Şunu bir çiğne, senin Magisterial kışın. Çalıntı videoda gördüğün şeyler mi? Hepsi doğru. Ve senin için geliyorum.*

Ona dişlek bir sırıtış attım ve karanlığa doğru ilerlerken tüm bunları beden dilime yansıttım. Bir kamera kurdunun gölgesi yanımdaydı ve sıçrayışlarımın artık Sangre Duello'nun kalıcı kayıtlarının bir parçası olduğunu biliyordum. Simon'ın ölümü de öyle. Ve Titus'un beni izlerkenki görüntüsü. Kamera kurdu karanlıkta benden daha iyi çekecek bir şey bularak uzaklaştı.

Evin ve meraklı kulakların ötesine geçtiğimde, kuma vurarak sessiz bir öfke nöbeti geçirdim. Elim -yaratıldığında büyülü şeyin etrafında iyileşmiş olan elim- Glob'u toprağa vururken öfkeyle sıkıyordu. Uzun saniyeler boyunca kendimi durmaya ya da bırakmaya zorlayamadım. Elimi acıtıyordu. Gözüme kum kaçtı. Ama öfke nöbetimden sonra kendimi daha iyi hissettim.

- - -

Her iki katta da sonraki turlar başladı.

Leo'nun tarafı kazanıyordu.

Ro Moore silah olarak güreşi seçti ve rakibini standart güreş kurallarına göre yendi. Gee aynı anda iki vampirle mücadele etti ve de kumların üzerinde öldürdü. Kurtların neşeyle dans etmesine yetecek kadar kan ve vahşet vardı. İzlenme başına ödeme rakamları beklenenden daha düşük başlamıştı ama şimdi beklentileri aşmış ve hızla artıyordu.

Brenda Rezk bir Vespasianus güvenlik görevlisiyle kapıştı ve aynı anda iki kesik aldı. Kolundaki kesik yüzeysel bir yaraydı, diğer adam ise iyileşmek için büyük bir vampir kanına ihtiyaç duyarak götürüldü. Zaman açısından kaybetti ama aldığı yaralar açısından kazandı.

Ondan sonra işler sarpa sardı.

Edmund'un sevgilisi ve kanlı hizmetkârı Maryanne, Cupid adında bir kadının elinde öldü, başı kumlu halkaların üzerinde yuvarlandı. Edmund, kadın düşerken yüzünden dökülen insan gözyaşları dışında ölüm kadar hareketsizdi. Gözyaşları çiğ ete saplanan pençeler gibi içimi parçaladı.

Üst kattaki zil çaldı. Ona sarıldım ve onu kederiyle baş başa bıraktım.

Brandon arkamdan, "Bu düellonun sonuçları Onoriolar için kabul edilebilir," dedi.

Onorio ikizleriyle tanıştığımndan beri ilk kez tokatlamak, üçünü birden tokatlamak istedim.

İlk kanla bitmesi gereken bir sonraki maçta, Titus'un kılıç ustası *en garde*'da hile yaptı ve Gee gizli bir çelik bıçağı karnına saplayıp sırtından çıkardı, ardından Z şeklinde bir hareketle iç organlarını Zorro'dan esinlenen spagettiye dönüştürdü. Anzusların çeliğe karşı ölümcül bir alerjisi vardı ve Dünya'da kendilerini iyileştiremiyorlardı. Gee ölmedi ama bunun tek nedeni organlarının insan organları değil Anzu organları olmasıydı. Ve Leo onu kendi bileğinden beslediği için. İnfazcım gece için dışarıdaydı. Muhtemelen Sangre Duello'nun geri kalanı için. Hile yapan kazandı. Sangre Duello'da hile yapmak hoş karşılanırdı.

Edmund ringe çıktı ve kendisine Somali dilinde "kırbaçlamak" gelen Jeedalayn diyen bir vampire karşı ilk kana kadar iki kılıçla karşı karşıya geldi. Jeedalayn'ın tahmin edilen yaşının ötesinde çok az dosyası vardı ya da hiç yoktu. Primo'm mavi zırhı içinde altı yüz yaşındaki bir vampirle karşı karşıya duruyordu. Jeedalayn'ın duruşundaki bir şey

kalp çarpıntısı. Durmuş olabilir. İçimde çok ama çok kötü bir his vardı. Zil çaldı, tonu ölümün net ve saf bir notasıydı.

Jeedalayn süründü. Kılıçlar o kadar hızlıydı ki havada şarkı söylüyorlardı.

Yarım saniye içinde Ed iki kesik aldı. Kan aktı. Rakibi ilk kanı onurlandırmak için geri çekildi. Ama primo'mun sol eli neredeyse bilekten kopmak üzereydi; kanlı, parçalanmış ve kesik kemikler açığa çıkmış, eli tendonlardan sarkıyordu. Sağ başparmağı da aynı şekilde kesilmek üzereydi.

Gördüğüm manzara karşısında boğazım . Leo'nun klan üyeleri yardım etmek ve etrafa sıçrayan kanı temizlemek için koşuştururken biri beni yine geride tuttu. İki kan hizmetkârı primo'mu çarşafılara sardı ve merdivenlerden aşağı taşıdı. Kanının ve acısının kokusu/tadı havada ağırlaşırken ben de onu takip ettim. Ayaklarım merdivenlerde garip hissediyordu, sanki tam olarak yere değmiyorlardı. Sanki kayarak başka bir boyuta geçebilirmişim gibi. Ve hala Glob'u tutuyordum. O kadar soğuktu , sanki bir buz küpünü tutuyor gibiydim.

Brandon'ın "Bu düellonun sonuçları Onorios için kabul edilebilir." dediğini duydum.

Geri dönüp ona çengel atmamayı başardım.

Edmund'un orta odalardaki ortak bölmesinde, vampirler ve insanlar primomu bir yatağa yerleştirdiler. Benim . Korumam biri. Bir kadın dedi ki, "Onu aldım. Del, şışeyi getir."

"Buradayım anne. Ben hazırım."

Havaya yarı tanıdık bir koku yayıldı: kan ve kimyasallar. Gözlerimi kırıştırarak Edmund'un yanındaki şiltede diz çökmüş, sağ eli sol elinde olan Dacy Mooney'e odaklandım. Shaddock Klanı'nın varisi, "Ed, tatlım, başparmağını kan kaplayacağız.

Bu acıtacak."

"İnsanın kendini yakılıyormuş gibi hissettiğini söylüyorlar." "Ben bilemem. Bana anlatabilirsin."

Dacy küçük bir cam şışeyi Ed'in kopmuş başparmağının üzerine kaldırdı ve lastik ağzının ucunda kalın, şurup gibi bir damla oluştu.

Kan kokusunu tanıdım. Leo'nun Teksas'taki biyomedikal laboratuvarı, Caruso kan ailesi EV'leri desteklemek için şehri terk ettiğinde vampir cenaze müdürünün bıraktığı hortlak iksirini tersine mühendislikle üretmişti. Ancak Leo bu iksiri hortlak yapmak için yaratmak , kendi versiyonunu iyileştirmek için yapmıştı. MOC tehlikeli bir yaratıktı, ama bazen de oldukça havalı bir adamdı.

Caruso'ların şışelerini terk etmelerindeki tuhaflığı ve Leo'nun aldığı, sadece Laurie Caruso'nun kızını kurtarmak için ona ihanet ettiklerini iddia eden mektubu hâlâ merak ediyordum. Bu bir sigorta olabilir, Titus kaybederse korunmak için bir teklif. Caruso'lar uzun vadeli oynuyor olabilir.

Dacy damlayı Ed'in kopan başparmağına ve başparmağı yerine . Ed çığlık attı. Dacy ve diğer altı vampir Del'in kan karışımını kesik elinin uçlarına uygulayabilmesi için onu tutarken çığlık atmaya devam etti. Del'in sarışın kafası primo'mun üzerine eğilmişti, dövüşçü derileri gözlerinin rengindeydi. Ed çığlık attı, uluması o kadar tizdi ki sağır oldum ve odadan çıkmak zorunda kaldım. Evet. Sebebi .

Değer verdiğim bir adamın beni korumaya çalışırken yaralandığını ve acı çektiğini görmekten korkaklık değil.

Shiloh merdivenlerden bana doğru yürüdü, arkasından da bir kadın ve erkek geliyordu. "Leo bunu takip etmeni istiyor," dedi uzun, düz kızıl saçları salınarak. Onunki dışında hiç düz kızıl saç görmemiştim. Kızıl saçlar her zaman kıvrırcık olurdu. Aptalca düşünceler. Aptal düello. Bundan nefret ederdim. Bu akıl oyunları, kan ve ölüm.

"Neden seni takip gerekiyor?" Dudaklarım uyuşmuş gibi hissederek sordum. Edmund'a işkence ediliyordu. Çığlıklarını ses geçirmez kapıdan duyabiliyordum. Bir elimi kapıya koydum, sanki acısını çelikten hafifletebilirmişim gibi.

Shiloh, "En iyi iki dövüşçünüz yerde ve baygın," dedi. "Koun'un bu maçtan birkaç saniye sonra dövüşmesi planlanıyor, bu yüzden bu maçta dövüşemeyecek."

"Sana kendi düellomu kabul ettiğimi söylemeye çalışıyor," dedi Eli. Son dört basamağı indi ve yanımda durdu.

Midemdeki asit kaynadı. "Neden?" Fısıldadım.

Shiloh, "Meydan okuyan Lucrezia Borgia. Eli Younger silahları seçti." Eli,

"Birbiriyle uyumlu Alman Sig Sauer P320'leri seçtim," dedi.

"*Naturellement*, böyle bir barbarlığa karşı çıktım," dedi arkasındaki dişi vampir. "Ancak rahibe itirazımı reddetti."

Kadını tanıdım. Onunki, EV'lerin ziyaretine hazırlanırken incelediğim geçmişlerden biriydi, bir VIV, çok önemli bir vampir. En kötü ihtimalle bu gece geç saatlere kadar listede olmamalıydı. En iyi ihtimalle yarın. Ve Gee ya da Ed onunla dövüşüyor olmalıydı. Eli değil. Shiloh'yu merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim, neden yukarı değil de aşağıya indiğimizden emin değildim. Beynim pamukla sarılmıştı. Ed çığlık atıyordu. Onu hâlâ duyabiliyordum.

Shiloh, "Lucrezia Borgia ölümü seçti." dedi.

Botlarım merdivenlerde durdu. Durdum, zihnim gereksiz bilgilerle yanıp sönüyordu. Lucrezia 1500'lerin başında bir papa ile metresinin gayrimeşru çocuğuydu ve Titus için suikastçı olmuştu. Yüzlerce silahta ustaydı. Dosyasında her gece bütün gece kılıçlar ve ateşli silahlarla pratik yaptığı yazıyordu. Bu düşünce beni o kadar üşüttü ki başım uğuldamaya başladı ve midem bulandı. P320 yepyeni bir modüler silahtı, seri numarası olan bir silahtı. Dokuz milimetrelik atacak şekilde modifiye edilebiliyor, .357 Sig, .40 S&W ve hatta 45 ACP - otomatik Colt tabancası - atacak şekilde hızla değiştirilebiliyordu.

Vampirler ne kadar iyi olursa olsun, her zaman eski vampirlerin ateşlemediği silahlar vardı, çünkü en aşına olduklarının en iyisi olduğunu düşünüyorlardı. Bu bazen doğrudu, bazen de değildi. Küçük de olsa bir şans vardı, Lucrezia bu modüler silahı hiç kullanmamıştı ve mükemmel bir atış yapmasını sağlayacak kas hafızasına sahip değildi. Ayaklarımı tekrar hareket ettirmeye başladım, aşağıya. Ölüm halkalarına doğru.

Eli ön verandada duruyordu, ay ışığı etrafındaki dünyayı aydınlatıyor, siyah derisini daha karanlık gösteriyordu, sanki kendisi yeraltı dünyasına giden bir yolmuş gibi. Gözlerimi ona diktim ama bakışlarımın ağırlığını hissettiğinden emin olmama dönüp bakmadı. Merdivenlerden inerken bana yol gösterdi.

Shiloh bana, "Düello kırk adımda, yirmişer adımda, adımlara bağlı olarak yaklaşık yüz adımda yapılacak. Ateşli silahlarla olduğu için, her şey çok metodik ve Sangre Duello kodekslerde yer protokole göre."

Shiloh'dan uzaklaştım, kumun üzerinde Eli'yi takip ettim. Yavaşça nefes alıyordu. Boynundaki nabız da aynı derecede yavaştı. Zen. Savaşçı yüzü açıktı. Ama garip bir şekilde heyecan ve neşe kokuyordu. Sahilde, körfezin dalgaları kumların üzerinde kıvrılıyordu. Uzaktaki gökyüzünde şimşekler çakıyor ve dans ediyordu; fırtına o kadar uzaktaydı ki sanki bulutlar ve su bir bütünmüş gibi görünüyordu. Canavar görüşümle bulutu inceledim. Sihirli bir şimşek değildi. Sadece körfez sularında her zaman görülen fırtınalardan biriydi. Gök gürültüsü dalgalarla birlikte yuvarlanıyordu, uzun ve alçak. Gelgit yüksekti ve sahili dar bir şerit haline getiriyordu. Rüzgâr soğuktu ve giysilerimi delip geçerken titriyordum.

Eli ikincisine doğru eğildi. O ikinci ben olamazdım, bu yüzden Tex bu pozisyonu kabul etmişti ve deneseydim duyabileceğim seslerle konuşuyorlardı. Brute kumun üzerinde tırısla bana doğru geldi ve burnunu kasıklarımına soktu.

Onu uzaklaştırdım. "Kes şunu."

Kahkahalarla güldü ve yanıma oturdu. Bir an sonra beni rahatlatmak için baldırından kalçasına kadar tüm vücudunu bana yasladı. Nefes nefese kalışını ve vücut ısını ve deri üniformamdan hissedebiliyordum ve ne kadar üşüdüğümü fark ettim. Muhtemelen çok geçiriyordum. Çünkü halkıma yardım edemezdim. Ve Eli yüzyıllardır savaşıyor ve ateş eden bir savaşçıyla karşı karşıyaydı.

Brute'un kafasını kulaklarının arasından kaşıdım. "Lanet kurt adam." O da aynı fikirdeydi.

Lucrezia altın sarısı saçları ve mavi-yeşil gözleri olan güzel bir kadındı. Dönüştüğünde belirttiği yaşından çok daha genç görünüyordu ve rapor edilen ölümünden on yıl kadar önce değiştirildiğini ve insan halinin başka bir kadınla değiştirildiğini düşündüm. Muhtemelen bu değiştirilen insan, tarihin sözde ölen kocasının yasını tutarken çok fazla kilo aldığını ve genç yaşta öldüğünü kaydettiği kadındı.

Brute'un kafası üzerinde, kenarda durdum ve sırt sırta duran dövüşçüleri izledim. Rüzgârda bana talimatlar geliyordu. Eli ve Lucrezia el sıkıştılar. Tex, Lucrezia'nın ikincisinin elini sıktı, iki yüz yıldan fazla bir süredir vampir kanıyla beslenen ve vampir kanı yudumlayan bir insandı. Şu anda Whimsical Lou olarak biliniyordu. Aptalca bir isim ama ikincisi kendine böyle diyordu. Kaprisli Lou, soyadı yok. İkinciler, muhtemelen birincilerinin duracağı yere yürüdü ve bekledi. Eli ve Lucrezia arka arkaya durdular.

Ay ışığı dalgalı suyun üzerinde, fırtınanın uzun bir çizgiydi. Uzaktan bir çan sesi duydum ve Eli ile Lucrezia birbirlerinden uzaklaştılar, Shiloh adımları sayıyordu. Son adımında Eli hızla kenara çekildi. Döndüler ve ateş ettiler ama Eli gereken yerin bir adım yanındaydı. Lucrezia'nın atışı ıskaladı. Eli'inki göğsüne, ortanın hemen soluna isabet etti. Bir vampirin ölürken çıkardığı o sesle çığlık attı ama bu tamamen bir drama kraliçesiydi.

Standart mermi kullanmışlardı, böylece atış mesafenin üzerinde doğru uçacaktı.

Yaşayacaktı. Rahatlayarak güldüm, ses rüzgârda dalgalanarak denize doğru yayıldı.

Kokusu

Lucrezia'nın kanı havada keskinleşti.

Eli hayatta kalmış ve kazanmıştı. Ama bunun ölümüne olması gerekiyordu. Yere düşmüş vampire doğru yürüdü.

Ve sonra zaman ağır çekimde kırıldı.

Savaşta zaman özneldir, şekerleme gibi kalın ve yapışkandır. Çığ gibi büyüyen görüntüler. Brute hırladı.

Canavar beynimin ön tarafına sıçradı ve meydan okuma çığlıkları attı.

Lucrezia'nın ikincisi, Kaprisli Lou, düello alanına doğru iki uzun adım attı ve uzun namlulu bir tabanca çekti. Nişan aldı. Ateş etti.

Kurşun Eli'ye isabet etti. Tam ortasından. Deri ceketini deldiğini görebiliyordum.

Canavar çığlık attı. Sıçradım, kumda koştum. Sağ elimle pençelerimi çıkardım. Sol elimle bir bıçak çektim. Bıçak Kaprisli'nin sağ gözüne saplandı. Pençeler boğazını parçaladı. Hepsini havadayken oldu. Düştü. Ay ışığında karanlık olan alçak dalgalara yuvarlandı. Lou'yu göğsünden vuran bir kurşun gecenin içinde çınladı. Tex, altıpatlarını tutarak tekrar ateş etti. Lucrezia düştü. Tex onun üzerinde durdu. Fişek yatağı boşalana kadar ateş etti. Zaman geri geldi.

İndiğim yerden kalktım ve Eli'ye doğru koştum, savaş botlarım çıkırdıyor, kum fırlatıyordu. Eli hareket etmiyordu, kıyıda yüzüstü yatıyordu, başı yana dönüktü. Bir kolu bükülmüş, hafif dalgalara doğru uzanmış, avucunun içinde berrak tuzlu kabarcıklar birikmişti. Vücudum o kadar soğuktu ki sanki bir buzdağı gibi hissettim. Gözyaşları göz kapaklarıma doldu ve donmuş uçurum yüzlerinin kenarlarına tutunur gibi oraya yapıştı.

Shiloh'nun sakince, "Merhum dönüşmek için kağıt imzaladı mı?" diye sorduğunu duydum.

Bruiser'ın soğuk ve mesafeli sesi şöyle dedi: "Lucrezia da Kaprisli Lou gibi gerçekten öldü. Jüri Eli Younger'ın durumunu bekliyor."

Diz , Eli'yi ters , elimi göğsüne koydum ve ... kalp atışını hissettim. Kan kokusu almadım. Eğildim ve kokladım, uzun bir *kedi* sesi çıkardım, havayı dilimin üzerine çektim. Kan yoktu. Göğsüne bastırdım, Sam Amca'nın adamlarının savaşta giydiği türden bir zırhı hissettim, sadece bıçaklara karşı değil, kurşunlara karşı da bir zırh. Gözyaşlarım yüzüne döküldü. Ağzımı kulağına dayadım ve tısladım, "Eğer ölmediysen, beni ölümüne korkuttuğun için seni öldürebilirim."

"Üzgünüm, bebeğim." Kelimeler yanağımda bir nefesten ibaretti, dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu. "Sadece nasıl nefes alacağımı hatırlıyorum."

dolan rahatlamadan sandım. Rüzgâra bağırdım, "O yaşıyor. Eli dönmeyecek."

"Hiç kan içmek istemedim," diye soluk soluğa kaldı.

"Vuruldun mu?" Ben de fısıldayarak merminin zırhı delip delmediğini sordum.

"Hayır," diye fısıldadı, sesi sıkı bir nefesle gıcırdıyordu. Başımı onunkine , alnım alnıma değdi. "Ama Lucrezia Borgia'yı öldüreceğim."

"Hanımım. Lucrezia Borgia gerçekten öldü," dedi Tex. "Onun işbirlikçi, yılan göbekli hayatını ve kellesini aldım."

"Güzel. Sanırım kaburgamı kırdı," dedi Eli. "Enayi acıtıyor."

Eli'ı kollarımın arasına aldım. Acıyla homurdandı, incinen kaburgasını korumak için kendini sıktı. "Bebeğim," diye hırıldadı. "Bir dahaki sefere? Sırt tahtamız var."

"Ah. Doğru. Özür dilerim." Başını omzuma yasladım ve sanki evrendeki en değerli şeymiş gibi merdivenlerden yukarı ve evin içine taşıdım.

"Bu düellonun sonuçları Onorios için kabul edilebilir."

BÖLÜM 18

Gökkuşığı Renkli Bebek Tavşanlar ve Lolipoplar

Lucrezia Borgia'nın cesedi ortadan kayboldu, muhtemelen daha derin EV'lerin gemisine geri döndü. Caruso'ların gemide olabileceğini, ölüleri hortlaklara dönüştürmeye zorlanmış olabileceklerini düşünmeden edemedim. Ama hiç umursamadım.

Bunun yerine, Eli'yi Tex'in iyileştirici vampir kanından içmesi için vampirlerin uyku inine bıraktıktan sonra Sabina beni üçüncü kata çağırdı. Ortadaki dövüş sekizgeninin ortasında durdu ve şöyle dedi: "Jane Yellowrock'a yapılan meydan okumaların biri hariç hepsi karşılandı. Bu sonuncusu Yellowrock Klanı'nın hâkimiyeti için ve o da eskiden Arceneau Klanı'ndan olan, şimdi Des Citrons Klanı'nın ikinci varisi Dominique Quessaire tarafından."

Canavar homurdandı.

Hırladım. *Hakimiyet düellosu. Vay anasını.* Zaman yine o savaş alanının yavaşlamasını, her şeyin anlayış ve görüntülerin üst üste binmesiyle gerçekleşmesini sağladı. Dominique merdivenlerden yukarı çıktı ve uzun otların arasındaki bir yılan gibi scionların ve kan hizmetkârlarının arasından geçti. Ellerimi ceplerime soktum, önemsiz şeylerden rahatsız olmuş gibi kamburumu çıkardım ve bıkkın gözlerle rakibime baktım.

Dominique limon ve taze insan kanı kokuyordu. Sarı saçlarının rengine boyanmış dövüşçü derileri giymişti ve bu derileri uzun ve aşağıya doğru salıyordu. Boynunda, solgun gözleriyle aynı renkte küçük gri ay taşlarından oluşan bir kolye vardı. Kolyenin üzerinde altınla işlenmiş bir yakut vardı.

Beast'in görüşünü ve ay taşlarında eski, zayıf büyülerin izlerini gördüm, şimdi güçten yoksunlardı ama bir zamanlar muhtemelen bir ay cadısı tarafından kullanılmışlardı. Ancak yakut daha güçlü bir şeydi. Üzerinde yoğun kırmızı motifler parlıyordu, kendi büyülerimi çağırıyor gibi görünen motifler. Sanki bir torba demir talaşı , sanki bir mıknaş onları çekiyormuş gibi karnımda bir çekim hissettim. Acı karnıma doğru süzüldü. Neredeyse geri adım atacaktım. Daha önce de böyle bir yakut görmüştüm. Aslında, sihirli biblolar kutumda buna benzer bir yakut vardı.

Peki ya iki kişiseler, ne yaptılar?

Birlikte ne yapabilirler ki? *Ahhh.* Dominique diğer yakutun bende olduğunu biliyor ya da tahmin ediyor olabilir.

Dominique Quessaire bana meydan okudu. Dominique bir haindi. Kellemi almak için, istediği bir şeyi -klanımı ve halkımı- elde edene kadar beklemişti.

Yakutum mu? Duvarda delikler açtığında Leo'nun ofisinde onu mu arıyordu? Ve Adrianna - sonunda gerçekten öldürdüğüm sevgilisi- onun kellesini aldığımda Karanlık Kraliçe'nin tacı olan *le breloque*'un peşindeydi. Dominique en önemli *büyü objelerini* istiyordu. Dominique'in ihtişam hayalleri vardı.

Beni dövüşürken görmüştü, neler yapabileceğimi biliyordu. İki kılıçla iyiydi, tek kılıçla daha da iyiydi. Herhangi bir silahla benden açık ara daha iyiydi.

Aklım Adan'a geri döndü. Adan zamanla . Adan'ı serbest bırakan savaşın son anları hafızamda canlandı. Orada bir şey vardı, büyü kullanmakla ilgili önemli bir şey. Zaman tam hızına geri döndü.

"Yellowrock Klanı' yakın çevresinin silah kullanabilen son üyesi olarak, efendim adına kabul ediyorum," dedi Koun. duruyordu ve oraya ne zaman geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Silahlar," dedi, "bir kılıç, bir savaş baltası, zırh yok."

"Yellowrock Klanı'nın Kan Efendisi'yle dövüşeceğim, başka hiç kimseyle değil," dedi Dominique. Ses tonu ve duruşu küstahçaydı ve açık renk gözlerinde hile yaparak kazanmayı beklediğini gösteren bir iz vardı. "İlk kan."

"Meydan okuma kabul edildi. Her biri on dört inçten uzun olmayan birer bıçak. Pençeler ve pençeler," dedim. Ve sonra gülümsedim, dudaklarımın dişlerimi tehdit edercesine yavaşça ortaya çıkarmasına izin verdim. Canavar gözlerimin içine baktı. "Takı kabul edilebilir."

Dominique gözlerini kırptırdı, yakutu bildiğimi, Sangre Duello ve baskınlık dövüşlerindeki en önemli kurala karşı büyü ile hile yapacağını fark etti. Ve bu umurunda değildi.

"Burada ve şimdi," dedi Dominique.

Ona başımı salladım ve Canavar enerjilerini çektim. Herkes yerdeki boşluğu temizledi ve ben Eli'ye doğru ilerledim. Ortağım ve ikincim kalçasında 50 kalibrelik bir Desert Eagle tabancası tutuyordu. Küçük bir klik sesiyle kılıfına soktu. "Bundan emin misin?" diye sordu.

"Evet. Eminim." Çünkü Adan kafesteyken bir arcenciel'in zaman yürüyüşü büyüsünü kullanırken öğrendiğim şeyi hatırlamıştım. Onun büyüsünü çalmak. Dominique'in yakutunun çekimini hissedebiliyorsam, onun gücünü kullanabilirdim. Ortamımdaki güç motifleri de tüm sihrini kendime alabileceğimi söylüyordu. Gerçekte Karanlık Kraliçe oluyordum.

"Ne kılıcı?" diye sordu.

"Mughal kılıcı."

Eli bu dövüş hazırlanmama yardım ederken durakladı. "Neden?"

"Çünkü onunla birlikte gelen efsane, kılıcın içinde büyü olduğunu söylüyordu. Herhangi bir düşmanın ölümcül darbesini saptırır veya azaltır. Kılıca sahip olan kişi savaşta ölemez."

Eli başını salladı, cevabımdan memnun değildi. Bir şeyleri havaya uçuran silahları tercih ederdi.

Herkesin nerede olduğuna dikkat ederek etrafıma bakındım. Ro Moore bir zamanlar yangın merdiveni olan bir pencerenin önünde duruyordu. Bakışları dövüş halkalarından aşağıdaki çatıya gidip geliyor, el bombası atarak olayı bölmek isteyebilecek birilerini gözlüyordu. Bu ihtimali hiç düşünmemiştim bile. Gevşemeye başlamıştım. İyi ki akıllı insanlar yetiştirmişim. Ona başımı salladım. O da belli belirsiz bir gülümsemeyle odanın arka tarafındaki pencerelere doğru başını salladı.

Oraya baktım ve Brenda Rezk'in olası girişı koruduğunu gördüm. Evet. Akıllı insanlar. Hadi, ben.

Ben hazırdım. *Canavar mı? Düşündüm. Biraz pençeye ihtiyacım var. Sadece pençeler. Jane'in öldürücü dişlere ve yarı-form gücüne ihtiyacı var.*

Bu sefer değil. Sadece pençeler.

Parmaklarım yumrulaşıp sertleşti ve nefesim kesildi. Uçları sanki kızgın kömürlere sokmuşum gibi yanıyordu. Canavarın geri çekilebilir pençeleri uçlarında yeniden şekillendi, on öldürücü pençe. Parmak uçlarımdan kan sızdı ve yalayarak temizledim. *Ah*, diye düşündüm ona.

İçinden, "*Beş ve beş öldürücü pençe*" dedi. Beni kokladı ve döndü.

Dövüş ringine adım attım ve gözlerimi kapatıp Eli'nin Zen'ini ve Skinwalker meditasyonumu içime çektim. Sanki zor bir forma geçecekmişim gibi bedenimin aynı anda gevşemesine ve gerilmesine izin verdim. Zil sesi duyuldu. Gözlerim açıldı ve Dominique "*Ralentissez!*" diye bağırarak saldırdı.

Kolyesinden ince bir güç çizgisi fırladı. Yakutun içine gizlenmiş ve bir *wyrd* serbest bırakılmış bir yavaşlatma büyüsü. Zaman . Ortamımdaki beş sivri enerji uzandı ve büyü çizgisinin etrafını sardı. Onu değiştirdi. İçeri çekti.

Wyrd'i ve enerjileri kendiminkiyle birleştirdim.

Gümüş rengi bir vampir katili beni bıçakladı.

Bıçağın etrafında dans eder gibi eğildim. Uzandığı yere adım attım. Bir elimle yüzünü pençelerken, Mughal bıçağıyla belini derinlemesine kestim. Bıçağı çektim, onu kestim.

Dominique çığlık attı, ölmekte olduğunu söyleyen o delici vampir uluması. Gözleri kıpkırmızı parladı. Sivri dişleri aşağıya indi. Bıçağımı etinden kopararak uzaklaştı. Küçük bir sesle ortadan kayboldu. Brenda Rezk'in nöbet tuttuğu pencereye doğru Dominique indi, Brenda'yı parçaladı. Boğazını parçaladı. Pencereden atladı. Gürültülü, içi boş bir gümbürtüyle aşağıdaki çatıya . Brenda düştü, kanı püskürüyordu, başı korkunç bir açıda . Titus'un ikinci adamı Brenda'nın vücudunu yakaladı. Onu yere yatırdı. Artık çok geçti. Kurtarmaya yetecek kadar kalmamıştı.

Koun hainin peşinden sıçradı. Pencerede durdu. Bakışları Dominique' takip etti, vücudu ve dövmeleleri soluk teninde garip mavi ve siyah gölgeler halinde ışıkları yakaladı. Dominique'in koşuşunu izledi, başı onun evin önündeki suya doğru ilerleyişini takip etti. Bir an sonra başını bana doğru eğdi ve "Ölüm meleğine rağmen her şey yolunda efendim" dedi.

Başka kimse hareket etmemişti.

Sabina, "Büyü Dominique Quessaire tarafından kullanıldı. Cezası gerçek ölümdür." Sustum. Ben de büyü kullanmışım.

Sabina devam etti. "Büyü Jane Yellowrock tarafından sadece kendini savunmak için ve Dominique'in saldırısından sonra kullanıldı. Outclan rahibesi bunun kabul edilebilir bir kullanım olduğuna hükmetti. Yellowrock'a ceza yok." Bir parçam soldu ama dışarıya belli etmedim.

Grégoire birine, "Dominique'i bana geri getir. Onun gerçek ölümü benimdir."

Eğer boğazı parçalandığında onu geri getirmeseydi şimdi bu karmaşanın içinde olmazdık diye düşündüm. Grégoire ve Leo, bir klanla ittifak kurmuş olan

onu. Brenda'nın hayatıyla ödediği bir kumar oynamışlardı.

Bedenler hareket etti; vampirler ve insanlar ayrıldı. Brenda'nın merdivenlerden indirilişini izledim. Ölmüştü. İnadına öldürülmüştü, Duello'nun bir parçası olarak değil. Hiçbir şey için öldürülmemişti. Temizlik ekibi kanı başladı. İnsanlar akşam yemeği ve bira arayışına girdi. Ben bir banka ve kanlı uşağımın yasını tuttum.

- - -

Bir hata yapmıştık. Daha fazla tuvalete ihtiyacımız vardı. Görünüşe göre vampirlerin bile işemesi gerekiyordu ya sosisli sandviç yiyip bira içmek daha çok işemelerine neden oluyordu, ya dövüşçü derilerinden çıkmakta zorlanıyorlardı ya da sadece başlarına bela oluyorlardı. Tuvaletlerde on kişilik kuyruklar vardı ve bunların yüzde doksanı kadındı. Erkeklerin çoğu dışarıda kendilerine uygun bir ağaç arıyordu. Ben işimi dışarıda yapmayı tercih ettim. Bu noktada yeni derileri çıkarmanın ne kadar zor olduğunu keşfettim. Üniforma, doğanın çağrısına cevap vermesi gereken bir kadın dışında her yönden rahattı. Sonunda işimi hallettiğimde, derilerimi giydiğimde ve silahlarımı koyup sakladığımda hayal kırıklığına uğramıştım ve bir şeylere vurmaya hazırdım. *Dikenlerden* oluşan çembere, en iyi arkadaşıma ve katil Dominique'e yöneldim.

Molly bir şezlonga uzanmış, soğuk rüzgârdan korunmak için bir ya da üç battaniyenin altına , bebeğinin karnını örtüyle gizlemişti. Dominique kumların üzerinde, ters çevrilmiş *dikenli* bir *çitin* içinde duruyordu, yumruklarını sıkmış, ağzından köpükler saçıyor, yüz ifadesinden küfürler savurduğunu tahmin ama onu duyamıyordum.

"Sesi nasıl kıstın?" diye sordum.

Molly güldü, asla ustalaşamayacağım hüznü ama hanımefendi bir gülüştü bu. "Lachish'in ailesi traktörlerin ve çiftlik ekipmanlarının sesini minimumda tutmak için bunu çiftlikte kullanıyor. Çalışan bir *konfektörün* gürültü versiyonu ve kesinlikle çalıp kendime takacağım, böylece Cumartesi günleri uyuyabilirim ve Koca Evan çocuklarla birlikte kalkmak zorunda kalır."

Şezlongunun yanına çömeldim. "Bu şeytani." "Ben bir ölüm cadısıyım. Ne bekliyordun ki?"

"Gökkuşağı renginde bebek tavşanlar ve lolipoplar mı?"

Molly kahkahalarla güldü. "Bebek tavşanları boyayan insanlar vurulmalı."

"Bunu gelecek yılki yasa tasarılarına eklenmesi için kongre üyeme tweet . Grégoire onu görmeye gitti mi?"

"Evet. Onu güneşe ölüme mahkum ettiGün doğarken onu gümüşe zincirleyecek." Tereddüt etti. "Emin misin? Yakılarak öldürülmek. Cadılar kazıkta yakılırdı. Anlatılanları okudum. Aile hikayelerini. Birinci elden ..." Sesi kesildi.

Onu nasıl teselli edeceğimi bilemeden omzuna dokundum. "Brenda Rezk'i öldürdü. Sangre Duello sırasında bir baskınlık düellosunda büyü kullandı. O bir haindi. Ama hiçbir şeyden emin değilim. Artık emin değilim."

"sevmemiz dışında mı?"

Yavaşça başımı salladım, tüm gerginliğin omuzlarımdan omurgama, ayaklarıma ve altımdaki kuma kaydığını hissettim. "Bunun dışında. Kimin tarafında olurlarsa olsunlar, sivri dişliler kötüdür."

"Doğru." Başını bana doğru eğdi, kırmızı bukleleri körfezden esen rüzgârda uçuşuyordu. "Bizi güvende tutmak için New Orleans'ta kaldığını biliyorum."

gerginlik geri geldi.

Molly küçük parmağını uzattı. "Sonsuza kadar arkadaşız. Pinkie yemin eder mi?" Küçük parmağımı onunkine geçirdim. "Sonsuza dek en iyi arkadaşlar."

Moll parmağını benimkinden çekti ve elini battaniyenin altına soktu. "Benim için endişelenmeyi bırak, Koca Kedi. Ben sıcak ve güvendedim."

"Titus *çitin* üzerinden araziye girdiğinde büyüyle bir şeyler yapmış olsa bile mi? Şimdi hatırladım."

Molly kaşlarını çatı. Bunu fark etmemişti. *Hay* aksi.

"Dominique'in üzerinde tıpkı benzeyen bir yakut olmasına rağmen mi?" diye sordum. "Ve onunki kara büyü ile dolu olabilir mi?"

"O bile. Şeytani yakutu ister misin?" Yüz ifadem üzerine, "Üzgünüm. Yakut teknik olarak şeytani değil. Bir lanet içermiyor ve içindeki çalışma tükendi ve yenilenemez." Ona çalışmayı özümsemişimi söylemedim. Molly'ye tamamen güveniyordum. Ama Kara Kraliçe büyüleri ve beş köşeli yıldız büyülerimin neler yapabileceği konusunda değil. "Sana zarar vermez," dedi. "Onu otuz saniyeliğine dondurabilir ve *çitin* içine bir geçit açabilirim."

Dominique'i kumun üzerine çömelmiş bir şekilde izledim. "Eğer bunu yapabilirsen, elbette." dedim.

Molly şezlongunda daha yukarı doğru kıvrıldı ve yorganın altından bir elini çekti. "Otuz saniyen var." Daha yüksek sesle, "Lachish? Jane, Dominique hakkında bir şey istiyor." Yaşlı kadın karanlığın içinden çıktı, huysuz görünüyordu. "Tabii ki istiyor. Jane her zaman bir şeyler ister."

Yüzüme tokat yemiş gibi hissettim. "Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordum.

"Hayır," dedi Lachish. Ama ses tonu aksini söylüyordu.

Molly dedi ki, "Lachish. Jane bizi kurtarmaya çalışıyor."

"Tüm evi yakıp bu işi . Bu cezaya değebilir."

Ya da Molly ölüm büyülerini kullanıp buradaki herkesin yaşamını ve ölümsüzlüğünü tüketebilir. Kelimeler ve düşünce içimde soğuk bir şok yarattı. Eve . Dünyadaki en güçlü vampirlerin hepsi aynı yerdeydi. "Bunu ," dedim, sesim makul, duygusuz ve sahte bir sakinlikteydi, "vampir dünyasında daha önce yeryüzünde görmediğimiz bir güç mücadelesi yaşanır."

Lachish bir nefes verdi ve Creole karası gözlerini bana çevirdi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Leo kötünün iyisi. Eğer Leo kaybeder ve Titus kazanırsa, tüm bahisler kapanır."

Molly'ye baktım. Bir ölüm cadısı. Vampirleri öldürmek bebeğini öldürecek, muhtemelen onu delirtecek ve ne olduğunu tüm dünyaya ifşa edecekti ama ... Molly bunu yapabiliirdi. Muhtemelen NOLA'nın cadı meclisi lideri de aynı şeyi farklı bir şekilde yapabiliirdi. Cadıların gerçekten burada olma nedeni buydu ve ABD'li insanlar için ekstra koruma katmanına sevinmeli miydin yoksa dehşete mi kapılmalıydım bilemiyordum.

Lachish, Molly'nin sandalyesinin yanında durdu. İkisi de sağ ellerinin parmaklarıyla *çiti* işaret etti ve Lachish, "Dominique, *confuto. Hedge, concessio*."

Dominique tamamen hareketsiz kaldı, ağzı açıktı ve yüzü bir maske gibi donmuştu. vampirleşmiş bir öfke. *Dikenli* , plastik bir tabaka gibi ince, düzensiz bir ışık tabakası olarak göründü.

"*Resigno*," dedi Lachish. *Çitin* tepesinden yere doğru küçük, ince bir açıklık belirdi. "Git."

Hapsetme büyüsüne doğru koştum, hareket ederken onu inceledim. otuz saniyeyi sayarak *çitin* önünde durdum ve mücevheri inceledim. Onu almak için aktif bir neden yoktu. Ama içgüdülerim, içimde dolaşan büyüler onun benim olduğunu söylüyordu. *Çitin* açıklığına uzandım ve ayaşı kolyeyi aldım. Güçlü bir şekilde çektim ve kopçası koptu. Dominique'in boynundan kaydırıldı. Geri adım attım, büyülü mücevher sallanıyordu. Ve Dominique'in atletine işlenmiş bir amblemin görüntüsünü yakaladım. Kuyruğunu yiyen bir kertenkele. Jack Shoffru'nun amblemi. Cym'in büyüsündeki anormallik olabilecek bir şey görmeyi umarak etrafıma bakındım. Hiçbir şey yoktu.

Dakikalar sonra *dikenli çit* kapandı, enerjileri tekrar hareket etmeye başladı, Canavar görüşünde görülebiliyordu ve Dominique başladı. Elimde ne olduğunu gördü ve bir an için tamamen hareketsiz kaldı. Sonra tüm vücudunu *çitin* üzerine fırlattı. Tekrar. Ve tekrar. Bu ona bir şey yapmadı.

Kolyeyi, merkezindeki taşı ve enerjilerini inceledim. Yakutun büyüsü onu elimde tuttuğum kısa süre içinde değişmişti. Enerjiler, Dominique'in ölümsüz bedenine yaslandıklarında olduğu gibi, belli belirsiz yuvarlak desenler halinde her yere yayılmak yerine, içeri ve dışarı doğru açı yapmaya başlamıştı. Enerjilerimin pentagramı gibi bir yıldız deseni oluşturdular. Yakut, onu tutan ya da tenine takan kişiye uyacak şekilde evrilme yeteneğine sahip gibi görünüyordu. Güç için bir bataryaydı.

Canavar bana baktı. *Et gibi. Tehlikeli av eti. Taştan et yemek. Canavar büyük olabilir, en iyi pusu avcısı.*

Var olan büyüye bir destektı ve kendimi oldukça iyi hissetmemi sağladı. Daha sakin. Daha güçlü.

Bu da bir noktada mutlaka bir tepki olacağı, diğer ayakkabının düşeceği anlamına geliyordu, çünkü sihirde hiçbir şey bedelsiz değildir. Bu aynı zamanda ruh halimi de iyileştirmiş olabilir, çünkü kendimi bir an öncesine göre daha umutlu hissediyordum, omuzlarımdaki yük hâlâ ağırdı ama dehşet dolu değildi.

Hayatımda hiçbir şey düzelmemiş olsa da kendimi daha iyi hissederek Molly'nin sandalyesine geri döndüm ve kumun üzerinde tek dizimin üzerine çöktüm. Lachish çoktan uzaklaşmış, tekrar karanlığa gömülmüştü. Yanağından öptüm ve "Seni seviyorum, Molly Meagan Everhart Trueblood" dedim.

"Ben de seni seviyorum, Jane Doe Yellowrock. Şimdi git kötü şeyleri öldür." Beni . "Evet, hanımefendi." Ayağa kalkarak eve doğru yürüdüm, Molly'nin Spitfire Adası'ndaki tüm ölümleri pasif bir şekilde içiyor olabileceği düşüncesini bir kenara ittim, sadece Ay ışığında ay büyüsü gücünü emen bir ay cadısı gibi. Ölümünden ölüme daha güçlü ve daha ölümcül olabilir. *Hayır. Molly değil.* Ölümünden ölebilecek bir cadı çocuğa hamile değil.

Bu kadar saçmalık yeter. Sevdiğim şüphelenemem.

Sahildeki malikâneye geri döndüm ve ortak odama girdim. Diz , ranzanın altından bavullarımı çıkardım, çantaları bavulları karıştırdım, ta ki

büyülü bibloların kutusunu buldum. Yerde katlanmamış giysiler, kirli kıyafetler ve tuvalet malzemeleri bıraktım ve umursamadım.

Yakut kutunun içindeydi ve onu kaldırdım, düzleştirilmiş bir taş kristali, uzak hafızamdan daha küçük, Dominique'in taktığı yakuttan daha küçük. Bu taş da büyü gücün kırmızı motifleriyle doluydu, yuvarlak bir desen halinde yarışıyordu. Yeni yakutun kopçasını çektim ve ay taşlarının telden kutunun dibine düşmesine izin vererek yakutu diğer avucumda yakaladım. Etrafı biraz daha karıştırdım ve New Orleans'a ilk geldiğimde aldığım, dans ederken taktığım kolyeyi buldum ve odak taşını tel sargısından kurtardım. Telleri yakutların etrafına bastırarak onları zincirdeki yerlerinde tuttum, böylece birbirlerine sarılmış oldular. Boynuma taktım, her zaman taktığım altın külçeye yakın bir yere ortaladım ve her şeyin kolayca görülebildiğinden emin oldum. Sırtımı dikleştirerek, yüzümü ve adımlarımı sıkılaştırarak üçüncü kata doğru ilerledim.

Sabina'nın konuşmasını duyduğumda yarı yolda kalmıştım. "İmparator Vespasianus'un silah ustası Salvatrice Bianchi, Pellissier'den Adelaide Mooney'e ölümüne bir maç için meydan okuyor. İkisi de burada mı?"

Yolun geri kalanını üçüncü kata kadar koşarak çıktım.

Sal ve Del öne çıktılar. Sal dev gibi bir kadındı, geniş, uzun ve kaslıydı, iki ayak uzunluğundaki saçları uzun bir sütun halinde örülmüş ve sırtındaki deriye sarılmıştı, saç kılıfı bir atın kuyruğundaki bağlamayı andırıyordu. Dövüş derileri eskimiş, çizilmiş ve yırtılmıştı. Del, daha önceki rakiplerinin kanına bulanmış altın rengi deriler giymişti, maçlarına tanık olmamıştım. Del'i bir çatışmada ve idmanda görmüştüm ama hiç dövüşürken görmemiştim.

Zil çaldı. Kalbim yerinden fırladı.

Del ileri atıldı, kılıçları daireler çizerek kesti, kesti, kesti. Kan aktı, çelikler çarpıştı. Del'in rakibi dizinin üzerine çöktü, kafasındaki iki yaradan kan akıyordu, yerde bir tutam kafa derisi ve saç vardı. Cesaretlendirmek için bağırmaya başladım. Ama Salvatrice sol kılıcını düşürdü. Yere düşmeden önce küçük bir bıçak çekti. Yukarı sapladı. Del'in vücuduna. Onu uyluk zırhının karın zırh plakasıyla birleştiği korunmasız noktada yakaladı. Sal'in kılıcı yere çarptı.

Del küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı, "Oh." der gibi. Tökezledi.

Salvatrice ayağa kalktı ve Del'e yaklaştı. Bıçağı Del'in yan tarafına, koruyucu plaka boyunca vücuduna çekti. Scarlet, Salvatrice'in elinin üzerinden dirseğine doğru pompalandı. Sekizgenin dışındaki tahtaya sertçe çarptı. Salvatrice bıçağı yana ve karşıya çevirdi, bağırsakları, böbrekleri, karaciğeri kesen bir hareket. Ve inen aortu.

Del'in içindeki şeylerin yırtılma, ayrılma sesini duyabiliyordum. "Oh," dedi tekrar. Del düştü, dizleri ve kalçaları gevşedi. Ahşap zemine düştü, Salvatrice de durgun bir hareketle onunla birlikte düştü. Bıçağı yukarı doğru çevirerek çıkardı.

Sal ayağa kalktı, bıçağı damlıyordu.

Brian, "Bu düellonun sonuçları Onorios için kabul edilebilir." dedi. Nasıl kabul edilebilir olabilirler ki?

"Bu tur Titus Flavius Vespasianus'a," dedi Sabina, sanki ölümden rahatsız gibi. "Leo'nun primosu dönüşmek için kâğıt imzaladı mı?"

Dacy ileri atıldı, yüzü pencereden görünen aydan daha beyazdı. "Kızımı kaybetmeyeceğim. Onun adına ben karar veririm." Dacy, bir vampire yakışmayacak bir hareketle yere düştü ve kanamayı arttırmak için kendi alt kollarını uzunlamasına yırttı. Bir bileğini kızının ağzına, diğerini de Del'in vücudunun derinliklerine yerleştirdi. Ama Del içmedi. Yutmadı. İki uzun dakikanın ardından Dacy ayağa kalktı ve Del'e sırtını döndü, kanlı gözyaşları yüzüne damlıyordu. "Adelaide'i yatağıma götür." dedi. Ve Shaddock Klanı'nın varisi, adamları Del'in bedenini kanlı çarşaflara sarmak ve onu aşağı taşımak için acele ederken merdivenlerden aşağı yürüdü.

Nefes almadığımdan emindim. Kalbimin atmadığından emindim. Del benim arkadaşım. Arkadaşım. Del ölmüştü. Yoksa Leo'nun iyileştirici kan iksiri onu kurtarabilir miydi? Ne kadar iyiydi?

Sabina, "Avrupalıların üçüncüsü Aloisio Esposito, Pellissier'in ikinci varisi Grégoire'a meydan okudu. Kan alma işlemine zaman tanımak için müsabaka beş dakika içinde başlayacak. Bu, Sangre Duello'nun birinci gecesinin son maçı olacak."

Aloisio'yu biliyordum. Bu kötü olacaktı.

Fark edilmeden ahşap kirişli çatı desteklerinden birinin gölgesine kaydım. Uzandım ve iki yakut ile altın külçeyi birlikte kavradım. Diğer elim Glob'u kavramak için cebime gitti, ama onu bir yere koyduğumu hatırlamıyordum. Sözsüz bir dua ettim, yalvardım. Tanrı uzaklaşanları gerçekten duyuyor muydu? Kutsal suyla dolu bir vaftiz havuzunu bizzat kirletmişim. Elllerinde bu kadar kan olan birinin duasını mıydı? Hayyel'i bana gönderen kesinlikle Tanrı'ydı. Melek, önceden belirlenmiş bir noktada bana ilahi adaleti uygulamak için hayatımın etrafında dolanmıyorsa tabii. Bilmiyordum ve inancımın incelip yıpranmasından ve delik deşik olmasından korkuyordum.

- - -

Kumun üzerinde durduk.

Aloisio Esposito, Titus'un tercero'su ya da bazı vampirlerin dediği gibi troisième, Avrupalıların tacının üçüncü sıradaki sahibiydi ve Madrid, Barselona, Lizbon, Marakeş, Kazablanka ve Balear Adaları'nın, yani İspanya, Portekiz ve Fas'ın şu anki efendisiydi. Yüzyıllardır savaşıyordu, insanlardan ve vampirlerden oluşan binden fazla ismi vardı ve neredeyse imparatoru yaşıyordu. Aloisio güzel bir vampir değildi; yüzü dönme öncesi kılıç kesikleriyle yara bere içindeydi ve sırtında kırbaç izleri olduğu söyleniyordu. Ama canlı, karamel rengi gözleri vardı ve kamış kadar uzun ve inceydi; omuzları belirgin, sırtı sivriydi. Bir yarış atı gibi yürüyordu; uzun, gür adımları vardı ve adımlarında hafif bir sıçrama vardı. Aloisio Esposito yüzyıllardır hiçbir birinci kan dövüşünü kaybetmemişti. Ölüm maçını ise hiç kaybetmemişti.

Sabina hiçbir şey söylemedi ya da silahlar hakkında soru sormadı. Merkezi sekizgene yaklaştıklarında hiçbir şey söylemedi.

Grégoire ve Aloisio'nun her ikisi de siyah giymişlerdi, mat dövüş derileri yeni ve iyi zırhlanmıştı. Ölüm çanı çaldı, notası saf, temiz ve ölümcüldü.

Saldırıları o kadar hızlıydı ki, üzerimizdeki ışıkların loş parıltısında parıldayan bıçakların hareketini zar zor görebiliyordum. Bıçaklar kaydıkça şangırdıyor, şangırdıyor, şangırdıyordu.

bıçağın üzerine. Kan kırmızı damlalar halinde akıyordu. Grégoire'ın saçları kızıla boyanmıştı. Aloisio'nun boynu kanıyordu. Hemen üstünde, kulak memesi çentiklenmişti ve bir kama eksikti. Adım, adım, adım, bu ölüm dansında ayaklar sessiz.

Silahlar bulanık.

Nefes almıyordum. Glob kavurucu bir sıcaklıkla parladı.

Aynı anda çevresel görüşümde bir hareket oldu. Yanıp sönüyordu.

Yere düştüm. Bıçak tam gözlerimin olduğu yere, sütuna çarptı.

Ayak parmaklarımın üzerinde tüneyerek döndüm. Orada kimse yoktu. Düelloya geri döndüm. Daha da kanlıydı. Sıçramalar havada uçuşuyordu. Kumun üzerine sıçradı. Bir tanesi yüzüme geldi, soğuk vampir kanı.

Homurdandım, gözlerim yedinci saniyesinde olan düellodan uzakta, yanlış görünen, dövüşü yeterince dikkatle izlemeyen ya da çok fazla dikkatle izleyen birini aramak için hâlâ alanda dolaşıyordu. Kimse yersiz ya da suçlu görünmüyordu. Gözlerim odaklanmayı reddederek yana kaydı. Ve birinin karartma büyüsünün altında olduğunu fark ettim. Bancym M'lareil? Canavar Görüşü'nü çektim ve yakutlar elimde ısındı. Kumun uzak tarafındaki kadının formunu gördüm, cadının çalışmasının altında gizlenmişti. Artık nereye bakacağımı biliyordum, ince ve kaslıydı, kolları iki yana açılmıştı, kılıçları yanlarındaydı. Yakutları bıraktım ve gözden kayboldu. Dominique yakutu Cym'i takip etmek için mi kullanıyordu? Evet. Mantıklı. Mantıklı. Hızlı düşünceler. Bıçaklar kadar hızlı.

Düelloya baktım. On bir saniye.

Cadılarımız kumun daha gerisindeydi, yardım edecek kadar yakın değillerdi. Bu *dikenli çitin* içine girmişti. Gelip gidebilmemiz için çitin indirildiği anlarda olmalıydı. Molly onu görmeden *dikenli çitin* dış hatlarının üzerinden geçmişti, bu da Titus'la birlikte geldiği, cadı enerjilerinin vampirlerin arasında emildiği anlamına geliyordu.

Bir gümbürtü duyuldu. Gözlerim savaşa kaydı. Grégoire sırt üstü yatıyordu. Aloisio onun üzerinde duruyordu. Kalbim altımdaki kumun içine düştü.

BÖLÜM 19

Zehirli

Grégoire düşündüğü kadar hızlı bir şekilde yuvarlandı. Aloisio eğildi. Bağırsakları kanlı, pis kokulu, öğürtücü bir sürünme halinde yere . Siyah ve kırmızı, yılanbalığı ve çiğ et gibi. Aloisio dizlerinin üzerine çöktü. Grégoire ayağa kalktı ve kılıcını bir yay çizerek savurdu. Aloisio'nun başı yana yuvarlandı.

Grégoire, Sabina'nın önünde eğildi. Kanlar içindeydi ama hâlâ ayaktaydı, düşmanının bağırsakları ayak bileklerine dolanmıştı.

"Altın," diye mırıldandı kamera kurdu.

"Bu düellonun sonuçları Onorios için kabul edilebilir," dedi Brandon, sesi duygusuzdu. Ama yüzündeki gerginliği görebiliyordum. Grégoire'a yemin etmişti. İkizler Blondie'yi severdi. Efendisi ölürse gerçek ölümün intikamını alamayacağını bildiğinden, bu izlediği en zor düello .

Ayağa kalktım ve bıçağı ahşap destekten çektim. Bıçağın ucundan kabzasına kadar elim ve parmaklarımın uzunluğu kadardı. Eskiymiş ve iyi , yarıklarında kurumuş kan vardı. Kokladım ve insan, vampir ve büyü kokusu aldım. İçinde ölüm büyüleri mi vardı? Etrafa bakındım ama cadıyı hiçbir yerde göremedim. Yakutları tekrar taradım. Hiçbir şey yoktu. Hareket etmişti.

Sabina ellerini üç kez cırıptı ve şöyle dedi: "Sangre Duello gün batımından bir saat sonra yeniden başlayacak. Şimdilik burada ve aşağıda insanlar için yiyecek ve içecekler var. Uyumadan ya da yola çıkmadan önce yemek yemek isteyen Mithranlar acele etmelidir. Şafak vakti yaklaşıyor."

Grégoire bağırsaklardan zarif bir adım atarak sekizgenden çıktı ve sahildeki malikânenin merdivenlerine doğru yürüdü. Ayak izleri kanlıydı ve yanımdan geçerken kanının kokusunu aldığımı fark ettim. Hem de çok fazla. Bir kolumu onun kolunun altına soktum ve Leo'nun odasına kadar ona destek oldum. MOC beni takip etti ve kelimeleri seçemeyeceğim kadar hızlı, kesik kesik emirler veren bir sürü telaşlı Fransızca vardı. Grégoire'ı yatağa yatırdım ve Leo arkadaşının üzerine düştü, onu iyileştirmek için kendi etini yırttı. İyileştirici kan iksiri şişesi yatağın üzerinde Leo'nun dizinin yanındaydı. Neredeyse boşalmıştı. Başka bir şişe olup olmadığına dair hiçbir fikrim .

Grégoire mavi gözleriyle gözlerime baktı ve şöyle dedi: "Halkım Dominique'i gümüşle bağladı ve şafak sökmesi için kumun üzerine koydu. Onu bu ölümden kurtaramayacaksın.

kafasını alarak."

"Onu kurtarmayacağım." Uzaklaştım ve cadıyı aramaya başladım.

- - -

Cadıyı bulamadım ama Lachish'e gördüklerimi anlattım ve o da bir çeşit bulma büyüsüyle evi ve aramaya başladı. Molly yataktaydı, huysuzdu ama dinleniyordu, çünkü onu kucağıma alıp içeri, yatağına götürdüm ve başına bir nöbetçi diktim. İşemek için kalkabilirdi. Yemek ve sıvı alabiliyordu. Hepsi bu kadar.

Şafak söküyordu ve Dominique'in çığlıkları adanın her yerinden ve muhtemelen denizin çok uzaklarından duyulabiliyordu. Hiç bu kadar korkunç çığlıklar duymamıştım. Ama gidip bakmadım. Ve kulaklarımı feryat seslerine kapatmadım. Kendi ölü ve yaralılarımızı kontrol edecek cesareti kendimde buldum. Del, annesi, Robere Onorios'lardan biri ve üç insanla birlikte Dacy'nin yatağındaydı, çıplak bedeni Sabina'ya yaslanmıştı, dış klan rahibesi onun üzerinde belli belirsiz tanıdık ve tamamen korkutucu görünen büyülü şamanistik bir şey yapıyordu.

Sabina'nın gözleri kapalıydı ve tanımadığım bir dilde konuşuyordu.

Del ölümsüz değildi. Canlı da değildi, nefes almıyordu, kalbi , vücudu gri ve benekliydı, ölüm katılığı başlamıştı. Tırnakları ve ayak tırnakları mükemmeldi, kıpkırmızıydı. Tek düşünebildiğim bensiz manikür-pedikür yaptırmaya gittiği idi. Ve bu düşünce gözlerimi yaşarttı. İki yakutun bulunduğu zinciri çıkardım ve Sabina'ya götürüp uzattım. Hiçbir şey söylemeden. Taşlar sallanıyor, dönüyordu. Onlar pildi. Belki Del'e yardım edebilirlerdi.

Dönme yavaşladı. Durdu. Sabina gözlerini açmadan uzanıp mücevherleri aldı. Taşlar kıvılcımlandı ve içindeki motifler farklı bir şekil aldı. "Geri verilecekler," dedi Sabina, sesi monotondur.

Çaresizce omuz silktim ve Grégoire'a bakmak için Dacy'nin odasından çıktım. Leo onu bir düzine insanla birlikte yatağa yatırmıştı. Büyük, çıplak bir kan ve seks karmaşasıydı. Geri çekilme konusunda da aynı şekilde.

Edmund, Gee ve Katie ile üç insanın arasına sarılmış uyuyordu, Ed'in kolu şişme bir alçıdaydı, başparmağı gazlı bezle sarılmış ve şekilli metal şeritlerle desteklenmişti. Hepsi çıplaktı. Görmek istemediğim başka bir şey daha vardı. Kapıyı kapattım ve yüzümü beslemeye gittim. Açlıktan ölüyordum. Deon küçük bir çocuğun giyebileceği kadar dar şort giymişti ve üzerinde gökkuşağı tonlarında payetli, önü tek boynuzlu at desenli bir tişört vardı.

Bir servis tabağı çaldım ve içine büyük bir beyaz köpekbalığını dolduracak kadar pastırma ve yumurta doldurdum, uzun yemek masasında tek başıma yerimi aldım, hepsi dik duran bıçak, çatal ve kaşıklardan oluşan sepetten birkaç kap aldım ve yemeye başladım. Kahverengi bir kol ve el bana doğru uzandı ve tabağın yanına bir çaydanlık ile boş bir fincan koydu. Eli yanımdaki sandalyeye oturdu, elinde küçük bir fincan espresso vardı. Yemek yemediği için ona ters ters baktım. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Benimkini yiyecekti.

Bir parça domuz pastırması çaldı. Yedi. Bir şey demedim. Bir tane daha çaldı. Onu yedi. Sonra üçüncüyü. Pastırma diliminin etrafında "Del'i çeviremediler." dedi.

Yemekten uzaklaşıp pencereden pembe gün doğumuna baktım, iştahım geçici olarak kesilmişti. Gözlerimde yaşlar toplandı ve sonra kurudu. Onu bir Onorio yapmaya çalışıyorlardı. Çok az kişi bu geçişten sağ çıkabildi ve çıkanlar da bir daha asla eskisi gibi olamadı. Dönüşüm zihinsel, duygusal, ruhsal ve fizikseldi. Bruiser'daki değişiklikleri sevdim. Hem de çok. Ama bu, Del'in Onorio olarak yaşaması halinde kendini seveceği anlamına gelmiyordu.

Eli bir parça daha pastırma aldı. "Yemeğini çalmama izin veriyorsun," dedi.

"Zehirli. Cezanı çekmene izin veriyorum."

"Yani birlikte mi öleceğiz?"

Del ölmemişti. Henüz değil. Belki kurtarılabilirdi. Birkaç çatal dolusu yumurtayı zorlayarak ve düşünerek yedim. "Tamam. Zehirli değil."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Kaşlarımı çattım. Deon bana üzerinde tereyağı ve kenarlarından şurup damlayan bir tabak krep getirdi. Protein ve krep. Yeryüzündeki cennet. "Seninle evlenmek zorunda kalabilirim," dedim Deon'a.

"Sen ve ben mi? Oh! Ziggy'yi de dahil edelim. Çok güzel gelinler oluruz! Koridorda birlikte yürüyen bir üçlü."

Sashayed gitti.

Eli şaşkınlıkla başını salladı. "Hayatımı ne kadar değiştirdiğini biliyorsun, değil mi? Ve sen hayatımın dönüştüğü tuhaflığın en küçük parçasısın."

"Tuhaflık eğlencelidir. Sizi diken üstünde tutar." Tuhaflık Del'i hayatta tutabilir.

Bir parça daha pastırma çaldı. Yemesini kolaylaştırmak için tabağı çevirdim. Eli gülümsedi. Dik duran sepetten bir bıçak ve çatal aldı ve yemeye başladı. "Canavar senin tabağından yememi sorun etmiyor mu?" diye sordu.

"Canavar seni kendi yavrusu gibi görüyor. Çatalı alıp seni beslemediğine şaşırdım." Eli kahkahayı patlattı.

- - -

Avrupalılar gece için karaya çıkmadan beş dakika önce yine beyazlarımın içindeydim. Edmund giyinmemi yönetmek için ısrar etmişti ve gün batımından önce uyandığı için çok acı çektiği için ona izin verdim - kendi iç çamaşırlarımı, beyaz bir üniformayı ve botlarımı tek başıma giymeme rağmen. Giyinme deneyinin geri kalanında Deon ve Ziggy ile birlikte çalıştı; iki kat gorgetlerin altına altın bir balıkçı yaka, Kraliçe Kaltak'ın makyajı (çok fazla ve hepsi ışıltılı, henüz kendimi görmemiş olsam da emindim) ve silahlar (birçoğu). Çoğunlukla tek elle çalışan Edmund, saçlarımı kazıklardan bir taçla dövüş kuyruğu şeklinde örmüştü. Kırmızı kadife kaplı kınının içinde Babür kılıcı, iki uzun kılıç ve her tarafımda bıçaklar vardı.

"Yürürken tıngırdayacağım," diye yakındım.

Ed bana aynı fikirde olmayan bir bakış attı. "Mükemmel olacaksın."

"Hayır, muhteşem olacaksın," dedi Ziggy ciddiyetle. "Ve her ne kadar QB rekabeti fena halde kıskanacak olsa da, seni gördükten sonra, bir sonraki drag queen yarışması için bir JY topluluğu yaratabilirim. Elbette çok daha fazla göğüs göstereceğim."

"Elbette," dedim.

"Pantolonum da deri kayışların altında G-string olacak."

Ziggy şu anda buruşuk gri keten pantolon ve keten gibi kaygan bir malzemeden yapılmış gri kapüşonlu bir tişört giyiyordu. Üniseks kıyafetler. Bir sürü makyaj. Gösterişli parmak arası terlikler. Başımı salladım. Beni yanağımdan öptü. "Muhteşem görüneceğim, Legs. Seni gururlandıracağıma söz veriyorum." Bana bir ayna tuttu. Farklı bir kadın gibi görünüyordum.

Ziggy göz kapaklarıma altın ve safir ışıltılar, Kleopatra tarzı siyah göz kalemi üzerine ışıltılı altın göz kalemi, kirpiklerimi bir mil uzunluğunda gösteren maskara uygulamıştı. Altın ışıltılı yanak boyası, kırmızı ruj ve en önemlisi, gözlerimden ve yanaklarımdan geriye doğru bıyık gibi uzanan, ışıltılı altınla çizilmiş çizgiler. Dövüştüğümde bunların hiçbirinin önemi kalmayacağını ona söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. "Teşekkür ederim. Harika görünüyorum."

"Tabii ki biliyorsun, tatlım. Yaptığım her şey harika."

- - -

İlk iki raunda girmedim, bunun yerine Kid ve Champ ile birlikte üretim/güvenlik odasında oturup düşük ışık ve kızılötesi kameraları bir cadıya dair kanıt bulmak için inceledim. Sabina uyandığında iki yakutu yorum yapmadan iade etmişti. Del'in yaşayıp yaşamadığını sormamıştım. Çok korkaktım. Ama yakutları boynumdaki zincire yerleştirmiştim ve onları tuttuğum anda büyülerime uyum sağlamışlardı. Piller. Belki güçlendiriciler de. Gizleme büyüsü altında bir cadı görmedik ama gördüğümüz şey korkunçtu.

Katie kumun üzerindeki sekizgen halkanın ortasında durmuş, piç kılıcını elinin tersiyle tutuyordu. New Orleans'a ilk geldiğimde tanıştığım Katherine değildi o, modern dünyada kaybolmuş, kafası karışık, eski zaman vampiri ya da bir kutu kanın içinden neredeyse delirmiş halde çıkan Katie de değildi. Bu Katie canlı ve istikrarlıydı, gücü odanın her tarafına yayılıyordu, o kadar elektrikliydi ki Titus bile şaşkınlıkla irkildi. O kadar güçlüydü ki aşağıdaki daracık odada bile hissedebiliyordum.

Katie, "ve ustam Leo Pellissier'in kellesini isteyen Postumus' meydan okumasını kabul ediyorum" dedi.

"Postumus kim?" Uzun savaşçılar listesindeki ismi hatırlayamadığım için sordum.

Alex ölü bir sesle, "Marcus Cassianus Latinius Postumus. Yaklaşık 260 yılında Gal İmparatorluğu'nun kurucusu."

Yaşlı olacaktı. Yetenekli. Dolambaçlı. Kalbim göğsümde sıkıştı.

Zil çaldı. Sakallı bir vampir öne çıktı, kaslı, kısa boylu, güçlü bir adamdı.

Dört saniye sonra Katie yerdeydi, ayağı neredeyse kopmuştu, boğazı kulaktan kulağa kesilmişti ve göğsünde bir kazık vardı. Rakibi ölmüştü, iki kolu da kopmuştu ve kafası odanın diğer ucundaydı ama Katie'nin durumu kötüydü. Damlayan kanlı bir çarşaf içinde merdivenlerden yukarı taşındı. Leo'nun adamları ilk maçı kazandı ama Katie'nin yere yığılmasıyla Sangre Duello'yu kaybetmiş olabiliriz.

"İyi misin?" Çocuğa sordum.

" de iyiyim," diye cevap verdi Alex, gözleri kameraların , karışık saçları terli yüzüne yapışmıştı. Tüm ekipmanlar çalışırken ve klima yokken dolap çok sıcaktı. "Ya da enerji içecekleri olmadan, espresso ve Clif barlarla beslenmeden olabileceğim kadar iyiyim." Hiçbir şey söylemedim. Sabina Titus ve Leo ile konuşurken, sesleri sistemden değil pencerelerden geliyordu, Alex, "Eli'nin dövüşmesine izin verdin," dedi.

"Kardeşin bana başka seçenek bırakmadı. Evet dedi."

"Onu soğuk sopayla vurup ateş hattından uzaklaştırabilirdin."

Alex'in göz ucuyla beni görebildiğini bilerek yavaşça başımı salladım. "Yapabilirdim. Ama yapmadım."

"Bana nedenini söylemek ister misin?"

"Eli bu dövüşü istedi. İyi bir silah seçti. Ateş etme ihtimali olmayan bir şey. Kadın hakkındaki dosyayı okumuştum."

"Kabul edilebilir bir sebep değil." Başımı çevirdi ve kahverengimsi gözleri gecenin karanlığında daha koyu olan gözlerimle buluştu. "Sen. İzin . Dövüşmesine." Bu bir suçlamaydı, kelimeler geniş aralıklı ve zehirliydi.

"Bunu özlüyor, adrenalin patlamasını, artan duyuları özlüyor. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Bunun iyi bir seçim olduğunu düşündüm. En güvenli seçim."

"O pislik onu göğsünden değil, kafasından vurabilirdi. Eli yelek giymeyebilirdi. Kardeşim ölmüş olabilir."

"Biliyorum. Her şeyi berbat ettim. Özür dilerim."

Alex başını salladı, Eli'ın yaptığına çok benzeyen küçük bir jestti bu. "Bunun bir daha olmasına izin verme, Janie."

Eli vurulduğundan beri ilk kez dudaklarımı gererek gülümsedim, Eli'nin üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını biliyordum ama bunu Alex'e söylemek istemiyordum. "Elimden geleni yapacağım." Ekranlardan birine dokundum. "Ruh. Adanın dış kenarlarında. Ne yapıyor?"

"Adanın çevresini . EV'ler kıyıya çıktığından beri bunu yapıyor." "Tamam." Soul'un ne yaptığından ya da ne planladığından emin değildim ama yapabileceğim fazla bir şey yoktu.

onu durdurmak için.

"Anomali." Başka bir ekranı bıçakladı. "İşte."

İnce bir ışıltı merdivenlerden ikinci kata çıktı ve üçüncü kata ilerledi.

Alex, "Git." dedi.

Beast'in gizliliğini çektim, yakutları kavradım ve Cym şeklindeki parıltının peşinden koştum.

Bir kamera kurdu hareketimi yakaladı ve takip etti.

Havaya bir büyü kokusu yayıldı, hafif ama katran kadar sertti, bir lanet yapıliyordu. Koku yayıldıkça, üçüncü katın sahanlığında duran Cym'i görebiliyordum, lanet yaparken güçlü tutamadığı gizleme büyüsünün altında . Ondan üç metre uzaktaydım ve en az altı metre aşağısındaydım. Kollarını kaldırdı. Büyünün karıncalanması parladı. Zaman yoktu.

Zaman . . . Yapabilirim-

Canavar devraldı. Arka bacaklarımla ittim. Sıçradım. Havadayken baldırımdaki kılıftan on dört santimlik bir vampir öldürücü çıkardım/çıkardık. Kolunu geri döndürdü. Ve

boynundan, kafasına yakın bir yerden vurdum. Ondan on dört adım öteye, Sabina'nın önüne düştüm. Elimde kanlı bir bıçak vardı. Aklımdan *"Teşekkürler Canavar"* diye geçirdim. Bana baloncuk zamanı bırakmamıştı. Dik durmaya başladım. Durdum. Hareket edemiyordum.

Bir düzine kılıç boğazıma dayanmıştı. Kılıcı dikkatlice yere bıraktım. "Davetsiz misafir," diye fısıldadım. Ve havada sıçrarken almadığım nefesleri içime çektim.

"Altın. Kesinlikle, lanet olası altın," dedi kameralı kurt adam.

Cym'in ölümü büyüsünü bozmuştu. Vücudu, kanı ve kısmen bağlı kafası görünüyordu. Vücudundan ve kanından yayılan limon kokusu odayı dolduruyordu. Kurt kamerayı Cym'in vücudu boyunca ve başına doğru hareket ettirdi. Cym belli belirsiz bir korsan gibi giyinmişti; işlemeli bir yelek, tam kollu beyaz bir gömlek, uyluk hizasında çizmeler, dar bir pantolon ve , uyumsuz mücevherler. "Kullandığım dil için özür dilerim Şampiyon," diye ekledi kamera kurdu, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyordu, "ama bu muhteşemdi."

"Bir gizleme büyüsü altındaydı," dedim. "Sangre Duello'da büyücülüğe izin verilmez." Sadece La Danza'da kullanılabiliirdi.

"Düello yapmıyordu. Onu sen mi öldürdün?" Titus sordu. "Bir büyü kullandığı için mi? Cadılar yapmaz mı?"

Vampir öldürücü bir hareketle dişlerini ortaya çıkarmak için başını çevirdim. "Cadı. Ayrıca bir Mithran. Ayrıca Titus Flavius Vespasianus' yeminli Des Citrons Klanı'nın üyesi." Bıçağın ucuyla Cym'in süslü beyaz gömleğini yakaladım ve yeleğinden çıkardım. Önünde kuyruğunu yiyen bir kertenkele amblemi vardı.

Titus tüm bunları bildiğim için bir an için şaşkın görünüyordu. Sonra bunu atlattı. "Kendi başına hareket eden biri. Ya da davama ihanet eden biri."

"Dün gece bana bunu fırlattı." Silahım olmadığını göstermek için iki parmağımı kaldırdım ve yavaşça bir fırlatma bıçağı kılıfına soktum. Bıçağı çıkardım ve önce kabzasını Leo'ya doğru uzattım.

Leo, silahını çekmemiş, ellerini arkasında kavuşturmuş, yavaşça bana doğru yürüdü ve boylu boyunca kokladı. "Büyü ve insanlarla Mithranların karışık kanı. İyi bakılmamış bir kılıç. Ya da bir ölüm lanetiyle kaplanmış." Bıçağı tek avucunun içine aldı ve üzerine ışık düşecek şekilde tuttu. "Çelik, çift taraflı bıçaklar, zeytin ağacından bir kabzaya yerleştirilmiş." Leo'nun gözleri Titus'a kaydı. "1702 yılının Noel'inde bana zeytin ağacından yapılmış bir fırlatma bıçağı seti hediye etmiştin."

"Sen benim hizmetkârımdın," dedi Titus küçümseyerek. "Maiyetimdeki herkese benzer kılıç setleri verdim. Sizden yüzlerce vardı. İhtiyaç duyulan odunu karşılamak için koca bir zeytinliği yok ettim."

Leo bakışlarını imparatorundan ayırmadan, "Dün sana saldırdı, İnfazcım. Bu sefer kime saldırıyordu?"

Havadaki vahşi sıçrayışı düşündüm. Cym'in zar zor görünen kollarının yönünü. Diğer tarafındaki insanları. "Bir kılıç fırlatmıyordu. Bir lanet savuruyordu. Klan dışı rahibe Sabina'ya yönelik olduğuna inanıyorum."

Leo'nun kaşı kalktı, sadece bir tane. "Gerçekten mi?"

Öyle . Ben öyle . Kesin olarak "Evet." dedim.

Canavar en iyi avcıdır. Canavar cadı kafası

yiyecek. Canavar yemeyecek.

Canavar açlık çekiyor.

"Onu kim gönderdi?" Titus sordu.

"Sen. Ben. Hükmetmek isteyen üçüncü bir taraf," dedi Leo. "Aklıma yüzlerce isimden herhangi biri geliyor, sizinle birleşmeden önce avlaklarımda öldüren Des Citrons Klanı da dahil."

"Sizin topraklarınızda mıydılar?" Titus bir *tsk-tsk* sesi çıkardı. "Yemin etmemiş bir Mithran'ın topraklarıma girmesine asla izin vermem. Topraklarımı ve sığırlarımı bundan daha iyi kontrol ederim."

Leo , tüm avların etini kaplayan o ipeksi ses, güç ve fetih dolu bir kahkaha. "Senin teknendeler, seninle ve uyuyorlar. Benim topraklarımda bulunduktan sonra. Öldürdükleri evden senin gemine nasıl geldiler?" Leo'nun kahkahası kırışlerde çınılıyordu. "Oradalar. Güvendeler. Kendine sormalısın, sana sırt çevirmeleri için onlara ne teklif ettim?"

Titus irkildi, sadece birazcık. Ben de öyle. Leo klanın kaçmasına ve Titus'a yardım etmiş miydi? Onları dönüştürmüş müydü? O insanların ölmesine izin verip sonra da katillerin serbest kalmasına yardım etmiş miydi? Hayır. Ben duyardım. Alex duyardı. Leo, Titus ve halkının arasına nifak tohumları ekiyordu. Muhtemelen. "İnfazcım. Bu adaya nasıl geldiğini biliyor musun?"

Pencereye doğru ilerledim ve aşağı seslendim, "Lachish! Sana burada ihtiyacımız var." EV'lere dedim ki, "Lachish Dutillet bu evin etrafını koruma altına alın."

Lachish son basamağı çıktı, cesedin yanına gitti ve sessizce onu inceledi. Çağrılmayı bekliyor olmalıydı. Vampiri/cadıyı öldürdüğümde muhtemelen enerjileri hissetti ve merdivenlerden yukarı çıktı. Odaya döndü ve omuzlarını geriye attı. Titus'a konuşan Titus, "Avrupalılar ne zaman karaya , koğuştta bir anormallik olmuştur. Kanıt yok ama anomali var. Ve zamanlamayı elektronik güvenlikle kaydettik."

Sabina, "Bir yargıcı etkisiz hale veya öldürmeye çalıştıkları için Avrupalılara karşı puanlar. Bir sonraki böyle bir ihlal ağır cezayla sonuçlanacaktır. Gerçek ölüm göz ardı edilmeyecektir."

Titus, "Beni gerçek ölüme götüremezsiniz," dedi.

Sabina eldivenli ellerini kolalı eteklerinin arasından çıkardı. Bir elinde tahtadan bir mızrak vardı. "Yapabilirim ve yapacağım."

Titus kendini tutamadan bir adım geri attı.

Dudaklarını büzdü, sonra bir kez başını salladı. "Kararınız kabul edildi."

Leo'ya baktı ve duyulmamış bir iletişim gerçekleşir gibi oldu. Leo ve Titus ahşap zemin üzerinde sessizce yürüyorlardı, ikisi de bu gece dövüş derisi giymişlerdi, ikisi de sanki eski, cereyanlı bir sarayda gavotte dansı yapıyorlarmış zarifçe hareket ediyorlardı. İkisinin de elleri arkalarında kenetlenmişti.

"Onu tanıdın mı?" Leo sordu.

"Tanımıyorum. Ya sen?"

Yalancı, yalancı, kraliyet pantolonu yanıyor.

"Evet. O Bancym M'lareil, bir zamanlar Jack Shoffru'ya yemin etmişti. Topraklarımı almaya çalıştı ve sonunda bir kül yığını oldu."

Titus hafifçe etkilenmiş görünüyordu. "O yaşlı korsana olduğunu merak ediyordum. Sanırım onun kellesini almalısın," dedi.

"Kıyıya çıkmak için maiyetinizin arasına saklandığına göre, bu onuru size bırakıyorum. Böyle bir aşağılanmanın intikamı alınmalı."

Titus hem hakarete uğradığını hem de yeminli veliahtının kellesini alma görevinin kendisine fark edince gözleri kısıldı. Ama kılıcını çekti ve Cym'in kellesini aldı. Kılıcı giysilerinin üzerinde temizledi.

Leo, "benim İnfazcım," dedi. İmparatora, "Şenliklere dönelim mi?" diye sordu.

"Kesin olarak."

Şenlikler mi? Fanghead'ler en tuhaf şeyleri kutladılar.

Titus ekledi: "Gerçi liderlik pozisyonlarında devam edebileceğiniz çok az kişi var. New Orleans'tan ve yönettiğiniz bölgelerden feragat ediyor musunuz?"

"Etmiyorum. Batı Avrupa topraklarından feragat ediyor musunuz?" "Ne kadar can sıkıcı görünse de, etmiyorum."

"O zaman sadede gelelim," dedi Leo. "Tüm bu anlamsız kan dökülmesine bir vermemiz gerektiği anlamına gelen bir Amerikan deyimidir. Sana ve bu gece düello yapmamızı öneriyorum."

"Yalnız mıyız?" Titus şaşırmış bir sesle sordu. İkili cadının cesedinin etrafında döndükten sonra odanın başında sabırla bekleyen Sabina'ya doğru ilerledi. "Ama İnfazcınız henüz düello yapmadı."

İnfazcı. Listede sırada Glacie vardı. Glacie, iri yarı kadın vampir. Aslında onun dövüş videolarını izlemiştim. Ölümcüldü. Ve . . . Leo beni güvende tutmaya çalışıyordu. Neden?

Karanlık Kraliçe. İşte bu.

"Yalnızız. Kumların üzerinde, Kyros ve Nicanor arasındaki ölüm maçına çok benziyordu," dedi Leo. "Bu çok güzel bir şeydi ve tüm Yunanistan'ın efendiliği Kyros'un pençelerine ve dişlerine teslim edildi."

"Muhteşem bir maçı," diye onayladı Titus, Leo'nun yanında dururken, ikisi de en yakın pencereden dışarı bakıyor, hemen hemen aynı duruşta, ayakları omuz genişliğinde açık, elleri kenetlenmiş bir şekilde duruyorlardı. "Buradaki su manzarası muhteşem. Orada, sahildeki kumların üzerinde, ayın ve yıldızların altında karşılaşmayı öneriyorum."

"Buna kadeh kaldıralım mı?"

"Oh ho!" Titus Leo'nun sırtına dostça bir tavırla vurdu. "Duyduğuma göre Doğu'dan fındık tadında bir insanın hizmetini alıyormuşsunuz? Öyle mi?"

"Ah," dedi Leo. "Chin Ho. O aslında Grégoire'ın ama burada. Adı Değerli ve İyilik anlamına gelir. Şu anda Kore olarak bilinen topraklardan geliyor ve çok güzel. Tadına bakmak için olduğu gibi bakmak için de. Yaklaşık elli yaşında ve kaliteli bir şarap iyi yıllanıyor. Fikrinizi almaktan onur duyarım," dedi Leo, tüm nezaketi ve zarafetiyle.

Titus, "Sizinle paylaşmak istediğim çok hoş bir kadın var," dedi.

Kusmadan önce kaçtım. İnsanlardan sanki içki ve kölelermiş gibi Bu beni sinirlendirdi. Üçüncü kattan ayrıldım ve merdivenlerden evin altına indim. Buradaki dövüş halkaları kanı emmiş ve kanın kendisi de duştan gelen suyla seyreltilmişti. Kum yer yer sulu kanın soluk pembemsi rengine bürünmüştü.

Bir Kara Kraliçe bu durumda ne yapabilirdi ki?

*Jane kalçalarının üzerinden kumaşla
uçacak. Pantolonumun koltuğu.*

*Evet. Jane/Canavar, Jane'in yapması gerektiğinde ne
yapacağını bilecek. Bu çok saçma. Aptalca.*

*Bu bölge için savaşmak. Canavar daha önce de bölge için savaştı. Ve avlanma alanı
için meydan okuyan büyük kedileri yedi.*

Bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Beast en iyi pusu avcısıdır.

Hala aptal. Aptal Sangre Duello. Aptal Fangheads. Aptal Leo.

Sonra, liderleri cephe gerisinde güven içinde otururken milyonlarca genç kadın ve erkeğin öldüğü ülkeler arasındaki savaşın daha da aptalca ve saçma olduğunu düşündüm. Planlar yapıldı ve bir kenara atıldı, şehirler alındı ve kaybedildi ve insanlar bir hiç uğruna öldü. Yine de. Bu berbat bir şeydi. Yukarı çıktım ve Deon'un ticari buzdolabını yağmaladım, kızarmış domuz etiyle dolu bir tencereyi ve tek bir çatalı ön verandaya götürdüm. Bir masanın üzerine koydum ve bir şezlonga uzanıp çizmeli ayaklarımı uzattım. Ve yedim.

Bruiser yanımdaki sandalyeye oturdu. Elinde iki kadeh şarap vardı. "Bütün tütsülenmiş domuz eti için uygun şaraptan emin değilim ama bir Avustralya Cabernet-Shiraz ve bir Şili Merlot'unda kıldım. Siz hangisini tercih edersiniz?" İki kadehi de uzattı.

"Senin Onorio işleriyle uğraşıyor olman gerekmiyor mu?"

"Eğer bir Onorio görevi daha yapmak zorunda kalırsam sanırım çıldıracağım. Seninle birlikte olmam gerek." Hâlâ bardakları uzatıyordu.

Merlot'nun ağzımdaki tüm nemi emdiğini hatırladım. "Ben Shiraz alacağım. Tabii Boone's Farm Fuzzy Navel yoksa. Bu bana Creamsicle'ı hatırlatıyor ve şu anda bir Creamsicle için adam öldürebilirim." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. "Pek sayılmaz," diye düzelttim. "Öldürmek değil."

"Ne demek istediğini anlıyorum aşkım. Ve hayır, Boone'un Çiftliği'ni sağ salim eve döndüğümüzde yapacağımız kutlama için sakladım."

Eti kürekle . Şiraz içtim. Fena değildi. Bruiser Merlot'u seviyor gibiydi. "Adada sadece bira olduğunu . EuroVamp'ların onaylayacağı bir şey değil."

"Resmi olarak. Kendime ait birkaç şişe getirdim. Alabilir miyim?" diye sordu, şarap kadehiyle tepsimi işaret ederek.

Ona çatalımı uzattım. Elinin tersiyle itti ve domuz etinin bir kısmını parmaklarının arasına alıp yedi. Kalbim eridi. Parmaklarını yalayıp bir daha aldığında yine eridi. *İşte bu.* Onu bu yüzden seviyordum. Bruiser güçlü, zarif ve zengindi ama gösterişli hiçbir yanı yoktu.

Çatalımı bir kenara bıraktım ve ikimiz de parmaklarımızla yedik ve şarap içtik, gecenin okyanustaki uzak fırtınasını izledik, şimşekler bulutların arasından geçip kilometrelerce ötedeki denize çarptı. Ama gittikçe yaklaşıyordu. Esinti arttı. Bodur ağaçlar rüzgârda dans ediyor, yaprakları yaklaşan fırtınayla birlikte uçup gidiyordu.

Bruiser kayıtsızca sordu, "Bu büyülü bir fırtına mı? Adan'ın yarattığı bir şey gibi mi?"

"Hayır," dedim. "Sadece bir gece körfez fırtınası. Doğa Ana son sözü söylüyor." Ben de bir

körfezin şırıltısı ve rüzgârın uğultusu aramızdaki boşluğu doldurdu. Aldım

Bruiser'ın eli ve parmakları benimkilere dolandı. Bir süre bu şekilde oturduk.

Ayak sesleri bizi uyardığında hâlâ oturuyorduk. Büyük kaseyi bir kenara bıraktım ve Bruiser'ın üzerine eğildim. Onu nazikçe öptüm. Domuz eti ve süslü şarap tadındaydı. Ve aşk.

Savaş sessiz anlar ya da dinlenmek için yapılmamıştı. Yaşam, ölüm ve hayatta kalmaya odaklanmak için yapılmıştı. Bu yoğunluktan, vurgudan ve tek fikirli konsantrasyondan bu mola muhtemelen aptalcaydı. Ama dudaklarının dokunuşuyla içimdeki gerginliğin akıp gittiğini hissettim. Ağzına nefes verdim ve o da gülümseyerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Ve bu tam da farkına varmadan arzuladığım kısa, huzurlu bir molaydı. Hafifçe geri çekildim. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

"Ben de öyle."

Az önce nasıl rahatladığımı düşünerek başımı öne eğdim. "Az önce Onorio büyüğü benimle mi paylaştın?"

"Bu yasak. Bir Sangre Duello'nun ortasında asla böyle şey yapmam."

Balım bana yalan . O kadar tatlıydı ki ağlamak istedim. Onun yerine, "Titus kaybederse, o gemi yelken açabilir." dedim.

Bruiser' dudakları hafifçe yukarı kalktı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Öyle görünüyor." Ses tonundan Leo'nun ya da benim bu olasılığı göz önünde bulundurduğumuzu bildiği ya da tahmin ettiği anlaşılıyordu. "Bununla birlikte, gemideki yolcuların deneyebileceği çok sayıda hain strateji var. Ve siz bunların çoğunun başarılı olamayacağından emin oldunuz."

Bu da Bruiser'ın adadan yaptığım bir cep telefonu görüşmesiyle uygulamaya koyduğum planı bildiği anlamına geliyordu. İlginç. Gee ağzındaki baklayı çıkarmış. Ya da Alex ben arayıp tatlı yanaklarıma söylediğimde beni dinliyordu. Ya da ... bir şey. "Tamam," dedim aynı yumuşak sesle, o gemideki tüm insanları düşünerek. "Tamam."

- - -

Düz kumun üzerinde, dalgaların yirmi metre uzağında duruyorduk. Uzun, dalgalı bir dalga katarı körfezden tekrar tekrar içeri giriyordu. Fırtına kıyıya yaklaşıyordu, gök gürültüsü sürekli, düzensiz, gürleyen bir yankı, şimşekler savrulan denizi aydınlatan ışık patlamaları halinde çakıyor, yağmur yoğun tabakalar halinde, yanıp sönen patlamalarda görülebiliyordu. Rüzgâr hızlanmış, şimşeklerin ozonunu ve temiz ve tuzlu havaya sinmiş ölü balık kokusunu da beraberinde getirmişti.

Büyülü bir fırtına değildi. Onları nasıl tanıyacağımı biliyordum. Ama şimşekti. Ve Brute buradaydı, bu da kurdun meleği Hayyel'in olanları izlediğini gösteriyordu.

Ejderha formundaki Soul fırtına bulutlarının arasından hızla geçiyordu, insan görüşünde buluttan buluta şimşek gibi görünüyordu; Canavar görüşünde ise kendini güçle dolduran hafif bir ejderha. Nedenini bilmiyordum ama bu görüntü beni kaşındırdı, endişelendirdi, kaygılandırdı. Soul istediği zaman geleceği görebiliyor ve değiştirebiliyordu. Bunu biliyordum. Bu son düellonun olası sonuçlarını biliyordu. Soğuk rüzgârda titredim. Bu fırtınanın altındaki bu dövüşte dairesel ve döngüsel bir şey vardı. Sanki New Orleans'a geldiğimden beri olan her şeyi özetliyordu.

Leo sahile çıktı, bir uzun kılıç ve Gurkha kukrisi küçük bir kılıç taşıyordu, bıçağı yaklaşık on iki inç uzunluğunda ve hafif kavisliydi. Titus da benzer şekilde

silahlı, ama düz kılıçlı. İkisi de zırh giyyordu. Leo'nun saçları rüzgârda savrulmasını engellemek için topuz yapılmıştı.

Bruiser omzuma dokundu ve Brandon ve Brian'la birlikte Onorios'un yanına gitti. Outclan rahibesi onların karşısında duruyordu. Sangre Duello boyunca hep bu şekilde durmuşlardı. Hakemler ve yargıçlar.

Leo'nun halkı eve en yakın yerde duruyordu. Titus'un adamları hayali halkanın su tarafındaydı. Limon kokusu hafif ama mevcuttu, tuz ve vampir kokusunun üzerinde yükseliyordu. Ay hâlâ tepemizde parlıyordu, dolunay evresine daha günler vardı, bulutlar zaman zaman ışığını gizliyor, beyaz kumların üzerine gölgeler düşürüyordu. Glob'u elime aldım ve cebime sokup tuttum. Bir iyi şans tılsımı. Büyüsü elimi sarstı, onu yaratan şimşek fırtınasından ele geçirilmiş bir büyü.

Yakutları ve hiç çıkarmadığım altın külçesini diğer yumruğumla göğsüme bastırdım. Silahlıydım. Ağır . Ama silahlarım ve yeteneklerim bu savaşa karar veremezdi. İşe yaramazlardı.

Savaşçılar kılıçlarının uçlarını kuma vuruyorlardı, gerçi bunu daha önce görmemiştim. Belki de ikisinin de zevk aldığı Yunan savaşından bir kalıntı.

Zil tonlandı.

Leo vurdu. Titus kısa kılıcıyla engelledi. Bu La Destreza'nın zarafeti değildi. Başka bir şeydi. Daha kaba, daha eski, savaş alanında kaba bir şey. Kılıçlar tıngırdadı ve şangırdadı. Gök gürledi. Şimşek denizdeki suya çarptı. Ay ışığı, hızla akan bulutların altında titreşti. Bir fırtına dalgası kıyıya , hepimizin etrafında köpürdü. Biz seyirciler dans ederek uzaklaştık.

Leo ve Titus değil. Ayakları yükselen dalgaların içinde, dövüştüler.

Kes, kes, kes, bıçakla, engelle, engelle. Kes, kes. Yağmur paramparça oldu ve durdu. Rüzgar şiddetlendi ve durdu. Hepsi bir düzine kalp atışında oldu.

Her iki dövüşçünün de kanları akıyordu, kan ay ışığında simsiyahtı. Ellerim taşların üzerinde sıkılaştı, bir elimde Glob, diğerinde külçe ve yakutlar vardı. Leo yaralanmıştı. Titus sol bacağına tutuyordu. Titus bir dizinin üstüne düştü. . Leo kazanıyordu. Umut, ölümcül aptalca bir umut, içimde filizlendi. Yağmur yağıyordu, iri, ağır damlalar kumu yıldızlar gibi işaretliyordu. Canavar gözlerimin arasından dışarı bakıyor, her şeyi izliyordu. Dalgaların arasında bir şey fark etti, karanlık ve gümüşü bir şey orada duruyordu. Gemiden gelen vampirler, saldırmak için bekliyorlar. Limon kokuyor.

Yıldırım suya çarptı, çok uzaktaydı ama havadaki elektriği hissedecek kadar yakındı, vücudumda melek kanatları gibi ısındı. Yıldırım korkusu sinirlerimi , çözülmemişti. Çarpma Leo'bir görüntüsünü aydınlattı, kolu öne doğru savrulmuş, bir dizi önde, arka bacağı uzanmış. Çelik kılıç yüksekte ve savruluyor. Öldürücü vuruş.

Ama Titus kenara . Vampirlerin hareket edebileceğinden daha hızlı. Orada değildi.

İçimdeki büyüün titrediğini ve şarkı söylediğini hissettim. Beş köşeli bir yıldız oluşturan sihir, zamanın, yerin ve amacın neredeyse mükemmel bir uyumuydu. Çekti ve bükte. Zaman kalınlaştı, havada buz gibi bir ağırlık oluştu. Aradaki Gri açıldı, gerçeklikte bir dilim, en karanlık gücün siyah motifleriyle güvercin grisi enerjiler.

Zamanın dışına çıktım. Sörfün ve fırtınanın gürültüsü derinleşti, basso thrum.

Titus kılıç dışındaydı. Uzun kılıcı geri çekildi. Titus zaman yürüyüşü yapmıştı.

Ben de öyle, ama isteyerek değil. Beni kendisiyle geçirdiğim normal zamanın dışına çekmişti ama beni fark etmemişti. Dikkati Leo'nun üzerindeydi. Yağmur damlaları parlıyor, havada asılı duruyordu. Fırtınaya yakalanmış binlerce olasılık. Canavar hırladı. Pençesini uzattı.

Zaman geri geldi. Normal. Yüksek sesle çarpıyor.

Titus ileri atıldı. Düz ve doğru. Bıçak Leo'nun göğsüne saplandı. Yıldırım düştü. Kör edici, göz kamaştırıcı. Sadece birkaç adım . Büyü

Glob parlak şimşegin içindeki enerjiye ulaştı. Kendi gücünü beslemek için onu içine çekti. Güç havada patladı. Kumda cızırdadı. Glob kızardı, avucumu kavurdu ve Glob büyüğü parladı ve yıldırımın sönmesinden daha hızlı bir şekilde onu emdi. Yağmur püskürdü, sırlıklam etti, kumu yaraladı.

Geleceğin olasılıklarıyla sırlıklam . Yarı kördüm. Ama yeterince görebiliyordum.

Leo geriye, dalgalara doğru sendeledi. Dengesi bozuldu, dizlerinin üstüne düşmek üzereydi.

Titus'un kılıcı öne savruldu, tüm vücudunun ağırlığı ve torku kılıcın arkasındaydı.

Kılıç Leo'nun boynunu kesti. Kan yağmura karıştı.

Leo'nun kafası havaya uçtu.

Vücudu yere düştü.

Yağmur toprağa düştü. Leo

öldü.

Leo . . . öldü.

Yağmur beni kesti. Yüzümü kesti. Deri ceketimden aşağı süzüldü. Her damlada gelecek ve geçmiş, gökten düşerken buz tutmuştu. Çılgılık attım.

BÖLÜM 20

Shoulda, Coulda, Woulda

Birden odamdaydım, ıvır zıvır kutusunu . İhtiyacım olan kemik parçasını çıkarıyordum. Buraya geldiğimi hatırlamıyordum. Zaman yürüyüşü. Umurumda değildi.

Canavar mı? Dövüş formu.

Canavar pusu kurmuş bir avcı, diye düşündü bana. Ellerimi kullanarak yatağın altından ikinci bir kutu aldı, kemik ve dişlerden oluşan bir kutu. Elimi içine soktu. Aradaki Gri beni parçaladı, omurgam boyunca ilerledi.

Kemiklerim kırıldı ve patladı. Mide bulantısı kaybolmadan önce beni iki büküm ederken karnım burkuldu ve ters döndü. İskeletimin uzunluğunu bükün, kaslarımı geren, omuz eklemlerimi genişleten, kalçalarımı ve leğen kemiğimi yeniden şekillendiren, dişlerim büyüdükçe çenemde bükülen acı içime işledi. Ağzımdaki ve çenemdeki doku ve kemik dönüşüme ve yeni dişlere uyum sağlamaya çalışırken kan tadı aldım.

Ve . . . Kitleyi ele geçirdim.

Kolyemdeki yakutlar paramparça oldu. Kan kırmızısı kristaller eriyip yok oldu. Başımı geriye attım ve Canavar'ın meydan okumasını haykırdım, ses evin içinde ve pencerelerden sahilde toplanmış vampirlere doğru yükseldi. On saniye içinde omuzlarımı geri çektim. Yarı formdaydım, pençeli ayaklarım özel yapım savaş botlarımın yanlarından dışarı uzanıyordu, çenem eti parçalamak için tasarlanmış dişlerle doluydu. Gözlerim altın renginde parlıyordu. Ama ben daha fazlasıydım. Ben daha büyüktüm. Ben-

Canavar kılıç dişi aslan. Canavar büyük.

Yakutlar. Sen

Canavar yakutlardan kütle aldı. Kemiklerden tüm yaratıkların kalbindeki yılanı aldı. Glob büyüsunü aldı. Jane'e büyü verdi. Canavar en iyi pusu avcısıdır.

Le breloque'u bir koluma geçirdim. Glob'u yumruğuma aldım. Mughal bıçağını çektim. Normal zamana geri döndüm. Karnım çatırdadı, başım ağrıdı ama acıyı bir kenara ittim.

Pencereden atladım ve verandanın çatısına indim. Meydan okuyarak kükredim. Vücudum sıradan, doğal şimşek fırtınasından çıkan yıldırımla aydınlandı. Yağmur ve şimşek çakarken sahildeki vampirler bana dönüp yukarı baktılar. Sörften koşan vampirler durdu, bekliyorlardı. Hepsinin istediği tacı başıma . Sesim daha derin bir oktavda, fırtınadan duyulacak çığlık attım, sesim bir kükreme değildi

Dünya'da bin yıldır duyulmamış bir ses. Sesim bir basso yankısı yaparak bağırdım: "Karanlık Kraliçe, Amerika ve Avrupa' kontrolü için Titus Flavius Vespasianus'a meydan okuyor. Karanlık Kraliçe La Danza de los Maestros de Sangre'yi talep ediyor!"

Titus'un gözleri irileşti ve kabaran dalgalara doğru geri adım attı. Yıldırım suya ve kıyıya çarptı, iki uçlu bir darbe. Titus vampirleşti, çenesi çözüldü ve tekrar yerine kayd. Onu ilk kez dişli bir görüyordum. Beş inçlik dişler, rahibenin dişleri kadar uzun, dipleri kalın ve tırtıklı. Üstten ve alttan.

Titus'un köpek dişleri vardı. Ve üç inçlik pençeleri.

Canavar dişleri daha büyük.

"Hangi hakla meydan okuyorsunuz?" Brandon seslendi.

"Karanlık Kraliçe'nin hakkı ve Leo Pellissier'in ölümüyle. Titus Flavius Vespasianus tarafından kullanılan kılıçla değil, cadı büyüleriyle gerçekleşen bir ölüm. Vespasianus, Sangre Duello protokolü dışında cadı büyüyle hile yaptı. Cadılara sorun." Babür kılıcıyla, gün doğumu gibi parlayan *dikenli* bir *çitin* altında birlikte duran Molly ve Lachish'i işaret ettim. "Bu Duello'yu izleyen arcenciel'e sorun." Bulutları işaret . "Sadece La Danza de los Maestros de Sangre'de savaşta büyü kullanılabilir. Bu meydan okuma yasaldır ve benimdir!"

Titus şanssız olduğunu biliyor olmalıydı, çünkü "Kabul ediyorum!" diye bağırdı. Uzun ve kısa kılıçlarını gökyüzüne doğru salladı. "Taşıdığımız silahlar! Ve zamanın silahı! Düşmanımın kanı hâlâ kılıcımda."

"Burada ve şimdi!" Sesim kısık, öfke dolu bir hırıltıyla karşılık verdim. "Ve tam zamanında! *Ölüme hazırlanın.*" Kendimi ileri attım, çatıdan atlادم ve kuma doğru düştüm. Önüne düştüm, yarı formdaki dizlerim büküldü ve düşüşü kabul etti. *Le breloque'u* kafama çarptım. Sanki kendini bana mühürlemiş gibi üzerime kapandı.

"Gerçek ölüme kadar!" Titus çığlık attı.

Ölüm çanı çaldı. Savaş alanı zaman duygusu devreye girdi.

Titus'un uzun kılıcı indi. Bana daha küçük bir fırlattı. Canavar görüşünde, döndüğünü, takla attığını gördüm. Kenara çekildim.

Canavar Gri Arada'yı tekrar tırmaladı. Zaman yavaşladı. Yavaşladı. Donmuş şekerleme kıvamında. Zaman durdu. Acı beni sağ gözümünden mızrakladı. Mide bulantısı bağırsaklarımı büken iğrenç bir telaşla yükseldi. Fırtına şiddetliydi, yağmur kristal mermiler gibi asılı . Nefes almak zordu. Hareket etmek de tehlikeliydi. Yağmura bakarsam, zamanın anlarını görürdüm, zamanın anlarını değiştirebilirdim. Ama doğrudan damlalara bakmazsam. Yağmurdan uzağa odaklandım. Zaman damlacıkları geri çekildi, yolumdan çekildi ve normal yağmur damlalarını bana yakın bıraktı.

Dikkatli bir şekilde, zaman düşüşlerinden herhangi birinde kazara zamanı değiştirecek kadar hızlı hareket etmediğimden emin olarak, kılıç darbesinin altından eğildim.

Canavar en iyi pusu avcısıdır. Canavar bir yağmur damlasına uz. İçinde yakın geçmiş vardı. Titus'un kılıcının Leo'nun boynuna vuruşunun görüntüsü.

Onu durdurdum. Düşünüyordum. Zamanın o küçük parçasını alırsak neler olabileceğini görmeye . Onun ötesindeki damlacık Titus'un halkının Onorios'a saldırdığı bir görüntüydü. Bunun ötesindeki damlacık, halkının cadılara saldırdığı, Molly'nin karnına saplanan bir kılıcın onu ve kızını öldürdüğü bir görüntüydü. Lachish yağmurda öldü, büyülü

Kumun üzerinde aletler. Ailis öldü. Koun ve Tex öldü. Bunun ötesindeki damlacıkta bir bombanın sahile, bir diğerinin de sahil evine düştüğü görülüyordu. Titus'un gemisi patlıyor. Herkes öldü. Ve daha da kötüsü. Kan akan bir yol.

Leo'nun ölümüne yakın her zaman damlası sadece yıkım ve tahribat gösterdi. Eğer zamanda geri gidip Leo'yu kurtarsaydım, çok daha kötü şeyler . Damlaları inceledim. Bunun için dua ettim, bana başka bir yol gösterebilecek tek bir damla aradım. Ama her damla, her biri Avrupalılar ve Amerikalı vampirler arasındaki savaşın başlangıcını gösteriyordu. Daha geride, sokaklarda ölmüş ve tükenmiş insanların görüntüleri vardı. French Quarter'da sokak lambalarına asılı insanlar. New Orleans'a düşen bombalar. Sokaklarda askerler ve tanklar. Vampirler Birleşik Devletler ile savaşta.

Eli ve Alex evimizin zemininde ölü bulundu.

Edmund, Gee ile sırt sırta yatıyor, ikisi de ölü, kafaları kesilmiş.

Hepsi Leo'yu kurtardığım içindi. Başımdaki ağrı daha da arttı. Boğazımı tutmak için savaştım, oradaki hastalığı yuttum.

Kalbim acıyarak yüksek sesle dedim ki, "çok fazla şeyi berbat ettik. Bunu zaman yürüyüşüyle düzeltemeyiz."

Beast en iyi pusu avcısıdır. Beast Leo'yu kurtarabilir.

Hayır. Her şeyi mahvedeceğiz. İnsanların hayatlarını mahvedeceğiz. Eğer Leo'yu kurtarırsak, bu olması gereken bir şeyi değiştirecek. Hayır, hayır, hayır.

Beast/Jane çığlık attı, sesi gök gürültüsünün titreşiminde kayboldu. Ve sonra Titus hareket etti. Benimle birlikte zaman balonunun içine girdi. Kılıcı aşağı doğru sallanıyordu. Kıvrımlı Mughal kılıcını yakaladım ve yaklaşarak ona vurdum. Bir aparkatla çenesine vurdum. Glob çenesini kesti ve dudaklarını patlattı. Gücünü emdi. Pençemde/ yumruğumda ani bir güç patlaması hissettim.

Titus başını geriye attı ve çığlık attı. Glob'u yükseğe fırlattım, zaman balonundan ayrıldığı yerde havada asılı kaldı ve Beast-fast, bir vampir-katili çekti. Vampir öldürücüyü çenesine ve kafatasına sapladım. Bıçağı çıkarıp büktü. Titus sanki yıldırım çarpmış gibi titredi, sarsıldı. Kolumu geriye attım ve Titus'un kafasını tuttum.

Başsız bedeni zaman balonunun dışına ittim, onu yarı düşmüş ve başsız bıraktım.

Babür kılıcıyla zamanın ötesinden kafasını mızrakladı. Bana doğru çekti. Vampir katilini kınına soktum. Bir pençemle, hâlâ imparatorun göğsünde duran ince zinciri kaldırdım. İçinde minyatür bir arcenciel olan küçük bir kuvars kristali vardı. Mor ve altın rengindeydi ve öfkeyle parılıyordu. Bu, Soul'un neden burada kaldığını açıklıyordu. Kristale hapsolmuş son bir arcenciel, zamana hükmetmek isteyen bir vampirin kölesiydi. Kristali cebime soktum. Glob'a uzandım.

Kafayı ve silahlarımı taşıyarak Titus'un başsız bedenini durağan yağmur damlalarının içinde bıraktım. Ve devasa patilerimle kavgadan uzaklaştım. Fırtınanın içine, alçak ağaçların altına. Kafayı bıraktım ve yanına düştüm. Bağırsaklarım ağrıyana kadar ağladım. Vücudum kırılıp dökülene ve kanayana kadar.

Zaman durdu, kristali çektim ve kapana kısılmış ejderhaya dedim ki, "Beni ısırmayacağına güvenemem. Bu yüzden ben yanınızda değilken serbest bırakıldığınızdan emin ." Kristali yerleştirdim

kristali bir kabuğun üzerine koydum ve normal zamanda orada bıraktım. Başka bir deniz kabuğu aldım ve doğrudan kristalin üzerinde tuttum. Ve düşürdüm. Kabuk bükülmüş zamandan düştü ve arcenciel'in üzerinde asılı kaldı. Vurduğu anda, zamanın kölesi özgür . Ama Leo . . . Leo hala ölü olacaktı.

Silahları ve imparatorun taşıyarak ondan uzaklaştım. Ağır, tuzlu rüzgârda garip koku karışımı vardı -Leo'nun kâğıt ve mürekkep kokulu kanı, taze kesilmiş limonların güçlü kokusu ve sörfle ıslanmış kurtadamlar. Karanlığın içinden kıyıya doğru koşarken zamana yakalanmış, kıpırdamayan formları görmek için körfeze baktım. Des Citrons Klanı. Islak haydut kurtadamlar arkalarındaydı ve iki grindylow sudan ve fırtınayla ıslanmış sahilden yaklaşıyordu.

Yan tarafa baktım. Eli yaklaşıyordu. Ateş ediyordu. yakalanmış, güvenli bir ateş hattına giriyordu. Derek onun yanında koşuyordu. Leo'nun vampirleri kılıçlarıyla ve çıplak elleriyle saldırmaya başladılar. Del'in annesi Dacy Mooney öndeydi, kılıcı Des Citrons vampirlerinden birinin kafasını koparmak için geriye doğru eğilmişti. Molly'nin kırmızı, mavi, canlı, geceyi yırtan toprak büyüsunün kokusu/görüntüsü/ sesi. Bighorn Sürüsü'nün görüntüsü, biri kamerasını bırakıp savaşa koşuyor. Tepede, üç arcenciel gerçek zamanlı olarak bulutlardan düşüyor, gecenin içinde parlıyordu.

Ve sonra Aya ve Rick sudan yükseldiler, omuzlarında Benelli av tüfekleri vardı. Biri ateş etmişti, tüfeklerin alçak, içi boş gümbürtüsü, atış havada asılı kalmıştı. Biraz daha geride, iki Navy SEAL sudan yükseliyor, imparatorun vampirlerini ve insanlarını . Zaman geri döndüğünde, kurtlar uluyacaktı. Vampirler çılgılık atacaktı. Eti parçalayan gümüş fléchette mermilerinin pis kokusu ve zehirli kan kokusu havayı kirletecekti.

Halkımızı korumak ve ordunun yanlışlıkla hepimizi ortadan kaldırmasını önlemek çok da gizli olmayan son savunmam. Telefon görüşmem sayesinde Gee, Titus'un hızlı davranıp adamlarının saldırması ihtimaline karşı Ayatas FireWind' ve çağırabileceği tüm gücün karanlıkta bulunmasını sağlamıştı. Leo'nun birleşmiş tüm paranormalleri buradaydı ve birlikte savaşıyorlardı. Nihayet. Ama Şehrin Efendisi'ni kurtarmak için çok geçti.

Orada olmalıydım. Orada olmam gerekiyordu. Hareket etmek için gerildim. Acı içime işledi.

Kuma düştüm, ellerim ve dizlerim beni yakaladı. Nefes nefese. Bağırsaklarımda binlerce yılan gibi bir acı, beni aynı anda ısıırıyordu. Çılgılık attım. Kemiksiz bir şekilde kuma düştüm.

Canavar beynimin ön tarafına doğru ilerledi. Üzerime beni uykuya gönderdi.

- - -

Beast içeride Jane'in yılanına baktı. Tüm varlıkların kalbinde yer alan yılan bükülmüş, düğümlenmiş, yıpranmıştı. Dört teli vardı, olması gereken iki teli değil. Kırılmıştı, tıpkı hızla uzaklaşan ve bir çıkıntıdan derin bir yere düşen bir avın bedeni gibi.

Canavar Jane'in karnına baktı. Orada karanlık yerler vardı. Hastalık. Hızlı büyüyordu. Jane ölüyordu. Ama . . . Beast en iyi pusu avcısıydı.

Canavar kendi formunu buldu ve kütlesini sahildeki kuma bıraktı. *Puma concolor*, dağ aslanı formuna . Yer değiştirdi. Beast'in yılanı her şeyin kalbinde sağlıklıydı. Sağlıklıydı.

Güçlü.

Zaman geri döndü, fırtına soğuk yağmur ve şimşekleri yere fırlattı. Arcenciel'ler yere atladı. Kapana kısılmış arcenciel gökyüzüne sıçradı. Yağmur pelteye dönüştü. Şimşek çaktı, suya çarptı. *Fırtınalardan nefret ederim. Yağmurdan nefret ederim.*

Jane'in kıyafetlerinden sıyrıldı. Postunu salladı. Faydası olmadı. Yağmur hâlâ yağıyordu, soğuk ve ıslak. Canavar fırtınaya baktı. Kıvrılan suda savaşı karanlık formlara. Eli, Derek ve Tequila oğlanları savaşıyordu. Rick ve Ayatas sudan çıkan vampirlere ateş ediyorlardı. Diğer insanlar da onlarla birlikteydi. Jane'in ordu dediği avcılar. Limon, gümüş ve kan kokuyordu. İnsan kanı ve vampir kanı kokusu. Çok fazla ölüm kokusu. Bruiser kumun üzerinde durmuş, dövüşü izliyordu. Leo'nun cesedini gördü. Gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü.

Bruiser arkadaşı için gözyaşı döktü.

Çatışmalar yavaşladı. Tekila çocukları cesetleri kıyıya taşıdı. Titus ve limon kokan vampir cesetleri. Kıvrılan suda gemide daha fazla çatışma. Derek, Bruiser'ın teknesini imparatorun teknesine saldırmaması için göndermişti. İyi bir İnfazcı'ydı. Derek'in artık Jane'e ihtiyacı yoktu.

Canavar açlıktan ölüyordu. Vampirlerin köpek dişli kralının başı sayılırdı. Afrika aslanlarının en güçlü sürüsünün alfa aslanı gibiydi. Lezzetli miydi? Canavar kafasına *pençe* . Boynunu . Lezzetliydi. Güçlü kan. Canavar pençelerini uzattı. Kafasını vücuduna doğru çekti. Karnını kuma gömdü. Vampirin ağzını ve yüzünü yedi. Vampir sürüsünün alfasının çenesini kopardı. Güçlü bir kandı. Güçlü et.

Bir ya da beş gün boyunca Canavar olarak kalabilir. Suda balık avlamak ve kıyıya yuva yapan kuşları öldürmek iyi . Kafatasını kırdı. Vampir beyninin kralı lezzetliydi.

Çok sonra, güneş doğduktan ve sıcaklığı kış gecesinden toprak çaldıktan sonra, Beast kafasını kaldırdı. Eli onu izliyordu. Ağaca , pençelerini saklamak için kollarını kavuşturmuştu. İnsanların barış işareti. Canavar sevindi. Dudaklarını yaladı. Kafatasının parçalarını Eli'a doğru savurdu. Kafatasının tacı kumda döndü. Durdu. Canavar nefes nefese kaldı. Bekledi.

"Leo kan dolu bir kutunun içinde. Kafası hâlâ ama çok fazla değil. Muhtemelen onu kurtarmaya yetmeyecek."

Canavar homurdandı. *Hayır. Leo'nun kafası gitmişti. Uçuyordu. Eli aptal bir kit. Leo öldü.*

Eli, "Ve daha da kötüsü, bir arcenciel aniden ortaya çıktı ve onu ısırıldı. Arcenciel ısırıkları psikotropik ve psikotoksiktir. Hayatta kalıp kalmadığını ve aklı başında olup olmadığını öğrenmemiz aylar sürebilir."

Canavar yumuşak, yavaş bir nefes aldı ve anladı. Serbest bırakılan Arcenciel Jane bizi ısırmamıştı.

Arcenciel zamanı değiştirdi. Arcenciel Leo'nun vücudunu ısırıldı.

Eli konuşmaya devam etti. "Votka'cılar George'un teknesiyle dikkat dağıttılar ve bir SEAL timi Titus'un gemisine çıktı. Tutsakları serbest bıraktılar - Caruso'ları, gemiyi ordudan saklamak için Cym'in bir çeşit gizleme büyüsunü kullanan iki cadıyı, zincirlere vurulmuş bir Onorio'yu. Diğerlerini Edmund'a teslim ettik."

Canavar kendi çenesini ve ağzını yalayarak kandan arındırdı. Tadı dilinde güzeldi.

"Soul kendi türüyle savaşıp Leo'yu kurtarmaya çalışırken, Derek ve ben savaşı suya taşıdık. Rick, Ayatas ve küçük bir SEAL grubu Clan Des Citrons'u ve Titus'un diğer sivri dişlilerini kıyıya çıkmaya çalışırken yakaladı. Bir kez olsun aklına eseni yapmadın Babe. Bunu resmi olarak ayarlamakla iyi yaptın. Ayatas'ın kulağı FBI ve CIA'deydi. Diğer hükümet

servislerinin ve ordunun da kulağının onda olduğunu düşünmüştür."

Sesine bir memnuniyet tonu karıştı. "Diş kafalılar kıyıya ulaşamadı." Canavar sevindi. *Jane sinsi biri*. Kit çağrısı yaptı, tiz ve tatlı.

Eli konuşmaya devam etti. "Edmund ABD bölgesinin dizginlerini çoktan ele geçirdi. Leo, Ed'i varisi yapmakla iyi yaptı. İsteseler de istemeseler de herkesle barış yapıyor." Eli hafifçe gülümsedi. "Bu işte iyi. Basınla, valiyle ve Kongre üyeleriyle telefonda konuştu. Avrupa'ya gidip orayı senin adına devralmak için planlar yapıyor ve aynı zamanda Grégoire'ı da o holdingleri devralması için yanına alıyor. O dönene kadar NOLA'yı yönetmesi için Alesha Fonteneau'yu atadı. İşler yoluna girdiğinde, senin Avrupa sarayına gitmeni ve Karanlık Kraliçe olarak yönetimi devralmanı istiyor."

Canavar kafasını insan gibi iki yana salladı, Jane gibi düşünmeye çalıştı. *Leo'nun kafası gitmedi mi? Leo'nun kafasının havaya gördü*. Kristaldeki Arcenciel'i düşündü. Adada saklanan Ruh hakkında. Zaman yürüyüşçüleri. Jane'den daha iyi zaman yürüyüşçüleri.

Eli küçük bir etti. "Molly iyi. Bebeği de öyle. Bir süre burada mı kalacaksın?" Canavar bir kez başını salladı. Aptal insan hareketi.

"Evde yemek var. Eve gelmek istediğinde ara."

Evine. Jane Den'e. Eli ve Alex'le birlikte. Jane hasta ve ölmek üzereyken. Canavar usulca homurdandı.

Eli uzaklaştı.

- - -

Alçak bir ağacın altında uyandım. İnsan şeklinde. Çırılçıplak. Güneş batıda kızıl bir renk cümbüşü halindeydi. Hemen üstümdeki ağacın dallarında su geçirmez görünen bir çanta asılıydı. Uzandım ve ona dokundum. Çanta kuruydu. Altımdaki kum da kuruydu.

Hava soğuk ve nemliydi, püfür püfür esiyordu ama gökyüzü parlaktı, gün batımının serulean mavisi, tek bir yıldız ve uzaktaki bulutların arasında yarı gizlenmiş bir ay parçası vardı. Ada boş gibiydi. Evde hiç ışık yoktu. Her yer karanlık ve sessizdi. Terk edilmişti.

Yalnızdım.

Dikkatlice ayağa kalktım ve çantayı çözdüm. İçinde iç çamaşırı ve sütyene sarılmış bir kot pantolon, kat kat giymek için üç tişört ve sıcak tutan bir ceket buldum. Altlarında koşu ayakkabıları ve ayak parmaklarına geçirilmiş bir çift yün çorap. En altta bir vampir katili ve *le breloque* vardı. Ve Glob. Anılar sert ve hızlı bir şekilde geldi. Del ölüyordu. Katie' ölüm tehlikesi. Bir sürü başka şey. Leo'nun kafasının uçtuğunu . Uçuyordu. Uçuyor. Tekrar ve tekrar. Ve zaman bükülüyor, köpürüyor, . Gerçekliği değiştiriyor. Mümkün olan her anı değiştirmek.

Görüntüleri göz kırparak uzaklaştırdım, ancak onları göz kapaklarımın arkasında tekrar gördüm. Onları sonsuza dek görecektiğim gibi bir his vardı içimde. Yine de, Eli'nın Beast'e Leo'nun hâlâ yaşayabileceğini söylediği anıydı. Bir arcenciel ısırganıyla zehirlenmişti. Benim zaman çizelgemde olmayan şeyler. Soğuk rüzgârda titredim. *Le breloque*'u inceledim.

İmparatoru öldürmüştümArtık vampirlerin Karanlık Kraliçesiydim. Fanghead'lerin fiili hükümdarıydım. "Bu berbat," dedim boş sahile.

Kıyafetlerimi çektim. Saçlarımı özensiz bir şekilde ördüm. Tacı aldım, bir koluma geçirdim, vampir öldürücüyü ve Globu aldım ve eve doğru yürüdüm. Kıyıyı süsleyen şezlonglar yoktu. Ateş çukuru yoktu. İnsan yoktu.

Ada sessizdi. Issız bir adada mı kalmıştım? Eğer burada mahsur kalmış olsaydım, bu iyi olurdu. Enayiler Kraliçesi olmak buraya kadarmış.

Evin merdivenlerini tırmandım ve ön kapının kilitli olmadığını gördüm. Ayakkabılarımdaki kumu tekmeledim ve içeri girdim.

Pencereler kapatılmış, evin içi karanlık bırakılmıştı. Mobilyalar beyaz çarşafların altında kozalanmıştı. Evin sesi büyük, içi boş ve boş geliyordu. Hatta boş kokuyordu.

"Canavar mı? Beni ne kadar uyuttun?" Sesim boş odalarda yankılandı.

Yas tutuyoruz, diye düşündü bana. Bu da bir çeşit cevaptı.

Karnım guruldadı. Mutfığa doğru ilerledim. Buzdolabını açtım. İçerideki ışık yandı, bu da üç kat yukarıdaki çatıdaki güneş panellerinin hâlâ çalıştığını kanıtlıyordu. Bu da su tesisatı demekti. Bir duş iyi olurdu. Buzdolabının içindeki raflar yiyecek, bira ve şarapla doluydu. Boone's Farm Fuzzy Navel. Kıkırdadım ve öndeki şişenin üzerindeki notu çektim.

Basitçe, *"Seni seviyorum"* yazıyordu. *Eve gel.*

Bruiser iyiydi. Bu iyiydi. Notu sütyenimin içine, kalbimin yanına koydum. Şişeyi çıkardım ve açtım. İçtim. Tadı harikaydı. Fantastik ötesi. Bir tane daha açtım, bir kez olsun kükreyerek sarhoş olabilmeyi diledim. Skinwalker metabolizması kükreyerek sarhoş olmayı kabul etmiyordu.

Beyin daha iyidir, diye düşündü Beast bana.

"Gack," dedim yüksek sesle, midem gurulduyordu. *Yine de domuz iyidir.*

Dondurucuyu açtım. Domuz tamamen çekilmiş ve fermuarlı, galon büyüklüğünde plastik torbalara yerleştirilmişti. Beş tanesi sert bir şekilde donmuştu. Bir tanesini mutfak musluğunun altına tuttum ve eti plastikten çıkarabilecek kadar yumuşayana kadar üzerinden su akmasını sağladım ve ardından bir galon eti sıcak olana kadar nüksettirdim. Et çözülüp ısınırken buzdolabındaki yiyecekleri kontrol ettim, kokunun bana adada ne kadar süredir yalnız olduğumu göstereceğini biliyordum. Börüceler mükemmel kokmuyordu ama onları çıkardım ve domuz eti sıcakken mikrodalgaya attım. Domuzu mutfak adasındaki çorba kasesine boşalttım. Carrara mermerinin üzerindeki kartı o zaman fark ettim. Ağır karton, katlanmış, beyaz kağıt üzerine kırmızı yazı. Rujlarımdan birinin kırmızısıydı. Kan kırmızısı. Artık pek sevmiyorum.

Not ters çevrilmiş bir piramit gibi düzenlenmişti. Şöyle yazıyordu:

Chère, sana çok sevdiğin domuzun kalanını bıraktım. Çocuk sana bir uydu telefonu bıraktı. Ye bakalım.

Evi arayın. Seni almaya geliriz.

Deon.

Adadaki telefonu ben de gördüm. .

Fasulyeler ısınırken, tası etrafta dolaştırdım, atıştırdım ve evde hızlı bir tur attım. Birisi duvarlardaki ıslak bantları sökmüş ve yeni yapıştırmıştı. Hiç valiz kalmamıştı. Yerlerde kan izi yoktu.

Mikrodalga fırın çaldığında Boone's Farm şişesini ve yiyecekleri ön verandaya getirdim ve karanlıkta oturdum. Gece tamamen çökmüştü. Sörfün sesi tembel ve

durgun ve yatıştırıcı.

Yedim ve içtim. izledim.

Karnım doyunca artıkları buzdolabına koydum ve sıcak bir duş aldım. Ev soğuktu ama birisi kullandığım yatağın üzerine elektrikli battaniye, çarşaf ve valizimi bırakmıştı. Battaniye Molly gibi kokuyordu. Eli onun da iyi olduğunu söylemişti. Eşofmanlarımı ve ayakkabılarımla birlikte gelen yün çoraplarımı giydim ve battaniyeye sarındım. Ranzama uzandım ve uykunun beni içine çekmesine izin verdim.

Şafakta uyandım. Domuz yedim. Şarap içtim. Şişeyi yarılamaştım ki havada uçan bir kafa gördüm. Leo'nun kafası. Hafıza. Gerçeklik kadar yoğun. Stark, elektrik. Gözlerimi kırptım. Bir kez hıçkırdım, ve kuru. Gözlerim yanıyordu. Leo bir kan kutusundaydı. Gerçek ölü olmayabilirdi. Ya da tam olarak gerçek ölü değildi.

İkinci bir görüntü bana çarptı. Titus'un kafası elimde, sonra kuma düşüyor.

Onu öldürmüştüm. Yaptığım şey buydu. İnsanları öldürdüm. Varlıkları. Duyarlı yaratıkları. Ama Titus'u sahildeki eve doğru yürüdüğü anda, etrafı halkıyla çevriliyken öldürmeliydim. Mughal kılıcını çekip kellesini o anda almalıydim.

Yapmalıydım, yapmalıydım, .

Yapmamıştım.

Şişeyi bitirdim. Daha fazlası vardı. Bruiser bana on iki tane bırakmıştı, bütün bir kasa. Şarap mideme ağır geldi. Mide bulandırıcı. Ben de daha fazla içtim.

- - -

Jane formunda adadaki ikinci sabahımda, yataktan sürünerek çıktım ve yüzmek için sahile doğru çıplak bir şekilde yürüdüm. Hava sıcaktı, ama suya dalıp derinlere yüzdüğümde su soğuktu. Yarı yolda bir köpekbalığı tarafından yeneceğimi umuyordum. O kadar şanslı değildim.

Yorgunluk beni ele geçirdiğinde, sürünerek kıyıya çıktım ve güneşin altında kumların üzerine uzandım. Çırılçıplak. Tek başıma. Güneş altın sarısı tenimi bile yakmakla tehdit ettiğinde, dışarıdaki duşa durulandım ve domuzdan başka bir şey aramaya koyuldum. Dondurucuda, üzerinde PİRİNÇ PUDİNASI yazan plastik bir kabın yanında pişmiş balık buldum. İkisini de mikrodalgada pişirdim. Üzerinde Deon'un dokunuşları, limon ve otlar olan balığın tamamını ve hindistan cevizi, pirinç, hurma ve kızılıklık tadı sütlaç kabının yedim. Birlikte güzel bir tat vermemeliydiler ama verdiler.

Bir şişe şarap daha içtim, bundan sonra her bir şişe içmeye karar verdim, günleri insan olarak için. Ama kendimi pek iyi hissetmiyordum. Ve yorgundum. Keder insanı yorabilir. Öyle değil mi? Doğru.

- - -

Günler geçti. Bir keresinde bir helikopter uçtu ve salladım. Gitti. Ben iyiydim. Sadece mahremiyete ihtiyacım vardı. Ama daha iyi hissetmek yerine, daha kötü hissediyordum. Çok daha kötü. Son şarap şişesinden sonra, tahliye için arama zamanının geldiğini biliyordum. Gün batımında sahilde yürüyordum, boş şişe elimde sallanıyordu. Şarkı söylemeyi denedim. Kulaklarım itiraz edince bıraktım. Sahil boyunca bir mil ilerlemiştim, eve dönüyordum ki

mide bulandırıcı

Beni dizlerimin üzerine fırlatan, öğürten, içimi burkan bir mide bulantısı hissettim. Akşam yemeğinde yediğim her şeyi kustum, sert ve iğrençti. Kumun üzerine.

Kanla doluydu.

Zamanı köpürttüğümde kan kusardım ama günler olmuştu. Haftalar. "Canavar? Ne oluyor?"

Jane hasta. Jane ölüyor olabilir.

İçimde şimşek gibi bir rahatlama oldu. etmek zorunda kalmayacaktım. Hasta olmayı düşündüm. *Her şeyin merkezinde bir yılan var, değil mi?*

Jane kırılmış. Jane'in içinde büyüyen bir karanlık var. Beast bana içimin bir görüntüsünü gönderdi.

Kanserim, diye düşündüm, merakla.

Jane ölüyor. Jane zamanı kırdı. Ve zaman Jane'i kırdı.

Peki. Buna ne dersin?

- - -

Helikopter şafaktan iki saat sonra sahile indi.

Tırmandım ve kulak koruyucularını aldım. Onları taktım ve kendimi .

Pilota bir parmak işareti yaptım ve yolculuğun tadını çıkarmamak için arkama yaslandım. Halsizdim ve midem bulanıyordu. İyiymişim gibi davrandım. Eli beni iniş alanında karşıladı, yüzüme bir kez baktı ve taşıdığım çantayı kavradı. Zırhlı cipe kadar eşlik etti. Ona gitmesini söylediğim yere, karargâha doğru yola çıktı. Sessizce sürdük, savaşçı yüzü hiçbir şey ele vermiyordu.

Yolun ortasında "Bebeğim" dedi.

"Yapma," dedim. "Lütfen yapma."

Başını salladı ve trafikte . Merkezin önüne park etti. "Bir dakikaya geliyorum," dedim.

"Seni bekleyeceğim." Bunu söyleme şekli, *ne olursa olsun seni sonsuza kadar bekleyeceğim* gibi anlam taşıyordu. Ses tonuna cevap vermedim. Sonsuza kadar vaktim yoktu. Arka koltukta beni bekleyen çantayı açtım ve küçük silahı çıkardım. kemerime soktum. Her ihtimale karşı. Vampir öldürücüyü ve kalçama bağladım. Glob'u cebime soktum. Yine her ihtimale karşı. Kapıyı kapattım.

Merdivenleri tırmanırken karargâh aynı görünüyordu. Dış kapılar açıldı. İç kapılar açıldı. İçerideki koku farklıydı. Kan yoktu. Seks kokusu yoktu. Solan cenaze çiçeklerinin ya da parşömenlerin kokusu yoktu. Burada uyuyan vampirler vardı ama sayıları çok fazla değildi ve öncekiler gibi de değillerdi. Onun yerine uzun bir insan kuyruğu bekliyordu. Wrassler bana doğru topallayarak geldi, ellerini uzatmıştı, yüzünde hoş bir gülümseme vardı. Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Şimdi olmaz," dedim usulca.

Wrassler'in yüzü düştü ve sıraya geri dönmeden önce bana kısa bir baş selamı verdi. Kimse aramadı. Kimse üzerimdeki silahlar hakkında bir şey söylemedi. Her şey farklıydı.

Sessizce asansöre binip bodrum katına, beşinci kata kadar indim. Elimde on dört inçlik gümüş kaplama çelikten, sapı çapraz çizgili bir vampir öldürücü vardı, Glob

ve gümüş kurşunlu mermilerle dolu küçük bir .32'lik tabanca. Bunun için başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

Kapılar açıldı. Işık azdı. Brute, Karanlığın Oğlu'nun ayaklarının dibinde oturuyordu. En azından onlardan birinin. Joses kalpsiz bir vampir etine göre oldukça iyi . Kokuşmuş. Daha kıllı. Brute onu yeterince ısırmişti. Joses kurt adam-vampir kemik torbası olmanın yarısındaydı.

"Selam, Brute."

Nefes nefese bana baktı, beyaz paltosu alçak ışıktaki neredeyse ruhani bir parıltıyla parlıyordu. "Leo bir kutu kanın içinde. Artık yetkili o değil." Vampir katilini çektim. Düşürdüm.

Çantayı. "Bunu bitirsem senin için sorun olur mu?"

Brute sevindi. Başını eğdi, dili dolaştı. Joses' baktı, gözleri duvarda asılı duran vampirin bileklerine ve ayak bileklerine dikilmişti. Brute bir uyarı olabilecek bir ses çıkardı. Bana baktı. Devasa başını Joses'a çevirdi ve ağlamaklı bir sesle sızlandı.

Beyaz kurt adamın yanından geçtim ve yerimi aldım.

". " Kelimeler taşa çarpan taş kadar sert bir şekilde gıcırdadı.

Joses'a baktım. O da bana bakıyordu. Gözleri odaklanmıştı, sarı kürelerin içinde siyah göz bebekleri vardı.

Aklı başında. Eskiler ne kadar akli başındaysa o . Konuşuyor. Emir veriyor. "Tekrar söyle?"

". Ben yaşıyorum. Sonsuza kadar."

"Öyle mi?" Geriye çekildim, vampir katili iki el duruşundaydı. Joses'un zincirleri kırıldı. Paramparça. Düştü. Duvardan fırladı, örümcek hızıyla, iterek, eğilerek, sıçrayarak, patlayıcı bir güçle sıçrayarak. Tam bana doğru. Vampir öldüren bıçağın altında.

Zaman bir savaş alanı yoğunluğunda yavaşladı. Yer değiştiren havanın patlamasını gördüm/kokladım/hissettim/duydum. Metamfetaminle vampir hızı, gerçeklikte bir kırılma. Ve beni yakaladı. Pençeleri derine batıyordu.

Vampir katilinin ulaşabileceği bir yerde. Canavar beni itti, pençeler parmak uçlarımdan fırladı, dişler çenemi parçaladı.

Çok geç. Çok geç.

Karanlığın Oğlu ağzını açtı. Çenesini gevşetti. Geri çekildim, pençelerim onu deldi. Onu uzaklaştırdım.

Aptalca bir takım. Savunma değil. Saldırmalıyım, diye düşündü Canavar.

Bir kurt adam kükredi. Yana doğru sarsıldım. Yeterince uzağa değil. SOD'un beş inçlik dişleri derine battı. Ama acı yoktu. Vampir tükürüğüne sahip olacak kadar iyileşmişti. *Analjezik,* diye düşündüm. Büyüsü içime işledi. Çekirdeğime, orada bulunan beş köşeli büyüye vurdu. Zihnim bir açılıp bir kapanıyordu. Tek düşünebildiğim . . . *Nasıl . . . ?* Ve sonra o bile kayboldu.

Joses yırtık omzumu derin derin emdi. Başını boğazıma götürdü. Kanım ısındı ve durgunlaştı. Kaslarım yumuşadı. Eklemlerim gevşedi. Kollarım ona dolandı.

Birdenbire ruh evimdeydim. Nemli, serin gri taşın üzerinde uzanıyordum. Tepemdeki kubbeli tavana bakıyordum. Hayyel'in kanatları durdukları yerde çırpınıyor, duvarlardan aşağı sarkıyordu.

Canavar üzerimde belirdi, altın gözleri parlıyordu. Üstüme uzandı, kedi sıcaklığı yatıştırıcıydı. Ve sonra içime kaydı, ruhumun içinden bir olduğumuz yere düştü. Ve ben bodruma geri döndüm. Etrafımda bir şeyler oluyordu. Kükremeler. Yer sallanıyordu. İnsanlar çılgılık atıyordu.

Beast elimi Joses'tan çekti. Cebime soktu. Parmaklarımı Glob'un etrafında kıvırdım. Beast elimi bükülmüş kumaştan çıkardı ve yumruğumu kaldırdı. Joses'un omzunda benim/bizim pençelerimizin açtığı yaraya bastırdı. Kanının içine. Kanlı Haç'ın bir parçasını ve Golgotha'nın çivisinin bir taşıyan Glob uyandı.

Alev alev . Saldırdı. Aniden saldıran bir dağ aslanı gibi. Joses'un büyüsunü kavradı. Serbest bıraktı. Joses durdu. Dondu.

Joses Santana'nın anıları açıldı. Ve Joses-Yosace, Bar-Ioudas'ın hislerine ve kişiliğine daldım. İki Karanlığın Oğlu'nun kardeşlerini öldürdüğü ve kanını kanlı odun yığınının üzerine döktüğü anı gördüm, hissettim, *biliyordum*. Babalarının cesedinin üzerine. Kız ölürken ilahi söylediler. Yosace'nin bile anlamını bilmediği çok eski *büyüler* söyleyip konuştular.

gözlerini açtığı anı biliyordu. İlk nefesini aldı. Ve saldırdı. Ioudas Issachar'ın dişlerinin Joses'un boğazına gömüldüğünü hissetti.

Oğullarının sonunda babalarını tuzağa düşürüp çalıntı bir Roma kılıcıyla onu parçalara ayırdığı anı biliyordu.

Kudüs sokaklarında yürüdükleri ve ilk kan öpücüğünü tattıkları anı biliyorlardı.

Ne zaman öldürdüklerini biliyorlardı. Tekrar öldürdüklerini. Masum kan, hayat dolu.

Sonra saklanmak. Her zaman saklanmak. Hep kaçmak. Her zaman geri ve geri ve tekrar kanlı kırık odun yığınınına, onlara bu ölümsüzlüğü veren Kanlı Haç yığınınına dönmek.

Kendilerini öldürmek isteyen Hristiyanlardan kaçıyorlardı.

Romalıların asi şehre getirdiği cehennemden kaçmak. Ölümsüzlük yeteneklerini paylaştıkları kişileri yanlarına alarak.

Güvenliğe ulaşmak. Roma'ya yerleşmek. Daha sonra Fransa'ya. Ve daha sonra İspanya'ya. Afrika'dan şimdiki Rusya ve Çin bozkırlarına kadar dünyayı dolaşmak. Dünyayı değiştirecek olan Han'dan içki içmek. Kulluk, güvenlik ve onları tatmin edecek kadar insan karşılığında Cengiz'e güç ve başarı vermek. Yüzyıllar boyunca. Yüzlerce yıl.

Binlerce. Dünyanın arkasındaki güç. Sonra Avrupa'ya geri döndük. Ve- Anılar durdu.

Kendime döndüm.

Küre avucumun içinde o kadar sıcaktı ki, etin yanık kokusunu alabiliyordum. Gözlerimi kıptım.

Glob'u kanında tutarak Karanlığın Oğlu'nu kendimden uzaklaştırdım. Ellerim kafasını kavradı ve geri çekti. Diğer parmaklar çenesini kavradı ve aşağı çekti. Eli'nin kokusunu aldım. Cipte kalmamıştı. Tabii ki kalmamıştı.

Karanlığın Oğlu'nun dişleri boynumun alt kıvrımından kaydı.

Canavar beni yuvarladı ve ayağa . İnsanlar hızla geri SOD'u kucakladığımda düşürdüğüm vampir katilini aldım. Bıçağı kaldırdım ve aşağı doğru savurdum.

Ve Karanlığın Oğlu Joses Santana'nın, Yahuda İskariyot'un oğlu Yosace Bar-Ioudas'ın başını aldı. Neredeyse hiç kan yoktu. Ceset titriyordu. Sarsıldı. Parmakları

sıktı ve açtı. Başını kaldırdım. Gözleri kırıştı. Bana odaklandı. "Huh," dedim.

Dudakları kırırdadı ama ses çıkmadı. "Yaşıyorum," dedi Santana'nın başı.

Bunu düşündüm.

Canavar bana *vampir kafasının lezzetli olduğunu* düşündü.

Bunu nasıl bildiğini bilmek . Omzumun üzerinden baktım. "Brute? Aç mısın?"

Kurt adam ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Vampirlerin yaratıcısının kafasını kokladı. Brute sevindi. Santana'nın ağzı dehşet içinde açıldı, sessiz bir çığlık attı. Kafayı bir basketbol topu gibi havaya fırlattım. Brute sıçradı. Dişleriyle yakaladı.

"İşin bittiğinde" -yerdeki nabızı atan bedeni gösterdim- "her türlü pisliği emin ol." Brute akşam yemeğindeki saçlarının arasından kısık bir sesle tekrar kırırdadı. "Geride yeniden büyüyecek bir şey kalmasını istemeyiz." Brute başını salladı ve kafayı patilerinin üzerine bıraktı.

Etrafımda bana korku ve dehşetle bakan insanlara baktım. Sanki bir canavardım. Ki öyleydim. Eli hariç hepsi, o da belli belirsiz eğlenmiş görünüyordu. Diğerlerine dedim ki, "Yukarı çıkın. Kurdu yemeğiyle baş başa bırakın. İş bitince kemikleri yakın ve külleri savurun." Döndüler ve kaçtılar.

Asansöre doğru yürüdüm ve kapılar Eli ve benim arkamdan kapandı. SOD'a son bakışım Brute'un çeneyi koparıp beyni yemeye hazırlanırken yüzün tüm yumuşak dokusunu yemesiydi. Kafatası ve beyin yediğinde Beast ile birlikteydim. Nasıl yapıldığını biliyordum. Dağınık ama etkili. Bana Titus'un kafasını çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi. *Gack*. Asansör fuayeye yükseldi, ikimiz de sessizdik, ben bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğine karar vermeye .

NOLA cadı meclisinin elinde ölümsüz bir kalp vardı. Her . Bunu Eli'a bırakabileceğimi düşündüm.

Geldiğim yoldan ayrıldım ama bu sefer beni sadece Wrassler bekliyordu. Durdum ve elini sıktım. O da bana sarıldı. Ben de ona sarıldım. Sessizdi. Gözlerinde yaşlar vardı. Geri çekildim ve "Del?" diye sordum.

Wrassler başını salladı. "Annesi onu dağlara geri götürdü. Orada aile mezarlığına gömüldü."

Gözyaşlarımı kırıştırdım. "Jodi? Hiç evet dedi mi?"

Wrassler gülümsedi. "Haziran'da bir düğün planlıyoruz."

"Tebrükler!" Ona sıkıca sarıldım. Yüzünü görememek için onu yakın tutarak "Leo?" diye sordum.

"Pellissier mozalesinde, yeni ayın altında, düşmanlarının kanı üzerine dökülmüş olarak, Caruso şişesinden yarattığı kan iksiriyle gömüldü. Adının gerektirdiği tüm onur ve şerefle gömüldü." Wrassler durdu, yavaşça nefes . "Dolunayla birlikte yükselmedi."

Kalbim sıkıştı. Ama . . . Leo, kanını tattığımda bana kendinden parça vermişti. Ne merak ettim. Zihnimle, deri değiştiren büyümle ona ve onu çağırdım. *Leo? Orada mısın?*

Ama hiçbir şey yoktu. Cevap yoktu. Ölümsüzlük nefesinin fısıltısı bile yoktu. Başımı salladım ve Eli peşimde, karargâhtan ayrıldım.

Arabaya bindiğimde kilidin kapanma sesini duydum. Başımı arkaya yasladım.

Eli beni bedava evime götürdü. Benim evime. İlk evim. Tapusu bendeydi. Tamamen aitti. Şiddetli bir sahiplenme duygusu üzerime çöktü. Sonra adadaki sörf gibi yuvarlanıp gitti. Cipten indim ve içeri girdim. Alex koşarak geldi ve bana sarıldı. Ben de ona sarıldım, sanki bana karşı nasıl hissettiğini ezberlemiş gibiydim, tamamen kemik ve oluşuyordu ve ilk tanıştığımızdan birkaç santim daha uzundu. Eli ona bir işaret yaptı ve Çocuk geri çekildi.

"Yemekten sonra görüşürüz," dedi Alex. "Yeni klan evinizin güvenliğini sağlamakla uğraşıyorum." Başımı salladım ve o da uzaklaştı.

Eşyalarımı evin dolaştım ve her şeyi gözden geçirdim. Eli oturma odasının ortasında beni izliyor, bekliyordu. Ben eksik duvarı ve açıktaki şömineyi fark ettiğimde hiçbir şey söylemedi. Boya ve taze inşaat malzemelerinin kokusunu alabiliyordum.

Bir keresinde ona orijinal şömineleri bulup restore edip edemeyeceğini sormuştum. Cevabım bu oldu. Ben adada saklanırken, o bir tane bulmuş, ortaya çıkarmış ve seramik bir çevre, bronz bir kaplama ve kıvrımlar ve fleurs-de-lis ile oyulmuş ağır bir Viktorya tarzı mantel ile onarmıştı. Güzelce restore edilmişti. Oturma odası ile mutfak arasındaki küçük duvarın üzerindeydi. Orada bir şömine olacağını hiç düşünmemiştim. Mutfığa baktım ve Eli'nin istediği bakır bir çiftlik evyesi ile ticari bir buzdolabına sahip olduğumuzu gördüm. Değişmemiş olan çamaşırhaneyi kontrol ettim ve onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim. Banyoları şık kuvars tezgahlar, yeni armatürler ve süslü fayanslarla yenilemişti. Ortağım çok meşguldü. Beğendiğimi göstermek için ona gülümsedim.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve beni yeni dar merdivenlerden üçüncü kata çıkardı.

Muhteşemdi. Orta alan tonozlu ve ahşap döşemeliydi. Arkadaki yatak odaları -Konut ve sigorta şirketlerini mutlu edecek ofis alanları tamamlanmıştı. Banyo, mermer ve antika seramik karolarla döşenmiş küçük bir odacıktı.

Sonunda konuştum. "Bu muhteşem."

Eli başını salladı, yüzü şefkat doluydu.

"Bebeğim." Elimi kaldırdım ve başımı salladım.

"Ama-"

Başımı tekrar salladım. "Edmund?" diye sordum. Ed. Leo'nun varisi. Karanlık Kraliçe'nin vampir primosu. Karmaşık. Tam da Leo'nun istediği gibi.

"Paris'te," dedi Eli. "Elçiniz olarak. Bir kabine kurmak, iktidarınızı tesis etmek, sizin adınıza fermanlar göndermek."

"Güzel. Ben tahttan çekildiğimde onun için devreye girmek kolay olacak." Uzaklaştım ve merdivenlerden aşağı indim. Arkamdan Eli'nin cep telefonu ile konuştuğunu duydum, sesi sinirliydi.

Günü yatak odamda para taşıyarak, e-postalar ve mektuplar yazarak geçirdim - gerçek kâğıt ve kalemle. Ağırlıklı olarak EuroVamps'ın imparatorluğundan feragat ettiğim, yaklaşan dolunaya tarihlenen mektuplar. Eddie Boy alabilir. Mesaj göndermek. İnsanları güç pozisyonlarına atamak. Avrupa Mithrans'ının geçici varisleri olarak iki vampir seçmek - Grégoire varis, Katherine de ikinci varis. Yeterince basit görünüyordu. Eğer tahttan feragat etmezlerse. Ming of Glass'a Knoxville Şehri'nin Efendisi statüsünün verilmesi. Lincoln Shaddocka Asheville şehrinin efendiliği verildi. Bu, Amy Lynn Brown'ın Shaddock Klanı'nda güvende olmasını ve artık güçlü olan Kan Efendisi tarafından korunmasını sağladı. Leo'nun yeni kurt aslanı yavrularının güvende olmasını nasıl sağlayacağımı çalışıyordum ama bunu nasıl yapacağımdan emin değildim. Sonunda bunu Edmund'un karar vermesine bıraktım.

Ayrıca Gençleri Yellowrock Klanı'nın varisleri olarak atadım. Molly ve Koca Evan'ı ve vaftiz çocuklarımı korumaları için onlara para ve güç verdim.

Kitssss, diye fısıldadı Beast tekrar sessizliğe gömülmeden önce. *Beast'in tüm kitssss*. İnsan formuma döndüğümünden beri tuhaf bir şekilde iletişimsizdi. Göreceli sessizliğinin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama kayıp değildi; hâlâ içeride benimle birlikteydi, bu yüzden sessizliğini sorun .

Aylar önce imzaladığım vasiyetnameyi tekrar okudum; vaftiz çocuklarıma, Molly ve Evan'a, Gençlere emanet bırakan bir vasiyetname. Geri kalan her şeyi Yellowrock Klanı'nın varislerine bırakmıştım. Karanlık Kraliçe makamının emin değildim ama eğer devredilebilecekse, tüm NOLA cadı meclisine devredilecekti. Bruiser'a tüm büyüleri ve eşyalarımı ve Bitsa'yı bıraktım - beni burada tutan ve bana güç veren şeyleri ve bana özgürlükten bahseden tek şeyi, panhead piçim Harley'imi.

NOLA vampirlerinin avukatları olan B-ikizleri Robere kardeşlere, dünyadaki tüm werlerin lideri (ve özellikle de politik olarak en güçlü grup olan Afrikalı werlerin lideri) Raymond Micheika'yı dava etmeleri için bir niyet mektubu gönderdim. Mektupta Raymond'u Amerikan topraklarında Amerikalılara ihanet etmekle suçladım. Roberes'e benim adıma, akıllarına gelen her türlü suçlama ve şikayetle ilgili yasal belgeleri hazırlamalarını söyledim ve belgelerin bir kopyasını ABD hükümetinde Raymond'u ABD topraklarından uzak tutmak için en etkili olacak hukuk departmanına göndermelerini istedim. *Mithranların Karanlık Kraliçesi ve New Orleans'taki Yellowrock Klanı'nın Kan Efendisi* olarak ben imzaladım. Bir zamanlar Rousseau Klanı'nın evi olan evin belgelerini bile imzaladım. Yellowrock Klanı'nın Klan Evi, resmi klan konutu olacak kadar büyüktü ve aslında iki tam boyutlu ev aradaydı, klan işleri için mükemmeldi. Ve bir havuzu vardı. Oradayken internetten birkaç ev daha gezdim ve iki tane daha satın aldım.

Para sorun değildi. Şimdi değil. Bir daha asla. Bruiser' konuştum, sesini sevdim, beni sevdiği gerçeğini sevdim. Son sözleri şöyleydi: "Ed Learjet" aldı, ben de ticari uçuyorum. New York'kırmızı gözle döneceğim. Bekleme. Yanında sürüneceğim."

"Beklemeyeceğim," diye söz verdim.

Son haftalardaki haberleri kontrol , dolunayda bir dizi tüyler ürpertici ölüm yaşandığını keşfettim; bıçaklarla boğazları kesilerek öldürülen evsiz adamlar. Grindy'iş başındaydı, haydut kurtlar tarafından ısırılan insanları, haydut sürüsünün yarattığı yeni, yavru kurtadamları . Çılgın seri katilin haberleri bir tsunami gibi yayılmış ve cinayetler durduğunda ortadan kaybolmuştu. Ölenler zengin olsaydı, basın hala bunun üzerine çıldırıyor olurdu, ancak fakir oldukları ve büyük ölçüde tanımlanamadıkları için basın hızla başka hikayelere kaymıştı. *Tipik*, diye düşündüm alaycı bir tavırla. Anlayabildiğim kadarıyla, haydut sürüsünün hepsi ölmüştü. Grindy'lerin Bighorn sürüsünün hayatta kalmasına ve gelişmesine izin vermek yerine neden tüm kurtadamları öldürüp bu işi bitirmediğinden emin değildim. Belki de bir liderleri olduğu ve kurt lekesini yaymadıkları içindi. Belki de başka bir şeydir.

Çalışırken toparlandım. Sessizce. Gizlice. Artık sahip olduğum şeyleri ayıklıyordum. Sonunda Bitsa'nın heybesine sığacak kadar eşya , ki garip bir şekilde

Yeterince, çoğunlukla sadece seyahat ettiğim kıyafetler, botlar ve silahlar ile saklamak istediğim birkaç küçük büyülu bibloydu.

Gün batımından bir saat önce odamdan çıkıp evin içinde yürüdüm, Alex'in duşta olduğunu duydum, fırındaki kızartmanın kokusunu aldım. Dışarı çıktım. Silahlanmışım. Yol ve soğuk hava için giyinmişim. Binicilik derileri. Botlar. Yan verandaya doğru yürüdüm. Ed'in süslü arabası da pek çok şey gibi gitmişti. Bitsa'nın heybelerini yükledim. Tepesinde fil dişi motifleri olan ferforje yan kapıyı açtım. Bisikletime bindim. Orada oturup kapıdan dışarı baktım.

"Bir şey söylemeyecek misin?" Ben sordum.

Eli gözyaşları içinde, "Bizden sen olduğun için bunun senin işin olduğunu düşündüm," dedi.

Arkama baktım. Ortağım, bir hurdacıdan paslanmış metal sandalyelerden birinde oturuyordu; tek bir metal borudan yapılmış iskeleti olan ve metal gevşeyip normale döndükçe ileri geri sallanan türden bir sandalye. Ama o . Kot pantolon ve fermuarlı bir ceket giymişti. Çizme. İyi görünüyordu. Sahip olabileceğim en iyi kardeş.

"Geri geleceğim." *Yalancı, yalancı, pantolonum yanıyor. Ölmüş olacağım,* diye düşündüm kendi kendime. Yüksek sesle söylemedim. "Biraz zamana ihtiyacım var."

Başını salladı, o küçük hareket Eli'nin her şeyiydi. Ayağa kalktı. "Bunlara ihtiyacın olacak." Verandadan indi ve bana doğru yürüdü. Elinde iki küçük beyaz kutu vardı. İlkinin açtığımda bir zamanlar babama ait olan ilaç çantasını gördüm. Kaybettiğim hayatın ve bulduğum şiddetin simgesiydi. "Ayatas açman gerektiğini söylüyor."

yerine kutuyu kapattım ve Eli bana diğerini verdi. Kutunun dibinde bir yığın kartvizit vardı. Yeni. En üstteki logoda iki kazıkla delinmiş bir taç vardı. Altında iki çizgi vardı.

JANE YELLOWROCK.

KAZIK VAR, SEYAHAT EDECEK.

Hafifçe gülümsedim ve ceketimin cebine bir kart sıkıştırdım. Kutuları, cephanemin ve kazıklarımın üstündeki heybeye tıktırdım. Başımı ona doğru eğdim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum,
bebeğim." "Alex'e söyle-

" Durdum.

"Ona söyleyeceğim," dedi Eli yumuşak bir sesle.

Ayağa kalktım ve ağırlığımı yere bırakarak Bitsa'yı hayata döndürdüm. Bir süre sıçradı, ben de kaskımı taktım. Kıçımı sıkıştırmaması için Benelli M4'ün oturuşunu ayarladım. Eli'a baktı. Gözleri yoğun, sakın, çok ... canlıydı. Gülümsedim. O da gülümsedi; neşeyle, aileyle dolu gerçek bir gülümseme.

Bitsa'ya biraz benzin verdim. İki şeritli yolda ilerleyip caddeye çıktım. Ona biraz daha benzin verdim. Ve I-59'a doğru yola çıktım. Ve eve giden yola.

EPILOG

Birkaç kez benzin ve sıvı almak için durdum. Yemek yoktu. Hiçbir şeyi tutamıyordum. Hızla hastalanıyordum. Beast'in bahsettiği kanser beni ele geçiriyordu. Karnımda sert düğümler hissediyordum. Tek umudum Appalachia'ya zamanında dönüp ona dönüşebilmektir, böylece o da çok sevdiği dağlarına dönebilecekti. Bir daha Jane olabileceğimizden emin değildim ama Beast kendi başının çaresine bakabilirdi.

Birmingham'ın çevresindeki 459 numaralı Hampton Inn and Suites'durduğumda saat gece yarısını çoktan geçmişti, kığım yorgun, vücudum soğuk ve bitkin bir haldeydi. Oda parasını ödedim ve uzun, sıcak bir duş aldım. Eşofmanlarımı . Yatağa . Uyuyamadım. Karnım ağrıyordu. Ağrılar başlamıştı.

Saat üç kırk ikide bir helikopterin dönüş sesini duydum, ayırt edici, tanıdık. Karanlıkta yatıyordum, gözlerim yaşlıydı. Bunu ben istememiştim. Kimsenin canının yanmasını istememiştim. Ama kredi kartıyla ödeme yapmıştım. Tabii ki ödedim. Yol boyunca kola, kahve, benzin. Bunu düşünmemiştim bile. Ve işte Kid oradaydı. Muhtemelen çok kızgındı, küfrediyordu, muhtemelen kuzeye geçişimi izlerken enerji içeceği içiyordu.

Kapım . Ayağa kalktım. Aynada kendime bakmak için durdum. Bok gibi görünüyordum. Ölüyordum. Bu da bir şeydi.

Kapıyı açtım.

Bruiser kapı pervazına yaslanmıştı. Onu New Orleans'ta ilk gördüğüm zamanki gibi giyinmişti. Koyu renk pantolon. Elbise çizmeler. Gevrek gömlek. Koyu renk ceket. "Merhaba," dedim.

Bruiser gözlerimi, ağızımı ezberlemiş gibi bana baktı. Ama konuştuğunda, sesinde herhangi bir tonlama yoktu. "Ruh ziyarete geldi. Hasta olduğunu söyledi. Kanser gibi koktuğunu söyledi."

Yavaşça nefes aldım. Onu izliyordum. "Ben ölüyorum. Sanırım birkaç günüm var. En fazla iki hafta."

"Dağlara geri dönüyorsun. Bugün satın aldığın mülke. Dün," düzeltti, yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. "Canavar'a dönüşmek ve onun doğal ömrünü tamamlamasına izin vermek niyetindesin."

"Hemen ."

"Ve bunu sizi seven insanlarla paylaşmayı düşünmediniz mi?"

"Bunu düşünmüştüm. Hem de çok." Ama hayatımın yalnız geçirmiştim. Bu şekilde sonlandırmayı düşünmüştüm. Başka ne diyeceğimi bilemediğimden omuz silktim.

Bruiser odaya girdi. Ona izin verdim. Kapıyı kapattım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, savunmacı göründüğümü biliyordum. Umursayamadım.

Bruiser yatağımın ucuna oturmuş, ayaklarını dikmiş, bacaklarını açmış, ellerini iki elinin arasında gevşekçe kenetlemişti. Bana baktı. Sessizlik, zaman ve aramızda tuhaf bir boşluk hissi oluştu ama ikimiz de kıpırdamadık. "Ölmek istiyor musun?" diye sordu. Cevap vermeyince, "Eğer ölmek istiyorsan, Grégoire'ın Bell Huey'biner ve seni işinle baş başa bırakırım. Ama yaşamak istiyorsan, seçeneklerimiz var. Şey, bir seçenek."

Ona kaşlarımı çatattım. "Kemoterapi almayacağım. RNA'm ve DNA'm durumda. Bu şeyin ne kadar hızlı büyüdüğünü gördüm. Ne kadar agresif olduğunu. Ve kemoterapinin sağlıklı hücrelerden geriye kalanları kanserden daha hızlı öldürebileceğini hissediyorum." Kanser yıldız büyüyordu. Sihrimin Vitruvius Adamı deseni. Ortama bastırdım, yıldızın alt noktalarını hissettim. *Sihirli kanser. Hadi, ben.*

"Kemoterapi listede yok."

"Onorio büyüğü mü?"

"Onorio büyüğü öldürür ve . Benim büyüğü iyileştiremez. Seni iyileştiremez.

Hiç kimseyi." Kaşlarımı daha da çatmıştım. "Peki planın ne?"

Başını iki yana salladı. "Yaşamak istiyor musun, istemiyor musun?" döküldü. Sarsıntılı bir hareketle başımı salladım. "Evet." "Benimle mi?"

Tekrar başımı salladım.

Bruiser'ın gülümsemesi belirdi, o kadar rahatlama ve sevinç doluydu ki gözyaşlarım gözlerime doldu. Yavaşça, "Gel benimle yaşa ve aşkım ol, / Ve bazı yeni zevkleri kanıtlayacağız, / Altın kumlardan ve kristal derelerden, / İpeksi çizgiler ve gümüş kancalarla." dedi. Kaşlarımı daha da çatınca güldü ve başını salladı. Kalktı ve kapıyı açtı.

Dışarıda, karşıdaki duvara yaslanmış Ayatas Ateş Rüzgârı duruyordu. Saçları gevşek, ipeksi bir dalgaydı, vücudu rahatlamıştı. "Evinize girebilir miyim, *e-igido*?"

Başımı salladım. İçeri girdi ve önümde durdu, ayaklarını iki yana açmış, vücudu dimdikti. "New Orleans'tan ayrılmadan önce Eli'nın sana verdiği kutu nerede? İçinde babamızın ilaç kesesi olan kutu."

Kutuyu şifonyerden kaldırdım ve ona verdim. Artık ona ihtiyacım olmayacaktı. Ölü insanların geçmişin hatıralarına ihtiyacı yoktu. Kendileri de geçmişin hatırasıydı.

"Eğer ihtiyacın olursa içinde şey olduğunu söyleyen notu hatırlıyor musun?" Aya sordu.

Başımı salladım.

"Eli Younger sana keseyi açmanı söylemedi mi?"

Başımı salladım. "Ben söylemedim."

"Ve Gözyaşı Yolu'nda bıçakladığın asker hakkında anlattığım hikayeyi hatırlıyor musun?"

Tekrar başımı salladım.

"*Uni Lisi*, bilmeniz ya da sormadıkça bunu size söylemememi tembihledi. Sen sormadın. Hasta olduğunu bilseydim sana söylerdim." Kardeşimi izledim, yüzü sakın, Tsalagi' bir Yaşlısı gibi esrarengizdi. "Sen askeri bıçakladığında, o da

çok sert. Kemikleri kıracak kadar. Büyük miktarda kan akmasına neden olacak kadar." Kutuyu açtı ve ilaç torbasını çıkardı, o kadar dikkatli tutuyordu ki kuru çürümüş kenarları tozlanmadı bile. "*Uni Lisi* bunu o gün babanın ilaç çantasına koydu."

Yavaşça yaprakla sarılmış bir şey çıkardı, yaprak çatlayıp yere düştü ve kuruyarak yok oldu. İçinde kısa bir kırık kemik ve üç diş vardı; bir köpek dişi, bir kesici diş ve bir azı dişi. Bütün ve eksiksiz. Çocuk dişleri. Gözlerimi kıptım. Hafızam geri geldi, yüzüme doğru yükselen bir yumruğun görüntüsü. Hızlı. Güçlü. Şiddetli. İçimde patlayan bir acı hissi. Anı yüzeye çıkmaya zorlandıkça çenemi yırtan, kemiklerimi kıran bir acı. Nefes alışım . Sonra anı kayboldu ve bir an önce parlak ve canlı olduğu yerde karanlık bir yer bıraktı. Konuşmadım, küçük kemik ve diş parçasına bakıyordum.

"Gözyaşı Yolu'nda beyaz adama saldırdığında o da sana vurdu," dedi Aya. "Dişlerini kırdı. Çenenin bir kısmını kırdı. *Uni Lisi* onu topladı ve sakladı, seni vaşağa zorla bindirip karın içine gönderdikten sonra bile." Altın gözleri bana parlıyordu. "Onlar senin dişlerin. Seni kim olduğuna ikna etmek için düşünebildiği tek yol buydu. Benim kim olduğuma. Hatırlayacağını . Bileceğini."

Hatırladım, ama . . . İntikam ve ihanetin derinliklerini de biliyordum. Belirsizce sordum, "Emin misin? O benim mi?"

"Deri Gezenlerin Sırlarının Bekçisi de böyle demişti."

Küçük, kırık kemik ve diş parçasını uzattığım elimin üzerinde tutarak kabul ettim. Önceki zamanlardan bir hatıra tutuyordum. Kendimden bir parça.

Bruiser, "Sizce yeterli genetik materyal olabilir mi?" diye sordu.

Cevap vermeyince Bruiser, "Bu dişlerdeki genleri iyileşmiş haline dönüşmek için kullanabilir misin?" dedi.

Onları düşündüm. "Bilmiyorum. Muhtemelen beş yaşında olurdum. *Eğer* bir model bulmaya yetecek kadar canlı genetik materyal olsaydı."

"Olabilir. Ya da belki DNA'yı kendi DNA'nla birleştirebilirsin. Seninkini ."

Bruiser'a baktım. Ve yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı.

"Deneyecek misin?" diye sordu. "Hayatım boyunca seni aradım. Şimdi seni kaybetmek istemiyorum."

"Evet," dedim usulca. "Deneyeceğim."

Yüzünde fırtına bulutlarının arasından görünen güneş gibi bir rahatlama belirdi ve kayboldu. "Güzel. Benimle evlenir misin? Roberes senin varlıklarını ve Karanlık Kraliçe olarak statünü korumak için bağlayıcı bir evlilik öncesi anlaşma hazırlayacak."

Boğazım düğümlendi ama alaycı bir sesle, "Beş yaşında bir çocukla evlenmek ahlaksızlıktır ve Alabama'da bile yasalara aykırıdır," dedim.

"Eğer bir çocuğa dönüşürsen, büyüyene kadar bekleyeceğim. Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim." Aya parmaklarımı kemik ve dişlerin üzerine kapattı. "Hiçbir şey için söz veremem," dedim. "Ama

Bedenimi iyileştirmeye çalışacağım." "Ve benimle evlenecek misin?"

"Yapacağım. Ama bu şeyin çalışıp çalışmadığını görene kadar olmaz," dedim. Bruiser'ın yüzü düştü. Dişleri ve kemiği ilaç çantasına geri koydum. Beyaz kutunun içine kapattım.

"Peki şimdi ne olacak?" Onlara sordum. "Dağlara, Robbinsville, Kuzey Carolina'ya gidiyorum. Orada yer değiştirip Canavar'ımın dağlarda dolaşmasına izin vermeyi planlıyordum." Ve belki de *Uni Lisi*'nin, Sixmankiller'ın, beni bu kanlı yola sokan kötü kadının izini onu öldürecektim. Öyle demedim.

"bekleyen bir Bell Huey var," dedi Bruiser. "Üçümüze yetecek kadar yer var. Ve bisikletler. Benimki zaten orada, Bitsa'yı bekliyor. Dağlara şık bir şekilde gidebilirsiniz. Ve hızlı."

Başımı salladım, düşündüm, beyaz kutunun kâğıdını parmaklarımda hissettim, içindeki umudu.

Helikopterden nefret ettiğini söyledi Beast.

Biliyorum, tekrar düşündüm. Ama Beast en iyi avcıdır. Canavar benim yaşamam için bir yol bulabilir.

"Canavar'ın ben/biz'i av değildir." diye düşündü. Jane'in hastalığı olan sık çalılıkların bir iz bulabiliriz. Zamanda yürüyen ölümü yenebiliriz.

Evet. . Yapabiliriz. Bunu yapabiliriz.

"Tamam," dedim. "Hadi bunu gerçekleştirelim."

Faith Hunter'ın Soulwood serisinin ilk kitabından bir alıntı için
okumaya devam edin,

TOPRAĞIN KANI

Şimdi ciltsiz olarak mevcut!

Sinirli ve nedenini bilmediğim bir şekilde çamaşır sepetini arka verandaya taşıdım. ve tulumlarımı eski moda güneş enerjili çamaşır kurutucumun ön sırasına, iki uzun eteğimi dış sıraya ve annemin mahrem kıyafetlerim dediği şeyleri de aradaki sıraya, araba yolundan kimsenin göremeyeceği bir yere astım. Kardeş Ephraim ya da Yaşlı Ebenezer'in ahlaksız davranışlarımla ilgili bir ziyaret daha yapmasını istemiyordum. Ya da Joshua Purdy'den başka bir kur girişimi. Ya da daha kötüsü, vaiz Ernest Jackson Jr.dan bir ziyaret. Şimdiye kadar onu evimden uzak tutmuştum ama öyle bir zaman gelecekti ki yardım getirecek ve zorla içeri girmeye çalışacaktı. Kilise mensuplarını tüfeğin ucuyla arazimden kovalamak yorucu olmaya başlamıştı ve bir noktada Tanrı'nın Zafer Bulutu Kilisesi onlara karşı duramayacağım kadar takviye getirecekti. Bu hazırlandığım bir savaştı, kaybedeceğimi biliyordum ama öyle ya da böyle savaşarak ölecektim.

Esinti tazelendi ve ıslak eteklerimi asılı oldukları ipte canlıymış gibi dalgalandırdı. Kırmızı, altın sarısı ve kahverengi yapraklar yeni biçilmiş üç dönümlük çimenlerin üzerinde sıçırıyordu.

Tepedeki dallar rüzgârla birlikte çatırdıyor, takırdıyor ve inliyor, yapraklar korkunç bir haber fısıldar gibi hışırdıyordu. Soğuk sonbahar havası kuş sesleri için mükemmeldi; sincaplar ağaçlarda bir aşağı bir yukarı koşturuyor, fındık çalıp gelecek kış için saklıyorlardı. Bu sabah tepenin yarısına kadar meşe palamutlarını çiğneyen büyük bir siyah ayı görmüştüm.

Serin esintide ayakta durarak ormanımı inceledim, Jane Yellowrock ziyarete gelip hayatımı altüst ettiğinden beri, son birkaç aydır etime batan huzursuzluğu dinledim, hissettim, tattım. Kilise adamlarının son zamanlarda tekrarlanan ziyaretlerinin sorumlusu oydu. Cherokee vampir avcısı, kasıtlı olmasa bile tüm değişiklikleri getiren kişiydi. Kayıp bir vampirin peşine düşmüştü ve işinde iyi olduğu için -belki gelmiş geçmiş en iyi vampir olduğu için- başarılı olmuştu. Ayrıca yüzden fazla çocuğu Tanrı'nın Bulutu'ndan kurtarmayı da başarmıştı.

Belki de her şeye değmişti -tüm çocuklara yardım ama bedelini ödeyen bendim, o değil. O çoktan gitmişti ve ben hayatım için savaşırken yalnızdım. Orman bile her şeyin farklı olduğunu biliyordu.

Güneş ışığı toprağa vuruyor; lahanalar, su kabakları, balkabakları ve kış kabakları bahçede renk cümbüşü yaratıyordu. En yakındaki ağaca tırmanan bir muscadine asması, dallara dolanarak son olgun meyvelerini döküyordu. Havada odun ateşimin kokusunu ve mevsimlerin değiştiği, sert ve soğuk bir sonbahara doğru kayıldığı anlamına gelen o elma çıtırtısı serinliğinin ipuçlarını aldım. Başımı eğdim, rüzgârı dinledim, esintiyi kokladım,

rüzgârı hissettim.

çıplak ayaklarımın tabanlarından ormanı izliyordum. Arazimde vahşi yaratıklardan - Soulwood arazisine ait olan yaratıklardan- başka kimse yoktu ve hissedebildiğim başka bir şey de yoktu. Ama evin etrafındaki düzlük alanı çevreleyen yüz elli dönümlük orman, dik tepenin yukarisından vadiye bütün gün fısıldayıp durmuştu. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Uzaklardan bir karganın keskin sıkıntılı bir uyarı sesi duydum. Sincaplar saklanmak için eğildiler, aniden görünmez oldular. Beslediğim yabani kedi çalılarının altına daldı, siyah kafası ve rengârenk vücudu gölgelerin arasında kayboldu. Ağaçlar huzursuzca mırıldandı.

Ne anlama geldiğini bilmiyordum ama de dinledim. Her zaman ormanımı dinlerdim ve içimi kemiren, fısıldayan tehlike, yaralanma ve hasar hissi, ne olduğunu bilmesem bile cildimi aşındıran, beni tedirgin eden, uykumu bölen zımpara kağıdı gibiydi.

Ona, ormana , zihnimle, büyümlle ulaştım. Sessizce ona sordum, *Ne? Nedir o?*

Cevap yoktu. Hiç olmadı. Ama sanki orman dikkatimi çektiğini anlamış gibi rüzgâr kesildi ve fısıldayan yapraklar kıpırtısız kaldı. Bu garip sessizlik karşısında nefesimi tuttum, gözümü kırpmaya bile cesaret edemedim. Ama hiçbir şey olmadı. Ne bir ses, ne de bir hareket. Rahatsız edici bir süre sonra, boş çamaşır sepetini kaldırdım ve çamaşır iplerinden uzaklaştım, döndüm, döndüm, ayaklarım serin çimenlerin üzerinde, bakışlarım yukarı ve içe dönüktü, ama tenimde yükselen ürpertiye rağmen doğrudan bir tehdit hissedemiyordum. *Ne?* diye sordum. İçimde ürkütücü bir korku büyüdü, keskin minik ayaklı örümcekler gibi omurgamda hızla ilerledi. Bir şey geliyordu. Bana Jane'i anımsatan ama biraz farklı bir şey. Bana zarar verebilecek bir şey geliyordu. Yine. Ormanım biliyordu.

Tepenin aşağısından, dağın dar, tek şeritli, bozuk yoluna tırmanan bir aracın sesini duydum. Ebenezer'in külüstür Ford kamyonetinin çingırtısı ya da Joshua'nın daha yeni Toyota uzun kasasının sabit vızıltısı değildi. Bir avcının arazi aracının tiz motoru da değildi. Virajlı Deer Creek dağını tırmanan bir arabaydı.

Benim evim en sonuncusuydu, tepenin zirvesinin hemen altındaydı. Rüzgâr yine buz gibi ve kesici bir şekilde, ağaçları eğerek aşağı doğru esti. Rüzgârda sallanıyorlardı, dalları sürtünüyordu. İç çekiyorlardı. Duyulamayacak kadar alçak sesle mırıldanıyorlardı.

Çaylarım, sebzelerim ya da bitkisel karışımlarım için Soulwood'a gelen bir müşteri . da tür çatışma olabilir. Orman ikincisi olduğunu söyledi. Ormanıma güvenirdim.

geri döndüm, boş sepeti bıraktım, John'un eski tek atışlı bolt-action av tüfeğini buzdolabının yanına, katlanmış battaniye yığınının altına yerleştirdim. Onun .30-30 Winchester kollu karabinasını ön pencerenin yanına koydum. Küçük Smith & Wesson .32'yi tulumumun önlüğünün içine soktum, hızlı çekmem gerekirse kendimi vurmamayı umuyordum. Çift namlulu kırma av tüfeğini elime aldım ve cephanesini kontrol ettim. Her iki namluda da üç inçlik fişekler vardı. Mandalın temas alanı aşınmıştı ve değiştirilmesi gerekiyordu ama yakın mesafeden ıskalamayacaktım. Omzumu yerinden çıkarabilirdim ama onları vurursam, izinsiz girenlerin de iyileşmesi biraz zaman alacaktı.

Bir an için standart fişekleri tuz ya da kuş saçmasıyla değiştirmeyi düşündüm ama ormanın giderek artıyor gibiydi.

deri. Silahı kapattım ve yolumdan çekilmesi için uzun saçlarımı bir lastikle geriye çektim.

Panjurdan dışarı dört kapılı bir sedanın John'un eski Chevy C10 kamyonetinin yanında durduğunu gördüm. İçinde iki kişi vardı, bir erkek ve bir kadın.

Yabancılar, diye düşündüm. Tanrı'nın 'ndan, içinde büyüdüğüm kiliseden değil. Yerel bir araç değil. Ve artık insanların sahip olmadığı burun ve duyularla onları benim için kontrol edecek köpekler de yoktu. Sadece ormanın kenarında üç küçük mezar ve onlarla birlikte gömülmüş bir aylık keder.

Şoför mahallinden siyah saçlı, koyu renk gözlü bir adam . Eğer bir dağ yerlisiyse belki Cherokee ya da Creek'ti, yüz hatları kabileye ait gibi görünmüyordu. Daha önce hiç Fransız ya da İspanyol görmemiştim, belki de Akdeniz ülkelerinden biriydi. Uzun boyluydu, belki iki metre, ama bir çiftçi gibi giyinmemişti. Siyah pantolonu, kolalı gömleği, kravatı ve ceketiyle daha şehirli biriydi. Cebinde biraz dışarı taşmış bir cep telefonu vardı. Western botları, eski ve iyi . Hareket edişinde bir şey vardı, kedi gibi ve zarif. Bir çiftçi ya da Tanrı'nın Bulutu vaizi değildi. İlki için yeterli cüsse yoktu, diğeri için de ifadesinde ya da duruşunda yeterli kararlılık yoktu. Ama içimden bir ses onun buraya bitki çaylarımı ya da taze sebzelerimi almaya gelen bir müşteri olmadığını söylüyordu.

Diğer yolcu için yolcu kapısını açtı ve bir kadın dışarı çıktı. Minyon, siyah tenli ve çılginca kıvrırcık, uzun siyah saçlı. Giysileri serin esintide dalgalanıyordu ve yüzünü koklar gibi rüzgâra dönmüştü. Adam gibi onun hareketleri de bir dansçınıninki gibi çevikti ve bir şekilde vahşi, sanki hiç evcilleştirilmemiş gibiydi, ama neden böyle bir izlenim edindiğimi söyleyemezdim.

Evin etrafındaki ağaçlar keskin rüzgârda inliyor, dallar yaşlı kemikler gibi takırdıyor, endişeleniyordu ama çiftte tehlikeye işaret edecek hiçbir şey göremiyordum. Soulwood Çiftliği'ni aramaya gelebilecek herhangi bir şehirlie ama yine de ... değillerdi. Farklıydılar. Eve yaklaştıklarında, ön bahçedeki yükseltilmiş yatakların ortasındaki uzun bayrak direğini geçtiler ve verandaya çıkan yedi basamağı çıkmaya başladılar.

Ve sonra neden hareket ettiklerini ve yanlış hissettiklerini anladım. Adamın omzunda, ceketinin altında bir silah çıkıntısı vardı. Tek bir yumuşak hareketle, bolt-action pompalı tüfeği omzuma dayadım, kapıyı açtım ve silahın iş ucunu izinsiz girenlere doğrulttum.

"Ne istiyorsun?" Çocukluğumdaki Tanrı'nın Bulutu lehçesini talep ettim. Üçüncü basamakta durdular, ıskalayamayacağım kadar yakın, beni güvenli bir şekilde etkisiz hale getiremeyecekleri kadar uzaktaydılar. Adam barış ister gibi ellerini kaldırdı ama küçük kadın tısladı. Dudaklarını hırlayarak geriye çekti ve bana hırladı. Kedileri bilirim. Bu bir . İnsan formunda bir kedi, bir tür kurt kedi. Kiliseye göre bir şeytan. Namluyu ona doğrulttum, tam ortasına, tıpkı John'un silahı ilk kez elime verdiğinde bana gösterdiği gibi. Nişan alırken tek bir adım attım, böylece sırtım kapı pervazına dayanacaktı, böylece ateş ettiğimde devrilmeyecek ya da omzumu kırmayacaktım.

"Paka, hayır," dedi adam. Sözleri nazikti, koluna dokunuşu ise şefkatliydi. Bir erkeğin bir kadına böyle dokunduğunu hiç görmemiştim ve kendimi tutmadan önce ellerim şaşkınlıkla tüfeği salladı. Kadının hırıltısı azaldı ve tıpkı kedilerimden birinin yapabileceği gibi adama eğildi. Adamın kolu kadının etrafına dolandı ve adam kadının saçlarını geriye doğru düzeltti.

ben onları izlerken. Tetikte, benimle ve evimle ilgili her şeyi kavrayan adam burnunu havaya kaldırıp toprağımın kokusunu aldı, narin burun kıvrımları genişleyip daraldı. Uzaylı. Bu ikisi çok yabancı.

"Ne istiyorsunuz?" Tekrar sordum, bu sefer Kilise aksanı olmadan ve sebze tezgahındaki şehirli müşterilerden ve bir zamanlar yasaklanmış ve çok sevdiğim kütüphane kitaplarımı okumaktan öğrendiğim dilbilgisiyle.

"Ben PsyLED'den Özel Ajan Rick LaFleur, bu da Paka. Bizi size Jane Yellowrock gönderdi, Bayan Ingram," dedi adam.

Tabii ki bu yeni sorun Jane'le ilgiliydi. O kapımı kararttığından beri hayatımda hiçbir şey yolunda gitmemişti.

Faith Hunter, Jane Yellowrock dünyasında geçen *Shadow Rites*, *Dark Heir*, *Broken Soul* ve *Soulwood* serileri ile *Rogue Mage* serisini de içeren Jane Yellowrock serisinin *New York Times* çoksatan yazarıdır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.